

Leiner Laura

A Szent Johanna gimi

5

Remény

NÉV: RENTAI RENÁTA (RENI)

KOR: 16

BESZÉLT NYELV: MAGYAR, FRANCIA

MAÇAMRÓL: (NEM PUBLIKUS ADAT,
HOZZÁFÉRÉS KORLÁTOZVA)
NEM HISZEM EL, HOGY KINGA
BELERÁNGATOTT... HOGY FOÇUNK
KIMÁSZNI EBBŐL? ÉS MIT
MONDOK NEKI?

ÉRDEKLŐDÉSI KÖR: KÖNYVEK, OLVASÁS,
FOTÓZÁS, C.

KLUBTAGSÁÇ: MINDIG LEÇYEN KÖNYV
A TÁSKÁDBAN; BEATLES;
AKIK MÁR LEGALÁBB EÇYSZER
HIBÁZTAK NAÇYOT; $2+2=5$

Adatlap részletek a közösségi portálról

Név: Bencze Virág (Emó)

Kor: 16

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: J LUV ADAM LAMBERT ☺

Érdeklődési kör: Ricsi <3, festés, rajzolás, kiskutya :P

Klubtagság: Facebook; AFC; Edward Cullen;

Luv Pete Wentz; Flower Power

Név: Matsuda Okitsugu (Macu)

Kor: 16

Beszélt nyelv: magyar, japán, francia

Magamról: Jelölj be!

Érdeklődési kör: kutyák

Klubtagság: Apple; Mac; iPhone; iPod;

iPad, iMacu ☺

Név: Zsidák Gábor (Gábor)

Kor: 16

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Tipikus Skorpió... , bár nem ez a csillagjegyem

Érdeklődési kör: tanulás, barkochba, pasziánsz

Klubtagság: Gáborok klubja, Vicces képes blogok

Név: Jacques Chatelain (Zsák)

Kor: 16

Beszélt nyelv: francia, magyar

Magamról: Je suis amoureux. <3

Érdeklődési kör: Flóra

Klubtagság: Paris Je t'aime; Szerelmesek klubja,

Napi szerelmes idézet; Top 10 szerelmes dal

Név: Pósa Richárd (Ricsi)
Kor: 17
Beszélt nyelv: magyar, francia
Magamról: Emó, ne visíts már! :D

*

Cortez! Á, hagyjuk!

*

Neményi! Hogy te mennyire nem hiányzol!

Érdeklődési kör: A bandám
Klubtagság: Korn, Bajnokok ligája RulZ; Maxis reggel van? Még el sem aludtam;
Csütörtöki filmpremierék; Mozijegyet veszek, nem letöltöm, haver!

Név: Szatmáry Kinga (Kinga)
Kor: 16
Beszélt nyelv: magyar, francia
Magamról: A suliujság főszerkesztője, színjátszós, díjugratóbajnok, osztály- és iskolaelső...
hát ezért nem válaszolok!
Érdeklődési kör: blogírás, tanulás, suliujság, környezetvédelem
Klubtagság: Motorozás Párizsban; Profizmus; Feministák klubja; Greenpeace; Virtuális előlanc – csatlakozz!

Név: Haraszi Róbert (Robi)
Kor: 16
Beszélt nyelv: magyar, francia
Magamról: „Smoke on the water” :D
Érdeklődési kör: Jó nők
Klubtagság: J lov Máday; Csontváz Carlos; Metallica; Füstölők

Név: Szenyor Nagy Zsolt (Zsolti)

Kor: 16

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Én vagyok, akit szívesen bemutatnál anyádnak! :D

Érdeklődési kör: Muhahaa

Klubtagság: J luv Máday; Chuck Norris;

Bajnokok ligája RulZ; Csontváz Carlos; Bönoá, zsötem LOL

Név: Bernáth András (Andris)

Kor: 16

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Tam, tam, tamtam (JRONMAN)

Érdeklődési kör: Csajok lesznek? :D

Klubtagság: AC/DC; Black Sabbath; Csontváz Carlos; J luv Máday

Név: Felmayer Dávid (Dave)

Kor: 16

Beszélt nyelv: magyar, francia

Magamról: Macu, ezt nézd meg: . (rövidített link, a folytatásért katt [ide](#))

*

Ha tetszik a Tech rovat, lájkold is.

*

Pénteken Zsoltiéknál vagyok elérhető.

Érdeklődési kör: Személyi asszisztens

Klubtagság: Apple; Mac; iPhone; iPod; iPad; iDave ☺

Név: Antai-Kelemen Ádám (Cortez)

Kor: 17

Beszélt nyelv: magyar, angol, francia, spanyol, portugál

Magamról: Kevés ember tud kiborítani, Neked sikerült...

Érdeklődési kör: Volt.

Klubtagság: Born in the USA; Bajnokok Ligája RulZ; Ramones; Capoeira; Coca-Cola

Augusztus 31., kedd

Vannak diákok, akiknek a nyári szünet olyan, mintha egy perc lenne az egész. Barátok, haverok, nyaralás, fesztiválszezon, és már vége is. Ők azok, akik egészen a téli szünetig sztorizgatnak, összeröhögnek egy-egy emlék kapcsán, meg ilyesmi. Aztán vannak azok, akik a nyári szünetet úgy élik meg, mintha több évig tartana, és kezüket tördelve várják a szeptembert, mondván: „történjen már végre valami”. Természetesen én az utóbbi kategóriába tartozom. Hova máshova? ☹

Oké, nincs okom panaszkodni, mert aránylag még így is eseménydús szünetet tudhatok magam mögött, de ez természetesen egyáltalán nem az én érdemem, hanem összesen három dolognak köszönhető. Először is a sulimnak, mert a kötelező Szent Johanna-s cserediák program révén a nyaramat rögtön Párizsban kezdtem. Aztán ott vannak még a nagyiék, akik a nyár utolsó két hetére elrángattak magukkal Lillafüredre, mert idén anyuékkal semmilyen tekintetben nem fért bele a nyaralás, és úgy látták, hogy jópofa lenne a „gyereket” kicsit kimozdítani. És végül, aki miatt a nyaram a „végigszenvedtem” jelző helyett inkább az „eltelt” minősítést érdemelné... Kinga.

Most, egy halom mosnivaló mellett (holnap jó lenne felvenni a kék ingem, de tuti, hogy anyu nem szán meg), amint lehuppantam a babzsák fotelemre, hogy végiggondoljam a nyaram, óhatatlanul is elmosolyodtam. Ugyanis a notebookom monitorán elindult vetítésként az imént feltöltött fényképtömeg. És igen. A fotókat látva rájöttem, hogy Kinga mentette meg a nyaram. Nem olyan a kapcsolatunk (talán soha nem is lesz), hogy ezt valaha is a szemébe mondjam, de magamban sokszor megköszöntem neki.

Jó, tény, hogy év végén kicsit kiakadtam, mert a francia levelezőtársa lebetegedése miatt egész egyszerűen rám tukmálták, így minden illúzióm elszállt azzal kapcsolatban, hogy a saját levelezőtársammal, Justine-nel klasszul teljen a párizsi hét. De utólag már tudom, az, hogy Kinga velem volt, rengeteg energiát adott. Na, nem a városnézéshez kellett a plusz erő, mert azt én is igazán komolyan vettem. Tulajdonképpen versenyben voltunk, hogy kinek a listájáról tudunk több látnivalót kipipálni. (Szegény Justine, azért le a kalappal előtte, a végkimerültségen kívül nem esett baja miattunk. ☺) Ez a része simán ment. Azonban, rögtön a második napon, amikor az Eiffel-toronnyal szemben ültünk a parkban és piknikeztünk, Kinga egy sajtos baguette-tel kiverte a kezemből a mobilom, amit már hosszú percek óta meredten bámultam. Nem, nem volt semmi izgi benne, nem azért néztem a készüléket. Azért szuggeráltam, mert nem csinált semmit. Nem zenélt, nem csörgött, nem sípolt. A merülés-pittyegő hangon kívül nem adott ki semmilyen zajt, legfőképpen nem a Green Day *Basket Case* című dalát. Pedig istenem, de vártam! A fübe zuhant mobilom után nézve ösztönösen a nyakamhoz kaptam, és megszorítottam a vékony láncon lógó ezüstgyűrűt. Cortez bárhol is volt abban a pillanatban, a gyomrom megremegett, és szorosan lehunytam a szemem. Ez idilli lett volna, mert végül is Párizs, és Eiffel-torony, és crême brûlée és reménytelen szerelem. Mi ez, ha nem romantika? Sajna a pillanatot tönkretette egy, az arcomba meredő idegbeteg szempár. Kingaé. Aki egyszerűen megkérdezte, hogy „mégis mi a francot művelek?”. Justine csak mosolyogva figyelt minket, miközben Kinga leüvöltötte a fejem, amiért a „bágyadt, réveteg tekintetem” teljesen elrontja a nyaralását.

– Írni akarsz neki? Nem bírod ki? Gondolkozz már! Majd ír ő, ha akar. Ha egyáltalán akar – közölte szárazon, én meg még mindig a nyakláncomat markolásztam.

– Meg sem tudtam köszönni az ajándékot – suttogtam halkán.

– Azt a vackot, amit a Kindertojásban talált? – méregette Kinga a nyakláncom, kissé lenézően.

– Ez nem vacak! – háborodtam fel, szerintem teljesen jogosan. Hogy lenne már vacak, amikor TŐLE kaptam? Á, Kinga totál érzéketlen.

– Felőlem. Ha birka akarsz lenni, akkor hálálkodj. Most elküldöd az üzenetet, amire majd nem válaszol. Pár napig téped a hajad, aztán jön egy sms, a tőle megszokott stílusban. Talán két betűt ha képes lesz leírni. És akkor nyár végéig nézegetheted a debil sms-t tőle, ami kábé ennyi: nm.

A szavai megrémítettek, de az agyam okosabb fele vadul bólogatott. Cortezt legjobb esetben is csak augusztusban látom újra, tehát amit Kinga felvázolt, ijesztően igaznak tűnt. Sőhajtva bedobtam a telefonom a táskámba (beatleses, egy árusnál vettem a Sacré Coeur közelében, felháborítóan sok

euróért, de felháborítóan jól néz ki), és bólogatva bámultam magam elé. Kingának igaza volt. Ráadásul neki is szerelmi bánata van. Jó, ez tőle szokatlan, de attól, hogy nem beszél róla, még pontosan tudtam, hogy mi a helyzet Zsoltival.

– És te nem üzensz neki? – kérdeztem. Kinga rögtön tudta, kire gondolok, úgyhogy vadul megrázta a fejét, miközben beleharapott a sonkás-majonézes-tojásos szendvicsebe. Megtörölte a száját, és komolyan rám nézett.

– Veled ellentétben én ezt a nyarat arra tettem fel, hogy felejtsek, nem arra, hogy szenvedjek. Ráadásul Zsolti nekem olyan, mint egy Rihanna-szám. Ha eszembe jut, nem megy ki a fejemből, és idegbajt kapok tőle. Nem is akarok rá gondolni!

Elismerő pillantást vettem rá. Merthogy már megint igaza volt. Miért szenvedném végig a nyarat feleslegesen? Cortezzel amúgy is mindig ez van. Sokáig semmi, aztán valami, de aztán megint semmi. Miért tenném tönkre az utam azzal, hogy rajta gondolkozom? Az álmaimban amúgy is állandóan megjelenik, legalább nappal hagyjon békén!

– Oké – biccentettem.

És onnantól kezdve megfogadtam Kinga tanácsát, s ezáltal egy fantasztikus hetet töltöttünk vendégségben Justine-nél. A cserediák program végeztével pedig Justine jött hozzám, úgyhogy bejártuk vele Budapestet is. A fényképeket nézegetve folyamatosan vigyorogtam, mert valóban a legkedvesebb emlékeim közé tartozik ez az „örült tempóban városnéző” két hét. Aztán jött a nyár holszezonja, legalábbis számomra. Amikor csak olvastam, bámultam az üres üzenőfalat a Facebookon, felhívtam a mobilom a vonaláról, ellenőrizve, hogy működik-e a készülékem... Természetesen működött. Cortez pedig nem jelentkezett. Időnként, amikor este kimentem Virággal és Ricsivel megsétáltatni Adam Lambertet (mármint Virág kutyáját), óvatosan rákérdeztem, hogy Ricsi tud-e valamit Cortezről. Tudott. Brazíliában van, él és virul, nem gépezik, inkább csak sms-t szokott küldeni. Ezt tudva kezdtem ismételten hálát adni Kingának. Mert ha Cortez valóban ennyire jól van (diplomata szülők gyerekeként egy régi barátjánál töltötte a nyarat), akkor még jó, hogy nem zavartam meg valami béna, „köszí az ajándékot, azóta is hordom, sőt, abban is alszom” üzenettel. Életemben először nem tettem nevetségessé magam előtte. Határozottan fejlődőképes vagyok. ☺

A párizsi utam egyébként minden tekintetben vízváltónak bizonyult, először is, mert először utazhattam el egyedül úgy, hogy nem rokonokhoz mentem, ezért végre önállónak éreztem magam. Másodszor pedig, a szüleim, habár minden este részletesen be kellett számolnom a hogylétemről (és anyunak az időjárásról), a hazaérkezésemkor egészen máshogy fogadtak. Azt hiszem, kicsit felnőttem a szemükben, ami egészen más aspektusba helyezte a kapcsolatunkat. Például újabban csak kábé hetente idéznek „kamaszkezelő szakkönyvekből”, és az új szabályok értelmében akárhová mehetek, csak mindig szóljak, és érjek haza időben. Ez tőlük szokatlanul nagy bizalomról tett tanúbizonyosságot még akkor is, ha egész nyáron csak annyi volt a programom, hogy Virággal és Ricsivel párszor elmentem moziba, vagy éppen a csípős nyári hajnalban elkísértem Kingát az edzésére.

Augusztus közepén aztán, amikor már túl sokat lábatlankodtam apu körül, lehetetlenné téve, hogy a munkájára koncentráljon, és amikor már szinte mindennap bekísértem anyut a Meteorológiai Intézetbe, a szüleim kitalálták, hogy „a gyerek szenved, sózzuk rá a nagyszülőkre”. Így kerültem Lillafüredre. Ahová egyébként a nagyiek kettesben készültek, de mindegy, gondoltam, kicsit jobban megismernek, mert bár tők közel laknak hozzánk, mégsem szerves részei az életemnek. Hát ebből nem lett semmi. Oké, a hely gyönyörű volt, azonnal beleszerettem, és igazán remélem, hogy még újra eljutok egy olyan társasággal, akiket, mondjuk, kedvelek is. Őszintén, a két hét alatt öregedtem vagy hatvan évet, köszönhetően a délutáni unalmas sétáknak és az este nyolc órai (!!!) lefekvésnek. Az összes izgalmat, amiben részem volt, Agatha Christie krimijeinek köszönhettem, vagy tízet befaltam belőlük a két hét alatt. Viszont Virággal folyamatos telefonkapcsolatban voltam, merthogy a pótvizsgák ideje alatt többszörösen is szétizgultam magam. Volt kiért. Viszont szerencsére mindenki átment. (Cortez is). Egy pillanatig átfutott az agyamon, hogy küldök neki egy „gratulálok” üzenetet, de két és fél hónappal az utolsó találkozásunk után ez valahogy hülyén vette volna ki magát. Ráadásul lelki szemeim előtt megjelent Kinga, aki még a képzeletemben is kiabált velem. Így nem üzentem. És természetesen Cortez sem üzent nekem. Hát, valahogy így állunk most.

Mivel holnap csak négy óra lesz, az írásztalomra tettem a szinte üres sulitáskám, aztán felnéztem a netre. Az msn majdnem fullon volt, valamennyi osztálytársam siratta a nyarat, szidta a sulit és kikerültek azok az üzenetek is, amiket annyira utálok szeptemberben! Ezek azok az ominózus „de jó poén volt, emlékszel? LoL. XD” és hasonló üzik, amiket az égvilágon senki sem ért, csak aki jelen volt a fergeteges poén idején. Vagyis én nem. Mindegy. Amíg páran bombáztak a sztorikkal, megnéztem az e-mailem. Nem jött egy sem, de rányomtam a tegnap kapott levél válaszgombjára, és sok sikert kívántam Arnoldnak az új sulijához. Kicsit elhomályosodott a tekintetem, miközben utóiratnak odabiggyesztettem, hogy hiányzik. Mert ez az igazság. Arnold nagyon hiányzik.

Holnap sulis: 5/5 – végre!!!

Virág: 5/5 – webkameráztunk, már iszonyúan hiányzik!!!

Arnold: 5/2 – valahol, egy párizsi koleszban, tőlem igen messze... ☹

Vacsora: 5/1 – roston sült (vagy inkább szénné égett) pulyka kertész salátával. Éhenhalok! ☹

Facebook: 5/3 – felkerültek a nyári képek, mindenki ezerrel taggel, kommentel, lájkol... Az én egyetlen lillafüredi képemre egyedül Jacques reagált. Annyit, hogy: mais c'est gentil! Odabiggyesztettem egy mercit. ☺

Cortez Facebook-oldala: 5/1 – semmi. Csak millió üzenet a falán, mindenki hiányolja. De nem reagált, ha jól láttam, egész nyáron...

Szeptember 1., szerda

Reggel sikerült olyan idegesen ébrednem, mintha csak az első napom lenne. Mármint kilencedikben. Szenvedtem egy sort azon, hogy mit vegyek fel, aztán hisztiztem egy egészségeset, mert sehol nem találtam a körkefemet, ami nélkül a frufrum kész rémálom, végül minden végtagomat dobálva lementem a lépcsőn. A szüleim örömmel nyugtázták, hogy kamaszkorom kiteljesedni látszik. Éljen. Eltettem a táskámba a becsomagolt uzsonnát, aztán megálltam apu előtt, aki még reggelizett.

– Indulhatunk? – kérdezte, mire az egyik tincsemet tekergetve elhúztam a számam.

– Ööö. Nagy gond lenne, ha egyedül mennék? – kérdeztem.

– Mármint Virággal? – csodálkozott.

– Nem, ő Ricsivel megy. Tudod, a Jármi... – hebegtem, Ricsi robogójára célozva. Most hogy mondja meg az ember az apjának, hogy tizenegyedikben már ciki, ha kocsival viszik suliba? Szerencsére apu vette az adást, mosolyogva összenéztek anyuval, egészen egyszerűen „arinak” minősítették, hogy egyedül akarok a suliiig sétálni.

Na, most, hogy ari lettem, gondoltam, elindulok. A házból kilépve azonnal hatalmába kerített az a semmivel össze nem téveszthető érzés, hogy elkezdődött a sulis. A levegő friss volt, szinte nyári, de az üres táskák a vállamon, a buszmegállóban ácsorgó fiatalok és a kora reggel illata hamisítatlan szeptemberi érzést ébresztett bennem. Kicsit fura volt egyedül menni a suliba, de addig legalább betettem a fülembe a zenelejátszó fülhallgatóját. Igazából egy tökéletes „első napos” számot akartam elcsípni, de mivel a Szent Johanna nincs messze, addig nyomkodtam a zenéket, hogy végül odaértem, mielőtt bármit is meghallgathattam volna. A sulis körül kisebb csoportokba verődve, mindenfelé diákok lézengtek, és hangosan... sztorizgáltak. Jaj, hogy én hogy utálok az első napokat! Azonnal megpillantottam a saját kis csoportomat, úgyhogy mosolyogva léptem oda Virág, Ricsi és Dave társaságához.

– Sziasztok – köszöntem. Virág hullámos, sötét haja a vállára omlott, élénksárga, napraforgó (?) mintás pólója szépen kiemelte a nyári barnaságát, és csak úgy ragyogott. Aztán amikor megpillantott, azonnal a nyakamba ugrott, és nagy nevetések közepette a pótvizsgájáról kezdett regélni. Úgy tűnt, jópofa dolog a matek bukás. ☺

– Ren! Mutasd, mit hallgatsz! – lépett el Ricsi a robogótól, és elvette a zenelejátszóm. Természetesen jól szórakozott a szerinte „béna” zenéimen, raszta haja csak úgy rázkódott, én pedig gombóccal a torkomban lestem körbe. Nem láttam sehhol.

– Ööö – vakartam meg a homlokom. – Cortez még nem jött? – érdeklődtem a lehető legközömbösebben.

– Csak a jövő héten lesz – vonogatta a vállát Ricsi, aztán hozzátette hogy a cserediák „izén” van.

Ó, na ez az, ami kiment a fejemből. Mivel Cortez egész nyáron nem volt itthon, nem tudott részt venni a cserediák programban, úgyhogy az igazgató engedélyével neki most kellett elmennie.

Tehát semmi értelme nem volt egész éjjel görcsölnöm, Cortez csak a jövő héten jön. A tekintetem találkozott Virágéval, aki szomorúan nézett rám. Mivel hivatalosan is ő az LLB-m (legeslegjobb barát), természetesen tudta, hogy mit gondolok. Dave éppen arról magyarázott, hogy mennyi minden történt vele a nyáron (leginkább semmi, de ezt mind posztolta), amikor megérkezett Zsolti. Oké, azért a történethez hozzátartozik, hogy mindenki rengeteget változott a nyári szünet alatt. Virágnak nőtt a haja, és még furább cuccokat hord (☺), Ricsinek lett egy második szemöldökpiercingje meg egy új bandája, ahol ő a basszgitáros, Dave magasabb lett, és menedzserkülsőjéhez (tényleg zakót hord) mostanra egy aktatáska is társult, Zsolti pedig... Na, Zsoltitól leesett az állam. Hol van már a kissé túlsúlyos, folyton mindenfélét kajáló kissrác? Magas, izmos, tüsihajú, kifejezetten helyes fiú lett, ráadásul a humora megmaradt, úgyhogy előre féltem, hogy Kinga erre nem készült fel eléggé.

– Csoki – köszöntött minket, mire elmosolyodtam. Zsolti beállt a társaságunkba, és kissé szentimentális pillantást vetett az épület felé. – Hát... végzősök lettünk – mondta már most nosztalgiazva. Kérdőn néztünk össze.

– Még csak tizenegyedikesek vagyunk – törtem össze az álomképét könnyörtelenül. Zsolti értetlenül nézett rám, aztán elgondolkozott.

– Ez kész – vihogott Ricsi, amikor Zsolti szitkozódva elismerte, hogy igazam van.

– Mégis hogy gondolhattad, hogy végzősök vagyunk? – kérdeztem hitetlenül.

– Annyit kamuzott nyáron a koráról, hogy mostanra elhitte, hogy elmúlt tizennyolc – magyarázta Ricsi, mire mindenkiből kitört a röhögés. Ezután következett pár „sztori”, amit csak azért nem untam, mert Ricsi és Zsolti valami fesztiválról beszéltek, ahová mentek a nyáron, és ahol egészen sok érdekes dolog történt velük.

– Az a Ló? – nézett át a vállam felett Zsolti hirtelen, mire mindannyian hátranéztünk.

Ha egy pillanatig is féltettem Kingát, kár volt. Ő nem az a játékos, aki valaha is feladná. Ezt sejtenem kellett volna. És ha Zsoltinak volt másfél hónapja, hogy ledöbbsentse a többieket, akkor Kingának is volt. Szandál, szoknya, blúz, szolid, mégis szép smink, a megszokott copf helyett pedig kiengedett, hosszú, dús barna haj. Kinga azon kevesek egyike, akiknek sikerül ízlésesen feltűnőnek lenni. És ezt mindenki észrevette. Igen, még Zsolti is.

– Jó reggelt – köszönt, és úgy nézett végig a társaságon, hogy egy pillanatra sem esett ki a szerepéből.

Amíg a fiúk tovább magyaráztak valami csocsóversenyről, Virág azon szomorkodott, hogy mindenki nőtt a nyáron, csak ő nem.

– Ne izgulj – simítottam meg a karját. Tény és való, hogy Virág fél fejjel alacsonyabb Kingánál és nálam.

– Ajj már! Lehet, hogy sose nővök már többet? – rágta a szája szélét, szemmel láthatóan gondterhelten.

– Dehogynem – biztattam, de velem egy időben Kinga rávágta, hogy „dugó maradsz”, mire Virág totálisan elszontyolodott.

– Kinga! – szóltam rá mérgesen.

Végül Ricsi odafordult, és hogy jobb kedvre derítse Virágot, azt mondta neki, gondoljon arra a YouTube-videóra, amit annyiszor szokott nézni. Virág töprengett pár pillanatig, aztán boldogan elmosolyodott.

– Miről van szó? – kérdeztem Ricsit.

– Valami kiskutyát néz állandóan, ami belefér egy csészébe – legyintett, és már vissza is fordult Zsoltiékhoz. Nos, Virágnak ennyi kellett, máris jobb kedve lett.

Kinga unottan motyogott valamit az „undorítóan boldog” párokról, én pedig őszinte örömmel mosolyogtam Virágra. Ha van a világon kedves, szép és totálisan jól működő dolog, akkor az az ő kapcsolata Ricsivel. Kinga ezért is hitetlenkedik és gúnyolódik rajtuk. Mert ők ketten olyan jól

megvannak, ami igazán ritka. Nyáron elég sokat voltam velük, moztunk meg kutyát sétáltattunk, babáztunk (Virág kisöccse valami eszméletlenül aranyos), és csak ámultam, hogy ők ketten mennyire passzolnak. Tavaly, első félévben még semmit nem tettem volna fel arra, hogy Virág egyszer kiegyensúlyozott lesz. Az emó korszaka csúcán, a világ legutálatosabb barátjával, rossz társaságban... esély sem volt még arra sem, hogy a mi barátságunk megmarad. Aztán Virág ott találta meg a nyugalmát, ahol, őszintén, sose gondoltam volna. Tulajdonképpen senki nem tett volna sokat az ő kapcsolataira, és láss csodát, mégis! Pedig náluk jobban senki nem különbözik egymástól! Ricsi menő, a raszta hajával, a zenekarával, a korával (Cortez és ő egy évvel idősebbek nálunk), a stílusával... Virág meg, hát... Ő Virág. Az emó után ráakadt valami egészen elképesztő, fura stílusra, mindent szeret, ami egy kicsit is „nem normális”, és állítom, ő az egyetlen, aki begyűjti azokat a ruhákat, amiket más soha nem venne meg. De sokkal jobban áll neki a morc emó után ez a boldog hippy stílus, ráadásul ők ketten totál szerelmesek, amitől Virág ragyog, Ricsi pedig... Ricsi olyan, amilyen. Nem érzélgős, de ha Virág közelébe megy valaki, azonnal le akarja fejelni. Nos, ő így fejezi ki az érzelmeit. ☺

– Hé, nem tudjátok, hogy hol kell kérni a belépőkártyát? – állt meg előttünk egy laza, kilencedikes fiú. A társaságunk egy emberként fordult felé, de mielőtt még normális választ adhattunk volna, Ricsi megelőzött minket.

– Figyelj, bemész az aulába, és ott áll egy nő a szobor mellett. Majd ő eligazít – vágta rá visszafojtott mosollyal.

– Kösz – biccentett az első.

– De, hallod – szólt közbe Zsolti nyugodtan tegezd le, őt mindenki csak Emikének hívja – bólogatott vadul.

– Oké.

– Ha esetleg elkezd ordítani, ne is törődj vele. Kicsit bolond – tette hozzá Dave.

– Jól van, kösz – indult befelé a suliba a gyanútlan srác.

– Most ezt muszáj volt? – mosolyodtam el kínosan. A fiúk persze folyamatosan röhögtek, én meg őszintén megsajnáltam a kilencedikest. Így indítani a Szent Johannában. Letegezni Mádayt. Juj. ☺

– Sziasztok! De jó újra látni titeket! – lépett mellénk hirtelen Karcsi. A szemüveges srác boldogan vigyorgott ránk, és igyekezett nem tudomást venni arról, hogy Ricsiék úgy nézik, mintha nem lenne normális.

– Szia, Karcsi – köszöntöttem kedvesen olvasóköros barátomat.

– Hogy telt a nyarad?

– Köszönöm, nagyon jól. És – lépett közelebb, mintha csak valami bizalmasat szeretne mondani – most, hogy tizedikes lettem, talán már nem fognak cikizni.

– Remélem – biccentettem mosolyogva. A következő pillanatban Karcsi szó szerint nekem esett, mert egy végzős fiú nekiment a vállának, aztán Zsolti odanyújtott neki egy almacsutkát „dobjd már ki helyettem” nézéssel. Karcsi a vállát dörzsölgetve ballagott el a szemetes felé, én pedig sóhajtván néztem utána. A lúzerség nem korfüggő. Szegény.

Pár perc múlva úgy döntöttünk, hogy bemegyünk a suliba. A portán felmutattuk a belépőkártyánkat, aztán átvágtunk az aulán. Lehajtott fejjel slisszoltunk el az igazgatóhelyettes mellett, aki a Jeanne d'Arc-szobor mellett állt, és éppen torkaszakadtából üvöltött a kilencedikes fiúval.

– Mégis, mit képzelsz magadról? És mi az, hogy Emike? Fiam, neked teljesen elment az eszed???

Felsunnyogtunk a lépcsőn, és miközben a fiúk megállás nélkül röhögtek, én visszaneéztem. Igyekeztem egyfajta „Isten hozott a Szent Johannában” pillantást küldeni a kilencedikes felé, de a srác elkapta a tekintetét. Nagyszerű, hogy már az első napon sikerült új barátokat szereznünk. No comment. A folyosón végighaladva próbáltuk kikerülni a lökdösődő tizedikeseket (Karcsit beállították egy körbe, és egymásnak passzolták), a viháncoló a-s lányokat, akik így, tizenegyedik elejére már úgy néztek ki, mint a Szent Johannába járó Pussycat Dolls. Már ami az öltözködésüket illeti. Magunk mögött hagytuk a suliboxoknál ácsorgó megszeppent kilencedikeseket, és miközben a sulirádióból a Blink 182-től a The Rock Show üvöltött, megérkeztünk az utolsó ajtóhoz, a 21-es teremhez. Ahogy beléptem, olyan „otthon, édes otthon” érzés kerített hatalmába. Automatikusan

lehajtottam a fejem, így Andris alufólia labdája a mögöttem érkező Zsoltit találta el, aki azonnal beszállt a játékba, és dobálózni kezdtek. Robi a teremben lévő tévét hangosította folyamatosan, így a sulirádió zenéjét kezdte elnyomni egy Guns N' Roses-dal, amit egyáltalán nem akartam hallani. Andris és Robi, ha ez lehetséges, a nyáron még inkább „rockerekké” váltak. Mindketten megnövesztették a hajukat, és szeptemberre kierőlködtek egy copfot is. Háromnegyedes gatyát viseltek bakancssal és kockás inggel, az ingek alól pedig kilógott az együtteses póló. Ők most igazán a „teszünk rá” korszakukat élik, úgyhogy egész nyáron nem beszélünk egymással, azonban a Facebook-oldalukra néha ránéztem, és láttam, hogy a szünetet leginkább maratoni sorozatnézéssel, maratoni PS-ezéssel és maratoni zenehallgatással töltötték. Üdvözlésképpen pedig mutattak nekem egy ördögvilát (mutatóujj és kisujj feltartva). Igen, nekem is hiányoztak. ☺

A tanári asztalnál Gábor és Jacques lapozgattak egy képregényt, az érkezésünkre felkapták a fejüket, és vadul integetni kezdtek. Mindkettejünkkel kapcsolatban voltam egész nyáron (Jacques-kal webkameráztunk, Gábornak pedig egyedülként „lájkkoltam” a bejegyzéseit), úgyhogy csak pár szót akartam váltani velük arról, hogy klassz újra a suliban, de Andriséktől semmit sem hallottunk, úgyhogy mindegy. Milyen is lehetne az első nap, ha nem totál káosz?

Beültem a padomba, és előszedtem egy üres füzetet, meg kihalásztam a táskámból a tollam, amit a Louvre shopjában vásároltam. Mona Lisá-s. Tök jó! Mellettem Virág is kipakolta a felszerelését, hozzám hasonlóan ő is valamennyi holmiját a cserediák vakáción szerezte. Azonban lényeges különbség, hogy amíg mi, Kingával lejártuk a lábunkat, és minden, de minden nevezetességet megnéztünk, addig Virág a saját utazásán magasan tett a látnivalókra, őt egyetlen egy dolog érdekelte Párizsban kapcsolatban: Eurodisney. ☺ Úgyhogy volt neki Karácsonyi Lidércnyomás-os tolltartója, csingilinges füze és Alice Csodaországban-os táskája. Hát igen, ő Virág.

Olyan hangzavar volt a teremben, hogy szinte szétrobbant a fejem. Mindenki egyszerre beszélt, hozzám hátrafordult Zsák, közben Dave megadta az új mobilszámát (megint új telefonja van, legújabb, legututibb, legspécibb iPhone), eközben Virág is mutogatta a tollait, ráadásul Kinga Zsoltival üvöltött, amiért hátba dobta egy alufólia labdával. Ja, és Andris meg Robi a nyitott ajtón keresztül elkezdte átdobálni a szemetünket az a-sok termébe.

A hatalmas lármában a csengő megváltásnak tűnt, bár a többieket nem nagyon zavarta. Hirtelen elszállt a nyár, sőt, olyan volt, mintha el sem váltunk volna egymástól. Pár centi növés, néhány megváltozott frizura, egy-két új holmi. De ezenkívül semmi. Júniusban valahol itt hagytuk abba. Üvöltözés, dobálózás, eszméletlenül hangos röhögés...

Ahogy körbenéztem a teremben, belém hasított a déja vu érzés. Összesen két pad maradt üresen. A mögöttem lévő és a középső padsor utolsó helye. Cortez a héten nem jön, tehát egy hely kiadó. Zakatoló szívvel néztem a nyíló teremajtó irányába, a fülem zúgott, és annyira görcsösen kulcsoltam össze az ujjaimat, hogy teljesen elfehéredtek. Az ofő mosolyogva belépett, és kicsit meghatódva nézett végig rajtunk.

- A 11/b – szipogta.
- Tanár úr, jó nő lesz az új osztálytársunk? – üvöltötte be Robi, mire mindenki felröhögött.
- Parancsolsz? – nézett rá kérdően Haller. Ennyit az érzelmekről.
- Tényleg, ki jön Neményi helyére? – kérdezte Zsolti.
- Ú, úúú! – csillant fel Virág szeme. – Edward! Jöjjön Edward!
- Értsd már meg, hogy Edward Cullen nem létezik – fogta a fejét Kinga.
- De miért? Most kéne egy osztályba járnia velünk. Ő is tizenhét... – vitakozott Virág.
- Virág, te vagy a világon a legostobább ember – jelentette ki Kinga. Virág elengedte a füle mellett a megjegyzést, aztán hátrafordulva rámosolygott Ricsire, aki jól kiröhögte a „Tvájlájt” miatt.
- Nos – ráncolta a szemöldökét az ofő az új osztálytársatok azonnal feljön a titkárságról, kérlek titeket, fogadjátok nagy szeretettel.
- Megölelhetem? – ordította Zsolti.
- Khm. Nem, nem hinném – töprengett az ofő, aztán felajánlott egy kézfogást, alternatívának.
- De csaj lesz? Tanár úr, ki lesz az? – kérdezte Andris izgatottan, szinte tükön ülve. Ekkor megint elszabadult a pokol, mivel Kinga „gyerekesnek és éretlennek” nevezte a viselkedésüket, mire

Andrisék megdobálták krétával. Szegény ofő megkérte őket, hogy szedjék össze és tegyék vissza a táblához, aztán még pár percig próbált rendet teremteni, mikor nyílt az ajtó.

Hülyeség, hiszen tudtam, hogy nem lehet Arnold, mégis egy pillanatig elhittem. Még a lélegzetem is visszatartottam, és reméltem, sőt, görcsösen kívántam, hogy ő legyen az. Hogy jöjjön be késve, lazán oltsa le a tanárt néhány bonyolult kifejezéssel, majd az utolsó padhoz indulva rám mosolyogjon, hogy aztán levágja magát a székre és óra végéig olvasson. A hiánya szinte fojtogatott, és bár tudtam előre, hogy nehéz lesz nélküle, megdöbbenett az az űr, amit maga után hagyott. Virág kinyújtotta felém a kezét, én pedig megfogtam. Kissé megszorította, és bátorító mosollyal valami olyasmit próbált üzeni a tekintetével, hogy „Arnoldnak most sokkal jobb”. Ezzel tisztában voltam, mégis, önző módon azon töprengtem, hogy nekem vajon mikor lesz sokkal jobb. Még egyszer gyorsan hátranéztem az üres padra, és nagyot sóhajtvá beláttam, hogy utoljára üres Arnold helye. Az többé már nem az övé.

A terembe eközben belépett egy alacsony, ázsiai származású srác, és esetlenül megállt a tanári asztal mellett. Olyan zavarban volt, hogy tisztán látszott a kézremegése és a gyöngyöző homloka.

– Jé, egy kínai! – üvöltötte be Zsolti. Több se kellett, az osztály dőlt a röhögéstől, a fiú szinte elájult, annyira lesápadt, Kinga pedig feltérdelt a székére, és Zsoltihoz hátrafordulva ráförmedt, hogy „mekkora egy tapintatlan bunkó”.

– Gyerekek! – csitított minket az ofő. – Csendet!

Végül is mindenki elhallgatott, és fürkészve néztük az új osztálytársunkat, akin látszott, hogy legszívesebben elrohanna.

– Köszöntsétek sok szeretettel Matsuda Okitsugut! – olvasta fel a nevet egy papírról. Andris és Robi azonnal elröhögték magukat, Virág meg teljesen odavolt, hogy „ez oan nagyon jó név, az övé meg uncsi”.

– Szia – köszöntem, azt hiszem, egyedül, mert mindenki mást lefoglalt, hogy bunkó legyen. Pár pillanat káosz után Dave felállt, és megköszönte a torkát.

– Üd-vöz-lünk! – szótagolta, enyhén szájbarágósan. A srác megvárta, hogy Dave hangosan és hasonlóan szótagolva bemutatkozzon, miközben vadul gesztikulált.

– Sziasztok – köszönt vissza végül egy csepp akcentus nélkül, ami először mindenkit megdöbbenett, aztán persze jól kiröhögték Dave-et, aki feleslegesen produkálta magát.

– Okitsugu apukája japán származású, de a fiatalember Budapesten született, és természetesen beszél a nyelvünket – tette hozzá Haller, így Dave végérvényesen beégett. – Kérlek, foglalj helyet veregette meg a vállát a tanár, mire a fiú elindult volna, de hirtelen megcsörrent a zsebe.

– Macu, kapásod van! – kiáltotta be Ricsi, mi meg elneveltük magunkat. Egyrészt azon, amit mondott, másrészt meg, Ricsi úgy döntött, nem vesződik a hosszú névvel, egész egyszerűen „lemacuzta” Okitsugut.

– Tanórák alatt tilos a mobiltelefon használata. Tanácsolnám, hogy a szünetben nézd át a házirendet – szólt rögtön az ofő.

– Elnézést, már ki is nyomtam – hebegte Macu.

– Az meg mi? – nyújtogatta a nyakát Dave. Mivel az új osztálytársunkra nézett, csak tippelni tudtuk, hogy a telefonon akadt meg a szeme.

– A telóm – vonogatta a vállát zavartan a fiú.

– Azt látom. Ez az új – vizslatta Dave, aki az utolsó padból is felismer egy vadiúj Apple-t. Igazából csukott szemmel is felismerné, csupán tapintás vagy ki tudja, talán szaglás alapján. Dave enyhén szólva „kütyüsznob”, ráadásul már az oviban is alma volt a jele, így nem csoda, ha szemmel láthatóan belebetegedett, amiért valakinél ugyanolyan mobilt lát.

– Igen, a múlt héten jött ki – biccentett Macu.

– Pontosabban kedden – kötözködött Dave.

– Aha. Kedd éjjel rendeltem a neten.

– Én délután – kontrázott Dave, és elismerő pillantásokban bízva, körbefordult. Hát, sajna nem segíthettem, mert baromi rég elvesztettem a fonalat. Pontosán mi van?

– Mivel rendelted?

– Fedex.

– Hah! Én UPS – tapsolt egyet Dave. Talán ez azt jelentette, hogy ő nyert. Őszintén, fogalmam sincs, mi zajlott le köztük, laikusként azt gondolom, „csak” telefonokról volt szó. Persze ezt sose mondanám ki, mert Dave megharagudna. Állítom, jobban szereti a mobilját, mint... bármit? És úgy tűnik, az egyeduralmának vége: az új osztálytársunk komoly konkurenciát jelent.

Macu hátrament az utolsó padhoz, és miközben én sóhajtozva végleg elbúcsúztam Arnold helyétől, Dave dühösen méregette az új fiút.

– Remek. Akkor tehát elkezdhetnénk – tapsolt kettőt Haller.

Ezután meghallgattuk a tévében az igazgató, Monsieur Borrel

beszédét, ami annyiból volt izgibb, mint a tavalyi, hogy egy légy állandóan rászállt a hajára, és azt hessegette. Miután Máday szó szerint kilökte a képből, következhetett az igazgatóhelyettes asszony és a házirend-módosítás. A légy nyilván nem tudta, hogy kivel van dolga, így Mádayt is megpróbálta megzavarni. A teremben Dave jóvoltából (aki rögtön magára vállalta a buki szerepét) elkezdődtek a fogadások, „Máday vs. Légy” címmel. Talán ez volt a legemlékezetesebb évnyitó. Mellesleg Máday nyert, mert egy gyanútlan pillanatban a kezében tartott vastos házirenddel kilapította a legyet. Itt ért véget a móka, illetve számunkra. Kinga egy kicsit tovább hőzöngött, és mindenképpen értesíteni akarta a Green Peace-t, hogy az ig. helyettes állatkínzó. ☺

Az első szünetben szinte csordaként vonultunk ki a teremből, ránk fért már a pihenő, a nyári szünet után mindig alacsony a diákok ingerküszöbe. Virággal beálltunk a büfébe, és miközben várakoztunk (egy végzős megvette előlem a kókuszgolyót ☺), megkérdeztem, hogy mit tud Cortezről.

– Nem sokat, a pótvizsgáról elrohant – vonogatta a vállát.

– Aha. És... és nem kérdezett semmit? Mármint rólam? Virág szomorúan csóválta a fejét, én pedig sóhajtván megérintettem a nyakamban lógó gyűrűt. Már megint mi ez az egész? Miért küldte nekem, ha aztán eltűnik? Kezdek belefáradni, hogy Cortezen és a húzásain agyaljak. Hú. Kinga minden bizonnyal hatással van rám.

Kimentünk az udvarra, és a ragyogó napsütésben egyedül árválkodó padot figyeltem. Odasétáltam, és halvány mosollyal felültem a támlájára. Nem sokkal később Karcsi is csatlakozott hozzánk.

– Milyen volt az első órád? – érdeklődött Virág, miközben beleharapott a sajtos rolóba.

– Jó, az osztálytársaim örültek, hogy újra látnak, páran meg is öleltek! – igazította meg Karcsi a szemüvegét. Én rutinosan hátranéztem, mert gyanús volt, hogy a csak „herripotterként” nevezett fiút miért ölelgetnék. Vagy négy post it cetlit szedtem le a hátáról különböző „lökj meg nyugodtan”, „passzold nekem a medicinlabdát” vagy éppen „igen, én szídtalak, bajod van veled?” firkákkal. Csoda, hogy épségben kiért az udvarra. ☺

Kinga egy végzős fiúval beszélgetett. A szemem sarkából próbáltam meglesni, hogy vajon mit szól ehhez Zsolti, de a jelek szerint semmit. Háttal állt, és a legkevésbé sem foglalkoztatta, csak Ricsi, Dave és a körjük gyűlt menő diákok, akik megállás nélkül röhögtek. Amikor Kinga észrevette, hogy a „féltékennyé teszem

Zsoltit” hadművelet befuccsolni látszik, nemes egyszerűséggel elküldte a fiút. Az nem értette, hogy mi ez a hirtelen váltás, így Kinga egy erőteljesebb „húzzál már el!” felszólítással érte el a célját.

Mindentől függetlenül szörnyen éreztem magam. A mellettem lévő üres hely nyomasztott, az árkádok alatt álló fiúk közül elképesztően hiányzott valaki... hát, nem ez volt életem legboldogabb napja. A nap felé fordultam, és behunyt szemmel töprengtem. Így telt az első szünet.

A maradék három óra szinte elrepült, mert Haller végig diktált. Az órarendnél páran felhördültek, ugyanis mindannyiunknak emelt franciára kell járni, ami érthető, hiszen franciások vagyunk. Csak hát... kicsit húzós lett.

– Tanár úr, azért ez túlzás. Monsieur Durand-t többet fogom látni, mint az anyámat! – üvöltötte be Zsolti.

– Tudom, az órarendetek kissé nehéz... – bólogatott megértően az ofő.

– Elváltak a szüleid, nem is látod anyádat – gondolkozott Dave.

– Akkor, tanár úr, Monsieur Durand-t többet fogom látni, mint

Dave anyját! – javította ki magát Zsolti. Szakadtunk a nevetéstől, és ezen még Haller is elmosolyodott.

– De tényleg, tanár úúú! – hintázott a székén Ricsi, miközben meglóbálta a kezét.

- Parancsolj, Richárd.
- Szerdán három óra Durand-nal?
- Valóban, elsőre kicsit soknak tűnhet, de nagyon szeretném, ha jövőre mindenki emelt szintű érettségit tenne franciából – közölte az ofő. Ez nem lepett meg annyira minket, szinte mindenki bólintott a bejelentésre, ráadásul a francia az egyetlen tárgy, amiből kivétel nélkül mind nagyon erősek vagyunk.
- Tanár úr, mi az az etikaóra? – harapott bele Zsolti egy rozs zsömlébe, félbeszakítva a töprengést.
- Hidd el, nem neked való – vágta rá Kinga.
- Kérdeztelek? – tárta szét a karját Zsolti.
- Fejezzétek be! – szólt rájuk mérgesen az ofő, aztán, mintha csak zavarná valami, megrázta a fejét.
- Ki énekel? Haraszi!
- Elnézést, tanár úr, de ha hallom a *Nothing else matterst*, sose bírom ki, hogy ne énekeljem.
- És most pontosan hol hallod?

Robi felmutatta a telefonját, mire az ofő kissé kiakadt. Sikerült első nap berekednie. Virág felajánlott neki egy mézes-mentolos cukrot, de addigra Haller már nem volt olyan hangulatban, hogy elfogadja. Megköszönlte a torkát, és rátért a további, „borzalmasan fontos” megbeszélendőkre. Egyébként egy ofőnek mindig szörnyen sok mondanivalója van. Döntenünk kellett például a teremben lévő plakátokról. Ebből rögtön parázs vita alakult ki, mert Virág Adam Lambertet akart, amiért a fiúk kegyetlenül kiröhögték. A két rocker Metallicát, Ricsi Kornt, Zsolti Mádayt (☺), Zsák Párizs plakátot, Kinga meg a globális felmelegedés veszélyeire felhívó figyelmeztető posztert. És ez így ment egy jó darabig. Már megszoktam, hogy a plakátválasztás mindig komoly dilemma, úgyhogy összemosolyogtam Gáborral, ugyanis mi ketten szokás szerint kimaradtunk a harcból.

Utolsó óra után mindenki egymást lökdösve indult az ajtó felé, Haller pedig összerendezgette a papírjait a tanári asztalon. Gábor és Jacques felajánlották a segítségüket, ezzel az ofő napja valamennyire meg volt mentve. Afféle „még léteznek kedves diákok” pillantással megköszönte, én meg otthagytam őket kimentem a teremből.

Szerintem a diákok rekordidő alatt hagyták el az épületet, én már úgy érkeztem a folyosóra, hogy szinte üres volt. Elsétáltam a suliboxok mellett, és ráköszöntem Macura, aki a saját ajtajával kínlódott, mivel sehogy sem tudta kinyitni. Egy pillanatig hezitáltam, aztán odaléptem mellé, és belöktem a szekrényajtó felső sarkát. Azonnal kinyílt.

- Hú, kösz, már percek óta szenvedek. Mindegyik ilyen nehezen nyílik? – érdeklődött Macu.
- Nem, csak ez – suttoztam, és szomorúan elmosolyodtam. Arnold szekrénye volt, épp eleget kísérleteztünk, mire megtaláltuk a legegyszerűbb nyitási technikát. – Na, és hogy tetszik a sulis? – érdeklődtem, mert ahogy megfigyeltem, szegény Macu ma csak Gáborral és Zsákkal váltott pár szót, a többiek nem igazán foglalkoztak vele.
- Klassz – vágta rá rögtön. – Figyelj – fordult hozzám. – Még nem ismerek itt senkit, megadhatom a számom? Csak hogy valaki tudja... – magyarázta zavartan.
- Ó, persze. Egy pillanat! – kutakodtam a táskámban, aztán előkaptam a mobilom, és felnyitottam. Erősen nyomtam a gombokat (néhány nehezen reagál), aztán beütöttem a nevét. – Mi a szám?
- Ez a mobilod? – döbönt le totálisan, én meg zavartan megpróbáltam elrejtetni a tenyeremben a szégyenteljes készüléket.

- Ööö. Igen – bólintottam. – Kicsit régi.
- Azta! Megnézhetem? Évek óta nem láttam hasonlót!

Na, kösz szépen! Kénytelen voltam odaadni a telefonom, hogy új osztálytársunknak okozzak néhány igazán mulatságos percet. Elvileg remekül ki kéne jönnie Dave-vel. Amúgy meg, miért közröhej tárgya a telóm? Működik! Tudok vele telefonálni! És még kamerás is! Jó, tény, hogy már csak aukciós oldalakon lehet kapni, azt hiszem, az eladó azért fizet, hogy valaki vigye már el, de akkor is!

Macuval együtt mentünk ki a suliból, aztán elköszöntem tőle, és odaléptem a lépcső előtt ácsorgó többiekhez. Már épp bele akartam folyni a beszélgetésbe, amikor Dave ideges pillantásokat küldött felém.

- Minden oké? – kérdeztem.

– Reni! – nézett Dave mélyen a szemembe. – Döntened kell. Vagy én, vagy Macu!

– Mi? – hőköltem hátra a döbbenettől.

– Kivel barátkozol?

– Dave, tizenegyedikesek vagyunk, nem gondolod, hogy ez kissé... gyerekes? – mosolyodtam el, de aztán megpróbáltam komolynak tűnni, mert Dave kifakadt. Olyanokat mondott, hogy egyáltalán nem bírja az új „gyereket”, aki „lopja a személyiségét”, és amúgy is, „tök béna a telefonja”. – Olyan, mint a tiéd, nem? – csodálkoztam. – Az enyém jobb! – vágta rá gondolkodás nélkül. Oldalra pillantottam, és Ricsire néztem, aki megsúgta nekem, hogy Dave egész, álló nap ezen görcsölt. Nos, ilyenek a tizenhét éves fiúk. Van, aki már felnőtt, és van, aki még nem. ☺

Próbáltam meggyőzni Dave-et, hogy Macu kedves és abszolút nem lopja a személyiségét, hiszen még csak ma találkoztak először, aztán kihalásztam a mobilom a táskámból, mert üzenetem jött.

– Ez is ő, mi? Nemcsak a személyiségemet, a barátaimat is lopja! túrt bele idegesen a hajába, mire mosolyogva megráztam a fejem.

– Nyugi, ez Arnold – olvastam el gyorsan az sms-t.

– Mit akar? – kérdezte Ricsi.

– Csak az első napjáról írt... – nyomkodtam a billentyűket olyan gyorsan, ahogy csak tudtam.

– Azta, nyomógombos telefon! De gáz! – nézett Dave a kezemre, aztán kitört belőle a röhögés. A következő pillanatban megszólalt a Doorstól a *People are Strange*, úgyhogy mielőtt fogadtam volna Arnold hívását, elköszöntem a többiektől.

– Holnap találkozunk! És Dave, szerintem barátkozz össze Macuval. Remekül meglennétek! – céloztam arra, hogy kábé azonos a humoruk, aztán elsétáltam az úttest felé, és megnyomtam a „fogadás” gombot.

Hazaérve előszedtem a füzetem, és a napközben csúnyán lefirkált órarendet átmásoltam, hogy szebb legyen. Aztán felnéztem a netre. Msn-en volt egy felkérésem, úgyhogy magamhoz adtam Matsuda Okitsugut, aztán beléptem. Virág (Luv Adam Lambert) – állapota nincs a gépnél, Ricsi elérhető, Kinga (edzésen) – állapota nincs a gépnél, Ricsi

(Children of the KoRn) – állapota elfoglalt, Zsolti (fekve nyom) – állapota nincs a gépnél, Dave (Matsuda! Nem kedvellek!) – állapota elérhető. Andris (Wii) – állapota nincs a gépnél, Robi (Wii Andrisnál) – állapota nincs a gépnél, Gábor (pasziánszozik) – állapota elérhető, Jacques (☺) – állapota elérhető, Okitsugu (ki az az Edina, aki bejelölt? Pls valaki segítsen) – állapota elérhető. Az utolsó két név szürke volt. Arnold és Cortez. Mindketten offline módban.

Első nap: 5/3 – vegyes érzelmek. Valahogy nem volt teljes. ☹

Esti filmezés apuval: 5/2 – megnéztünk egy Stallone-filmet.

Nem is tudom. A végén már azt hittem, engem is lelőnek. ☺

Arnold: 5/4 – jól érzi magát, aminek nagyon-nagyon örülök!!! Virág: 5/5 – Ricsi próbált délután, úgyhogy ketten sétáltattuk meg Adam Lambertet. (mármint a kuttyát). Közben olyasmiket beszélünk át, mint Cortez, órarend, az a-sok, emelt francia, Beni... Tehát a szokásos. ☺

A hajam: 5/2 – ááá, totál béna. Szerencsére anyu bejelentett fodrászhoz szombatra! Éljen!

Macu: 5/4 – kedves srácnak tűnik, szegény, igazán sajnálom Dave miatt.

Cortez: 5/? – ☹

Szeptember 2., csütörtök

A tegnapi laza naphoz képest ma már rendesen 7 (!) óránk volt, úgyhogy hivatalosan is véget ért a nyári szünet. Mondjuk, páran ezt nem vették észre, mint pl. az a tizedikes fiú, aki fürdősortban jött suliba, vagy az a lány, aki flipflopban. Máday mindkettőt visszafordította az aulából, mondván „vagy elmennek egy last minute útra nyaralni, vagy felfogják, hogy ez egy iskola, és nem járnak strandruhában”. Ó, azok a boldog, reggeli kiabálások az aulában... ☺

A terembe lépve bedugtam a fülembe a fülhallgatómat, de reménytelen volt, hogy zenét hallgassak, ugyanis kialakult egy reggeli verseny az a-sok és köztünk. Az ő termükből David Guetta üvöltött, amit Andris és Robi nemes egyszerűséggel csak a „zene megalázásának” nevezett, és felhangosították a mi tévénkől üvöltő Black Sabbathot. Erre az a-s fiúk feljebb nyomták Guettát, Robiék értelemszerűen Ozzyt, úgyhogy konkrétan zengett tőlünk az iskola. A helyemen ülve átnéztem az órarendem, aztán vártam az első etikaórát.

– Szia! – lépett hozzám Macu.

– Szia! – néztem fel rá, aztán láttam, hogy mögötte Dave összehúzott szemekkel méreget.

– Kösz, hogy felvettél msn-re és visszajelöltél a Facebookon meg az iWiWen.

– Nincs mit. Most már hivatalosan is ismerősök vagyunk – feleltem, mire Macu elmosolyodott.

– Reni, beszélhetnék veled? – kiáltott rám Dave.

– Persze – tápázkodtam fel. – Bocsi – kerültem ki Macut, aztán odasétáltam Dave padjához. –

Igen?

– Mi újság? – kérdezte erőltetett lazasággal.

– Dave! – förmedtem rá. – Csak azért hívtál ide, hogy ne veled beszéljek?

– Velem sose beszélgetsz!

– Ne gyerekeskedj! Rengeteget beszélünk! Nyáron is csomót beszélünk! – ráztam a fejem hitetlenül.

– De veled kedvesebb vagy! Ellenem fordít!

– Dave, azt hiszem, üldözési mániád van – szögeztem le, aztán visszasétáltam a padomhoz. Ahogy elhaladtam a mögöttem lévő üres pad mellett, szinte ösztönösen végighúztam rajta a kezem, miközben gondolatban egészen máshol jártam. Leültem a helyemre, hogy bambuljak egy sort, de közben rájöttem, hogy valaki néz. Ricsi összevont szemöldökkel meredt rám.

– Poros volt... a pad – hebegtem, aztán beletúrtam a hajamba, és lehajtottam a fejem. Mi bajom van nekem? Arnold helyétől búcsúzkodom, Cortez padját megsimítom. Na, most vagy kifejezetten szeretem a fákat, vagy totál begolyóztam.

Csengetéskor még a zenelejátszómat nyomkodtam, remélve, hogy a hirtelen kialakult csendben (Guetta győzött, de Andrisék revánsért kiáltanak) meghallgathatok egy fél dalt.

– Ki az etikatanár? – forgolódott Ricsi.

– Mi az az etika? – kérdezte rögtön Virág.

Abban a pillanatban becsapódott az ajtó, én pedig felnéztem, és... éreztem, ahogy lever a víz. Hát, ezt nem hiszem el! Most már életem végéig el lesz szűrva a csütörtököm?

– Megköszönném, ha Rentai eltenné a zenelejátszóját. Ha nem kérek sokat – szólt rám Vladár gúnyosan.

Éljen, éljen! Egy pillanat alatt elpakoltam a zeném, aztán igyekeztem úgy viselkedni, hogy a tanár ne köthessen belém. Tulajdonképpen csak levegőt vettem, de azt is ritkán, nehogy megzavarjam az órát. Pedig mennyire örültünk (mindketten), hogy elválnak útjaink... Ez az én formám. Az egyetlen tanár, aki szívből utál, tizenegyedikben újra tanít. ☺

Óra végén Vladár felhívta a figyelmünket a hétfőn induló nyílt szakkörök hetére.

– Mindenkit szeretettel várok a rajzszakkörön! – csukta össze a naplót.

– Ren, de kár, hogy üti az olvasókört, nem? – kacsintott felém Ricsi.

– Igen – hebegtem, mert Vladár ridegen méregetett.

– Ezt én is igazán sajnálom – közölte, mire a többiek elröhögtek magukat. Hát, nem én vagyok a kedvence. Kéne egy közös kép a Facebookra. ☺

Szünetben lementünk az udvarra, és amíg a fiúk az árkádok alatt ácsorogtak, mi Virággal és Karcival felültünk a padra. A kilencedikes lányok is megérkeztek lassan, úgy látszik, tegnap rájöttek, hogy a Szent Johannában a szünetekben az udvaron történnek a dolgok. Csak lézengtek, susogtak és csodálkoztak. Azonnal feltűnt, hogy Ricsiék társasága felé pillantgatnak, ami nem csoda, az ő csapatuk alkotja az „abszolút menők klubját”.

Virág mosolyogva nyomkodta a telefonját mellettem, amikor megkérdeztem, hogy nem megy-e oda. Hiszen a barátja.

– Á, nem, jó itt is – mosolygott.

– Tudom, hogy csak miattam ülsz itt, de tényleg nem gond, ha néha Ricsivel töltöd a szünetet – erősködtem, mert egyáltalán nem tetszett, ahogy az új lányok összesúgtak Ricsi mögött.

– Tutkó? – pislogott Virág.

– Persze! Menj, oké? – kérleltem, mire Virág vonakodva felállt.

– Te nem jössz?

– Én szeretek itt ülni – válaszoltam. Lehet, hogy hülyeség, de ez az igazság. Sok emlék köt ehhez a padhoz. Hm. Valóban szeretem a fákat. No comment.

Virág odaszökdécselt az árkádok alatt álló csoporthoz, aztán Ricsi ösztönösen átkarolta. Na. Azonnal rend lett az udvaron, mindenki tisztába jött azzal, hogy ki kihez tartozik. És ez így van jól.

Fellapoztam Lőrincz L. László *A kicsik* című regényét, és immáron két főre szűkült társaságunkban Karcival együtt olvastunk. Legközelebb akkor néztem fel, amikor a sulirádióból felcsendült a Muse *Hysteria* című dala, és az udvarra vezető ajtón kilépett az a kilencedikes fiú, aki tegnap Ricsiék jóvoltából letegezte Mádayt. A srác körbenézett, aztán elindult Zsoltiék felé, és meg sem állt, csak amikor már ott volt velük. Mindenki kérdően nézte.

– Segíthetünk? Eltévedtél? – vigyorgott Dave. A fiú nem volt szívbajos, zsebre dugta a kezét, és lazán válaszolt.

– Miattatok Emike örökre megjegyzett magának... – kezdte, a többiek pedig elnevettek magukat. – Úgyhogy az a minimum, hogy veletek lógok – tette hozzá. Mosolyogva vártam a reakciókat, aztán Ricsi röhögve megveregette a vállát. Befogadták. ☺

Ő sokkal nagyobb szerencsével járt, mint Macu, aki csak lézengett az udvaron, végül odasomfordált hozzánk.

– Leülhetek? – kérdezte.

– Persze – válaszoltam.

Már éppen azon kezdtem filózni, lehet, hogy Macu egészen jó barátom lesz, és talán valamennyire (minimálisan) helyettesíti számomra Arnoldot, amikor körülbelül két perc után megunt, hogy mi csak olvasunk, és közölte, hogy inkább visszamenne a terembe. Nos, igen. Arnold tényleg nem pótolható. ☹

Fizikán Gondos lángvörös haja bukkant fel a teremben, és a tanárnő azonnal leszögezte, hogy egyáltalán nem érdekli, milyen nyarunk volt (kedves tanárnő, szeretjük), aztán fellapozta a naplót.

– Látom, van egy új diák. Matsuda Okitsugu. Melyik az? Hm? – nyújtogatta a nyakát, miközben a szájában lévő cukorka hol az arca bal oldalán, hol pedig a jobbon türemkedett ki.

– Én vagyok! – nyújtotta fel a kezét Zsolti, ami egyébként jó poén volt. Gondos összehúzott szemmel méregette.

– Valóban?

– Nem – felelte Zsolti, mi pedig visszafojtott röhögéssel figyeltük a jelenetet.

– Akkor ne szórakozz, fiam! Na, álljon fel az új tanuló!

Több szempontból sem értettem Gondos tanárnőt. Először is, két csodálatosan meghitt és szép ☺ év után sem ismer fel minket. Másodszor pedig, tizenegy főből nem olyan nehéz kiszűrni az egyetlen ázsiai származású diákot, na, de mindegy. Macu felállt és bemutatkozott, aztán Gondos feleltetni akarta, de Zsákkal, Gáborral és Kingával együtt szoltunk, hogy még nincs anyag, amit számon kérhetne. Gondos azzal ültette le Macut, hogy akkor majd legközelebb. Szegény fiú, szerintem azt hiszi, hogy a Szent Johannában mindenki örült. Nos, ez csak részben igaz. ☺

A Gondos tanárnővel eltöltött fergeteges óra után következett, amire annyira vártam, és amire a többiek annyira nem. Duplaóra Kardossal.

A tanár becsapta maga mögött az ajtót, aztán végignézett rajtunk.

– Üdvözlöm a 11/b-t és az új diákot! Hogyan szólíthatlak?

– Khm – tápáskodott fel. – A keresztnévem Okitsugu, de valamiért Macunak hívnak.

– Én voltam – üvöltötte be Ricsi, közben meg a fehér Adidas pólóját dörzsölgette, mert összetollazta.

– Pósa, megkérhetnélek, hogy ne ordíts? – szórt szikrákat Kardos szeme, aztán biccentett egyet Macu felé, jelezve, hogy felfogta a becenevét. Mivel elsőre mindenki frászt kap Kardos szigorú

fellépésétől, hátranéztem Macura, és biztató mosolyt küldtem felé. Dave azonnal ideges pillantást vetett rám, úgyhogy inkább visszafordultam.

Ezután Kardos felhívta a figyelmünket a kötelező olvasmányokra (csak hárman vagyunk túl rajtuk, Kinga, Gábor és én), az év kemény tanmenetére, valamint a szigorított ellenőrzésre plagizálás terén. Ezt, azt hiszem, külön Dave miatt jegyezte meg. Mivel duplaóránk volt, és Kardos nem akart rögtön utálat tárgyává válni, megnéztük Szabó István *Rokonok* című filmjét. Ennek hárman kifejezetten örültünk. Virág, mert imád tévézni, én, mert még nem láttam a filmet, csak a regényt olvastam, és Kinga, mert odavan Csányi Sándorért. ☺ A többiek inkább kulturáltan unatkoztak. A tévzés miatt nem mentünk ki szünetre, úgyhogy duplaóra vége felé, amikor befejeztük a filmet, Kardos szólt, hogy csendben távozzunk a teremből.

Már éppen indultam volna, amikor magához hívott.

– Igen? – léptem oda a tanári asztalhoz.

– Szeretném kérni, hogy a nyílt szakkörök hetén kicsit népszerűsítsd az olvasókört.

– Persze – bólogattam. – Hogyan? – kérdeztem, mert nem tudtam elképzelni, a Szent Johannások miért kezdenének el olvasni az én kérésemre. Elvégre kilencedik óta könyvvel a kezemben mászkálok minden szünetben, és ez csak azokat érdekelte, akiknek véletlenül nekimentem.

– Talán egy-egy népszerű diák segítségével... – magyarázta, én meg kezdtem megérteni.

– Rendszerben, megpróbálok – ígértem meg.

– A másik pedig – folytatta Kardos. – Szeretnék megdicsérni. Antai-Kelemen lenyűgözött a pótvizsgán.

– Valóban? – mosolyodtam el boldogan, aztán rájöttem, hogy nem értem pontosan, mi közöm nekem ehhez.

– Igen. Nagyon jól felkészítetted.

– Ó – esett le végre. Szóval Kardos azt hiszi, hogy én segítettem Corteznek. – Az az igazság, hogy én nem... Nem velem készült fel – nyögtem ki.

– Igazán? Úgy tűnt pedig. De akkor mindegy.

– Mitől tűnt úgy? – ráncoltam a szemöldököm.

– Amikor megkérdeztem, ki segített neki abban, hogy életében először megtanulja az anyagot, azt mondta, te – felelte Kardos, aztán a fülembre hasított a csengő, a tanár pedig ott hagyott a teremben, egyedül a gondolataimmal és a kérdéseimmel.

Hogy pontosan micsoda? Szünetben leszaladtam az udvarra, és az árkádok alatt álló társaságtól kicsit félrehívtam Virágot, aztán elregéltem neki.

– Hú, ez jó! – töprengett. Sajna, a kupaktanácsunkat látva Kinga is azonnal odajött, és egy pillanat alatt leoltott.

– Ez nem jelent semmit. Annyit magyaráztál neki az irodalomról, hogy biztos a pótvizsgáról is te jutottál eszébe. Ennyi.

– És nem lehet... – kezdtem, de Kinga belém fojtotta a szót.

– Mondd, Renáta, mit akarsz belebeszélni ebbe a szituációnak sem nevezhető semmiségbe? Árudd el nekem, hol volt Cortez az elmúlt hónapokban?

– Brazíliában – válaszolta Virág, de Kinga csak legyintett rá.

– Ha akart volna, üzen. Felhív. Ír. Facebook. Msn. Renáta, ez

a 21. század, emberek nem tűnnek el, csak ha akarnak! Minden technikai eszköz a rendelkezésére állt. Még az űrből is van kapcsolat, ne röhögtesz már! – rángatott vissza Kinga az álmvilágból a valóságba. Igaza van. Manapság csak az nem jelentkezik, aki nem akar. ☹ Virág még szólt volna valamit, de aztán témát váltottunk, ugyanis megkértem Kingát, segítsen, hogy népszerűsíteni tudjam az olvasókört.

– Miért segítenék? – kérdezte értetlenül.

– Mert... – kezdtem, de elakadtam. Észérvet találni arra, hogy Kinga miért segítene nekem? Nehéz – Mert barátok vagyunk.

– Ugyan – vigyorodott el megvetően. Oké, Kingát nem hatja meg az ilyesmi, taktikát kellett váltanom.

– Mert népszerű vagy, és rólad igazán jó fotó készülne, ahogyan a kedvenc könyvedet fogod – próbálkoztam tovább.

– Na, látod, ebben igazad van. Holnap, ebédszünetben – hagyott ott minket.

Hát, végül is sikerült megnyernem. Ahogyan a többieket is. Mondjuk, Ricsiék először kegyetlenül kiröhögtek, sőt másodszor is és ha jól emlékszem, még harmadszor is. De végül megteszik, ami tőkre jólesik. Igaz, az olvasókörre eszükbe sem jutna jönni, azonban abba belementek, hogy pár fotót csinálhatok róluk. De jó! ☺

Hazaérve anyut a konyhában találtam, éppen vacsorát készített. Vagy valami olyasmit. Miközben megmosta a csirkét, én felültem a pultra és azon gondolkodtam, miért nem vagyok vegetáriánus. ☺
Mi volt a suliban? – érdeklődött.

– Semmi különös – vágtam rá a szigorúan tiltott választ. Anyu felvont szemöldökkel meredt rám, én pedig széttártam a karomat.

– Megint nem találom a helyem – fakadtam ki. Anyu megértően bólintott. – Cortez nincs, Arnold nem is lesz. Virágot nem akarom állandóan elrángatni Ricsi mellől, így is minden lány rászállt az első napokban... Kingát nem lehet idegekkel bírni hosszú távon, és ő amúgy is magának való... A fiúk félig még gyerekek, mindenén vihognak, velük sem tudok annyit lenni. Karcsi üldögél mellettem, de ő tényleg csak olvas, nem nagyon tudunk beszélgetni... – hadartam, aztán hosszan, szaggatottan sóhajtottam.

– És a kis új osztálytársad? Aki Arnold helyére jött?

– Macu? Kedves, meg jó fej, de... Ő nem Arnold. – nyögtem ki, ami tulajdonképpen a legjobban fájt.

– Elhiszem, hogy hiányzik – simította meg anyu a vállam. Csirkés lettem. – Na és Cortez? Még mindig semmi?

– Semmi. Mintha a föld nyelte volna el – vonogattam a vállam.

Anyu nem igazán tudott tanácsot adni, ezért inkább témát váltott, és bedobta a „szomorú a gyerek, nem tudok vele mit kezdeni, ezért feldobom a hangulatát” trükköt, vagyis, hogy ha még mindig szeretném, akkor kicsit beleszínezhetsz a fodrász a hajamba. Na, ez tényleg feldobott, a seszöke-sebarnára igazán ráférne egy kis frissítés. Hurrá. ☺

A kicsik. 5/5 – nagyon tetszik! Komolyan! ☺

Virág és Ricsi: 5/5 – csütörtök este lévén moziban vannak. Minden csütörtökön premieren ülnek, néha a fejemet fogom, hogy miket néznek meg, de nekik mindegy, imádják a mozit. ☺

Bálint: 5/4 – ő az a kilencedikes, aki kihúzta a gyufát

Mádaynál. Én még egy szót sem váltottam vele, de a többiek szerint „nagyon kész van”. Ami, azt hiszem, olyasmit jelent, hogy jó fej.

Olvasókör népszerűsítése: 5/5 – mindenki annyira rendes, hogy elvállalták! ☺*

Dave: 5/2 – már mindenki visszajelölgette Macut mindenhol, csak ő nem. ☹

Peti: 5/5 – emós barátom holnap elém jön a suliba, és anyu elengedett, úgyhogy elmegyünk sütitni. Jé, egy program! ☺*

Szeptember 3., péntek

Reggel nem felejtettem el betenni a fényképezőgépet a táskámba, úgyhogy jól indult a napom! ☺
A suliban aztán leginkább azzal telt minden percem, hogy megpróbáltam a lehetetlent, vagyis komolyan vetetni magam a többiekkel. Hát, ez nem volt egyszerű feladat. Már az hatalmas kihívás volt, hogy a könyvtárba parancsoljam az osztálytársaimat (Zsolti el is tévedt), aztán kezdődhetett az igazi meló. Találni olyan könyveket, amivel, mondjuk, Dave vagy akár Ricsi szívesen fotózkodik. A szisztéma egyszerű lett volna: megfognak egy könyvet, én lefotózom őket, aztán a hétvégén photoshoppal szórólapot szerkesztek belőlük, különböző feliratokkal, mint pl. „olvasni jó”, a „tudás hatalom” vagy éppen „olvasni nem ciki!!!”. Ez volt az elképzelés. Csak aztán, amikor Virág az összes *Twilight* könyvet akarta megfogni, de nem bírta tartani, vagy amikor Zsolti fejfelé

olvasta a regényt, vagy amikor Kinga az *Az órákkal* hadonászva követelte, hogy feminista szöveget írjak a képe alá, akkor kezdett elfogyni a türelmem és megcsappanni lelkesedésem. Karcsival ment a legsimábban, neki a kezébe nyomtam egy *Harry Pottert*, lefotóztam, és kész is. Mindenki más úgy bolyongott a könyvtárban, mintha életében először járna ott (sokaknál ez valóban így is volt). Úgyhogy a nap végére kellően lefáradtam. Ráadásul a stúdiósok minden szám közben felhívták a figyelmet a jövő heti nyílt szakkörök hetére, a suliboxokból is szórólapok lógtak ki, és előre rettegtem, hogy az olvasókör senkit nem fog érdekelni, elvégre nem tartozik a kifejezetten trendi programok közé. Mindemellett a tanárokat többé már nem hatotta meg, hogy ez az első hetünk, mindenki elmondta a „kemény tanévünk lesz, ne pazaroljuk az időt” kezdetű beszédet, aztán bele is csaptunk. Őszintén örültem, amikor az utolsó csengő megszólalt, és tudtam, elkezdődött a hétvége.

Összepakoltam a cuccom, aztán Macu bevárt az ajtóban.

– Hallottam, hogy Photoshoppal készítesz flyerzeket – kezdte.

– Miket? – csodálkoztam.

– Szórólap – segített ki, én meg bólintottam. Ma is tanultam valamit. – Arra gondoltam, hogy segíthetnék. Úgyszincs programom a hétvégére – vonogatta a vállát, én pedig ösztönösen megsajnáltam. Szociálisan érzékeny vagyok a program nélkül maradt diák témára, mivel én is többnyire közéjük tartozom.

– Az a helyzet, hogy Dave már felajánlotta, ő a segédem a suliujságnál, úgyhogy a fotós dolgokat rendszerint együtt csináljuk... – kezdtem, Macu pedig megértően bólintott. Majdnem elsírtam magam, annyira sajnáltam, de Dave gyerekes viselkedése miatt egyszerűen nem hívhattam át, mert abból sértődés lett volna. Aztán eszembe jutott valami. – Viszont, ha van kedved, akkor vasárnap elmegyek kinyomtatni a szórólapokat. Virág szokott nekem színesben nyomtatni, de ilyen mennyiséget nem akartam kérni tőle, szóval inkább megcsináltatom. Jössz?

– Oké! – csillant fel a szeme.

– Jó, akkor megbeszéltük! – bólintottam, és máris jobb kedvem lett.

A sulis előtti lépcsőnél (majdnem) teljes volt a létszám. Kinga telefonált, Dave a telefonján Facebookozott, Virág Ricsi robogóján üldögélt, Ricsi félig Zsoltira figyelt, félig Virágra, hogy le ne essen. Bálint Zsoltival vihogott valamin, amit a neten láttak. A kilencedikes fiú nagyon belevegyült a társaságba, úgy tűnt, teljesen jól elvan köztük. Karcsi a fejét csóválva nézte, és egyszerűen nem értette, hogy lehetséges ez. Vakon hitt abban, hogy tavaly csak azért szakálták végig, mert kilencedikes volt. Nem volt szívem elmondani neki, hogy ez nem így van. ☹

– Ren, jössz velünk? – üvöltött rám Ricsi.

– Bocs, most nem – ráztam meg a fejem, mert az út másik oldalán Peti támasztotta az egyik villanypóznát. Mindenki arra nézett, és miközben a fiúk kellőképpen kiröhögték a kifestett szemű barátomat, Virág kedvesen odaintegetett neki.

Elköszöntem Karcsitól, aztán miután körbenéztem, átszaladtam az úton.

– Szia! – köszöntöttem Petit, aki adott két puszit. – Régóta vársz?

– Nem, most jöttem – legyintett, aztán fürkészve nézte az út túloldalán maradt csoportot. – Hiányzik valaki, nem? Hol van a mérges srác?

– Mérges? – kérdeztem vissza.

– Rám az volt – nevette el magát.

– Ja! Cortez – mosolyodtam el óvatosan. – Csak a jövő héten jön.

– Értem. Akkor szerencsém van.

– Ne már! Semmi baja veled. Nem is ismer – szépítettem a dolgokat, bár tény és való, hogy Cortez nem lelkesedik Petiéért. Talán nem bírja az emósokat. Vagy az én emós barátomat. Ki tudja.

Mindenesetre nem foglalkozom vele. Peti elég jó barátom lett, és Cortezzel ellentétben igen sokszor keresett a nyáron, úgyhogy ha nem kedveli Petit, akkor én nem kedvelem Cortezt. Jó, természetesen ez nem ilyen egyszerű, de szeretném így érezni. Peti egyébként is kedves ismerősöm, és ahhoz képest, hogy hogyan ismerkedtünk meg (ominózus, „nem beszélünk róla” szilveszteri koncert), simán megmaradt a barátságunk. Nem napi kapcsolat, de minimum hetente hallatunk magunkról, üzenünk, és lehetőség szerint összefutunk. Mint ma. A közeli plázába mentünk, mert ott van egy tök jó cukrászda, és miközben sütiztünk, egy csomó mindenről beszélünk. Igyekeztem nem

tudomást venni az emberek furcsa, sokszor már zavaró pillantásairól. Oké, Peti emós, festi a körmét meg a szemét, és hasonló haja van, mint AFC Tominak az *Angyal* klipben (ezeket mind Virágtól tudom ám), meg a ruhái is leginkább halálfejesek, de ettől függetlenül kedvelem, mert kedves és tök jó társaság. A bámulók pedig korlátoltak, és ha nem tudják elfogadni, hogy valaki kicsit más, akkor csak sajnálni tudom őket! Ezt Petinek is elmondtam, aki mosolyogva csak annyit jegyzett meg, hogy „aranyos” vagyok. Hát, úgy tűnik, ő nem foglalkozik ezzel annyit, mint én.

Hazaérve feltöltöttem a fényképeket a gépemre, aztán átküldtem őket Dave-nek, aki már várt msn-en. Másolom.

Dave üzenete: Ugye nem hívtad el Macut?

Reni üzenete: Nem, de nem szállnál már le róla? Ez kezd nevetséges lenni!

Dave üzenete: Majd ha neked is lopják a személyiségedet, megtudod, hogy ez mennyire bosszantó!

Reni üzenete: Nem lopja! Az agyadra ment a dolog. Dave, szerintem ez már túlzás!

Dave üzenete: Aha! Na, majd csak figyeld meg, hamarosan pászkat eszik! Én előre szóltam.

Reni üzenete: :DDD

Dave üzenete: Ne neved, ez komoly!

Reni üzenete: Na, én inkább megyek.

Dave üzenete: Jól van, én is, még beszélek Cortezzel, aztán megyek a bigyoshopra rendelgetni.

Egy pillanatra elkerekedett a szemem. Nem, nem a bigyoshop miatt, bár Dave az összes lehetetlen cuccát onnan szedi. A másik dolgon akadtam fenn.

Reni üzenete: Hívott?

Dave üzenete: Nem, msn.

Reni üzenete: Nekem azt jelzi, offline.

Dave üzenete: Ahogy mindenkinek...

Reni üzenete: Kiléptem.

És abban a pillanatban bezártam mindent, kinyomtam a gépem, lehajtottam a fedelét, és egy pillanatig végigfutott az agyamon, hogy még az ablakon is kidobom. De mivel azt nem szabad, ezért csak képzeletben ütöttem szét az egészet! Szóval Cortez rejtve van, és csak azzal beszél, akivel akar. Nagyszerű. Mikor sírtam utoljára miatta? Hm. Egészen régen. Akkor most hajrá. „Reni sírás, reloaded, 11. osztály”. No comment.

Peti: 5/5* – nagyon jó volt velem! Jó barát. Tényleg.

Brownie: 5/3 – kicsit száraz volt, de azért finom!

Virág: 5/5 – este hívott, hogy hallgassam meg, hogy gügyög Beni. Meghallgattam. Aztán öt perc után már nem tudtam, hogy még mindig hallgatnom kell-e vagy elfelejtett kinyomni. ☺

Pótvacsora apuval: 5/4 – apu nyáron rászokott arra, hogy eljár úszni, így sikerült leadnia pár kilót. Ami azért is jó, mert újra beiktattuk a pótvacsorákat. A hazacsempészett sütivel vártam este a konyhában, és miközben megettük, az élet olyan nagy dolgairól beszélgettünk, mint pl: Cortez-zel mi van??? De nincs ember a földön, aki erre válaszolni tudna.

Fényképek: 5/5 – jók lettek. Sokat nevettem rajtuk, pl. mert hiába kértem Zsoltit, hogy ne bandzsítson, szerinte így hitelesebb. ☺

Párizs: 5/1* – Életem két legfontosabb személye is ott tartózkodik jelenleg. Cortez és Arnold... És én meg nem! ☹

A kicsik. 5/5 – megyek olvasni.

Szeptember 6., hétfő

A hétfő klasszul telt, igyekeztem lekötöni magam, és nem görcsölni a „Cortezt szeretem, közben meg eléggé utálom is” dolgon. Az elmúlt években ehhez már hozzászóltam, így sikerült figyelnem Dave-re, akivel egész szombat délelőtt a szórólapokat szerkesztettük. Meg figyeltem a fodrászra, aki bemelőzta a hajam kicsit (tök jó, vannak világosabb tincseim, de egyáltalán nem feltűnő, csak

szép!), aztán vasárnap figyeltem Macura, akivel elmentünk nyomtatni. Aztán elérkezett a mai nap is. Bevallom, gyomorgörcsrel ébredtem, és miközben a hajamat szárítottam, ezerszer végiggondoltam, hogy mit mondok majd Neki. Laza copf, aztán felkaptam egy farmert, az elnyútt Converse-emet, egy zöld pólót, és már el is indultam. Két perc múlva Kingával együtt mentem vissza a házba, aki a frászt hozta rám azzal, hogy a kapuban várakozott.

– Kinga, elkésünk! És ne lökdöss már! – hátráltam be az ajtón.

– Renáta, lehet, hogy ez a „lány a szomszédból” külső eddig bevált, de most már kezd szörnyen kiábrándító lenni az unalmas kinézeted!

– Tessék?

– Engedd már ki a hajad, és húzzál átöltözni! Na, kapsz öt percet – lökdösött fel a lépcsőn, én pedig egy laza mozdulattal kiengedtem a hajam.

– Szökébb vagy! – csodálkozott.

– Te meg gonoszabb – vágtam rá kapásból, de elengedte a füle mellett a megjegyzést, és betessékelt a szobámba. Amíg átvettem egy másik pólót (fehér Magical Mystery Tour felső Párizsból ☺), Kinga elkérte a szórólapokat, hogy átnézze.

– A táskámban vannak! – mondtam, remélve, hogy a csukott ajtón keresztül is hallja.

– Az enyém olyan lett, amilyenre kértem? – kiáltotta, amíg én a fürdőszobatükörnél felleheltem magamra egy kis szájfényt.

– Igen. Az áll rajta: „A nők egyenjogúak” – feleltem.

– Nagyszerű. Na, mutasd magad. Jobb – biccentett, amikor kiléptem az ajtón.

– Kösz – hálaáldtam, mert hirtelen jó érzéssel töltött el, hogy valaki figyel rám.

– Na, indulhatunk.

A sulii Kinga végig magyarázott, én pedig igyekeztem megfogadni gyors tanácsait. Ami kábé ilyesmi volt: „ne ájulj el Cortez – től!”, „erős, független nő vagy!”, „emlékezz rá, hogy egész nyáron nem jelentkezett”, „könyörgöm, ne ájulj el tőle!”...

Vadul bólogattam, és valóban úgy éreztem, hogy erős, független, magabiztos lány vagyok baromi jó pólóban és szökébben, mint tegnapelőtt! Ez az új, „erős én” kitartott, egészen a... A sarokig. Onnantól kezdve viszont már Kinga sem tudott rám hatni. Annyiszor, de annyszor elképzeltem a nyáron, hogy milyen lesz a találkozás. Meglátom, meglát, elindulunk egymás felé, találkozunk, megölel, néhány romantikusabb pillanatomban még egy laza „megpörgetésre” is voksoltam volna. Aha. Majdnem.

A lépcső előtti csoport központi figurájaként állt ott, körülötte mindenki rá figyelt, miközben Cortez igyekezett mindenkihez beszélni. Nekem pedig megrogyott a térdem, és szinte összeestem. Még jó, hogy Kinga megragadott a könyökömnél fogva, mert különben lehet, hogy elesek. Alig ismertem rá. Hihetetlenül napbarnított volt, nyoma sem volt a deszkás cuccoknak, helyette sima farmert, tornacipőt és fehér pólót viselt, ami még inkább kiemelte az „üvölt róla, hogy tengerparton volt” színét és a hófehér mosolyát. A haja egyáltalán nem állt szanaszét, hanem lenőtt, a tincsei a homlokába lógtak, szemét pedig menő, pilóta fazonú napszemcsi takarta el. Ha összevetek minden létező celebet, akit valaha helyesnek tartottam, akkor együtt sem közelítik meg azt, ahogy Cortez kinéz. Gitárral a kezében, akár egy *Rolling Stones*-címlap sem lenne lehetetlen, de talán a hangszer nélkül sem... Ha szerettem a régi Cortezt, akkor az új Cortezre ki kéne találni egy új fogalmat. Első látásra. Már megint. Bumm.

– Mégis, mit képzelsz ez? Hogy brit rock sztár? – dűnyögött Kinga, miközben magával húzott a társaság felé.

– Reniii! De jó a hajad!!! – visította Virág, mire mindenki felénk fordult. Ő is.

– Sziasztok – köszöntem úgy általánosságban, de alig ismertem fel a saját hangom, annyira vékony volt és erőtlenséges.

– Sziasztok – biccentett felénk Cortez lazán, aztán tovább beszélgetett Ricsivel.

– Hoztad a szórólapokat? – kérdezte Dave.

– Persze. Itt vannak nálam – kezdtem matatni a táskámban, és csak reméltem, hogy senkinek nem tűnik fel a kézremegésem. Találkozott a tekintetem Virágéval, aki óvatosan elmosolyodott, és

bátorítóan biccentett egyet. Nem mondanám, hogy sokat segített, de azért örültem, hogy támogat. Ha már teljesen szétestem, jó volt tudni, hogy valaki átérzi.

Azonnal mindenki a szórólapokat kezdte tanulmányozni, aztán persze jót röhögtek azon, hogy Zsolti bandza képe alatt „az olvasástól intelligensebb leszel!” felirat olvasható. Jó, az nem sikerült túl jól, de a többi igen. Miközben még nagyban ment a villogás, megragadtam az alkalmat, és Kinga összes intelme és figyelmeztetése ellenére úgy döntöttem, én szólok hozzá először.

– Gratulálok a pótvizsgához, Kardos mondta, hogy jól sikerült – kezdtem. Cortez előbb körbenézett, hogy megbizonyosodjon róla, hozzá beszélek, aztán bólintott egyet. Aúúú! Ez fáj. – Egyébként, szeretném megköszönni – tettem hozzá, remélve, hogy tudunk beszélni. A szemem sarkából láttam, hogy Kinga fogja a fejét, de akkor már mindegy volt. Nekem legalábbis.

– Mit? – kérdezte Cortez.

– Az ajándékot – nyúltam a nyakamhoz, és előhúztam a láncon lógó gyűrűt.

– Ja, azt? – kérdezte unottan. – Most kaptad meg? – vonta fel a szemöldökét a napszemüvege mögött.

– Ööö, nem. Még utazás előtt – feleltem, és éreztem, ahogyan egészséges színem átvált rákvörösbe.

– Akartam írni, csak nem tudtam, mikor nem zavarlak – tettem hozzá gyorsan, remélve, hogy ez így nem túl béna. Cortez gúnyos mosolyra húzta a száját.

– Aha. Jobb, hogy nem írtál.

Annyira égtem, hogy minden vágyam az volt, hogy elmehessek onnan, ráadásul már a többiek sem a szórólapokkal szórakoztak, hanem a beszélgetésünket hallgatták. Fogalmam sem volt, hogy húzom ki magam a kínos szituból, amikor Kinga lépett hirtelen mellém, és az arcomba nyomta a telefonját.

– Nézd! – kezdte örömteli mosollyal az arcán.

– Mit? – kérdeztem, mert csak az órát láttam a kijelzőn.

– Benoît írt! – mesélte ragyogva.

– Ki??? – kérdeztem egyszerre én, Zsolti, Ricsi és Dave. Virág egy pillanatig gondolkozott, aztán ő is rákérdezett.

– Tudod, Benoît. A francia srác. Azt írja, sokat gondolnak ránk.

– Mégis kivel? – ráztam meg a fejem értetlenül.

– Jérôme-mal! Üdvözöl téged – vigyorgott Kinga.

– Kicsoda?

– Jérôme!!! – förmedt rám, aztán kacsintgatni kezdett. Hirtelen nem tudtam, hogy belement egy szempilla a szemébe vagy jelezni akar valamit. Igen, volt Párizsban két srác, Jérôme és Benoît, ők Justine két osztálytársa, de azonkívül, hogy egyszer összefutottunk velük egy mozi előtt, az égvilágon semmi közünk hozzájuk. Sőt, mobilszámcsere sem történt. Nem értettem, Kinga mit szeretne elérni.

– Ki az a Budoár? – röhögött Zsolti.

– Annyira gyerekes vagy! – rázta a fejét Kinga. – Ha tudni akarod, Párizsban megismerkedtünk két sráccal...

– Ez azért túlz... – kezdtem, de Kinga belém fojtotta a szót.

– Visszaírom neki, hogy kedves, meg hogy köszönjük a motorozást – füllentett Kinga, nekem pedig elkerekedett a szemem. A mit? Milyen motorozást? Egyáltalán miért csinál úgy, mintha valakivel sms-ezne? Cortez hitetlenül elröhögte magát.

– Mociztatok Párizsban? – lelkesedett Virág, hiába próbáltam neki jelezni, hogy az egész kamu, és valószínűleg Kinga beütötte a fejét.

– Pontosan – húzta ki magát Kinga.

– Írd meg neki, hogy „Böni, zsötem” – röhögte el magát Zsolti, és ezt a többiek is jó poénnak találták. Kinga ügyet sem vetve rájuk tovább írta az „ál-sms”t, én meg riadtan néztem körbe. Egy perc alatt lett egy francia udvarlóm, akivel motoroztam. Te jó ég! Cortez gúnyosan mosolyogva megrántotta a vállán a táskáját, és kikerülve engem befelé indult a suliba. Amikor pont mellettem volt, odanyögött egy „nem akartál zavarni, mi?” mondatot, és már be is lépett az épületbe.

– Kinga! – húztam vissza a második lépcsőfokról, és Virággal együtt kérdően néztem rá. – Mit művelsz?

– Ne csináld már, Renáta! Csak kicsit féltékennyé teszem őket!
– Mi? – háborodtam fel. – Zsoltit egyáltalán nem érdekli, Cortez meg most azt hiszi, hogy valami Jérôme-mal andalogtam, amikor neki meg nem írtam!

– Na, végre! Végre te alázhatod őt!

– Én nem akarom alázni!

– Pedig jó lenne. Az pedig, hogy Zsoltit nem érdekli... Várd ki a végét. Még nem hallotta, ahogyan az Eiffel-torony tetején szerelmet vallott nekem Benoît! – vigyorodott el.

– Kinga, az egyetlen dolog, ami az Eiffel-torony tetején történt, az, hogy hányingered lett a magasságtól!

– Nem a magasságtól! Rossz volt a majonéz! Engem nem győz le a magasság! – kérte ki magának, én pedig úgy döntöttem, feladom.

Csak fejcsóválva néztem Kinga után.

– Figyi – fordult felém Virág, a szemüvege mögül csodálkozó pillantást vetve rám.

– Igen?

– Most akkor ki az a Jérôme és Benoît?

– Bár tudnám! – sóhajtottam, aztán megpróbáltam megmagyarázni Virágnak, hogy Kinga megőrült.

Amúgy a nap így telt el. Cortezre a diákok úgy reagáltak, ahogyan szoktak. Minden lány hüledezett és a fejét kapkodta, minden fiú a haverja akart lenni. És most, tizenegyedik elején úgy tűnik, Cortez menőbb, mint valaha, helyesebb, mint valaha, és közömbösebb irántam, mint valaha. Én pedig a helyemen ülve, a nyakláncomon lógó gyűrűt markolászva azon gondolkodtam, hogy tényleg erre vártam ennyit? Azért hordtam éjjel-nappal (még fürdésnél is) az ékszert, hogy aztán egy flegma biccentést kapjak cserébe? Azért álmodtam annyit a találkozásunkról, hogy aztán két mondattal szétalázzon? Tényleg azt hittem, hogy majd a nyakamba borulva megpörget? Ugyan. Mikor nővök már fel? Összefont karral ültem, és Gazdag tanárnőt hallgattam, aki az exponenciális függvény transzformációit próbálta érdekesen elmagyarázni, amikor úgy döntöttem, betelt a pohár.

– Virág! – sziszegtem.

– He? – nézett rám. Megpróbáltam eltátogni, hogy küldjön nekem egy sms-t. Nem értette elsőre, de aztán sikerült felfognia. Akkor azt akarta tudni, hogy mit írjon.

– Akármit. Semmit. Csak küldd – tátogtam hangtalanul.

Szerencsére Virág annyit sms-ezik Ricsivel órák alatt, hogy zsebre dugott kézzel, anélkül, hogy elővenné a mobilt, simán tud sms-t írni. Ezt a „vakon” technikát amúgy elég sok diák ismeri.

A Következő pillanatban sípolni kezdett a táskám, mire a tanárnő abbahagyta a táblára írást, és mérgesen körbenézett.

– Reni! Ez a te mobilod?

– Igen, elnézést.

– Menj ki a teremből!

– Már ki is nyomtam, bocsánat.

– Nem érdekel, azonnal menj ki! Hallatlan – rázta a fejét Gondos, én meg feltápászkodtam, és kifelé indultam. Találkozott a tekintetem Kingáéval, aki felvont szemöldökkel figyelt.

– Ki írt? – kérdezte unottan.

– Jérôme – feleltem jó hangosan, mire Kinga olyat tett, amit csak nagyon ritkán. Felnevetett.

Ahogy kinyitottam az ajtót, még egyszer visszanéztem. Cortez hátradőlt a székén, engem nézett, és idegesen csattogtatta a rágóját. Igen, tudtam, hogy Gazdag kiküld a teremből. Tudtam, hogy anyu szörnyen kiakad egy igazolatlan óráért a második héten. És azt is tudtam, hogy bár Jérôme létezik valahol, de fogalma sincs arról, hogy ki vagyok, és esze ágában sem lenne nekem sms-t írni. Ez nem volt szép dolog. De Cortez ideges rágócsattogtatásáért, (még ha csak egy pillanatra láttam is), azt mondom, simán megérte! A szüleim erre megállapítanak, hogy végérvényesen lázadni kezdtem, és elvesztették az irányítást felettem. De nem erről van szó. Hanem arról, hogy nekem fáj, amiért két és fél hónapig nem írt egy betűt sem. És ha van egy kis esély arra, hogy idegesíti a kitalált francia „udvarlóm”, akkor azt mondom, most fájjon egy kicsit neki! Éljen a gonosz én! ☺

Otthon persze nem fogadták lelkesen, hogy ilyen hamar begyűjtöttem egy igazolatlant, ráadásul anyu abszolút nem értette, hogyan hiányozhattam a harmadik órától.

– Véletlenül bekapcsolva maradt a mobilom, üzenetem jött, a tanárnő meg kiküldött – magyaráztam.

– Renáta, ezt ezerszer megbeszéltük már! Nincs mobil az iskolában! – ingatta a fejét anyu.

– Tudom, véletlen volt. Hozom a laptopom – ajánlottam fel önként a netes száműzetést, aztán jól ledöbbsentem. Merthogy anyu nem tiltott le a netről, láthatóan esze ágában sem volt ilyesmit tenni. Helyette előadott egy rövid nosztalgiasztorit arról, hogy régebben még a levelezés volt a menő...

– Ne forduljon elő többet! – fejezte be végül a prédikációt, én meg csodálkozva mentem fel a szobámba.

Érdekes. Lehet, hogy a szüleim rájöttek, hogy nálam a netmegvonás nem kifejezetten büntetés, mivel a nyáron volt olyan hét, amikor be se kapcsoltam a gépem. Vagy csak úgy érzik, az elmúlt évek (szinte) kitűnő átlaga és annyi végigtanult délután után tizenegyedikben belefér egy igazolatlan? Esetleg majd később kapcsolnak... mindegy. A szobámba érve benyomtam a gépet. Az msn tömve volt, és épp csak egy pillanatra akartam benézni, hogy csekkoljam Cortez állapotát, akinek a neve mellett természetesen az „elfoglalt” jelző szerepelt. Pechemre legalább négyen írtak rám egyszerre, Zsák, aki amőbázni akart, Virág, aki webkamerázni, Dave és Macu pedig beszélgetni... Igyekeztem gyorsan válaszolni, hogy minél előbb kiléphessek, amikor bevillant egy ablak. Másolom.

Cortez üzenete: Itt vagy, szöszi?

Reni üzenete: Itt. És nem vagyok szöszi.

Cortez üzenete: ☺

Cortez üzenete: Mivel kezdünk holnap?

Reni üzenete: Emelt francia.

Aztán megcsörrent a mobilom, én meg ösztönösen felkaptam.

Reni üzenete: Pill, telefon.

Cortez üzenete: Gyorsan, gyorsan! Vedd fel, nehogy ne érjenek el. LoL.

Reni üzenete: ?

És kilépett. Még akkor is kérdőn néztem a monitort, amikor felkaptam a telefont, és elmeséltem Arnoldnak, hogy milyen volt az első olvasóköri! ☺

Cortez: 5/5* – amikor már azt hittem, uralkodni tudok az érzelmeimen... akkor megérkezik, új külsővel, új stílussal, és nekem pont végem lett.

Nyílt szakkörök hete: 5/3 – a szórólapok ellenére is csak tízen látogatták meg a könyvtárat, a többi diák mind rajzra nézett be. Pedig Karcsi tartotta az előadást *A Spiderwick-krónikákból*. Szerintem érdekes volt, egyáltalán nem értem, hogy miért köpöcsözözték közben. ☹

The Scientist: 5/5* – ez a Coldplay-szám szólt ma, amikor beléptem a suliba, úgyhogy hivatalosan is ez lett a „már megint beleestem Cortezbe” dalom. Azért meghallgatom még egyszer.

Virág: 5/5 – karikatúrát rajzolt rajzszakkörön. Húú, nagyon lett.

Facebook: 5/1 – Ha Cortez azt írná ki, hogy „bú”, azt is lájkolnák vagy százan. Mondjuk, nem tudom, miért írna ilyet, de mindegy.

Arnold: 5/2 – bárcsak itt lenne!

Szöszi: 5/? – miért hívott így? Mert nem tetszik neki az új hajam? Vagy igen? Annyira nem lett más. Csak kicsit. De most akkor cikizett msn-en vagy nem? Jaj!

Jérôme és Benoît: 5/? – pontosan kik ezek? ☺

Szeptember 7., kedd

Nyílt szakkörök hete, második nap. Ma a színjátszósokon volt a sor, úgyhogy tulajdonképpen az egész nap róluk szólt. Kinga már korán reggel a sulis előtt toborozta a diákokat, hogy mindenképpen nézzék meg az előadást. Alighogy odaértem, engem is letámadott, hogy mik a terveim sulis után,

úgyhogy gyorsan megígértem, hogy nem hagyom ki. Aztán odasétáltam Virágékhoz, akik éppen valami facebookos dolgot nevettek.

– Jó reggelt – köszöntem, aztán hamar megértettem, hogy arról van szó, Virág összesen hét órát tölt Facebook nélkül. Este fél tizenkettő körül posztol utoljára, és fél hétkor már „jóóó reggelt fészbuúúú” üzenettel indít.

– Ugyan, ez semmi – kontrázott rögtön Dave. – Én közvetlenül elalvás előtt még csekkolom mobilról.

– És mégis mit? A kutya nem ír neked soha – röhögött Zsolti.

– Csak hiszed. Négy oldalnak vagyok az adminja, fontos, hogy online legyek, hogy követhessem az eseményeket... – vigyorgott Dave fontoskodva.

– Ren? – nézett rám Ricsi, mire elmosolyodtam.

– Nem igazán használom. Mivel szinte soha nem posztolok vagy lájkolok semmit, igazából csak a többiek dolgait futom át... – vontam meg a vállam.

– Sose ír Facebookon. Nem akar zavarni... – tette hozzá Cortez. Dühösen meredtem rá, a többiek meg kiröhögtek.

– Mi? – kérdeztem.

– Semmi – legyintett mosolyogva.

– Reni telefonjával még netezni se lehet. Ezeréves! – vihogott Dave, aki szokás szerint a mobilomon szórakozott.

– Na jó! – kértem ki magamnak hirtelen. – Le lehet szállni a telefonomról. Mindenkinek! – néztem körbe, és ez ugyanúgy vonatkozott Cortezre is, mint a többiekre. Akkor is, ha az övé a világ legszebb mosolya, és ez az új, „piszkálódó” stílus egyszerre idegesítő és mégis szívbemarkolóan édes.

Mivel Virág leette a pólóját lekváros buktával, bementem vele a mosdóba, és miközben ő vizes zsepivel dörzsölgette, én sóhajtva dőltem neki a falnak.

– Hallottad a kilencedikes lányokat? Kötőszavuk lett, hogy „Cortez”.

– Ühüm – bólogatott. – De nem igazán érdekli...

– Gondolod? – csillant fel a szemem. – Honnan tudod?

– Ricsivel kiröhögték őket – mosolyodott el Virág.

– Akkor most nincs lány, aki érdekelne? – kérdeztem visszafojtott lélegzettel, remélve, hogy Virág tudja Ricsitől, pontosan mi van Cortezzel. Virág leengedte a pólóját, amin egy hatalmas vizes folt éktelenkedett.

– Senki új – közölte a szája szélét rágva, aztán megkérdezte, tudtam-e, hogy Cortez Brazíliában megtanult capoeirázni.

– Az mi? – csodálkoztam. Mikor Virág ismertette, a homlokomat ahideg csempéhez nyomtam, és lehunytam a szemem. Miért? Miért van az, hogy Cortez minden megmozdulása már szinte kínosan menő???

Emelt francia után egy újabb óra jött Monsieur Durand-nal, úgyhogy előszedtem a franciakultúra-felszerelésemet, és csengelésig a helyemen ülve olvastam *A kicsiket*. Cortez és Ricsi a tanár előtt estek be a terembe, és röhögve ültek a helyükre. Miközben Cortez elhaladt mellettem, véletlenül (?) megrúgta a székem lábát. Vagyis igazából szinte kirúgta alólam, és mivel teljesen belemerültem a könyvbe, a hirtelen mozdulat a frászt hozta rám.

– Bocs – nyögte oda, én meg igyekeztem nem figyelni a pulzusomra, ami lehetett vagy kétszáz.

– Semmi gond – sziszegtem, majd felálltam, és visszatoltam a székem a helyére.

Monsieur Durand laza órát tartott, a nyári cserediák programról beszélgettünk, mindenki elmesélhette, hogy telt az utazás.

– És akkor Benoît a Szajna partján megígérte, hogy sosem felejt el – fejezte be Kinga elérzékenyülten, miközben én fogtam a fejem. Azt hiszem, kissé túllőtt a célon.

– Ekkora baromságot még életemben nem hallottam! – fakadt ki Zsolti.

– Miért lenne baromság? Az, hogy a te korlátolt agyad nem képes felfogni, attól még nagyon is romantikus! – kontrázott rá Kinga.

– Mindjárt okádok – jelentette be Zsolti. Mi mindannyian elneveltük magunkat, a tanár pedig megkérte Zsoltit, hogy amennyiben rosszul érzi magát, gyorsan menjen ki a mosdóba. Ezen még inkább neveltünk.

A többiek beszámolója is igazán viccesre sikerült, főleg Virágé, aki az Eurodisney-n kívül semmi másról nem beszélt, csak hogy készült közös fénykép vele és Goofyval, meg hogy ült a hullámvasúton, és evett óriásnyalókat is. Durand rákérdezett, hogy azért megmaradt-e más is Párizsból, mire Virág közölte, hogy nem sok. ☺ A francia cserediákok budapesti tartózkodása sem volt zökkenőmentes, szerintem egyedül Justine látta a Parlamentet és járt a Margitszigeten, mindenki más moziba meg fesztiválokra cipelte szegény francia diákokat. Zsolti beszámolója alapján az ő cserediákját még el is hagyták egy koncert után, aztán hajnalban az információs pultnál találták meg egy kis francia papírzászlóval a kezében. Ez azért elég vicces.

A tanár aztán megkérdezte Cortezt, hogy neki hogy sikerült a francia útja.

– Jól – felelte lazán. – Igaz, nem robogóztam körbe a Diadalívet, és nem tettem romantikus sétát a Notre-Dame-ig, de eltelt... – felelte gúnyosan, mire a többiek jót derültek, Kinga pedig összefont karral meredt rá.

– Szerinted ez jópofa? – kérdezte dühösen.

– Szerintem igen – bólintott Cortez.

– Szerintem is! – ordította be Zsolti.

Ezután kisebb káosz alakult ki, mert Kinga hátrafordulva felkapta Zsolti füzetét, és azzal kezdte püfölni. Andris és Robi a padjukat csapkodva drukkoltak és füttyögtek, az osztály normálisabb része (Gábor, Zsák, Macu és hát, azt hiszem, engem is ide lehel sorolni) pedig várta, hogy vége legyen a műsornak. Monsieur Durand kért egy kis csendet, aztán felém fordult és érdeklődött, hogy éreztem magam Párizsban. Azt feleltem, igazán jól, és mindent megnéztem, amit csak lehetett, meg hogy mennyire lenyűgözött a... és ekkor a hátam mögül valaki közbeszólt.

– És volt egy kis „lamour” is...

Az egész osztály felröhögött, én pedig égővörös fejjel fordultam Cortezhez.

Abbahagynád? – kértem, és a hangsúlyom inkább volt könyörgő, mint tekintélyt parancsoló.

– Micsodát? – mosolyodott el. Igyekeztem egyenletesen venni a levegőt és nem beleveszni a sötétkék szempárba.

– Ezt válaszoltam.

– Mármint?

– Na jó, hagyjuk – fordultam vissza, és összefontam a karom. Érdekes. Kilencedikben sem viselkedtünk ennyire gyerekesen. Miüött belénk a tizenhéhoz közeledve? (Sőt Cortez és Ricsi már a tizennyolc felé.)

Szünetben aztán Kingát és Virágot félrevonva megkérdeztem, hogy szerintük mi ütött Cortezbe.

– Szerintem ari – viháncolt Virág.

– Egyáltalán nem nem ari! – förmedtem rá. – Totál rám szállt! Konkrétan szétszekál!

– Renáta, ne legyél már ennyire naiv! Üvölt róla, hogy zavarja az, hogy valamit nem tud Párizsról... – szólt közbe Kinga.

– Gondolod?

– Ha kiszúrná a szemed, akkor sem látnád. Á! – hagyta rám, aztán eszébe jutott valami. – Rázd meg a hajad óra alatt.

– Tessék? – kerekedett el a szemem.

– Jól hallottad. Tudományos kísérletek bizonyítják, hogy a férfiak ösztönösen reagálnak a női haj illatára!

Ezután mindhárman előrehúztuk egy-egy hajtincsünket, és megszaglásztuk hátha van ebben valami. Oké, ennél hülyébben már nem is nézhettünk volna ki. Mindegy, ennyi még belefér.

Ebédszünetben Karcsival a padon ültem, és olvastunk, miközben Virág hol odafutott hozzánk és leült pár pillanatra, hol visszasietett az árkádok alá, és Ricsi mellett állva bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– El fogsz szédülni – mosolyogtam rá, amikor hirtelen megint mellettem termett.

– Ajj már, ez oan nagyon rossz. Miért nem lehetünk mindannyian együtt a szünetekben? – kérdezte.

– Mert mi itt ülünk, ők pedig ott állnak – adtam meg a számomra evidens választ. Virág végiggondolta a hallottakat, és szomorúan bólintott.

A könyvem a hónom alá csapva indultam fel csengetéskor, és az óra első percéig olvastam a helyemen. Arra kaptam fel a fejem, hogy Zsolti csörtet be a terembe, a nyomában Kingával.

– Hagyjál már a hülyeségeiddel! Nem szagolom meg a hajad! – rázta a fejét Zsolti.

– De igen! – követelte Kinga. Azt hiszem, ő nem hisz a „szabad akaratban”, konkrétan megpróbálja kiharcolni, hogy Zsolti beleessen. Igen, Kinga ilyen. ☺

Az utolsó órák lazán elteltek, eltekintve attól az apró ténytől, hogy Cortez egész végig azzal szórakozott, hogy franciául motyogott mögöttem, romantikáról, kézen fogva sétálásról, a Szajna partjáról. Félig hátranéztem, és láttam, hogy Ricsi padra hajtott feje folyamatosan rázkódik. Örülök, hogy ilyen jól szórakoznak rajtam!

Virággal úgy döntöttünk, megnézzük a színjátszósok válogatását, úgyhogy feltankoltunk a büfében (kóla, chips és Balaton szelet), aztán felültünk a tesiterem lelátójára, és figyeltük, ahogyan a kilencedikes lányok szavalnak. Kinga bírálta el a produkciókat, bár némileg nehezebbre esett normálisan végezni a feladatát, mert közben Dave és Zsolti tükörrel világítottak a szemébe. Nincs mese, felnőttünk. ☺ Igazából tök jó kedvem volt egészen addig, amíg a suliból kiérve nem szembesültem a legrettegettebb rémálommal. Viki állt a lépcső alján, tetőtől talpig „punk barbie” külsővel. Ezer éve nem láttam már, így teljesen elfelejtettem, hogy mennyire, de mennyire semmilyennek érzem magam a társaságában. A szerkója természetesen überelhetetlen: piros póló, nyakkendő (?), kockás szoknya, bakancs. Szőke haja csak úgy, lazán lógott a vállára, a színezett pink tincseitől azóta sem vált meg, hogy utoljára láttam. Ahogyan elsétáltam mellette, kedvem lett volna benevezni egy Avril Lavigne-hasonmásversenyre, hátha nyerne. Virág bátorítóan megszorította a kezem, és el sem engedte, így lehetlenné vált, hogy távozzak.

– Cső – nézett ránk Viki, miközben valamiért (ki tudja, miért?) meglökte Ricsi vállát, aztán jót röhögtek ezen. Ja, igen, ő a „verekedős”, „mindenben benne vagyok” típusú haverlány. Ettől még inkább elszomorodtam.

A következő pillanatban Cortez lépett ki a suliból, lazán odasétált hozzánk, és köszöntötte Vikit. Két puszival. Egy kő legördült a szívemről. A többi viszont még mindig nagyon nyomott.

– Na, mehetünk? Vagy meddig várunk még? – kérdezte a lány, majd fújta egy hatalmas rágólufit, ami betérítette az arcát, miután Zsolti rácsapott. – Barom! – röhögött rá.

Miért, miért annyira jó fej? Miért kedvelik annyira a fiúk? Mi van benne, ami bennem nincs? Déjà vu. Úgy csapott le rám, hogy hirtelen azt éreztem, újra tizedikes vagyok. ☺

– Reni! Jössz velünk? – zökentett ki Virág a gondolataimból. Összetalálkozott a tekintetem Ricsiével, aki bátorítóan (de alig láthatóan) biccentett egyet.

– Sajnos most nem. Majd legközelebb – ígértem meg, de majdnem biztos voltam benne, hogy legközelebb sem megyek majd.

– Tuti? – pislogott Virág.

– Tuti – mosolyodtam el. – Sziasztok – intettem, és szomorúan körbenéztem. Nem várt senki. Ez mégsem a tizedik.

Átsiettem a kereszteződésen, és csak akkor dugtam be a fülembe a zenelejátszómat, amikor már a járdán sétáltam. A Beatles *I am the Walrus* dalát hallgatva gyalogoltam felfelé a dombon, miközben a késő délutáni nap a fák lombjai alól foltokban sütött le rám. Hirtelen egy kéz ragadta meg a vállam, és húzott vissza. Annyira megijedtem, hogy elejtettem a zenelejátszóm, ami a földre zuhant, kirántva a fülemből a fülhallgatókat.

– Nem mondták még neked, hogy tilos egyedül hazafelé sétálva hangosan zenét hallgatni? – kérdezte Kinga idegesen, miközben felvettem a földről a holmimat.

– De – motyogtam.

– Tudod, hogy hány kamaszt, illetve nőt támadnak meg naponta ilyen figyelmetlenség miatt?

– Igen, tudom.

– Renáta, ez komoly dolog. Még csak nem is hallod, ha jön mögötted valaki! Én is percek óta kiabálok utánad!

– Megértettem! – zártam le a témát, mert Kinga kezdett bepörögni.

– Mi bajod van?

– Semmi – vágtam rá.

– Ugyan már! – nézett gúnyosan, én pedig sóhajtva megráztam a fejem.

– Mit keresett itt? Miért jött megint? – kérdeztem, és éreztem, hogy a sírás fojtogat. Általában így éreztem, ha láttam Vikit.

– Mert barátok maradtak. Attól még semmi nincs köztük. Nem igaz, hogy ezen kiakadsz! – rázta meg a fejét idegesen.

– Csak mert ő olyan... én meg nem – suttoztam inkább magamnak, mint neki. Kinga megállított az úton, maga felé fordított, és erősen megrázott. Szokott ilyesmit csinálni, úgyhogy annyira nem lepődtem meg, de azért örülnék, ha leszokna a rángatásról.

– Renáta! Mit magyaráztam neked egész nyáron? – ordított rám.

– Hogy erős, független lány vagyok – motyogtam.

– Na! Akkor ehhez tartsd magad.

– Jó – susogtam, de mivel ez nem volt elég meggyőző Kinga számára, meg kellett ismételnem hangosabban. Egy mellettünk elhaladó nő, aki babakocsit tolt, furcsán méregetett. Jogosan, elvégre egy diáklány a másikat ráncigálta a járdán, és követelte, hogy azt üvöltse „erős vagyok”.

Mikor továbbmentünk, valóban kicsit feltöltődtem, és már nem éreztem akkora tragédiának Viki feltűnését. Elvégre Cortez dobta... és maradhattak barátok. A többiekkel is jóban van, lehet, hogy Cortez is „csak” a haverja. Ez normális. Ugye normális? Jaj, remélem, normális. ☹

– Na, a délután hátralévő részében át kell beszélnünk a suliujság dolgait – váltott témát Kinga.

– Pontosabban? – érdeklődtem. És amúgy hol? Nálunk? Jó tudni.

– Mint tudod, én lettem a főszerkesztő. És elvárom, hogy a lap profin működjön. Nem tűrök haladékot, nem tűrök pontatlanságot, nem tűrök ellentmondást! – közölte.

– Értem – bólintottam. – Ezt kell megbeszélnünk?

– Többek között.

– Oké.

Kinyitottam a kaput, aztán visszafordultam Kingához.

– Végül Zsolti megszagolta a hajad?

– Nem, de dolgozom rajta – felelte szigorúan. Hát, előbb-utóbb biztosan eléri, hogy megtörténjen. Ő Kinga. Nem ismer lehetetlent.

A babzsák fotelekben ültünk a szobámban, és az októberi számról beszélgettünk, amikor kopogtak az ajtómon, és Virág dugta be a fejét.

– Szijjasztok! – lépett be boldogan.

– Szia! Hát te? Nem Ricsiékkel mentél? – csodálkoztam.

– De, csak aztán eljöttem Zsoltiéktól... Mit csináltok?

– A többiek Zsoltiéknál vannak? – pattant fel Kinga.

– Ühüm – bólogatott Virág.

– Miért? – háborodott fel.

– Mert tavaly odaszoktak. Ricsi még néha ott próbál, a többiek meg lógnak – vonogatta a vállát Virág.

– Be kell jutnom ebbe a klubba! – húzta ki magát Kinga.

– Ez nem egy klub – nevettem fel hitetlenül.

– Milyen gyakran járnak oda? – kezdett kérdezősködni, szegény Virág pedig elmagyarázta, hogy a többiek suli után gyakran járnak Zsoltiék garázsába, mert mindenki elvan ott, ráadásul Ricsi új bandája is ott szokott próbálni. Az elbeszélést kissé zavarta, hogy Kinga közben sürgetően csettintgetett.

– De, gondoltam, benézek hozzád, olyan gyorsan eljöttél suli után, nem is tudtunk beszélni – nézett rám szomorkodva Virág.

– Nem volt kedvem Vikihez... – húztam el a számat, mire megértően biccentett.

– Amúgy pedig, Virág, itt nem látunk szívesen – közölte Kinga.
 – Mi? – kérdeztem, Virággal totálisan egyszerre. Virág nem értette, hogy miért, én meg nem értettem, hogy Kinga miért ne látna bárkit szívesen... nálam!
 – Mi, Renátával a boldog szinglik csoportját képviseljük, és ebbe te nem férsz bele a cukormáz kapcsolatoddal! – fonta össze a karját Kinga, Virág pedig könnyes szemmel fordult felém, hogy ez valóban így van-e.
 – Ne hallgass rá! – simítottam meg a vállát. – Persze hogy szívesen látunk.
 – Úgy megijedtem! – sóhajtotta Virág.
 – Kinga, viselkednél? – tártam szét a karom, mert Kinga Virág nyávogását utánozta éppen.
 Amíg Virág kikérte magának, hogy az ő kapcsolata „egyáltalán nem is olyan cukor, vagy mi”, Kinga azonnal belekötött, úgyhogy ők jót vitáztak, miközben megcsörrent a telefonom.
 – Ki az? – kérdezte Kinga, átnézve Virág feje fölött.
 – Hát nem egy francia fiú! Mert az nem tudja a számom! – mondtam, mire mind elneveltük magunkat. – Arnold.
 – U, úúúú! Mondd, hogy puszilom! – visította Virág.
 – Mondd, hogy az új főszerkesztő üdvözlí! – vigyorodott el Kinga, én meg legyintve felvettem a telefont.

Vacsora után felmentem a szobámba, és benyomtam a gépem pár percre. Az msn-re csak rejtve jelentkeztem, és gyorsan csekkoltam, hogy Cortez online van-e. A neve szürke volt, tehát nem volt bejelentkezve. Ránéztem a Facebook-oldalára, de nem volt posztolása egész nap. Hirtelen ötlettől vezérelve ránéztem Viki oldalára is, aztán lehunytam a szemem. Az utolsó bejegyzése mobilról érkezett, hat perccel ezelőtt. Semmi szöveg, csak egy feltöltött fotó. A képen Cortez gitározik. No comment.

Lehajtottam a notebookom fedelét, és a zenelejátszómat bekapcsolva hanyatt feküdtem az ágyamon. Egymás után legalább tízszer meghallgattam a Reamonn *Supergirl* című számát, és ügyes voltam, mert nem sírtam. Kicsit sem!

Macu: 5/5* – holnap jön a szerkesztőségbe, mert szeretne bekerülni a csapatba. Hogy ehhez Dave mit fog szólni, azt nem tudom...
 Cortez: 5/5 – piszkál és hülyül, és... és annyira szeretem!!!
 Viki: 5/1 – ☹ ☹ ☹ miért vannak még mindig jóban???
 Arnold: 5/2 – nagyon nehéz nélküle. Sose lesz betöltve az az űr, amit hagyott. ☹
 Reamonn: *Supergirl*. 5/5* – „supergirls don't cry”.

Szeptember 8., szerda

Reggel úgy mentem be a suliba, hogy csak odaintettem a többieknek Ennek két oka is volt. Az egyik, hogy Kinga megígértette velem, semmi esetre sem megyek oda Cortezhez, hogy aztán az ő szavaival élve, „totálisan hülyét csináljak magamból a béna szerelmes pillantásaimmal”, a másik ok pedig... rohannom kellett a suliujság termébe.

A csukott ajtón keresztül is kiszűrődött Kinga hangja, aztán amikor benyitottam, már kiabálássá változott.

– Ül le! – förmedt rám köszönés nélkül.
 – Nektek is jó reggelt – néztem végig a társaságon, akik láthatóan már nem igazán bírták Kinga reggeli kitorését. Leültem az a-s Krisztián mellé, és suttogva megkérdeztem, hogy mi történik.
 – Kinga írt egy lelkesítő beszédet. Most azt olvassa fel – sziszegte unottan.
 – Mióta tart?
 – Tíz perce.
 – Ó! – bólintottam, aztán három perc múlva úgy döntöttem, megállítom Fidel Castrót. – Kinga, szerintem mindenki megértette. Áttérhetnénk a délutánra?
 – Még nem fejeztem be! – szórt szikrákat a szeme.

– Tudom, de lassan csengetnek – kopogtattam meg a Baby G órám számlapját.

A többiek hálás pillantásokat küldtek felém, én pedig úgy éreztem, a kapcsolatunk Kingával nagyon sokat fejlődött az utóbbi időben. Például már közbe tudok szólni! Wow.

– Elnézést a késésért – esett be az ajtón Dave.

– Első figyelmeztetés! – bökött felé Kinga egy filccel, aztán a falon lévő táblára felírta Dave nevét, és húzott mellé egy strigulát.

– Ez meg mi? – csodálkozott Dave, miközben kipakolta az egyik asztalra az iPhone-ját, iPodját és iPadjét. Mintha csak egy Apple-vásáron lennénk.

– A harmadik után repülsz! Még kétszer késhetsz – mondta Kinga szárazon.

– Nem gondoltam volna, hogy valaha ezt mondom, de... hiányzik Neményi – vágta le magát egy székre Dave hitetlenkedve.

– Kinek nem? – néztem rá szomorúan.

– Az új főszerkesztőnek! – húzta ki magát Kinga, aztán ránk förmedt, hogy „amennyiben nem akarunk repülni az újságtól, fogjuk be”.

– Üdv a diktatúrában – súgtam oda Dave-nek, aztán gyorsan elkomorodtam, mert Kinga megdobott egy kupakkal. Szuper éve lesz az iskolaújságnak.

Emelt franciával kezdtünk (már megint), úgyhogy ha ez így megy tovább, Monsieur Durand maximum az álmainkban hagy nekünk nyugtot. Illetve ott se nagyon, mert az irtózatossá sok franciaóra miatt éjjel franciául beszéltem álmomban. No comment, Óra végéig körmöltem, de sajnos a rohamos tempó miatt nem tudtam szép betűkkel, több színű tollal jegyzetelni, mert lemaradtam volna, úgyhogy jó csúnya lett a füzetem. Emiatt kicsit elszomorodtam, és elhatároztam, átmásolom a szünetben.

– Reni, nem jössz le az udvarra? – kérdezte Virág, miközben megállt a padom mellett.

– Most nem, mert át akarom ezt másolni.

– Minek? – csodálkozott.

– Hogy szép legyen – válaszoltam.

– Úúú, oké, de akkor a régi jegyzeteket odaadod nekem? – csillant fel a szeme.

– Miért, te nem írtál? –

– Lemaradtam – szomorkodott. A történethez hozzátartozik, hogy miután lemaradt, annyit mondott, hogy „ajj már”, aztán óra végéig rajzolt. Azt hiszem, Virágnak többet kéne foglalkoznia a sulival, akkor is, ha az órai „firkálmányai” (Monsieur Durand különböző arckifejezéseit rajzolta le) bámulatosra sikerültek.

Éppen egy piros tollal húztam alá az anyag címét, amikor valaki megállt mellettem. Cortez összeráncolt szemöldökkel nézte a füzetem, mire ösztönösen eltakartam a karommal.

– Mit művelsz, szöszi? – húzta gúnyos vigyorra a száját.

– Semmit. És megkérhetnélek, hogy ne hívj így?

– Miért ne? – mosolygott rám, én pedig majdnem bedőltem neki. De csak majdnem. Ugyanis a válla fölött megláttam az ugráló Kingát, ahogy két karjával határozott „NEM”-et intett.

– Hívd így Vikit. Ő olyan „szöszi”. Én nem – közöltem, mire Cortez felvonta a szemöldökét.

– Hogy jön ehhez Viki? – kérdezte csodálkozva.

– Ezt neked kell tudnod – feleltem, összecsuksztam a füzetem, és kimentem a teremből.

Piros pont, amiért egyszer sem néztem vissza, piros pont, amiért végre sikerült egy filmbe illő „kivonulást” produkálnom, és fekete pont, amiért kiszáradt a szám és izzadt a tenyerem. Hm. Akkor is több a piros! Hurrá!

Kivettem a matekcuccom a szekrényemből, közben pedig rápillantottam az ajtó belsejére ragasztott, kinyújtott nyelvű Einstein-képre, és halványan elmosolyodtam. Reméltem, tudja, hogy sokat gondolok rá. Mármint Arnold, nem Einstein.

Amúgy az élet kezd teljesen normálissá válni a Szent Johannában. A szünetekben a rohangáló kilencedikeseket kerülgetve rájöttem, teljesen beilleszkedtek. Az udvaron, olvasás közben néha felpillantottam, és láttam, hogy majdnem mindenki megtalálta a helyét. Cortezék hatalmas csoportjába beférközött néhány újonc (pl. a kilencedikes Bálint), a többi diák pedig messziről

figyelte a menőzésüket. A folyosókon négy-öt fős csoportokba verődtek a diákok, és a sulibox mellett állva vagy esetleg a táblóképek alatt csoportosulva csekkolták a terepet. Majdnem mindenki megtalálta a helyét. Egyedül Macu ácsorgott magányosan hol az udvaron, hol a folyosó végén, remélve, hogy hamarosan valakik befogadják. Őszintén sajnáltam, a gimnáziumi hierarchia szerint a későn érkező diák magányosan ácsorog. Az élet sokszor kegyetlen.

Éppen ezért igazán örültem, amikor órák után Macu bekopogott a szerkesztőség termébe, és helyet foglalt az egyik padnál.

– Mit keres ez itt? – sziszegte oda nekem Dave idegesen.

– Megpályázza a tech rovatot – feleltem természetes hangon, aztán bátorítóan rámosolyogtam Macura, afféle „sok sikert” pillantást küldve felé.

– Tech rovat? Miért nem mondtad, hogy felszabadult? – kerekedett el Dave szeme.

– Azt hittem, tudod.

– Nem tudtam! Pedig az a nekem való munka! – rázta a fejét Dave.

– Hát igen, de akkor mi lesz a fotózással? – szomorodtam el, miközben Dave soron kívül kért egy lapot, hogy részt vehessen a „felvételin”. Ennyit arról, hogy volt egy fotóssegédem.

Kinga igen komolyan vette a felvételit: három fordulóból állt, és összesen két óráig tartott, úgyhogy kezdtem azt hinni, már sose lesz vége. A jelentkezőknek az adott témában kellett cikket írniuk (a jövő heti zöld hét kapcsán), aztán Kinga szanált. Akik átmentek az amúgy nagyon komoly rostán, azoknak képzeletbeli riportot kellett készíteniük Al Gore-ral. Akik ezek után is bent maradtak (négyen), azoknak egy személyes beszélgetésen kellett átessenük Kingával, ahol én voltam az egyik zsűritag (?). Igen, a Szent Johanna A5-ös méretű, havonta megjelenő magazinja iszonyatosan nívós kiadvány, és mindig is megválogatták, hogy kit vesznek be, de azt hiszem, Kinga mégis kicsit elvetette a sulykot. Szegény jelentkezők kifáradva, étlen-szomjan várták az eredményhirdetést, amíg rövid kupaktanács után (Máday, Kinga, Krisztián, egy végzős lány és én vettünk részt benne) megszületett a döntés.

Miközben Kinga felolvasta, hogy kik kapták meg a cikkeket (sajnos Karcsi elvázott, pedig nagyon drukoltam), én még javában az Al Gore-interjúkat olvastam, és csak akkor kaptam fel a fejem, amikor valami „holtversenyéről” volt szó.

– Képtelen voltam dönteni, tekintve, hogy egyikőtök cikkéből sem értettem egy szót sem. Lennének szívesek a továbbiakban a laikusabb olvasók számára is érthető nyelven beszélni? – nézett Máday Dave-re és Macura.

– Hogyne – vigyorgott Dave, és bóknak vette, hogy tech nyelvezete kifogott az ig. helyettesen. Meg egyébként rajtam is. Sőt, megkockáztatom, Kinga sem értett belőle sokat, de ő úgysem vallaná be.

– Rendben. Akkor azt javaslom, hogy mivel ez egy nehéz rovat, írjátok ketten.

– Kizárt! – vágta rá Dave.

– Oké – bólintott vele egy időben Macu, aztán egymásra néztek. Reméltem most végre rájönnek, hogy nekik sokkal inkább barátnak, mint ellenségnek kéne lenniük, és úgy láttam, Macu hajlik is efelé, de Dave elkapta a fejét, és idegesen magyarázni kezdett arról, hogy ő „nem osztozik”.

– Dave, tényleg jobb lenne, ha ketten írnátok. Két oldal, felezzetek – tanácsoltam.

– Jó. De szabad kezet kapok! – követelőzött.

– Itt rajtam kívül senki nem kap szabad kezet – zárta rövidre a vitát Kinga. Pont.

A suliujság szerkesztősége tehát új tagokkal bővült. Plusz egy diktátor főszerkesztő, mínusz egy fotóssegéd nekem. Minden más rendben ment.

Otthagytam a vitatkozó csoportot (Dave Macut pizskálta, aki Kingának panaszkodott, aki meg mindenivel üvöltött), és hazaindultam. Otthon bepakoltam holnapra, meg átnéztem az anyagokat, aztán este hét körül, amikor anyu hazaesett a munkából, segítettem kipakolni a szatyrokat. Egy almával a kezemben ültem fel a konyhapultra, és elmeséltem anyunak, mi volt a suliban. Mármint úgy nagyjából.

Már majdnem lefeküdtem aludni, amikor Virág küldött egy sms-t, hogy vár msn-en.

Andris és Robi: 5/3 – versenyben vannak az a-s fiúkkal, hogy kik tudják hangosabban bömböltetni a zenét. Diszkó kontra rock. Élvezték a két terem közelében lenni.
Cortez: 5/5 – mintha észre sem venné, hogy a suliban minden, de minden lány érte és Ricsiért epekedik.
A színem: 5/2 – kezd kopni a barnulásom, ami annyit jelent, hogy hamarosan jönnek kis barátaim, a pattanások... A hétvégén napozok!!!
TeveClub: 5/1 – ó, te jó ég! A nyáron megfeledkeztem róla. Azt hiszem, kimúlt a tevém. ☺

Szeptember 9., csüförtök

Ma miután sikeresen túléltem az etikát első órában (Vladár megpróbált kötözködni, de humán tantárgy, tanultam rá!), tudtam, a többi óra lazán elmegy. Fizikán a névsor miatt Ricsi mellett ültem a kémialaborban, és amíg ő új logót rajzolgatott a bandájának, én két füzetbe jegyzeteltem. Gondoltam, egyszer még neki is jól jöhet.

– Pszt lökte meg a kezem, ami miatt a tollam végigszántotta a lapot, mély kék vonalat húzva az egész oldalon.

– Igen? – kérdeztem, miközben kihalásztam a tolltartómból a hibajavítóm.

– Jössz ma moziba velünk?

– Ööö – néztem magam elé, és gyorsan végiggondoltam. Suli eleje van, viszonylag kevés házival és tanulnivalóval, program zéró, és mivel max. hétre hazaérek, anyuékna sem lehet gond a hétköznapi mozizásom. – Megkérdezem.

– Zsír – biccentett Ricsi, aztán megigazította a fején a pántot, így a rakoncántlan raszta tincsei nem lógtak a szemébe.

– Amúgy mit nézünk meg? – kérdeztem, mert eszembe jutott, hogy Ricsi és Virág „mindenevő”, nekik a nagy menü a fontos és a bemutatók, a film kevésbé. Említettem már, hogy összepasszolnak? ☺

– Majd ott eldöntjük – vonogatta a vállát.

– Ó, ne! – kaptam a fejemhez. – Mégsem tudok menni. Megígértem Jacques-nak, hogy megnézem a konyhakultúra-szakkört.

– Oké, ne izgulj, majd legközelebb – mosolygott rám Ricsi.

– Rendben.

– Renáta, megismételnéd? – nyújtogatta a nyakát Gondos tanárnő.

Lepillantottam a füzetembe (akkor is jegyzeteltem, amikor Ricsi magyarázott), és gyorsan visszamondtam a tanárnő utolsó mondatát. Gondos kissé idegesen (és csalódottan, amiért nem tudott egyest adni) annyit fűzött hozzá, hogy „ne zavarjam az órát”, aztán továbbmentünk az anyaggal.

Órák után elköszöntem Ricsiéktől, és jó mozizást kívántam, aztán néztem, ahogyan elindulnak. Virág, Ricsi, Zsolti, Cortez, Dave és az a-s lányok. Sajnáltam, hogy nem mehetek velük, de tényleg megígértem Zsáknak, hogy megnézem a szakkörön, úgyhogy nem tehettem mást. A francia konyhakultúra amúgy is népszerű délutáni program volt, már ami a nyílt szakkörök hetének csütörtöki napját illeti. Ugyanis a csoport, Monsieur Durand vezényletével ilyenkor egy halom desszertet készít a látogatók számára, remélve, hogy sokan kedvet kapnak a rendszeres sütögetéshez.

– Réni! – üdvözölt Jacques, ahogy beléptem az ebédlőbe. Megkérdeztem, mi újság, aztán gyorsan megkóstoltam egy muffint (☺), miközben Jacques kicsit idegesnek tűnt.

– Minden oké? – kérdeztem csodálkozva. Örökké mosolygó francia osztálytársamat először láttam zavartnak. Még akkor sem volt ennyire ideges, amikor Gondos kilencedikben egy órán keresztül feleltette.

Jacques hebegett valamit, aztán újra az ajtó felé lesett. Egy percen belül úgy tizedszerre. Miatta én is mindig odabámultam, és már kezdtem azt hinni, hogy valami üldözési mániát szedett össze, amikor belépett az ajtón egy kilencedikes lány, Jacques pedig egész egyszerűen mögém bújt. Na, ezt nem tudtam mire vélni.

– Jacques, mit művelsz? – kezdtem forgolódni, hogy szembe kerülhessek vele, de a vállamat fogva ő is forgott velem. Aztán halkán megkérdezte, hogy merre van. Erre megkérdeztem, hogy ki. Aztán

leesett a dolog. Jacques a kilencedikes lány elől bujkált, aki éppen egy mousse-t nézegetett kíváncsian.

– Még messze, de felénk tart – suttogtam, aztán megpróbáltam rávenni Jacques-ot, hogy viselkedjen felnőtt (?) módjára. Vagy legalábbis ne legyen gyerek. Vagy legalább... ne bújócskázzon? Kezdetnek ez is megteszi.

Jacques végül felegyenesedett, és reszkető kézzel kezdte pakolgatni az édességeket. Egyik sorból a másikba, aztán vissza. Én meg közben jobban szemügyre vettem a lányt. Kifejezetten helyes arc, természetes szőke haj copfba fogva, csodálkozó kék szem. Olyan lány, aki abszolút szerénynek tűnik, visszafogottan öltözködik, és első ránézésre az „aranyos” jelző jut róla eszünkbe. Nem csodálom, hogy Jacques beleesett, tökre passzolnának. ☺

– Sziasztok – köszönt a lány, amikor odaért mellém. A hangja vékony volt és még nagyon gyerekes.

– Szia – köszöntem vissza kedvesen, és mikor Jacques felől nem hallottam hangot, tágra nyílt szemmel felé néztem, és minden erőmmel azon voltam, hogy vegye a célzást. Vette, odamotyogott egy „salut”-t, és tovább rendezgette a muffinokat.

– Ez mi? – kérdezte a lány. Vártam pár pillanatig, de mivel a „cukrász” megnémult, én soroltam fel a muffinfajtákat. – Vehetek belőle?

– Persze! – kínáltam, holott nekem egyáltalán nem ez volt a dolgom. Jacques a Marseillaise-t dúdolva pakolászott tovább, és gondosan ügyelt rá, hogy véletlenül se nézzen fel.

– Köszí – vett el a lány egy eperkrémes sütit, aztán továbbment. Jacques azonnal rám nézett, és megkérdezte, hogy „szerintem hogy ment”.

– Nagyszerűen – bólintottam visszafojtott nevetéssel. Amúgy nem igazán vagyok olyan helyzetben, hogy bárkit is kigúnyoljak a bénázásáért, elvégre két év után, egy kósza csóktól eltekintve, ma összememosolyogtunk Cortezzel. Na! Kábé tíz év, és ebből még akármi lehet. Pfff. ☺

Két banános muffinnal és egy csokis csigával mentem ki a suliból, és úgy döntöttem, hogy a lépcsőn ülve eszem meg, elvégre nem rohantam sehová. Még csak a papírt szedegettem le a sütiről, amikor Macu telepedett le mellém.

– Banános muffint? – nyújtottam felé az egyiket.

– Köszí – vette el, és ő is elkezdte kibontogatni. – Zenét? – nyújtotta felém a fél fülhallgatóját.

– Köszí – vettem el, és bedugtam a fülembe, majd némán hallgattuk a Linkin Parkot.

Hát, így ücsörögtünk a sulis előtt, Macu, a kirekesztett vagy inkább még be nem fogadott osztálytársunk, és én, aki Arnold távozása óta csak keresem a helyem. Ja, meg a muffinok. Ők is ott voltak.

Virág: 5/4 – este üzent, hogy klassz volt a film, sajnálja, hogy nem mentem.

Jacques: 5/5 – szerelmes! De ari! ☺

Arnold: 5/5 – majdnem egy órát skype-oltunk.

Töri: 5/2 – Barka berágott Dave-re, aki óra közben benyögte, hogy „diszlájkolja” a maratoni diktálást.

Pótvacsora apuval: 5/4 – hazacsempésztem neki a csokis csigát. ☺

Szeptember 10., péntek

Reggel ragyogóan sütött a nap, úgyhogy induláskor feltettem a napszemüvegem, aztán, amikor anyu mondta, hogy „szórványosan előfordulhatnak záporok-zivatarok”, inkább benyomtam a táskámba az esőkabátom. Éljen a meteorológiai befolyásoltság. A sulis előtt Virág ujjongva a kezembe nyomta a telóját, hogy nézzem meg Adam Lambert új klipjét.

– Aha, tök jó – állítottam a lehető legmeggyőzőbben, miközben a többiek jól kiröhögték Virág „legújabb” kedvencét.

– Ricsi, nem zavar? Éjjel nappal ezzel az Adam gyerekekkel foglalkozik – csóválta a fejét Dave, Virág mániákus rajongására utalva, de Ricsi csak megvonta a vállát.

– Ha ezt szereti... – mondta nevetve. – Nem erőltetem, azt hallgat, amit akar – tette hozzá. Liberális kapcsolat, de jó! ☺

– De azért szerinted is ciki, nem? Ugye szerinted is? – hüledezett Zsolti attól félve, hogy esetleg Virág rossz hatással van Ricsi zenei ízlésére. Ricsi rápillantott Virág telefonjára.

– Tragédia – legyintett.

– Akkor jó – könnyebbült meg Zsolti. Nem volt mitől félnie, Ricsi továbbra is a világ legnagyobb Korn-fanja. ☺

– Miről van szó? – lépett hozzánk Kinga, aki szokásához híven azonnal tudni akarta, hogy miről maradt le.

– Adam Lambertről – válaszolta Zsolti.

– A kutyáról vagy az énekesről? – kérdezte Kinga, én meg elnevettem magam. Akárhogy is nézzük, közénk tartozik. – Tudjátok, mit? Nem is érdekel. Tessék, ezt osszátok szét – nyomott a kezünkbe egy halom papírt.

– Mi ez? – fintorgott Zsolti.

– Ha lenne annyi eszed, hogy ránézel, rögtön tudnád – vágott vissza Kinga.

– Francnak van kedve elolvasni, majd elmondjátok – gyűrte össze, Kingának meg természetesen elborult az agya, és olyasmit kezdett magyarázni, hogy „a fákat azért vágják ki tömegesen, hogy degenerált diákok összegyűrjék a papírt”.

Amíg ők vitáztak, én azért elolvastam a lapot, ami a jövő heti zöld hét programját tartalmazta. Ricsivel kábé egyszerre Végeztünk, de annyiban megelőzött, hogy ő előbb reagált.

– Petpalack-gyűjtés? Ez valami vicc? – rázta meg a raszta haját kelleetlenül.

– A résztvevőknek igazolt órák – vont a szemöldökét Kinga a sarokba szorítva ezzel a fiúkat.

– Igazolt óra? – kerekedett el Zsolti szeme. – Igazolt órákért meg is eszem a szemetet! – jelentette ki, mire elröhögtek magunkat.

– Te egy állat vagy – nyugtázta Kinga unottan. Virág kiitta az utolsó korty kólát az üvegből, aztán Kinga kezébe nyomta az üres palackot. – Mit csináljak vele? – döbönt meg.

– Palack. Most gyűjtöttem – mosolygott Virág.

– Akkor talán dobd ki a szelektív kukába! – rázta a fejét Kinga. – Virág, miért vagy ennyire ostoba? A gyűjtés jövő héten kezdődik. Te jó ég! – forgatta a szemét, miközben Virág elballagott, hogy külön kidobja a palackot és a kupakot.

Ofőórán aztán szóba került a jövő heti zöld téma. Haller kicsit meg is hatódott, amiért az egész osztály vállalta, hogy részt vesz az akcióban. Szerette volna hinni, hogy ennek nincs köze az igazolt órákhoz.

– Ne feledjétek, a nyertes osztály tanulmányi kirándulásra megy pénteken! – üvöltötte túl a lármát, legalábbis szerette volna.

– Pénteken nincs sulis? Igeeeen! – ordította Zsolti vörös fejjel.

– Zsolti először is nyugodj meg. Másodszor pedig, ahhoz nyerni kell – mosolygott Haller.

– Nem probléma – vágta rá Kinga. Én azért ebben nem voltam annyira biztos. De próbálkozni lehet.

– Akkor kérek mindenkit, hogy... – emelte fel a hangját Haller, de mivel csengettek, a mondat második felét már senki nem hallotta, ugyanis mindenki az ajtó felé csörtetett, aztán megpróbálták kilökní Zsoltit, aki jó poénnak tartotta, hogy nem engedi ki a többieket. Végül Andris és Robi nekirohantak, úgyhogy ők hárman kizuhantak a folyosóra, a többiek pedig rajtuk átlépve indultak haza.

– Gyerekek! Ésszel! – sietett ki Haller is a teremből, én meg komótosan összepakoltam a holmim, és ráérősen sétáltam végig a folyosón.

A sulis előtt Cortezék ácsorogtak, hatalmas röhögés közepette. Odaintettem nekik, és már indultam volna haza, amikor Virág utánam szólt.

– Reni, jössz velünk? – kérdezte, mire visszafordultam.

– Nem is tudom. Hová mentek? – kérdeztem vissza.

– Hozzánk – vonogatta a vállát Zsolti. Egy pillanatig haboztam, aztán már akartam mondani, hogy inkább nem, amikor Cortez beszólt.

– Most nem zavarasz – vágta oda mosolyogva, én meg elvörösödtem. Meddig fog szekálni, ezzel a „zavar-nem zavar” dologgal?

– Megkérdeszem – túrtam elő a mobilom a táskámból, és rácsörögtem anyura. Miután elmondtam, hogy pontosan hová megyek, kikkel, meddig és miért, anyu még egyszer tudni akarta, hogy Virág is ott lesz-e, aztán végül rábólintott azzal a feltétellel, hogy mindenképpen kísérjen valaki haza, és egyek valamit, mert ő is és apu is későn fognak hazaérni. – Oké – mosolyogtam a többiekre, amikor letettem a telefont, és észrevettem, hogy Kinga éppen akkor jön ki a suliból. – De Kinga is jön, jó? – tettem hozzá gyorsan. A legtöbb válasz a „felőlem” volt, úgyhogy igazán örültem.

– Renáta, mit művelsz? – lépett oda hozzám Kinga.

– Gondoltam, nem megyek velük nélküled – magyaráztam.

– Remek! Most miattad olyan lúzernek tartanak, aki péntek délután ráér! – fújtatott.

– De hát ráérsz! – mondtam, és őszintén nem értettem, hogy mi a baja.

– Jó, akkor írd ki egy reklámtáblára is! – szúrta le, én meg el nem tudtam képzelni, hogy mi rosszat tettem. Azt hittem, szeretne a többiekkel (illetve Zsoltival) lógni sulis után. Ki érti ezt?

Megvártuk még Dave-et, aki telefonált, aztán elindultunk.

Zsoltiék garázsa kicsit megváltozott, mióta utoljára láttam, és ezt Kinga is szóvá tette. Tavaly rendet raktunk meg kitakarítottuk, sőt, egészen „próbaterem” külsőt varázsoltunk neki, de mostanra megint totál lepukkant lett a hely. Mindenfelé üres kólás és pizzás dobozok, a falakon lévő plakátokat elengedte a cellux, a csocsóasztal pedig olyan koszos volt, hogy fentről alig lehetett látni, hogy merre jár a labda. A fiúk iszonyat igénytelenek tudnak lenni.

Leültem az egyik fotelbe (pár helyen kilyukadt, ezeken a pontokon vattaszerű anyag türemkedett ki rajta), és az ölembe húztam a táskám. A mellettem lévő kanapén Ricsi terült el a basszgitárjával együtt, és háton fekvé pengette. Virág befészkelte magát a másik fotelbe, felhúzta a lábait törökülésbe, és bekapcsolta a kis tévét (működött!), hogy némán nézze a Viván az *Interaktívot*.

– Jól van, ha bárki keresne, az irodában leszek – szólt Dave úgy általánosságban mindenkinek, aztán elment az... irodába.

Ami enyhe túlzás, de mivel Dave imád fontoskodni, elnézzük neki, hogy a garázs másik végében lévő ütött-kopott íróasztalt nevezi „irodának”. Lehuppant a nyikorgó gurulós székre, kitette a kutyüit az asztra, pillanatokon belül beüzemelte a laptopját (bocsánat, MacBookját), bedugta a fülhallgatóját és már el is tűnt abban a hightech világban, amit annyival jobban kedvel az igazinál. Dave „irodája” mellett a sarokban egy kondigép állt, körülötte pár súlyzó, a falon pedig valami undorítóan izmos ember és egy hamburger képe. Azt hiszem, Zsolti a falat nézve szokott gyúrni, az ő észjárását követve sportolás közben olyasmit gondolhat, hogy „ne egyél ilyet, mert nem leszel ilyen”. Motiváló, az biztos.

– Tessék – nyúlt elém hirtelen egy kéz, kizökkentve a gondolataimból, és egy dobozos kólát tartott felém.

– Kösz! – mosolyogtam rá Cortezre, aki félrelökte Ricsi lábát, és leült mellé, miközben a telefonját nyomkodta. Követtem a tekintetemmel minden mozdulatát, és próbáltam kitalálni, hogy kinek írhat. Nem sikerült, de mivel pont egy nullával volt több ismerőse a Facebookon, mint nekem, eltippelgethettem volna egy darabig. De nem volt kedvem.

– Ló, megörültél? – kiáltott rá Zsolti Kingára, aki egy rongyot fogott a kezében.

– Ne izgulj, csak letörölöm – forgatta a szemét Kinga unottan.

– Senki, de senki nem nyúlhat hozzá a dobszerkómhoz! Csak én! – magyarázta Zsolti, fenyegetően rázva a mutatóujját.

– És ehhez mit szólsz? – nyúlt oda Kinga, és rácsapott a cintányérra.

– Hagyd ezt abba! – kiáltott rá Zsolti.

– Miért? Talán idegesít? – vigyorgott Kinga, aztán gyorsan megint megérintette a dobszerkót, ezúttal máshol.

– Ha nem lennél lány, leütnélek! – fortyogott Zsolti, és látszott rajta, hogy nagyon próbál uralkodni magán.

– Jaj, de megijedtem! Nem kell visszafognod magad, attól, hogy lány vagyok, még lehetek erősebb – vigyorgott gúnyosan Kinga.

– Húúú – nézett fel Ricsi egy pillanatra.

Zsolti hitetlenül nézett Kingára, aki éppen felajánlotta, hogy verekedjenek (?) össze, aztán mindenkiből kitört a röhögés. Közben Virág sipákolta, hogy Adam Lambert-klip megy, felhangosítja, Dave motyogott a gépe mögött, hogy nem tud tőlünk dolgozni (?), Cortez zenét hallgatott a telefonján (fülhallgató nélkül, tehát plusz lárma), Ricsi meg pengette a gitárját. Nem sokkal később megérkezett a rendelt pizza (a teljes kiőrlésű tésztából készült volt Zsoltié), és miközben megfeleztam a négysajtosat Virággal, a többieket figyeltem. Csak ültem a fotelben, kapkodtam a fejem, megmosolyogtam a dolgokat, sőt, néha fel is nevettem, és végre úgy éreztem, tartozom valahová. Annyira klassz volt ott lenni, velük, és olyan jól éreztem magam, hogy nem is hallottam a telefonom, csak amikor Ricsi szólt, hogy Jim Morrison üvölt a táskámban.

– Na, a hősszerelmes Jérôme előkerült? Ma még nem is hallotunk róla... – szólt Cortez mosolyogva, a többiek meg nevetve figyelték ahogyan idegesen előkeresem a mobilom.

– Mondd neki, hogy „Zsömi, tūmő mank” – vihogott Zsolti.

– Annyira gyerekesek vagytok – forgatta a szemét Kinga.

– Tudod mit? Add csak ide! – kapta ki a kezemből Ricsi a telefont mielőtt még rákiálthattam volna, felvette. – „Zsérom, zsöteem” szólt bele, a többiek meg szakadtak a röhögéstől. Én a szám szélét rágva figyeltem. Ricsi mosolya egy pillanat alatt lehervadt az arcáról, és csak némán bólintott egyet, majd felém nyújtotta a készüléket. – Neményi – mondta. Mindenki elhallgatott, a garázsra úgy telepedett rá a nyomasztó csend, mintha csak lehalkítottak volna minket. Elvettem a telefont, közben pedig összetalálkoztam a tekintetem Cortezével. Csak egy pillanatig tartott, mert elkapta a fejét, és tovább nyomkodta a mobilját. Nem tudtam, mit gondol. Semmit nem lehetett leolvasni az arcáról. Azt láttam, amit szoktam. Közömbösséget. És ez fájt. Nagyon.

– Itt vagyok. Nem, csak Ricsi... igen, itt. Zsoltiéknál – hebegtem, miközben kifelé indultam, hogy rendesen beszélhessünk.

Amikor visszamentem, valami megváltozott. Mindenki ugyanazt csinálta, mint eddig, de a hangulat egészen más lett. Úgy éreztem, erről én tehetek, csak azt nem tudtam, hogy miért.

Végül Kingával együtt indultam el, aki felajánlotta, hogy hazakísér.

– És téged ki kísér haza? – mosolyodtam el.

– Renáta! Nem azért végeztem el júliusban egy önvédelmi tanfolyamot, hogy aztán kísérgessenek! Tudok vigyázni magamra! – jelentette ki. Legalább kiderült, hogy hová tűnt nyár közepén, amikor délutánoként nem tudtam elérni. És különben is, önvédelmi tanfolyam? Honnan szedi ezeket?

Csendben sétáltunk a sötét utcán, mindketten a gondolatainkba merültünk. Kinga törte meg a csendet.

– Neményivel mindennap beszélsz? – kérdezte.

– Majdnem mindennap – bólintottam. – Miért?

– Csak kérdeztem – legyintett.

– Te sose kérdezel csak úgy – ráncoltam össze a szemöldököm.

– Majd rájössz – hagyta rám, én pedig széttárt karral megálltam az úton. – Gyere már! – állt meg ő is, és unott arccal bevárt. Ezután témát váltottunk, Kinga még egyszer (de biztos nem utoljára) elmondta, hogy mit vár tőlem a zöld héten, és őszintén örültem, hogy hazaértem. Kinga még akkor is mondta a magáét a „természet pusztulásáról”, amikor becsuktam magam mögött a bejárati ajtót.

– Anyu? Apu? Valaki? – kiáltottam, de a ház tők sötét volt. Amúgy a „valakit” nem tudom, miért mondtam, mert tuti, hogy ha a valaki visszaszólt volna, akkor szívrohamot kapok.

Szóval péntek este tökegyedül otthon, a szüleim még nem értek haza. Igen, ilyenkor lehetünk erősek és felnőttek, és bátrak. Vagy lehetünk gyávák, és visszahívhatjuk a még az utcában sétáló Kingát, hogy aztán két adag popcornnal kosztümös angol filmet nézzünk a BBC-n. Én az utóbbit tettem. Naná. ☺

Zöld hét: 5/4 – én a jó célért, a többiek az igazolt matek miatt, de vállaltuk. ☺

Adam Lambert: 5/3 – nem is tudom. Egy-két száma jó, de amennyire Virág imádja... ☺

Tesi: 5/1 – bevettem a jól bevált „iszonyúan görcsöl a hasam” trükköt, úgyhogy nem tornáztam. Viszont meghallgattam az a-s lányok ömlengését az öltözőben. Téma: Cortez.

Témányitó: Edina. A régi szép idők...

Suli után: 5/5* – de jó volt!

Arnold 5/4 – remélem, nem rágott be, amiért Ricsi vette fel a telóm... jaj. ☹

Popcorn: 5/2 – tuti, hogy tele leszek tőle pattanással. Ááá, miért ettem???

Szeptember 13., hétfő

A tök klassz péntek után szombaton segítettem takarítani anyunak, sőt, önként (!) kivasaltam, mert tudom, hogy mostanában nagyon nincs rá ideje. Vasárnap pedig átjött Virág, hogy napozzunk a kertben, amiből végül az lett, hogy mindketten a kerti pagoda alatt ültünk az árnyékban, és amíg én olvastam, ő a mobiljával lájkolta Ricsi új képeit. ☺

Ma elkezdődött a zöld hét, úgyhogy a sulitáskám helyett azt a fehér anyagú ökoszatyrot vittem magammal, ami valamelyik újsághoz járt ajándékba még régebben. Persze a Szent Johanna előtt ácsorgók nem hagyták szó nélkül a nem éppen trendi darabot.

– Jó a szütyőd – jegyezte meg mosolyogva Ricsi, ahogy odaértem. Röhögtessek ki magunkat reggel fél nyolckor. Éljen.

– Kösz – húztam el a számát. – Öko – tettem hozzá.

– Miko? – kérdezte Zsolti, mire a fiúkból kitört a röhögés, és én is elmosolyodtam.

– Úgy értem, környezetbarát – magyaráztam, de nem igazán figyeltek rám, el voltak foglalva Zsolti hülyeségével.

– Hoztatok palackokat? – lépett hozzánk Kinga, szinte vibrálva a feszültségtől.

– Én hármat – bólintottam.

– Hármat? Hármat??? – ordította le a fejem.

– Bocs, de ennyit találtam otthon – szabadkoztam, aztán hozzátettem, hogy megkértem anyuékát is, szóljanak mindenkinek, hogy kellene a palackok.

– Jó, még valaki? – csettintgetett Kinga.

– Tessék – adta oda Cortez a kezében lévő kólát.

– Ezt nem is hoztad! Most vetted!

– Attól még palack – röhögte el magát Cortez.

– Hogy lehetek ilyenek? Tudjátok, mennyi idő alatt bomlik le egy ilyen vacak? – rázta a fejét Kinga, és szomorúan nézte a kezében lévő kólát.

– Szerintem itt az embered – biccentett Ricsi, mire mindannyian odanéztünk. Dave és az apukája kiszálltak a fekete kocsiból, aztán kinyitották a hátsó ajtókat és a csomagtartót is. Kinga szeme felcsillant, és odafutott a kocsinhoz, aztán mi is odasétáltunk, hogy segítsünk.

Az autót telepakolták üres palackokkal: annyi volt, hogy többször kellett fordulnunk. Kinga és Dave nem hurcolkodtak, egyszerűen félreálltak megbeszélni, hogy Dave honnan szedte.

– Részben apám cégétől... – legyintett. – Részben meg eBay.

– Nem hiszem el, hogy rendeltél üres, használt palackokat a netről – néztem rá hitetlenül, és rájöttem, Dave egy zseni.

– Meglepődnél, ha tudnád, mi mindent bocsátanak aukcióra. Nézzétek! Kidolgozott franciatételek! – nyúlt a zsebébe büszkén.

Innentől kezdve már csak egyedül vittem be a suliba a palackokat. A többieket lekötötte a puska. ☺

Sajnos, ahogy az lenni szokott, a kilencedikesek túlbuzgónak bizonyultak, na meg ott volt még Baranyai tanárnő „mindenképpen nyerünk” végzős osztálya is, úgyhogy egyáltalán nem gyűjtöttünk több palackot, mint mások, Dave furfangossága is csak arra volt elég, hogy az élvezőnyben maradassunk. Éppen ezért az utolsó két óráról (infó és tesi) elengedtek minket. Azonban mielőtt még a többiek belekesedtek volna, hogy ellóghatnak, Kinga becsukta előttük az ajtót, és senkit nem engedett ki a teremből.

– Na! Akkor négyfős csoportokba rendeződünk, és elindulunk palackokat gyűjteni... – kezdte.

– Hagyjál már, húzunk haza Guitar Herózni – förmedt rá Andris.

– Meg ahogy azt elképzelted! – kontrázott rögtön Kinga, és azonnal a saját csapatába osztotta be Andrist és Robit. – Még egy főt kérek! Önként jelentkező? – nézett körbe. Őszintén megértem, amiért senki nem akart Kingával tartani.

– Majd én – sóhajtottam.

– Te nem! Inkább Virág – vágta rá reflexből.

– Én miért nem? – csodálkoztam.

– Renáta! Attól, hogy viszem magammal a két rockert, még bőven maradt retardált az osztályban. Én, Cortez és te külön csoportban kell hogy legyünk.

– Miért pont mi hárman? – kérdeztem.

– Mert tőlem félnek, Cortezre hallgatnak, te pedig megkapod Gábort, Jacques-ot és Macut, akikkel nincs gond... – ismertette a fejben már kigondolt tervét.

– Ó. Oké vonogattam a vállam. Aztán eszembe jutott valami.

– Szerinted okos dolog elengedni az utolsó két óráról Cortezt, Ricsit, Zsoltit és Dave-et, hogy gyűjtögessenek palackot? Mert én ezt irtó nagy lógásnak gondolom...

– Hm, jogos – tűnődött Kinga. – Jó, akkor, emberek! – tapsolt kettőt, és felállt az egyik székre, hogy mindenki jól lássa. – A csoportok a következőképpen állnak össze. – kiáltotta. – Velem jön Andris, Robi és Virág – kezdte. A két rocker hangosan pfujolt, Virág pedig szomorúan fogta Ricsi kezét, merthogy őket most szétválasztották. – Renivel megy Macu, Zsolti és Ricsi – folytatta. – És értelemszerűen Cortezzel megy Dave, Gábor és Jacques.

A következő pillanatban kitört az anarchia a teremben, ugyanis senki nem akart így palackot gyűjteni.

– Elég volt a lázadásból! Amíg ti itt szórakoztok, hogy ki kivel menjen, addig a többi osztály már javában versenyez! Egy hangot se! Nyomás! Itt találkozunk, ajánlom, hogy hozzatok elég palackot! Virág, eresszétek már el egymást, másfél óráról van szó, könyörgöm!

És elindultunk. A sulí előtt váltunk szét, én megkaptam Ricsit, Zsoltit és Macut, akiknek természetesen semmilyen ötletük nem volt. Úgyhogy improvizálnom kellett.

– Mivel a többi osztály már sokkal előbb elindult, szerintem minden szemettest átnéztek – töprengtem.

– Akkor nem kukázunk? – vihogott Zsolti.

– Inkább próbáljunk meg becsöngetni pár helyre – tűnődtem.

Elindultunk a dombon, és becsöngettünk az első házba. A kaputelefonba beleszólt egy néni, mire Zsolti és Ricsi egészen közel hajoltak a kis kamerához.

– Csókolom! Pet palackot gyűjtünk! – közölték.

– Huligánok! – csapta le a telefont a néni.

A szám szélét rágván rájöttem, hogy a raszta hajú, szemöldök-piercinges Ricsi és a magas, kigyúrt Zsolti talán nem túl bizalomgerjesztő a kora délutánt otthon töltő nyugdíjasok számára. Taktikát váltottunk. A következő házba Macu csöngetett be. Nem is kellett semmit mondania a telefonba, már le is tették, és pár pillanat múlva láttuk a tuják között, hogy egy férfi siet ki az ajtón.

– Rendben. Mennyi lesz? – kérdezte, és a pénztárcáját elővéve nézett Macura.

– Mi? – kérdeztük egyszerre.

– Azt hittem, a futár! – méregette Macut gyanúsan.

– Nem, gimisek vagyunk, és pet palackokat gyűjtünk.

– Ó, elnézést. Az nincs. Sok sikert – sietett vissza a férfi a házba mi meg értetlenül néztünk össze.

– Szerintetek... – szólalt meg végül Macu – ha egy ázsiai srác csönget, az csak kínai kaját hozhat? – tűnődött. Ricsi és Zsolti szakadtak a röhögéstől, én meg együtt érzően megsimítottam Macu karját, és biztosítottam róla, hogy nem. Egyáltalán nem.

A következő házba már én csöngettem be. Értelemszerűen. Odahajoltam a kaputelefonhoz, és amikor felvették, a következőket mondtam.

– Ööö, jó napot kívánok, a Szent Johanna Alapítványi Gimnázium tanulói vagyunk, és az iskolánkban zajló környezetvédelmi hét kapcsán gyűjtünk felesleges pet palackokat.

Két perc múlva tíz ásványvizes palackkal sétáltunk tovább.

– Ren, ezt mostantól te csinálod – közölte végül Ricsi.

– Azért segíthetnétek... – kockáztattam meg.
– Hozzuk a szemetet – vigyorgott rám, én meg sóhajtva bólintottam. Mögöttünk Macu és Zsolti lépkedtek.

– Biztos nincs nálad kínai kaja? – kérdezte Zsolti.

– Miért lenne? – kérdezett vissza Macu. – És amúgy is, én japán vagyok!

– Aha, értem. És szusid van? – lépett túl a „japán-kínai” kérdésemre, mire elneveltük magunkat. És még volt velük majdnem egy teljes óráig. No comment.

Huszonkilenc palackkal tértünk vissza a suliba, ami azért is dühítő, mert egy híján harminc lett, meg azért is, mert a többi osztály sokkal, de sokkal többet gyűjtött. Leadtuk Baranyai tanárnőnek, aztán a sulis előtt vártuk, hogy visszatérjenek a többiek is. Cortezék csoportja hetven (!!!) üveget szerzett. Amikor megkérdeztem mégis hogyan, egyszerű választ kaptam. Egy másik suliban próbálkoztak (okos!), ahol a diáklányok szívesen keresgéltek a fiúknak üres palackokat. És én ezen egyáltalán nem lepődtem meg. Kingáék futottak be utoljára, ők nyolcvanhárom palackot gyűjtöttek be. A közeli plázába mentek, ahol a szupermarketben segítettek nekik. Ettől függetlenül Kinga nem tűnt elégedettnek, úgyhogy közölte, holnap folytatjuk a versenyt. Éljen a zöld hét.

Gyorsan elkészöntem a többiektől, és elrohantam a könyvtárba, mert semmiképp sem akartam lekésni az első hivatalos olvasókört. Kábé félúton szűrni kezdett az oldalam, úgyhogy lelassítottam a lépteimet, és inkább „sietősen gyalogoltam”, mint futottam. Hm. Talán ha a nyáron nem fetrengtem volna annyit könyvvel a kezemben, akkor fittebb lennék. Na, mindegy. Ahogy beléptem a könyvtárba, megcsapott az a semmivel össze nem téveszthető, tipikus könyvillat, amitől azonnal melegség járt át, és otthon éreztem magam. A félkör alakú teremben lévő könyvespolcok között álltak az összetolt padok, az egyik tetején Kardos ült, és fürkészként nézett az ajtó felé.

– Á, szia, Reni – biccentett, kissé csalódottan. Nem vettem zokon, sőt, elengedtem a fülem mellett, és riadtan pillantottam körbe. A tanáron kívül ugyanis csak Karcsi volt a helyiségben.

– Hol vannak a többiek? – fakadtam ki. Oké, az olvasás nem annyira népszerű (mint pl. szeretném, hogy az legyen), na de két fő???

– Talán késnek. De az is lehet, hogy a múlt heti bemutatón az olvasókör nem nyerte el a tetszésüket – felelte Kardos, és megpróbált erősnek látszani, de a szemében láttam, hogy végtelenül elkeseredett.

– Értem – motyogtam, és felültem egy másik pad tetejére. Pedig még „olvasásnépszerűsítő” plakátokat is gyártottunk, nem igaz, hogy ennyire nem érdekel senkit. Hol vannak a nyomok? Hát már ők is cserbenhagytak? Vagy, és ez a legijesztőbb az egészben, talán már csak mi ketten vagyunk azok Karcsival. ☹

Pár percig beszélgettünk Kardossal (Arnold felől érdeklődött), aztán úgy döntöttünk, hogy elkezdjük. Éppen a nyáron olvasott könyveimet soroltam fel, amikor kinyílt az ajtó. A csendes könyvtárban fülsüketítően hangosnak bizonyult ez az amúgy nagyon is megszokott zaj.

– Szia! – köszöntöttem elsőként a francia konyhakultúrán megismert kilencedikes lányt. Jacques szívszerelme. Úgy tűnik, szeret olvasni.

– Csókolom, sziasztok – köszönt vissza megszeppenve, aztán közelebb jött, és letette a táskáját. – Elnézést a késésért.

– Semmi baj, éppen most kezdjük – felelte Kardos, és büszkén nézett végig a társaságunkon. Három fő! Überwow!

Bemutakoztunk Flórának, aztán egész szakkör alatt a kedvenc íróiról és könyveiről faggattuk. Flóra nagyon értelmes lány, inkább verses, mint regényes, sőt, mondta, hogy van néhány költeménye, amit szívesen megmutatna majd. Kardos odavolt, hogy talált egy „művészelletet”, mi meg Karcsival odavoltunk, hogy a kis létszám ellenére is jól sikerült az első olvasókör.

Sulirádió: 5/4 – a vicces kedvű stúdiósok ma olyan dalokat játszottak, mint a *Save the World* vagy éppen az *Earth Song* Jackótól.

Palackgyűjtés: 5/5 – azért vicces volt.

Macu: 5/4 – Zsolti tök jól elvult vele, aminek igazán örülök! Remélem, barátok lesznek.

Cortezék csapata: 5/2 – hah, na persze. Elképzelem, ahogyan a másik suliból a lányok körbeugrálják az übermenő Cortezt, a francia akcentussal beszélő Zsákot, és a zakót hordó, headsetes Dave-et. Még jó, hogy Gábornak eszébe jutott, hogy palackokért mentek...

Szeptember 14., kedd

Nehogy valaki hiányt szenvedjen belőle, ma is Monsieur Durand-nal kezdtük a napot. Első óra előtt a helyemen ültem, és olvastam, miközben a többiek elfoglalták magukat. Andris és Robi a tábla előtt léggitározott (?), Gábort kérték fel zsúrinek, aki riadtan figyelte az eseményeket, és látszott rajta, hogy nem érti, a két rocker pontosan miért pengeti a levegőt. Zsolti és Dave Zsolti eheti edzéstervét nézték át, amit természetesen Dave állított össze, bevitte excelbe, külön oszlopokba szedve a mozgást, az ételeket, a fehérjét, az energiát... szóval ők ketten a kinyomtatott lapokat tanulmányozták. Virág Ricsi padján ült, és mindketten Ricsi telefonját nézték, megfelezve a fülhallgatókat. Kinga a folyosón gyűjtött infókat a palackgyűjtési technikáról, Cortez a kilencedikes Bálinttal beszélgetett, aki gyakran lógott a mi termünkben, mivelhogy a „menők” befogadták maguk közé. Macu a padjában ücsörgött és a telefonját nyomkodta. Szegény, tökre sajnáltam, és épp oda akartam menni hozzá, csak közben megérkezett Jacques, akivel beszélnem kellett.

– Flóra jár olvasókörré! – susogtam izgatottan, miközben a karját megragadva odahúztam magam mellé. Jacques beletúrt gondosan oldalra fésült hajába, és megkérdezte, hogy kiről van szó. – Flóra! A kilencedikes lány! – magyaráztam, és képtelen voltam felfogni, hogy Jacques még nem tudja a nevét. Most komolyan, szerintem ő az utolsó ember a földön, aki nem guglizik azonnal, és nem kezd nyomozásba a létező összes közösségi oldalon. Normál esetben tíz perc alatt ki lehet deríteni egy embernek még a kedvenc színét is. Zsák azonban reménytelenül romantikus alkat, ő a folyosón kidugva a fejét inkább leskelődik, mintsem a neten „aljas” módon kutakodjon egy vadidegen ember után. Mikor felfogta, hogy szívszerelmét Flórának hívják, elvörösödött, és a szívére tett kézzel csak ennyit sóhajtott: „Flóra”.

Sajna a nyílt szakkörök hete pont azért van, hogy a diákok kiválasszák a számukra legmegfelelőbb szakkört, ezért év közben már nincs mód arra, hogy ingázzanak a délutáni programok között. És ezen akkor sem lehet változtatni, ha Zsák ezentúl szeretne olvasókörrös lenni, és akkor sem, ha csak hárman vagyunk a csoportban. A szabály, az szabály. Csak jövőre jöhet.

A csengőt követően Monsieur Durand becsukta maga mögött az ajtót, és azontúl, hogy köszöntött minket, szeretne volna tudni, hogy Andris és Robi „pontosan mit művel”. Ez nem meglepő, a két rocker még akkor is a tábla előtt ugrált, amikor a tanár már bejött. A duplaórák után (francia kultúrán Marié Antoinette-ről tanulunk) elpakoltam a holmim, aztán kinyitottam a padom melletti ablakot, hogy bejöjjön egy kis friss levegő. A nap ragyogóan sütött, és kellemes, meleg idő volt, az udvaron lévő diákok rövid ujjú pólóban (néhány lány ujjatlanban) élvezték a vénasszonyok nyarát. Ellöktem magam az ablaktól, és indultam volna kifelé, amikor Kinga előszedte a mobilját, és egy erőltetett „jaj, most látom csak, hogy Benoît írt nekem!” kiáltással körbefordult, hogy mindenkinek világos legyen, ő bizony sms-t kapott. Illetve ál-smst, de mindegy. Az osztályunkat nem igazán viselte meg a hír, láthatóan hamar túlléptek rajta, azonban Zsolti összefont karral állt, és Kingát méregette.

– Te, Ló! – kezdte, összehúзва a szemöldökét. – MÉR' van az, hogy ez a Bönoá nincs az ismerőseid között a Face-en? – érdeklődött, arra utalva, hogy sem Benoît, sem pedig Jérôme nem a barátunk a Facebookon. Ami érthető, tekintettel arra, hogy egyszer láttak minket, egy pillanatra. De a többieknek erről pszt. ☺

– Veled ellentétben én nem ott élem a magánéletem! – förmedt rá Kinga. – Ha mondandóm van, akkor telefonálok vagy üzenek, nem posztolok falakra és nem lájkolok bejegyzéseket. Aproó, megkérhetnék mindenkit, hogy hagyja abba a bökdösést? – fordult körbe.

Virággal együtt kimentem a teremből, és a lánymosdóig követtem Kingát. Becsuktam magunk mögött az ajtót, és rászóltam a tükör előtt lehajtott fejjel fésülködő Kingára.

– Ki fog derülni! De tényleg, a francia álbarátok nem az ismerőseink sehol... – rágtam a szám szélét, és igyekeztem nem tudomást venni arról, hogy Kinga fésülködés közben erősen hajaz (☺) a Kör című filmből Samarára.

– Renáta, miért vagy ennyire ostoba? – egyenesedett fel, sűrű hajzuhatagát hátradobva. – Nem érted, hogy ez mit jelent?

– Hogy száználmas hazugok vagyunk? – kérdeztem elgondolkodva.

– Hogy utánanéztél! – engedte el a füle mellett a megjegyzésem. – Vette a fáradságot, ráment a profilomra, átnézte a barátaim listáját... Hah! Érdeklém! – nézett a tükörrre, és azt hiszem, ezt a legjobb barátjának, vagyis saját magának mondta.

– Ez igaz... – tűnődtem el. Vajon Cortez is utánanéztél? Lecsekkolta a profilom? Turkált az ismerőseim között? Ellenőrizte a képeimet? Nem hiszem. Mostanában még csak felém se néz. Nem hív „szöszinek”. Nem piszkál órán. Nem gúnyolódik.

Jaj. Ez nagyon rossz jel. A múlt héten könnyen megszoktam, hogy velem foglalkozik, és virult a fejem, amiért egy kicsit körülöttem forgott a világ. Cortez szekált, én válaszként a kötelező, „jaj, ne piszkálj már” szöveget nyomtam, mire tovább szekált, én meg tovább tettettem, hogy „engem ez szörnyen idegesít”. Aztán semmi. Elmúlt. Megunta? Vagy nem is érdeklém? Vagy megbántottam? Ne már! Megint eluralkodott rajtam a szokásos „semmit nem értek Cortezzel kapcsolatban” érzés, amit már szörnyen untam. Ahogy lementünk az udvarra, és az árkádok alatt álló társaság felé néztem, görcsbe rándult a gyomrom. Cortez napszemüvegben állt, a homlokába lógó sötét, szinte fekete tincsei a napfényben barnának látszottak. Lazán ácsorgott, és abszolúte nem érdekelt, hogy mindenki vagy róla beszélt, vagy őt nézte, vagy (lúzerebbek esetében) róla álmodott. Csak grimaszolva felnézett az egyik hangszóróra, mert elkezdődött egy Keane-szám. Tudom, hogy nem szereti. Én viszont igen, úgyhogy felültem a pad támlájára, és attól függetlenül énekeltem halkán az *Everybody's Changing* című számot, hogy fogalmam sincs a szövegéről. Úgyhogy félig halandzsáztam, de Karcsin kívül ezt senki nem hallotta, őt meg nem igazán zavarta; nálam csak egy gyengébb angolost ismerek. Őt. ☺

Médiakultúrán Tölgyessy próbált egy kis csendet kérni, de az infóterem valahogy kihozza a diákokból azt, ami már a „kezelhetetlen” kategóriába tartozik. Mindenki a saját gépe előtt ült, pötyögött, Facebookozott, kommentelt, YouTube-ozott, e-mailt írt... mintha nem a harmadik órán lennének, hanem, mondjuk, egy hónapos elzártság után kerültünk volna géphez. Valahol ijesztő, hogy mennyire addikt a generációnk. És az még ijesztőbb, hogy erre azt a szót használtam, hogy: addikt. No comment.

– A mai órán a médiafogyasztásról beszélünk – próbálkozott újra Tölgyessy.

– Tanár úr, kimehetek pisilni? – ordította be Zsolti. Az egész osztályból kitört a röhögés, Tölgyessy pedig kissé zavartan megrázta a fejét. Úgy tűnt, mondani akar valamit, talán arról, hogy tizenhéhoz közel ezt így nem jelentjük be, vagy hogy használja inkább a „mosdó” szót, de látva Zsolti értetlen tekintetét, csak biccentett. Zsolti pedig kiment.

– Tehát a médiafogyasztás – kezdett bele újra, hátha ezúttal jobban leköti a diákokat.

– Muszáj ezt? – kérdezte Andris unottan. Tölgyessy a diákok egyik kedvenc tanára, fiatal, laza és jó fej, az infóórák ezért majdnem mindig jó hangulatban teltek. A mozgóképkultúra és médiaismeret azonban új tárgyként már mást jelentett. Oktatást. Leginkább.

– Igen, Andris, az anyagot le kell adnom – biccentett a tanár, és én már azon is ledöbbsentem, hogy Tölgyessy szabadkozik.

– Ajj már – húzta a száját Virág, és szomorúan visszafordult a géphez, hogy gyorsan kipoisztolja a falára Adam Lambert új interjúját. Virág jajgatása után már mindenki lázadozni kezdett, senkinek nem volt kedve egy olyan teremben tanulni és jegyzetelni, ahol akár gépezhetnének is. Én a tollam végét rágva vártam, hogy valami belekerüljön a füzetembe, amikor Zsolti visszaért, és közölte, hogy „sikerült”. Megdicsértük, hiszen ez lenyűgöző teljesítmény.

– Na jó, elég volt – csapta össze a kezét Tölgyessy. – Akkor a következőt ajánlom. Húsz percig néma csendben olvas, és otthon kidolgozza az anyagot. Az óra további részében pedig elfoglalja magát.

Állt az alku, mindenki elhallgatott, és mint a kisangyal, úgy olvastuk el a tankönyv első fejezetét. Mikor végeztünk, újra visszatért az élet a terembe. Mondjuk, gyanítom, hogy sokan nem olvasták végig az anyagot, csak megvárták, míg Kinga elsőként jelentkezett, hogy kész van. Onnantól kezdve

hirtelen mindenki elkezdte benyögni, hogy „oké”, „kész vagyok”, „kéééész”. Virágon például láttam, hogy a nyitott könyv felső sorát nézi. Vagy tíz percig. ☺

Elpakoltam a könyvem, és körbefordultam a teremben. Az infóterem elrendezése miatt (diákok egymás mellett, U alakban, háttal a tanárnak) ráláttam a képernyőkre. Mindenki vadul netezett, én meg nem is tudtam, hogy mihez kezdjek. Végül beléptem az e-mailembe, és gyorsan megnyitottam Justine levelét, aki hosszasan írt arról, hogy van, milyen a sulis, aztán a levél második felében témát váltott. Azt írta, nem érti pontosan, mire kell, de mellékelten csatolja két osztálytársa fényképét, ahogyan azt Kinga a hét végén kérte tőle. Csodálkozva néztem a fényképeket, amik pechemre akkora méretűek voltak, hogy a teljes képernyőmet betöltötték.

– Az meg ki? – üvöltötte Zsolti, mire összerezzenem. Hátrafordulva hebegtem valami „ismerősről”, miközben égett a fejem, ugyanis mindenki a monitoromat bámulta.

– „Zsérom”? – röhögött ki Ricsi.

– Ööö – néztem furán, mert abban sem voltam biztos, hogy a két fiú közül melyik lehet az én kitalált barátom. Az egyik. Valamelyik. Bármelyik... – Igen – nyögtem be végül. Ötven százalék esélyem volt rá, hogy eltaláltam. Nem is rossz. Kinga önelégülten felállt, és odajött a gépemhez. Bezárta az ablakot, és megnyitotta a másik képet.

– Na! – húzta ki magát, ahogyan a szőke, kifejezetten helyes fiú fotója betöltődött a képernyőmön. – Hiányoltad? Itt van Benoît – fordult Zsoltihoz, aki csak vihogott azon, hogy „mennyire béna feje van”. Kinga megvonta a vállát, és áthajolva a vállam felett, megfogta az egeret, közben meg a fülembe súgott. – Egyébként ez Benoît?

– Fogalmam sincs – sziszegtem. – De nem mindegy? – tártam szét a karom csodálkozva.

– Hitelesség szempontjából nem – közölte.

– Igazad van. Szörnyen fontos a hitelesség – tűnődtem, remélve, hogy érzi a hangsúlyomból, hogy most éppen cinikus vagyok. Nem érezte, úgyhogy még gyakorolnom kell a fanyar humort.

Egyébként Kinga, az ökoharcos megbeszélte, hogy utolsó két órától megint leléphessünk, palackgyűjtés ürügyén. Ennek annyira nem örültem, és nem azért, mert eminens vagyok, hanem mert Barka kikötötte, hogy ebben az esetben magunknak kell kidolgozni az anyagot. Ami annyit jelent, hogy én megcsinálok, a többiek meg talán arra veszik a fáradságot, hogy lemásolják, de lehet, hogy Dave kézi szkennérével csak lehúzzák a füzetem, és majd kinyomtatják maguknak.

Zsolt, Ricsi, Macu és én tehát elindultunk, hogy megmentjük a Földet. Vagy legalábbis szerezzünk pár palackot. Egy idő után rájöttünk, hogy négyen feleslegesen ácsorgunk a házak előtt, mert maximum egyikünk beszél, úgyhogy két sikertelen csengetés után úgy döntöttünk, szétválunk.

– Megyek Rennel – közölte Ricsi, így Zsolti és Macu alkotta a másik csapatot.

A dombon felfelé sétálva előszedtem a megmaradt szendvicsem, és elkezdtem kibontogatni az alufóliából. Téliszalámis, fél paprikával. Hát, nem a kedvencem.

– Kéred a felét?

– Aha – bólintott. Megpróbáltam úgy széttépni a zsömlét, hogy ne gusztustalankodjam össze az egészemet, de így is sajtkrémes lett a kezem. Előszedtem egy zsepit, és letöröltem, miközben Ricsi már be is nyomta a fél szendvicset. – Te... – kezdte, és az alkarjával megtörölte a száját. Ricsi túl laza ahhoz, hogy olyan dolgokkal vesződjön, mint zsepi, szalvéta... – Ki ez a pojáca?

– Ki? – döbbsentem le.

– A párizsi lamúr – vigyorodott el.

– Ja, ő! – jutott hirtelen eszembe. Ha az embernek kitalált barátja van, hajlamos megfelekedezni róla. – Csak egy ismerős.

– Komoly a dolog? – nézett rám, és már nem vigyorgott.

– Hát. Nem tudom – vonogattam a vállam. Azt nem tudom, hogy a dolog komoly-e. Kinga agya. Na, az komoly.

– Oké – zárta le, és becsöngetett a következő házba. Egy öreg néni nagyon segítőkész volt, és örült nekünk, azonban palackjai nem voltak. Viszont ránk sózott egy rakás befőttes üveget. Akartam mondani, hogy nekünk az nem kell, de annyira lelkes volt, és annyira akart valamiben segíteni, hogy végül ezt találta ki. Mi meg cipelhetjük az üvegeket.

A sulihoz visszaérve újra találkoztunk Macuval és Dave-vel, akik hasonlóan sikertelen délutánt tudhattak maguk mögött, mint mi. Azzal a különbséggel, hogy Zsoltival valaki kihúzatta a kukát az út szélére. Cortezék rögtön utánunk érkeztek, volt náluk két szemeteszsáknyi üveg.

– Ügyesek voltatok – dicsértem meg Dave-et, aki nem is foglalkozott velem, összehúzott szemmel figyelte Zsoltit és Macut, akik éppen röhögtek valamin.

– Ezt nem hiszem el! Nem elég, hogy lopja a személyiségemet, most még a legjobb haveromat is lenyúlja! – fortyogott Macu miatt.

– Dave, ne butáskodj már. Macu tök jó fej, és örülök neki, hogy Zsolti végre beszél velem! Tudod milyen nehéz lehet egy új suliban egy összeszokott környezetbe hirtelen bekerülni? – ráztam a fejem, de Dave nem is hallgatott rám.

– Zsolti, akkor lépünk? – kérdezte jó hangosan. Zsolti rávágta, hogy igen, aztán még váltott pár szót Macuval, mielőtt elindultak volna. Dave halálsápadtan figyelte a jelenetet. – Most nézd meg. Már nincs is kedve. Inkább Macuval lenne... – szomorkodott.

– Dave – simítottam meg a karját, mert hirtelen megsajnáltam.

– Zsoltinak te vagy a legjobb barátja, kilencedik óta. Ez nem fog megváltozni.

– Persze, persze... – dűnyögte.

Néztem, ahogy Dave és Zsolti elindulnak, és elgondolkoztam. Szegény Dave. Minden tekintetben veszélyben érzi magát. Ő, aki imád a középpontban lenni, aki imádja mutogatni az új kütyüjeit, aki olyan nagyon jó barátja Zsoltinak... Most megingott. Macu úgy veszélyezteti a pozícióját, hogy nem is tud róla. De örülnék, ha végre egymásra találnának!

– Reniii! Hahó! Hol jársz? – húzta el a kezét az arcom előtt Virág, amitől felébredtem a bambulásból. Annyira eltöprengve bámultam Dave-ék után, hogy észre sem vettem, amikor Kingáék is visszatértek..

– Biztos Párizsban – nyögte be Cortez, mire odakaptam a fejem.

– Mi? – kérdeztem értetlenül.

– Semmi – húzta gúnyos vigyorra a száját, és elővette a telefonját, ami folyamatosan rezgett.

Furán néztem rá, aztán megvontam a vállam, és visszafordultam Kingához, aki éppen torkaszakadtából üvöltött, amiért nem gyűjtöttünk palackokat. Hiába mutattam neki a vállamon lógó ökoszatyrot, egyszerűen meggyanúsított azzal, hogy miattam pusztul el a Föld. Mivel kezdtem úgy érezni magam, mint egy harmadrangú katasztrófafilmben (Kingáé az örült tudós szerepe, az biztos), és egy halom házi is volt, úgy döntöttem, hazamegyek. A dombon felfelé sétálva rekedtes hangú dudálást hallottam, úgyhogy oldalra kaptam a fejem. Ricsi és Virág robogója száguldott el (vagy 30-cal) mellettem, mindketten integettek.

Hazaérve megcsináltam a házit, kidolgoztam a törit, aztán a médiaismeretet is, tanultam egy kis franciát, kiszótároztam a szavakat angolra, aztán, amikor úgy éreztem, az agyam egy csordultig telt szivacs, ami már nem képes több vizet felszívni, bepakoltam a táskámba. Anyu későn érkezett haza, úgyhogy segítettem összedobni egy könnyű vacsit, és amíg ő a szószot kutyulta, én kifőztem a spagettit, közben pedig nagyjából elmeséltem, mi volt a suliban. Vacsora után már egyszerűen nem volt kedvem bekapcsolni a gépem, mert nem szenvedtem információhiányban, semmilyen tekintetben, úgyhogy csak lehupantam a babzsák fotelembe, és olvastam.

Justine: 5/5 – majd megírom neki, hogy mire kellettek Kingának a képek. Szerintem nagyon sokat fog nevetni a bénázásunkon. ☺

Zöld hét: 5/2 – A 12/b magasan vezet, övék eddig a legtöbb palack.

Biosz: 5/4 – Baranyai ma behozott egy csontvázat, kérve minket, hogy viselkedjünk éretten.

Robi a szünetben lassúzott velem, Zsolti a csontváz vállát átkarolva „az élet nagy dolgairól” faggatta, Dave mobillal fotózta, Cortez rátette a napszemüvegét, Virág egy hajpántot.

Éretten viselkedtünk, most miért, nem? ☺

Cortez: 5/? – ☹

Arnold: 5/1* – Jaj! Megígértem, hogy ma írok mailt. Na, majd holnap.

Szeptember 16., csütörtök

Húzos nap. Életemben először küldtek ki óráról „botrányos” magaviselet miatt, ráadásul Kingával, Jacques-kal és Cortezzel. És nem tehettem róla! Na jó, csak egy kicsit. Akkor sorjában.

Reggel felébredtem, az idő kellemes volt, a madarak csicseregtek, pet palackok sorakoztak a konyhában, meg úgy eleve minden rendben volt. Mivel apu cégénél mindenki gyűjtött nekem palackokat, egészen sokkal érkeztem suliba. Ez idáig rendben. Még Kinga is elégedett volt, a tegnapi napon sikerült behoznunk a lemaradást, így Baranyai osztályával együtt eddig mi gyűjtöttük a legtöbbet. Ennyit a jó hírekről.

Mivel a palackszámolással voltam elfoglalva, nem ácsorogtam a többiekkel a sulis előtt, úgyhogy csak első óra elején találkoztunk, amikor is Virágék csengetésre estek be a terembe.

– Mivel kezdünk? – kérdezte Macu.

– Rent kérdezd – röhögött fel Ricsi. Valóban szórakoztató a csütörtök reggeli pánikrohamom. Macu kérdően nézett rám.

– Etika – motyogtam olyan fájdalommal az arcomon, mintha csak a fogamat húznák.

– Mi a baj veled? – csodálkozott.

– Barátom, lemaradtál az elmúlt két évben – ölelte át Ricsi Macu vállát, és kinyújtotta a tábla felé a karját, mintha csak „levetítené” az elmúlt évek eseményeit. – A kisfilm címe: Reni nem tud rajzolni. – folytatta, a többiek meg röhögve figyelték. Ricsi röviden összefoglalta, hogy mennyire, de mennyire béna rajzos vagyok, hogy Vladárnál hányszor kihúztam a gyufát, és hogy néhány „munkámat” megtalálja a Facebookon, Dave mappájában. Először reakció nélkül hallgattam a többiek beszólásait a rajzaimról, végül nem bírtam tovább, és én is elnevettem magam. Így, utólag Vices. Legalábbis nekik.

– A mai órán az erkölcsről fogunk beszélgetni – kezdte Vladár az órát.

– Van, akinek nem árt – tette hozzá Cortez. Tágra nyílt a szemem, és hirtelen nem is tudtam, hogy mit szóljak. Ezt vajon hogy értette? Vagy kire? Ugye nem rám? Te jó ég!

– Kérnék mindenkit, hogy tartsa meg a véleményét – dűnyögte Vladár.

– Persze, persze – biccentett Cortez. – Úgyis tudja, akire vonatkozik – tette hozzá, mire idegesen hátrafordultam. A tolla kupakját kattintgatta, és azonnal a szemembe nézett – Ugye?

– Miről beszélsz? – ráztam meg a fejem értetlenül.

– Semmiről. Csak hangosan gondolkoztam.

– Akkor folytasd halkan – szólt rá Kinga az ajtó felőli padsorból.

– Mindenki maradjon csendben. Rentai visszafordul! – förmedt rám a tanár.

– Elnézést – mondtam, és szót fogadtam. Kinyitottam a füzetem, felírtam címnek, hogy Erkölcs, de úgy éreztem, a betűk szinte kinevetnek. Hogy gondolja? Mit képzelsz magáról? Azonnal visszafordultam, és idegesen Cortezre néztem. – Te beszélsz nekem erkölcsről? – kérdeztem hitetlenül. Cortez láthatóan megdöbben, a reakcióm hevesebb volt, mint várta.

– Nem akartál zavarni? Ez valami vicc? Miért nem mondd, hogy nem érdekelt? Hogy annyira el voltál foglalva... – röhögött kínosan, és hirtelen leesett: Cortez még mindig azért van berágva, mert azt mondtam, a nyáron nem akartam zavarni. Már majdnem összeszorult a torkom, amikor egy vészharang, akit Kingának hívnak, beleszólt.

– Na, mert te annyira törted magad! – kiáltotta Corteznek. – Mi van, elment az időérzéked a sok szambázástól?

– Kinga, biztos, hogy ez nem tartozik rád! – nézett rá Cortez, és azt hiszem, ebben igaza volt, még akkor is, ha Kinga fura módon engem védett.

– Akkor is elmondom a véleményem! – kérte ki magának Kinga.

– De nem az én órám! Kinga, maradj csendben, Cortez, fejezd be, Rentai, te meg azonnal fordulj meg, ne mondjam még egyszer! – kiáltotta el magát Vladár. Dühösen visszafordultam, és a szám szélét rágva töprengtem. Ki kellett volna bírnom a szünetig, tudtam, hogy ki kéne bírnom a szünetig, de nem bírtam ki a szünetig. Megint hátranéztem, mire Cortez, mintha csak szívességet tenne, unottan rám szegezte a tekintetét.

– De tényleg. Ha annyira zavart, miért nem írtál te?

– Nem azt mondom, hogy zavart – vágta rá kapásból.

– Pontosan mi bajod van? – kérdeztem, és az idegességtől majdnem elsírtam magam. Még soha, de soha nem voltam ennyire mérges. Bármit gondolhat rólam, de nem kérdőjelezhet meg erkölcsileg. Pont ő! Akitől életem első, kósza csókját úgy kaptam, hogy közben barátnője volt...

– Hogy vártam valami reakciót! Minimum – közölte szárazon. A szavai hosszú másodpercekig csengtek a fülemben. Minimum?

Mi az, hogy minimum? Na, ezen teljesen kiakadtam.

– Ó, elnézést, de mit kellett volna tennem? Könnyes szemmel hálálkodni? – ráztam a fejem totál megsemmisülve. Mert végül is csak arról van szó, hogy „hagyott” nekem egy nyakláncot a postaládában. Még csak nem is személyesen adta oda. Inkább bedobta.

– Nem – mondta nyugodtan. – Bármit, kivéve, hogy valami hülye franciával motorozol a hülye Párizsban! – vágta az arcomba a „mit kellett volna tennem?” kérdésemre válaszolva. Én pislogás nélkül meredtem rá, mire valaki felemelte a hangját. Jacques volt az. Még sosem láttam idegesnek, ezért nagyon meglepett, amikor konkrétan ráförmedt Cortezre, hogy „senki nem hülyézheti le Párizst!” – Zsák, nyugodj meg! – szólt rá Cortez franciául, de Jacques iszonyatos tempóban, szintén franciául hadart. Abban a pillanatban Kinga is úgy érezte, márpedig ezt nem hagyhatja szó nélkül.

– Mi van, Cortez, rosszulesik, ha valaki nem ájul el tőled? Van élet nélküled is, hidd el – húzta gúnyos mosolyra a száját.

– Kinga, állj le! – förmedtem most meg rá, mert ne döntse el, hogy nekem van-e életem Cortez nélkül, mivel pontosan tudja, hogy nincs.

Egyszerre kiabáltunk négyen, én félig Cortezt védtem, félig pedig hibáztattam. Kinga megállás nélkül azt ordította, hogy Corteznek nincs joga felháborodni, Jacques pedig franciául hadart, ugyanis vérig sértődött, amiért Párizst nemes egyszerűséggel „lehülyézték”. A többiek néma csendben kapkodták a fejüket, volt, aki megszeppenve (Virág, Macu, Gábor), volt, aki izgatottan, afféle „balhé vaaaaan!” stílusban (mindenki más). Egyszer csak Vladár üvöltötte el magát, úgy, hogy visszhangzott a hangja a teremben.

– Mindenki elhallgat! Rentai, kifelé!

– Tessék? – zökkenem vissza, és hirtelen észrevettem, hogy éppen órán vagyunk.

– Kifelé, azonnal!

– De hát... – tápázkodtam fel.

– Egy szót se! Az igazgatóhelyetteshez, most!

Lehajtott fejjel indultam el, már éppen az ajtóhoz értem, amikor Cortez újra megszólalt.

– Nehogy már! Most miért kell Mádayhoz mennie? – kérdezte olyan hangsúllyal, ami tanárral szemben nem igazán illendő.

Vladár feje remegett a dühtől.

– Indíts, te is! – bökött Cortez felé, aki azonnal felállt, és utánam jött.

– Na, a mártír – fonta össze a karját Kinga. A tanár ekkor már teljesen elveszítette a türelmét.

– Kinga, húzzál ki az órámról! Jacques-kal együtt. Elég volt ebből! – kiáltotta.

Mind a négyen szó nélkül mentünk ki a teremből, és a dühtől vadul kattoztunk. A néma folyosó kongott az ürességtől, az ajtók mögül kihallatszottak egy-egy tanár beszédfoszlányai, amúgy teljesen kihalt volt minden. Hát, íme, az etikaóra, ahol az erkölcsről beszélgettünk. Volna.

Máday szobája előtt megálltunk, majd Kinga határozottan bekopogott.

– Tessék? – hallatszott a nem is annyira meglepett hang. A meglepetés csak akkor következett, amikor meglátta, hogy kik érkeztek hozzá. – Mi történt? – kérdezte szigorúan. Egyikünk sem volt beszédes kedvében, én az ujjaimat morzsolgattam, Cortez kibámult az igazgatóhelyettes irodájának ablakán, Jacques pedig némán mérgeződött. Úgyhogy Kinga foglalta össze pár mondatban, hogy veszekedtünk órán, mire a tanár kiküldött. – És nem várhatott szünetig ez a vita? – ráncolta a szemöldökét Máday.

– Már így is túl sokáig halogattuk – vágta rá Cortez.

Zavartan lesütöttem a szemem. Máday fürkészve nézett minket, tisztán látszott rajtunk, hogy még egyáltalán nem békéltünk meg, indulatosak voltunk, és bármelyik pillanatban kirobbanhatott az

újabb balhé. Az igazgatóhelyettes közölte, hogy mindannyian igazolatlan órát kapunk, valamint, hogy „neki most sok dolga van”, úgyhogy büntetésül itt maradunk, és óra végéig magunkba szállunk.

– Elnézést, de nekem nem kell magamba szállnom, tehát visszamennék az órára – szólt Kinga.

– Nem kérés volt. Üljetek le, és egy hangot sem akarok hallani – mondta Máday.

Jacques leült a falnál lévő székre, és a térdére könyökölve lehajtotta a fejét. Én a tanári asztal előtt álló két szék egyikére települtem, Kinga pedig mellém. Cortez állva maradt, nekidőlt a falnak, és összefonta maga előtt a karját.

– Anyuék ki fognak akadni – sziszegtem, amikor tudatosult bennem, hogy Vladár kicsapott az órájáról.

– Nekem mondd? A hülye vitások miatt megkaptam életem első igazolatlanját – mérgelődött Kinga.

– Kellett beleszólnod – nézett rá Cortez. Jogos.

– Mondieu! – sóhajtotta Jacques.

– Csendet! – nézett fel az adminisztrációból Máday. Úgyhogy csendben maradtunk.

Egészen addig, amíg az ig. helyettes fel nem állt, és egy „át kell mennem a titkárságra, egy hangot sem akarok hallani” mondattal ott nem hagyott minket. Majdnem tíz másodpercig maradtunk csendben. És a helyzethez képest ez rekord. De komolyan.

– Nem kellett volna kiküldetned magad. Vladár csak engem akart kizavarni – néztem Cortezre. Bár haragudtam és veszekedtünk, azért valahol, a szívem mélyén virultam, mert utánam akart jönni.

– Mindegy – vonogatta a vállát.

– Azért kösz – sziszegtem kelletlenül.

– Persze, rögtön ájulj el! – zsörtölődött Kinga. – Ha nem vennéd észre, négyen vagyunk itt!

– Nektek is köszönöm – javítottam ki magam, és Jacques-ra mosolyogtam, aki még mindig nem tette túl magát azon a traumán, hogy a szülővárosát sértegették. Pedig mindannyian tudtuk, hogy Cortez nem úgy értette. Dühből mondta. Előfordul.

– Na jó, márpedig én nem fogok lemaradni! Nincs mit átgondolnom, az érveim továbbra is helytállóak, azonban jogom van a tanórához! Én visszamentem – pattant fel Kinga, és átdobta a vállá fölé a dús, előrelógó tincseit.

– Kinga, azt mondták, maradjunk – néztem utána.

– Én pedig azt mondom, nem. Főszerkesztő vagyok, rám épül a színjátszó kör, emellett edzésre járok, közben pedig ájulásig tanulok, hogy Neményi távozásával végre én legyek az iskolaelső! Egész egyszerűen nem fogok miattatok délután etikát kidolgozni, úgyhogy én most visszamegyek az órára! – mondta, és úgy tűnt, övé az utolsó szó.

Kinga egyszerűen kiment. Ott maradtunk hárman. Cortez ellökte magát a faltól, aztán odasétált az ablakhoz, és kinézett. Ezek után megpörgette az ig. helyettes asztalán lévő földgömböt, majd hirtelen megállította. Unottan néztem, hogy az orrom előtt lévő térképen, pont előttem Franciaország, azon belül is Párizs állt meg. Egészen „véletlenül”. Nagyon vicces. Ha-ha.

Cortez tovább járkált az irodában, én pedig kezdtem agybajt kapni tőle. Elsétált mögöttem, megállt a falnál, odament az ablakhoz, aztán megnézte a falon lévő képeket. Aztán újra.

– Leülnél? – néztem rá, amikor már komolyan az agyamra ment.

– Bocs. Zavarlak? Mert nem akartalak zavarni... – felelte gúnyos mosollyal, aztán levágta magát a mellettem lévő székre, és keresztben felrakta a lábát az asztalra. Minden dühöm ellenére valahol mélyen egy jó nagy „wow”-ot gondoltam. Cortez az a srác, aki komolyan felrakja a lábát Máday asztalára, szemrebbenés nélkül.

– Abbahagynád ezt a „ki zavar kit” dolgot? – kérdeztem, megpróbálva figyelmen kívül hagyni, hogy mennyire nagyon kúl.

– Nem – felelte egyszerűen. Legalább őszinte.

– Mit akarsz hallani? Hogy sajnálom? – kérdeztem. – Mert nem sajnálom! – tettem hozzá gyorsan.

– Nem érdekel – tárta szét a karját lazán.

– Oké, fogalmam sincs, hogy mi bajod van, de tudod, mit? Engem sem érdekel – jelentettem ki sértetten. Ha valamire jó volt, hogy egész nyáron Kingával lógtam, az az, hogy sikerült belém

nevelnie, hogy nem hagyom magam. Cortez éppen elégszer csinált már belőlem hülyét, mostanra elég volt!

– Rendben – biccentett, aztán bedugta a fülébe a zenelejátszója fül dugóját, és bekapcsolta a készüléket. Na, akkor így állunk.

Idegesen magam elé meredtem, miközben az agyam folyamatosan kattogott. Azért ez igazságtalanság.

– Tudod, mit? – fordultam felé, mire unottan felemelte az iPodját, és azt hiszem, lehalkította. Zavartan néztem a műveletet, aztán hogy ki ne essek a szerepemből, gyorsan folytattam. – Örültem az ajándéknak! Nagyon is! Akartam üzenni, de tudtam, hogy éppen repülsz. Másnap nem üzentem, mert nem tudtam, mikor alszol. Harmadnap meg már úgy voltam vele, hogy késő, ha eddig nem írtam, most miért tenném... – túrtam bele a hajamba idegesen, megfedkezve arról, hogy a frufrum összekócolódik.

– Negyedik nap pedig gondoltad, motorozol egyet francia fiúkkal – fejezte be Cortez a mondatomat, a saját stílusában.

– Ez nem igaz! – ráztam meg a fejem idegesen. – Lépj már túl ezen! Miért ne motorozhatnék? – kérdeztem, miközben lassan már én magam is elhittem, hogy motoroztam valami franciával. Ezért még Kinga kapni fog, az biztos. Skizofrén lettem miatta!

– Felőlem motorozz – mondta Cortez nyugodtan.

– Ó, ne csináld már! – fordultam felé elképedve. – Nem mondod komolyan, hogy az ezermillió faladon lévő üzenet közül pont az enyém hiányzott... – kontráztam. – Az is lehet, hogy írtam, csak elveszett a sok „hiányzó” poszt között – folytattam gúnyosan, utalva arra, hogy a Facebook-oldala úgy pörgött egész nyáron, mintha csak egy turnén lévő rocksztár lenne.

– Érdekes – tűnődött. – A Facebook-profilomat volt időd megnézni, de üzenni nem.

A fenébe. Hirtelen nem is tudtam mit mondani, csak éreztem, hogy ég a fejem.

– Ha azt hiszed, hogy minden szabad pillanatomban a profilodat bámultam, nagyon is tévedsz! – jelentettem ki. És ez volt az igazság. Nem minden szabad pillanatomban néztem rá. Csak minden másodikban.

Cortez elmosolyodott, én pedig elkaptam a tekintetem. Enyhén égtem.

– Tudom, a szabadidődet sokkal hasznosabban töltötted – felelte enyhe éllel a hangjában.

Elengedtem a fülem mellett.

– Úgy csinálsz, mintha csak én nem írtam volna... Mondjuk, ha jobban belegondolok, körülbelül októberre tudnál válaszolni az összes téged „hiányoló” tagnak, szóval elképzelhető, hogy majd kapok egy megkésett üzenetet... – vágtam vissza, szerintem ügyesen.

– Ezt előre kigondoltad? Mert majdnem frappáns volt – röhögött ki Cortez. Hm. Azt hiszem, mégsem vagyok még annyira jó vitázó. De kár, hogy Kinga kiment!

– Jó, igazad van. Hibáztam – sóhajtottam. – Legközelebb, ha kapok tőled valamit, majd „lájkolom” – vigyorogtam.

– Miből gondolod, hogy valaha is kapsz még tőlem valamit? – mosolyodott el, én pedig elkomorodtam, és ösztönösen összerándult a gyomrom. Igyekeztem leplezni a csalódottságom és lazán felfogni a dolgot. Nehezebben ment, mint szerettem volna.

– Nem is kéne semmi – motyogtam, és azt hiszem, sikerült nevetésesebbé tennem magam, mint valaha bármikor.

– Nem is kapsz – nézett rám Cortez, és bár komolynak tűnt, a szemén láttam, hogy legbelül mosolyog.

– Jó – duzzogtam. – Ha gondolod, ezt is visszaadom – húztam ki a pólóm alól a láncon lógó gyűrűt. Persze belehalnék, ha meg kéne válnom tőle, de azt akartam, hogy tudja, semmit sem jelent.

– Tartsd csak meg – legyintett.

– Annyira nem kell. Amúgy se tetszik – feszítettem a húrt, mire Cortez hangosan felnevetett.

– Azért hordod? – kérdezte végül, én pedig totál megsemmisültem.

– Nem – kezdtem lassan, közben meg vadul cikázott az agyam. – Azért hordom, hogy bármikor visszaadhassam – mondtam végül. Pár másodpercig mindketten csendben végiggondoltuk a válaszomat, aztán egyszerre tört ki belőlünk a röhögés. Nyílt az ajtó, és Máday lépett be rajta.

– Ha jól emlékszem, azt kértem, néma csendben – szúrta le minket, Szegény Jacques, semmit nem csinált, csak a széken ücsörgött, de ő is kapott leszúrást. – Hol van Kinga?

– Visszament az órára – dühöngtem. Máday, mintha csak sejtette volna, unottan forgatta a szemét, és egy „később elintézem” mondattal visszaült az asztalához.

A csengő megváltásként hatott, mindhárman fellelegeztünk, és gyorsan kihúztunk az igazgatóhelyettesi irodából. Cortez félrehívta Jacques-ot, hogy beszéljen vele, én meg előrementem. Legközelebb, amikor láttam őket, valamin nevettek, láthatóan semmi konfliktus nem volt már köztük. Nem tudom, Cortez mit mondhatott neki, de gyanítom, hogy rólam is szó esett. ☹

– Ijj, Vladár totál kiakadt – futott hozzám Virág a folyosó végéről.

– Sejtettem. Ebből még baj lesz – dühöngtem, és kezdett tudatosulni bennem, hogy várhatóan a tanév összes etikaóráján felelni fogok. Jaj.

– Gyere – ragadta meg a karom hirtelen Kinga, és behúzott a lánymosdóba. Virág is jött velünk, és becsukta maga mögött az ajtót. – Mi volt? – fordult felém Kinga, és érdeklődve nézett.

– Hát... – kezdtem. – Igazából nem tudom. Létezik, hogy Cortez tényleg várta az üzenetem?

– Ühüm – bólogatott Virág hatalmas, csillogó szemekkel.

– A fenét! – szólt közbe Kinga. – Csak rájött, hogy nem mindenki hever a lábai előtt. Gondolj bele. Cortez, aki a legmenőbb a suliban, vesz neked valamit, amire nem reagálsz! Óriási!

– Hálátlannak tűnhetek – markolászta a nyakamban lógó láncot.

– Nem. Közömbösnek tűnsz! Ami jelen esetben egyszerűen óriási! – lelkesedett Kinga. – Istenem, végre valaki, aki nem ájul be tőle!

– Tudod, hogy beajulok – ébresztettem fel.

– Tudom, de ő nem tudja. Nagyszerű munkát végeztem – közölte Kinga, és szentül hitte, hogy ez az ő érdeme. Ami igaz is. Nélküle írtam volna Corteznek. És most egy lennék a temérdek sms közül... De nem vagyok! Hurrá!

– Azért szerintem izé... – kezdte Virág – azért lehet, hogy azért várta az üzit, mert izé, érdekelte, hogy...

– Virág, mondani szeretnél valamit? – üvöltött rá Kinga, mire Virág megszeppenve megrázta a fejét. Hullámos tincsei csak úgy csapkodták az arcát. – Na – biccentett Kinga elégedetten.

Szegény Virág, totál le lett alázva, úgyhogy bátorítóan megsimítottam a karját, aztán kimentünk a lányvéceből. Kinga azonnal eltűnt, Virág visszament Ricsiért, én meg a büfében vettem egy sajtos szendvicset és kólát, aztán kimentem az udvarra. A ragyogó napsütésbe kilépve ösztönösen hunyorogtam, majd megtorpantam. Ültek a padomon. Kissé megremegett a térdem, de azért erőt vettem magamon, és továbbmentem.

– Te mit csinálsz itt? – kérdeztem Cortezt, aki a pad támláján ült, és ölébe ejtett kezében tartotta a zenelejátszóját.

– Ülök – felelte olyan stílusban, mintha ez azért elég egyértelmű lenne. Jó, tényleg az volt, a vak is láthatta, csak éppen...

– Miért itt? – kérdeztem cseppet sem kedvesen.

– Tudtommal már nem foglalt ez a hely – nézett mélyen a szemembe, nekem pedig felkeltek a pillangók a gyomromban, és úgy döntöttek, hogy egységes erővel próbálnak kiszabadulni.

Kérdőn körbenéztem, remélve, hogy valaki segít, de azonkívül, hogy az udvaron állók kétkedő és sanda pillantásokat vetettek felém, senkire nem számíhattam. Márpedig én le fogok ülni! Ez az én helyem! Pár „egyik lábamról a másikra állok” mozdulat után fogtam magam, és felültem Cortez mellé. Ennél furcsább még soha, semmi nem volt.

– Akkor én olvasok – közöltem, de ahogy kimondtam, már meg is bántam. Miért jelentettem be? Mi ütött belém?

– Jó – mondta elég furán. És ezen nem csodálkozom.

Kinyitottam a könyvem, fellapoztam, és elolvastam egy sort.

Aztán még egyszer. Majd újból. Nem értettem. Ennek két oka lehetett. Az egyik, hogy rohamosan esik az intelligenciaszintem, amiért állandóan Virág profilját kell csekkolnom, ahová mindenféle képeket tölt fel Adam Lambertől (mármint a kutyáról), Adam Lambertől (mármint az énekesről), Peace-ről, a bohóchaláról, a kisöccséről, Beniről vagy éppen Ricsiről. A másik ok, hogy a mellettem

ülő Cortez olyan szinten felkavart, hogy a fülemben doboló véren kívül semmi mással nem tudtam foglalkozni. Reméltem, hogy az utóbbi zavart.

– Szia... sztok – lépett hozzánk Karcsi, és üvöltött róla, nem érti, mi van.

– Szia – köszöntem vissza, Cortez pedig csak intett egyet. Karcsi zavartan felült mellém, így már hárman ültünk a pad támláján. Nem mindennapi társaság, az biztos.

Az udvarra kiérve Virág és Ricsi, ahogy megláttak minket, egyenesen elindultak felénk.

– Mássz arrébb – szólt Ricsi Karcsinak, aki lekászálódott a padról, és átadta a helyét.

– Ne már, ő mindig itt ül – néztem fel a könyvemből.

– Ja, de kipihente magát. Ugye? – nézett Ricsi a kilencedikesre.

– Persze – bólogatott Karcsi. Ennyit még soha nem beszélt folyamatosan az árkádok alatt álló társaság tagjaival.

– Na. Emó, ülj le – szólt Ricsi Virágnak, aki felpattant mellém, és mosolyogva nézett körbe.

Pillanatokkal később Zsolti és Dave lépett ki az udvarra vezető ajtón. Először kérdően néztek az üres helyükre, majd mikor megláttak minket, zokszó nélkül odajöttek hozzánk.

– Ezt nézzétek, mit kaptam e-mailben – vette elő Dave a telefonját, és mutatott valami „örülten vicces” dolgot.

Rövidesen mindenki, aki eddig az árkádok alatt állt, a padunk körül gyülekezett, és úgy beszélgettek meg röhögtek, mintha semmi sem történt volna. Pechemre a tömeg elállta előlem a napot, ráadásul a hangzavarban eléggé nehezen tudtam a könyvemre koncentrálni. Összenéztem Karcsival, aki a pad mellett állt, és azt a feladatot kapta, hogy fogja Zsolti üdítőjét (?), és komolyan boldognak tűnt. Élvezte a nagy társaságot, néma csendben hallgatta őket, egyszer pedig el is nevette magát. Sajna, akkor a kilencedikes Bálint rákérdezett, hogy „mit vihogsz, herripotter?”, amin mindenki jól szórakozott, Karcsi pedig elvörösödve motyogott valamit, és elkapta a fejét.

Csengetés előtt összecsuksztam a könyvem, és felálltam.

– Milyen óra jön? – kérdezgette Virág, sajnós, egy végzőstől. Miután ő a „honnán tudjam?” választ adta, felém fordult.

– Fizika – feleltem mosolyogva.

– Íjj, volt házi?

– Persze – bólintottam. Virág, Ricsi és Zsolti előrerohantak. Mire a kémialaborba értem, már a füzetemre hajolva másoltak. Bár tudnám, a többiek mit csinálnak délutánonként. Vagy addig jó, amíg nem tudom?

Gondos belépett a labor hátsó ajtaján (tuti, hogy időkapu, és egy futurisztikus világba vezet, ahol mindenkinek lángvörös a haja), és ránk szólt, hogy üljünk a helyünkre.

– Pszt! – sziszegtem, remélve, hogy Virág hátranéz és visszakérhetem a füzetem.

– Csendet! – kiáltott rám a tanárnő. Nagyszerű. Óra van, és nincs füzetem.

A tanárnő felírt pár dolgot a táblára, aztán belekezdett az anyagba. Alig tizenöt perc elteltével Andris felállt, és pakolni kezdett.

– Bernáth, mit művelsz? – kérdezte Gondos, összehúzva vörös szemöldökét.

– Tanárnő, mindjárt csengetnek – mutatott fel a faliórára. Gondos pár pillanattal nézte, miközben én a karórámra pillantottam. Meg volt vagy félóra a fizikából...

– Valóban. Elszaladt az idő. Nos. Akkor házi feladat... – kezdett gyorsan diktálni. Az egész osztály visszafojtott röhögéssel firkált. Gondos becsukta a naplót, és kissé bizonytalanul visszament a hátsó ajtón át a szobájába.

Ahogy becsukódott a terem ajtaja, mindenkiből kitorrt a röhögés, Andris és Robi pedig büszkén meghajolt. A két rocker egész szünetben azon fáradozott, hogy leszedjék az órát, és átállítsák.

– Ez marha nagy volt! – vette a vállára Zsolti a táskáját.

– Ostobák! – csattant fel Kinga. – Ezt most muszáj volt?

– Aha – bólintott Robi.

– És szerintetek nem fog rájönni? – forgatta a szemét unottan.

– Kit érdekel? Húzzunk ki, mielőtt visszajön.

Rekordidő alatt elhagytuk a labort. Természetesen én sem maradhattam ott; ha már mindenki benne volt a „lógásban”, akkor nagyon béna lett volna ellenkezni. Még Gábor, sőt Kinga is inkább kimentek, nehogy a tanárnő ott találja őket, szóval velük tartottam.

A saját termünkbe vonultunk vissza, nehogy „rajtakapjanak” minket óra alatt a folyosón, és bár Kinga „fogjátok már be” „kuss legyen már” beszélésekkel csitította őket, a többiek iszonyúan hangosak voltak. Tulajdonképpen zengett a röhögéstől és az ordítózástól a termünk. Én a helyemen ülve az immáron visszaszerzett fizikafüzetembe jegyzeteltem egy újabb adag „otthon kidolgozandó” anyagot. Csengetéskor Andris és Robi kinyitották az ajtót, de vissza is hátráltak.

– O-ó! – csukta vissza gyorsan az ajtót Robi.

– Mennyire o-ó? – kérdezte Dave izgatottan.

– Haller – felelte Andris.

– Rosszabb is lehetne – jegyezte meg Ricsi. Gondolom, Mádayra célzott. Nos, az valóban rosszabb lett volna. És tuti, hogy nem bírtam volna ki egy nap két affért az igazgatóhelyettessel.

– Ne engedd be! – pattant Zsolti az ajtóhoz, és erősen megragadta a kilincset.

– Megőrültél? Ő az ofőnk! – háborodott fel Kinga.

– Akkor is kint marad – vont a vállát. Ezen mindenki jót derült.

– Engedd már be! – szóltam rémulten. Mert ez azért túlzás.

– Na jó – értett egyet Zsolti, a következő pillanatban pedig az ofő kinyitotta az ajtót, és dühösen belépett a terembe.

– Üljetek le! – szólt ránk.

– De szünet van! – ordította Andris.

Haller csupán csak egy ellentmondást nem tűrő pillantással válaszolt.

– Mélyen tisztelt 11/b! – kezdte, amint mindenki helyet foglalt. A sulirádióban éppen egy Gorillaz-szám kezdődött, aminek ütemét Zsolti a padon dobolta le. – Zsolti! – förmedt rá az ofő. Zsolti cicegve abbahagyta a dobolást, és azzal foglalta el magát, hogy Kinga hátát bökdöste a tollával. Haller megdörzsölte az ornyergét, és fáradtan nézett ránk. – Először is. Reni, Jacques, Kinga és Cortez! Magyarázatot kérek, Vladár tanár úr felháborodva keresett meg, elmondása szerint nem engedték megtartani az óráját, botrányos viselkedésekkel zavartátok a többieket, és többszöri figyelmeztetés ellenére sem hallgattatok el! Mi történt? – vont kérdőre minket. Jacques lehajtotta a fejét, én a kezemet bámultam, mintha csak valami érdekes lenne rajta, Kinga pedig hátrafordult, és rávert egyet Zsoltira.

– Amit elmondott. Pont az történt – közölte végül Cortez.

– Értem. Ellenőrzőket.

– Mi? – horkant fel Kinga.

– Szaktanári figyelmeztetés. Mind a négyeteknek.

– Én nem kaphatok szaktanárit! – hüledezett Kinga.

– Hidd el, mindenki kaphat – vágta rá Ricsi röhögve.

– Én nem vagyok mindenki. Megóvom!

Amíg Kinga dühöngött, mi kivittük az ellenőrzőket. Haller kétszer kérte Kingáét is, végül csak úgy kapta meg, hogy közölte, Kinga vagy odaadja és egy szaktanárit kap, vagy később kap egy szaktanárit meg egy osztályfőnököt.

– Tessék. Remélem, Vladár tanár úr most boldog! – húzta össze a szemét Kinga.

– Szerintem boldogabb lenne, ha tudna órát tartani – csóválta a fejét az ofő. Ez azért jogos. – A másik dolog – kezdte dühösen, mire mindenki visszatartotta a röhögést. – Tudtok valamit a kémialabor falán lévő óráról? – nézett végig rajtunk.

– Csak hogy megbízhatatlan – felelte Andris. Ennyi kellett, mindenkiből kiszakadt a nevetés.

– Gyerekek, ez nem vicces. Gondos tanárnő teljesen összezavarodott. A folyosón sétálgatva rájött, hogy még tart a tanóra. Ezek után titeket keresett.

Ha lehetséges, még jobban röhögtünk, Zsolti a szemét törölgette, Andris és Robi pedig a padon fetrengtek. Haller szomorúan megrázta a fejét.

– Kicsivel több komolyságot. Ez tényleg nem vicces!

– De azért egy kicsit az – szolt Virág mosolyogva. Haller vonásai megenyhültek, és bár nem vallotta be, szerintem, amikor elképzelte Gondost a folyosón, ahogyan furcsán kémlél körbe, már ő is viccesnek találta a dolgot. Legalábbis egy picit.

Mivel az ofő az egész szünetet végigbeszélte, nem tudtunk kimenni. Haller kilépett az ajtón, Kardos pedig váltotta.

– Már megint mit műveltetek? – kérdezte unottan, amikor lecsapta a naplót az asztalra.

– Semmiit! – óbégatták be vagy öten.

– Sejtettem. Akkor nyissátok ki a szöveggyűjteményt.

Alig negyedóra elteltével Andris és Robi feltették a kezüket.

– Mi az? – kérdezte Kardos.

– Tanár úr, mindjárt csengetnek. Összepakolhatunk? – kérdezte Andris. Kardos hunyorogva felnézett a teremben lévő (átállított) órára, majd ellenőrizte a karóráját is.

– Bernáth, egy lyukasóra bőven elég volt mára. Nem? – fonta össze a karját.

– El bírtam volna viselni még egyet – motyogta Andris, és visszaült a helyére.

Kardos tovább diktálta az anyagot, majd egy pillanatra megállt a terem sarkába állított csontváz mellett. Carloson (a többiek így nevezték el) egy Korn póló volt (Ricsi adta rá), szegecselt csuklópánt (a rockerektől), napszemüveg (Cortezé), hajpánt (Virág műve) és egy hatalmas, DJ-szerű fülhallgató (Dave tette rá).

– Bárcsak a tanulmányi eredményéről lenne híres ez az osztály – dörmögte Kardos.

Duplairodalom után az ebédszünetre lementem az udvarra. Reméltem, hogy az „olvasópadot” Cortez társasága csupán egyetlen alkalomra foglalta el, de ahogy kiléptem, ez az illúzióm szertefoszlott. Végzősök, Ricsiék, Bálint és egy halom olyan diák, akikkel még csak köszönő viszonyban sem vagyok, körbeállták a padot, jobban mondva Cortezt. Egy pillanatra felöltött bennem annak a lehetősége, hogy nem megyek oda, de ezt két okból is azonnal elvettem. Az első, hogy márpedig az a pad kilencedik óta a mi helyünk, és bár Arnold már nincs itt, én továbbra is igényt tartok rá. A második pedig szegény Karcsi, aki megszeppenve és riadtan ácsorgott a többiek között, és a fejét kapkodva engem keresett. Ahogy elindultam, Virág vadul integetni kezdett, mire mindenki felém fordult.

– Ez meg ki? – kérdezte az egyik végzős fiú, aki, azt hiszem, úgy döntött, ha eddig nem ismert meg, ezek után sem fog nagyon erőlködni.

– Az, aki itt ül – vágtam rá, utat törtem magamnak, és felültem Cortez és Virág közé.

Előszedtem a táskámból a könyvem, és fellapoztam *A Kicsik* utolsó oldalait. Próbáltam koncentrálni, de azért néha belehallgattam a többiek beszélgetésébe. Sose tudtam, hogy az árkádok alatt állva min röhöghetnek annyit, úgyhogy kicsit azért érdekelt. A témák csapongtak, és sok olyan név szerepelt a párbeszédekben, akiket nem ismertem. Főleg lánynevek... ☺

Töri után Kinga becsukta az ajtót, felmászott az asztala tetejére, és szót kért.

– Eligazítáás! – ordította.

– Sorakozóóó! – üvöltötte Zsolti, amin jól nevtünk.

– Befognád? Ez nem vicc! Alig vagyunk lemaradva a palackokkal, és a mai az utolsó alkalom! A holnapi tanulmányi kirándulás a tét! Úgyhogy jól figyeljete! – ütötte össze a tenyerét. Az osztályunk a lógás lehetősége miatt elcsendesedett, és figyelmesen hallgattuk Kingát, aki egy tollal bökdösött a levegőbe, így ismertette A TERVET. Csupa nagybetűvel.

Fogalmam sincs, hogy csinálta, de kiharcolta Durand-nál, hogy elengedjen minket az utolsó két franciáról, úgyhogy előnyben voltunk. Legalábbis időelőnyben. A csapatfelosztás maradt, és Kinga úgy engedett el minket, hogy „meg ne próbáljunk kevés palackkal visszajönni”! Ezek után Ricsivel, Macuval és Zsoltival elindultunk, hogy kikönyörögjünk pár palackot. Kuncsorogtunk házaknál, kihúztuk Zsoltit egy konténerből, amire felmászott, majd beleesett, könyörögtünk egy közértnél, felszedeggettük a roskadozó szemetesek körül eldobált palackokat, majd minden mindegy alapon átnéztük magát a szemetest is. Koszosan, büdösen és hullafáradtan értünk vissza a sulihoz, öt teli zsák palackkal. Túlteljesítettük magunkat. Ahogyan a többiek is. Bevittük a suliba a szemetet, aztán, miközben pár önkéntes diák segített Baranyainak összepréselni az üvegeket, én csináltam néhány fényképet a suliujságnak. Mikor az utolsó csapat is visszaért, elkezdődött az összesítés. Én lazán

fogtam fel a dolgokat, és semmi mást nem akartam, csak hazamenni, hogy lezuhanyozhassak, a mellettem álló Kinga azonban a kezét tördelve várta az eredményt. Ami megszületett. Első körben a 12/b nyert, de mivel csak két palackkal vertek el minket, Kinga azonnal fellebbezett, és kiharcolta, hogy számolják újra az egészet. Na, ez még félóra volt. Amúgy jól tette, hogy megóvta, mert a végeredmény változott. Holtversenyre.

A hatalmas üdvrivalgás és hangzavar közepette Baranyai kért egy kis csendet, hogy szólhasson pár szót. A két osztály holnap reggel az aulában gyülekezik, kiegészülve a mi ofönkkel, Hallerrel, és elmegyünk az... az Állatkertbe. ☺

Hazaérve teljesen fel voltam dobva, és még mindig mosolyogtam a többiek hülyeségein, ugyanis a holnapi tanulmányi program kapcsán dőlt belőlük a baromság. Jókedvemnek akkor lett vége, amikor anyu elé tettem az ellenőrzőmet, mert muszáj volt aláíratnom. Először csak a fejét ingatta a tipikus „csalódtam benned” pillantással, aztán magyarázatot kért, végül totál kiakadt. Közölte, hogy „egyszerűen nem ismer rám”, hogy „minden igyekezetük ellenére igenis elzüllöttem”, valamint hogy „azt hitték, a problémás éveket már letudtuk, ó, de mennyire tévedtek”. Mindeközben apu is bólogatott, így legnagyobb szövetségesem támogatására sem számíthattam. Lesütött szemmel hallgattam, hogy „elment az eszem”, meg hogy „pont Vladár tanár úrnál?” stb. A szemrehányásözön végére úgy éreztem magam, mintha nem is tudom, mit követtem volna el. Maró büntudatom támadt, és már őszintén sajnáltam az egészet, miközben a szüleim azon tanakodtak, hogy „mit csináljanak velem”.

– Sajnálom, nem lesz több igazolatlan. Sem szaktanári – dünnyögtem. A szüleim a „mi is így gondoltuk” nézéssel ajándékoztak meg. – Bünti? – kérdeztem szomorúan.

Na, ezzel anyuék igencsak bajban voltak. Sokat tanulok, alig lógok a neten, nem igazán tévézek, a telefonom nélkül is képes vagyok élni, úgyhogy számomra a legnagyobb büntetés az, ha elveszik a könyvem. Oké, de melyik szülő lépi meg azt, hogy letiltja a gyereket az olvasásról? Természetesen szó sem esett arról, hogy esetleg megvonnák tőlem a regényeimet. Ehelyett anyu csalódottan közölte: az a büntetésem, hogy nincs büntetésem. És hogy ezen gondolkozzak el.

Nos, felmentem a szobámba és elgondolkoztam. Nem jutottam semmire, csak hogy én vagyok az a béna gyerek, akinek még büntetést sem tudnak adni, mert annyira nyomi, hogy egyszerűen nincs mivel büntessék. Na, ez jól hangzik. No comment.

Mikor kiolvastam *A Kicsiket*, megcsörrent a telefonom. Örömmel felkaptam, és azonnal elregéltem Arnoldnak, hogy mi történt a suliban. Hogy veszekedtem Cortezzel, hogy Cortezzel együtt kiküldtek etikáról, hogy Cortez milyen furán viselkedik, meg hogy Cortez odaült a padra, és most mindenki ott bandázik. Már majdnem öt perce beszélünk, amikor észbe kaptam, és rájöttem, csak Cortezről tudok mesélni, és még csak meg sem kérdeztem Arnoldot, hogy van. Amikor bocsánatot kértem, és érdeklődtem, hogy vele mi újság, csak annyit mondott, hogy baromira drága a telefon, és csak hallani akart rólam, úgyhogy leteszi. Pár percig némán meredtem a mobilomra, és igazán sajnáltam. Néha nagyon dög tudok lenni. ☹

Bekapcsoltam a gépem, hogy gyorsan írjak neki egy mailt, de ekkor kaptam egy sms-t Virágtól, hogy megérkezett a moziból, és kint vár Adam Lamberttel. Mármint a kutyával, úgyhogy lecsuktam a laptopom fedelét, és leszaladtam.

Cortez: 5/? – na, most tényleg nem tudom, hogy mi van. Jaj.

Vladár: 5/1* – elkezdtem nála az évet. Éljen.

Palackgyűjtés: 5/5* – koszos lettem, kukáztam, elfáradtam, de... nyertünk! ☺

Állatkert: 5/4 – utoljára Virággal voltam, kilencedikben. Kíváncsi vagyok, milyen lesz az osztállyal. ☺

Arnold: 5/2 – holnap én hívom, és nem említem neki Cortezt. Komolyan!

Andris és Robi: 5/5 – örültek. ☺

Macu: 5/4 – tők jó, már kezd beilleszkedni, egyedül Dave utálja. Viszont ő nagyon.

Carlos: 5/5* – tizenharmadik osztálytársunknak, Csontváz Carlosnak estére megszületett a Facebook-profilja. És bejelölt. No comment. ☺

A gitárom: 5/1* – elszakadt az egyik húr. Magától. Még csak nem is játszottam rajta. ☹

Szeptember 17., péntek

Reggel kicsit görcsöltem, hogy mit vegyek fel, végül a kék tornacipőm mellett döntöttem farmerrel, fehér pólóval és farmermellénnyel. A hajam laza copfba fogtam, és miközben feltettem egy leheletnyi sminket (szájfény, szempírál), igyekeztem nem foglalkozni az arcomon bandákba verődött mitesszerekkel.

Mire a suliba értem, mindkét osztály az aulában ácsorgott. A 12/b csendben, fegyelmezetten várakozott, a mieink meg hangoskodva és vihogva. Ahogy beléptem a portán, Virág pattant elém boldogan, és arról kezdett regélni, hogy mennyire, de mennyire örül, amiért elmegyünk az Állatkertbe. Fejpántot viselt, színes, vékony sálát és batikolt pólót, aminek bal oldalára három kitűző volt feltűzve. Egy rózsaszín póni (?), egy békejel és Ricsi. Na, ezen eléggé meglepődtem, úgyhogy közelebb hajoltam, hogy szemügyre vegyem a kitűzőn lévő képet. Kétségtelenül ő volt az, Virág pedig magyarázatképp elmesélte, hogy újabban kitűzőket gyárt otthon.

– Klassz – bólintottam, és azon agyaltam, hogy vajon csak én töltöm-e olyan unalmas dolgokkal a délutánjaimat, mint háziírás és tanulás.

– Figyelem! – kiáltotta el magát Máday, aki a Jeanne d'Arc-szobor mellett állt, és gondterhelten figyelte a csoportunkat. – 11/b! – kezdte. Nagyjából elcsendesedtünk, bár Zsolti továbbra is csörgött valami diabetikus cukros zacskóval. – Szeretném, ha úgy viselkednétek, mintha én is ott lennék! – folytatta az ig. helyettes.

– Viszünk egy képet! – mutatta fel Dave a suliujság egy régebbi számát, amelyen Máday képe az első oldalon szerepelt. Mindenki szakadt a nevetéstől, Máday arcán pedig megrándult pár ideg.

– Felmayer, szeretnél inkább itt maradni?

– Elnézést – dűnyögte Dave, és átadta az újságot Zsoltinak, aki magához ölelte az ominózus oldalt. Máday szikrákat szórt a tekintetével, és úgy tűnt, komolyan elgondolkozott azon, hogy elenged-e minket.

Haller, Baranyai és Máday váltottak pár szót, miközben a két osztály már az ajtóhoz állva sorakozott.

– Jó tanulást, gyíkok! – kiáltotta Ricsi a minket bámuló kilencedikeseknek.

– Pósa! – kapta fel a fejét az ofő azonnal.

– Na jó, rendeződjétek kettes sorokba – lépett hozzánk Baranyai.

– Tanárnő, fogná a kezem, amikor átmegyünk az úttesten? – kérdezte Zsolti. Baranyai lesütötte a szemét, és szerintem rájött, túlvállalta magát.

– Zsolti, kérlek, ne bohóckodj – kérte szegény biosztanár. Miközben mi továbbra sem tudtunk kettes sorokba rendeződni (valahogy nem jött össze), a 12/b már indult kifelé a suliból. Olyan rendezetten, mint a katonák.

– Miért ezekkel az unalmas arcokkal megyünk? – dühöngött Ricsi, és még egyszer visszaintett Bálintnak, aki egészen a portáig kísért minket.

A 12/b haladt elöl, szigorú oszlopokba rendeződve, mi meg úgy loholtunk utánuk, mint valami csürhe. Volt ötös sorunk (Cortezék), de volt egyes is (Kinga). Én Jacques-kal és Gáborral mentem egy laza hármassorban. Az út nagyszerűen telt, gyanítom, a két ránk vigyázó tanár fogyott vagy két kilót, mire odaértünk. A másik osztállyal nem volt gond, ők unalmasan normálisak voltak, úgyhogy Haller is és Baranyai is ránk összpontosított. Az állatkertig körülbelül ezerszer szóltak rá Zsoltira, például, hogy ne zavarja a buszvezetőt, ne egyen a metrón, és a Deák térnél, hogy azonnal szálljon vissza a szerelvénybe! ☺ De kapott Andris és Robi is, hogy ne lökdössék az embereket, Ricsi, hogy adja át a helyét a néninek, Cortez, hogy a zenelejátszója olyan hangos, hogy zavarja az utasokat, valamint Dave, hogy ne fotózzon a telefonjával idegeneket... Virág vinnyogása, hogy mikor láthatja már a zsiráfot, meg sem kottyant a két tanárnak, túlságosan lekötötte őket a fiúk fegyelmezése.

Aztán megérkeztünk, úgyhogy sorakoznunk kellett a pénztárnál, miközben a két tanár megvette a belépőket.

– Tanár úr! – üvöltötte Dave. – Zsoltinak nem kell jegy, ő itt lakik!

A beszélést hangos röhögés kísérte, az ofő pedig mosolyogva csóválta a fejét. Miután beléptünk az állatkertbe, természetesen mindenki mást akart csinálni. Virág perecért „sírt”, Zsolti a majmokat

akarta megnézni, mondván, „Dave rokonai”, Andris és Robi „jó nőket” akartak látni, Jacques csillogó szemmel nézett körbe, Ricsi pedig közölte, hogy olyan szag van, mint Gondos termében (☺). Gábor a bejáratnál kapott térképet böngészte, Kinga egy Moleskine naptárba jegyzetelt a cikkéhez, aminek címe „Az ember viselkedése az állatkertben, avagy az elállatiasodott emberiség”, Dave twitterezett a telóján, Macu Haller mellett ácsorgott, Cortez pedig unottan maga elé nézve próbálta figyelmen kívül hagyni a végzős lányok pillantásait.

– Akkor indulhatunk – számolt össze minket Baranyai, aztán megkérte a diákokat, hogy viselkedjünk Szent Johannásokhoz méltóan. Nos, nem tudom, hogy az mit jelentett, de gyanítom, nekünk nem sikerült.

Legelől Baranyai beszélt, mögötte sorban haladtak a tizenkettedikesek, aztán Cortezék következtek, akiket Haller kísért a biztonság kedvéért. A sor végén Gábor, Jacques, Kinga és én, mögöttünk pedig a két rocker. Egyszer csak öngyújtó kattánását hallottam, mire hátranéztem.

– A büdös bagósok – mosolyogtam rá Andrisra és Robira, akik maguk mögött tartották a kezüket, és csak lopva emelték a szálukhoz, hogy gyorsan beleszívjanak.

– Pszt – vigyorgott Andris. Felőlem. Az ő bajuk.

– Mit műveltek? – fordult hátra Kinga.

– Hallgass már! – csitította Robi rémulten.

– Hű, de menők vagytok! – gúnyolódott Kinga, a fiúk pedig jól kiröhögtek. – Engem nem érdekel, ha szívjátok, de akkor nyeljétek is le a füstöt, ne az én levegőmet szennyezzétek!

Andris és Robi nem vették túl komolyan Kingát, csak közölték, hogy menő rocker stílusukhoz igenis passzol a cigi.

– Szerintetek – vágta rá Kinga.

– Reni? – nézett rám Andris.

– Nem is tudom. Szerintem ciki – vontam meg a vállam.

– Bernáth! Haraszi! – kiáltott hátra Haller, mire Andrisék eldobták a csikket, és a bakancsukkal rátapostak. – Jól látom, hogy füstöl a fejetek? – indult hátra a tanár.

– Á, csak a méregtől – közölte Andris, aztán hirtelen megfogta a kezem, és belenyomott valamit.

– Ne már! – fakadtam ki, mert tapintás alapján tudtam, hogy egy dobozt és egy öngyújtót adott át.

– Légyszi – sziszegte, és könnyörögve nézett rám.

Idegesen megráztam a fejem, aztán bedobtam a táskámba.

– Úgy láttam, mintha dohányoznátok.

– Mi? Dehogy! Pfu! – rázta a fejét Robi. Elég rossz színész.

– Zsebeket – kérte Haller. A két rocker kirámolta, de rágón, telefonon, zenelejátszón és pénzen kívül nem volt náluk semmi. Mivel nálam volt. – Rajtatok tartom a szemem! – tette fel a mutatóujját az ofő, aztán visszament a sor elejére.

– Kösz – vetett rám hálás pillantást mindkét fiú, én pedig megvontam a vállam. Azért nem akartam, hogy lebukjanak vagy ilyesmi. Továbbindultunk volna, de Kinga kitette a kezét, így a rockerek megálltak.

– Vegyétek fel!

Andris és Robi a következő kuka hamutartó részébe dobta a csikket. Hisz rend a lelke mindennek. ☺

Megálltunk a vízilónál (Zsolti beszólt neki), és miközben fényképeztem, nem tudtam figyelmen kívül hagyni Cortezt. Annyira, de annyira menő volt a pólóra rávett ingében, a pilóta napszemüvegében és a homlokába lógó hajával. Legnagyobb bánatomra ezt nem csak én vettem észre: a tizenkettedikes lányok körbeállták, és mindenféléről próbáltak fecsegni vele. Cortezt láthatóan nem érdekelték, mert egy idő után ellökte magát a korlától, amin addig könyökölt, és inkább Zsoltiékhoz lépett.

– Nézzétek, ez de hülyén néz ki! – ordította Zsolti, amikor meglátott egy lámát.

– Úúú, de ariiii! – visította Virág, és már oda is rohant. Szerintem a két tanár egy kicsit égett miattunk.

– Réni! – tartott elém egy vattacukrot Jacques.

– Köszönöm – téptem le belőle egy darabot.

– Honnan szerezted? – pattant mellénk Zsolti. Jacques maga mögé mutatott, ahol egy kis bódé állt.

– Kajaaa! – kiáltotta, de azt is mondhatta volna, hogy „támadáás”. Mire a tizenkettedikesek engedélyt kértek Baranyaitól, hogy odamehessenek, addigra a mi osztályunk már ott tolongott. Virággal és Zsoltival az élen, ők elsőként szereztek perecet.

Zsolti büszkén és boldogan tért vissza a „zsákmányával”, aztán Dave gyorsan kiszámolta neki, hogy ha megeszi, akkor az esti edzését mivel egészítse ki. Mikor kicsit kevesebben voltak, én is elindultam, hogy vegyek valamit. Cortez szembejött velem, és gondoltam, kikerüljük egymást, de ő megállt, és felém nyújtott egy kólát meg egy papírzacskót.

Csodálkozva elvettem, és belenéztem. Kókuszrúd! Éljen!

– Köszí – motyogtam zavartan.

– Nincs mit – felelte, és kibontotta a saját kóláját. Letekerte a kupakot, és belenézett. – Virág! – kiáltotta. Virág szája tele volt pereccel, ezért csak bólintott, és feltartotta a kezét, hogy elkapja. Korponay tanárnő örömmel nyugtázná, hogy egy méterről sem sikerült elkapnia a kupakot, úgyhogy lehajolt, és felszedte a földről.

– Kérsz? – tartottam Cortez felé a papírzacskót.

– Nem szeretem – mondta. Nem is tudtam. Miért nem szereti a kókuszrudat? Az a legjobb dolog az Állatkertben.

A tizenkettedikes lányok kérdően pillantgattak felénk, mire elkaptam a fejem, és zavartan inkább a többieket néztem. Haller éppen akkor szólótt rá Zsoltira, hogy ne cukkolja a majmokat.

– Mikor megyünk már a zsirihez? – vinnyogott Virág.

– Hamarosan – bólogatott Baranyai, aztán Andrisék után szaladt, akik berohantak a hullóházba.

– Én ide nem megyek be – torpantam meg.

– Renáta, ne gyerekeskedj! – sétált el mellettem Kinga.

– Úúú, mi van ott bent? – csillant fel Virág szeme.

– Egy elszabadult óriáskígyó, ami köréd tekeredik, aztán összeroppant, és egészben felfal – mondta Zsolti. Virág lefehéredett, és rémülten nézett rám, amolyan „igaz ez?” pillantással.

– Ne hallgass rá. Nyugodtan menj be – bólintottam.

– És te? – kérdezte Cortez.

– Inkább nem... – töprengtem. Nem rajongok a hullőkért, és nem volt kedvem ahhoz, hogy Zsolti vagy Dave a frászt hozza rám odabent. Láttam, ahogy Macu a telefonjával fényképezve bemegy a többiek után, végül már csak Cortez és én maradtunk kint.

– Nem mész? – érdeklődtem.

– Nem – vontam meg a vállát.

Összehajtottam a papírzacskót, és a maradék kókuszrudat betettem a táskámba. Közben velőtrázó sikolyt hallottam bentről, aztán óriási röhögést. Feltehetőleg halálra rémítették Virágot.

Bekapcsoltam a fényképezőgépet, hogy megnézzem az addig készült képeket. Cortez odaállt mellém, és minden erőmmel azon voltam, hogy ne remegjen a kezem. Az illata hirtelen megcsapott, amire a gyomromban lévő pillangók sztrájkba léptek.

– Jók lettek, nem? – fordítottam kicsit felé is a gépet. A kijelzőn éppen Ricsi és Virág látszott, amint Virág boldogan rámutat az elefántra, Ricsi pedig összeráncolt szemöldökkel nézi.

– Rólad nincs egy se – jegyezte meg Cortez, amikor az utolsó képhez értem.

– Mert én fotóztam – adtam meg a logikus magyarázatot.

A következő pillanatban Cortez elvette a gépet, és nagyon úgy tűnt, hogy le akar fényképezni. Gyorsan hátrapillantottam, hogy csekkoljam, mi van mögöttem. Az állatkerti sétálóút melletti gyönyörű virágok klassz háttérként szolgáltak. Visszafordultam, és „fényképeznek, úgyhogy mosolygok” arckifejezést erőltettem magamra, miközben Cortez ellőtte a képet.

– Tessék – nyújtotta felém a gépet, én meg vadul kalapáló szívvel elvettem, hogy megnézzem, milyen lett. – Küldheted Párizsba – tette hozzá.

– Vicces vagy – duzzogtam, és kicsit büszke voltam, hogy sikerült egy „elme” képet készíteni rólam. Cortez mosolyogva nézte, ahogy elteszem a gépet. – Jön a fan clubod – mondtam, mert láttam, hogy a tizenkettedikesek kijöttek a hullóházból.

Cortez felnevetett, aztán Riccsiék elé ment, akik szakadtak a röhögéstől. Sóhajtva indultam el én is, és közben Virág mellém lépett, és elmesélte, hogy „oan nagyon megijesztették bent”, szomorúan néztem Cortez után. Meg sem köszöntem, hogy kint maradt velem.

Nem sokkal később Virág végre találkozhatott legjobb barátjával, a zsiráffal, úgyhogy hosszú, hosszú percekig ácsorogtam vele, és vártam, hogy kicsodálkozza magát. Azt hittem, a helyzet már nem lehet rosszabb, de akkor megtalálta az állatsimogatót.

– Úristen! De aranyos! – kiáltott fel, és már be is rohant a kisgyerekek közé. Talált magának egy kecskét (?), akit konkrétan halálra akart simogatni.

– Virág, ne kínozd az állatokat! Ésszel! – szólt rá Kinga, aki szintén bent volt a simogatóban, és táppal etetett egy kis állatot.

– Mindig erre vártam – sóhajtotta Zsolti elérzékenyülten, mire ránéztem. – Kingát egy ketrecen belül látni.

– Gonosz vagy! – ráztam a fejem.

– MÉR'? Nem odaváló? – biccentett Zsolti. Nem is tudom. Ahogy Zsolti nézte a guggoló Kingát, akinek előreomlott a haja, és ügyet sem vetett arra, hogy a fehér farmere koszos lett a kisállatok miatt, a tekintete egészen másról árulkodott... Attól függetlenül, hogy Kinga időnként (sokszor) kifejezetten elviselhetetlen, tagadhatatlan, hogy különösen szép lány. És amíg nem szólal meg, ezt mindenki elismeri.

Kilöktem magam a korláttól, és megveregettem Zsolti karját, aztán elcsodálkoztam azon, hogy mennyire izmos. Na, mindegy.

– Szerinted... – kérdezte Riccsi a barátnőjét nézve, miközben egy darab peracet dobott a szájába – mennyi esély van rá, hogy kiszedjük onnan?

– Hát – húztam el a számat. Virág éppen felemelte a kecskét, és közölte, hogy „márpedig ő ezt most megtartja”. – Húzó lesz – feleltem végül.

– Sejtettem. Emó, meg fog harapni! – kiáltotta. Virág csillogó szemmel nézett felénk.

– Dehogy! Tök jó fej!

– Virág, tedd le a kecskét! – förmedt rá Kinga. Lefényképeztem őket, közben meg azon agyaltam, hogy ez a mondat igen ritkán hangzik el. Normál esetben.

– Hol voltatok? – kérdezte Haller, amikor Andris és Robi visszasétáltak a japánkert felől.

– Csak szívtunk egy kis friss levegőt – vihogtak egymásra. Természetesen bagóztak. Ezt két dologból is tudtam. Az első, hogy hirtelen nagyon eltűntek. A második, hogy mielőtt eltűntek, visszakérték tőlem a cigijüket, a metallicás öngyújtóval együtt.

– Gyerekek, lassan indulunk, és még mindig nincs meg egy fő! – kért egy kis figyelmet Haller.

– Macu a mosdóban van – mondta Gábor.

– Rendben. Akkor megvárjuk.

– Nem fontos – vágta rá Dave.

– Ha visszajött, csinálhatok egy csoportképet? – kérdeztem az ofőt.

– Persze. Virág, Kinga, lassan gyertek ki!

– Tanár úúúr! – visította Virág. – Megtarthatom?

– Nem, Virág, az állatkerti állatokat természetesen nem lehet hazavinni.

– Ajj már! – tápázkodott fel Virág, és még egyszer lehajolt, hogy megölelje a kecskét.

Kinga megragadta a karját, aztán mindketten kijöttek.

– Tessék! – húzott elő Kinga a táskájából egy antibakteriális gélt, amiből egy hatalmas adagot nyomott Virág tenyerébe is.

– Köki – dörzsölte össze a kezét.

Macu is megérkezett, úgyhogy Haller összeterelte a többieket egy csoportkép erejéig.

– Oké, akkor számolok – szóltam, hogy legyen idejük felkészülni.

– Háromra mondjuk, hogy széles orrú békagyík! – tanácsolta Zsolti, mire mindenkiől kitört a röhögés. Hát, ez egy ilyen vidám kép lett. Viszont Baranyai megdicsérte, állítása szerint már megérte a tanulmányi kirándulás. Zsolti tanult valamit! ☺

A másik osztály szétszéledt, a mieink azonban még nagyjából egyben voltak, úgyhogy hirtelen eszembe jutott valami.

– Csinálhatnék még egyet? – kérdeztem. – Elküldeném Arnoldnak – tettem hozzá. A lelkesedés azonnal alábbhagyott, de mivel Haller úgy gondolta, hogy „ez egy nagyon szép gondolat”, ott maradtak.

– Oké, akkor háromra. Jó? – kezdtem számolni.

Mire a háromhoz értem, Dave és Zsolti elfordultak, Kinga összefon karral meredt a kamerába, Virág szomorúan intett, Ricsi olyat mutatott, amit nagyon, de nagyon nem illik (☹), Macu pedig nem tudta, kiről van szó. Jacques és Gábor mosolyogtak, Andris és Robi metárvillát mutattak (nekik a pózolás volt a lényeg), Cortez pedig... Cortez kísértelt a képből, így a fotó idején már nem volt rajta. Csalódottan úgy döntöttem, ez az, amit soha nem fogok elküldeni Arnoldnak.

A hazafelé út csendesebben telt, nekem legalábbis mindenféleképpen. Macu mellett ülve bedugtam a fülembe a fülhallgatóm, és egész végig Oasist hallgattam. Néha rámosolyogtam Virágra, akinek a kijáratnál Ricsi vett egy patikos lufit ☺, meg odapillantottam Cortezekre, akik hangosan röhögtek azon, hogy Zsolti a majmok hangját utánozta, az utasok legnagyobb örömére.

A sulihoz visszaérve Haller hatalmasat sóhajtott, és szerintem őszintén örült, hogy megszabadulhat tőlünk. Pár ősz hajszállal gazdagítottuk ma. Szegény.

– Ren, jössz Zsoltiékhoz? – kérdezte Ricsi. A többiek fürkészve néztek felém, mire megráztam a fejem.

– Legközelebb, oké?

– Gyere már! Csocsózunk! – hívott Zsolti is. Szívesen mentem volna, csak úgy terveztem, hogy mindenképp elkapom Arnoldot a skype-on, mert szerintem berágott.

– Most nem. Van egy kis dolgom – rágtam a szám szélét.

– Hát jó. De ha meggondolod magad... – ajánlották fel, ami már kezdett kínos lenni.

A délutáni napsütésben indultam felfelé a dombon, és a fák lombjainak árnyjátékát néztem a járdán, amikor Kinga beért.

– Milyen programod van? – tette fel a kérdést határozottan.

– Arnolddal szeretnék beszélni – válaszoltam. Kinga szigorúan nézett rám, aztán megrázta a fejét.

– Pontosan mi bajod van neked? – förmedt rám.

– Tessék? – döbbsentem le totálisan.

– Renáta, ne tedd az agyad, nem áll jól!

– Kinga, komolyan nem tudom, hogy miről beszélsz!

– Neményi elment, és kész, könnyörgöm, ne gyászold már!

– Én nem gyászolom!

– Ne legyen lelkiismeret-furdalásod!

– Mitől lenne?

– Hogy nem hiányzik annyira, mint tizedik végén gondoltad! – mondta a szemembe, és a szavai telibe találtak. Ellenkezni akartam, de nem tudtam, mit is mondhatnék. Hirtelen rám tört a sírhatnék, ami Kingával szemben nem szerencsés. Ugyanis gyűlöli a gyengeséget.

– De hiányzik! – motyogtam, visszatartva a könnyeimet.

– Igen, bizonyos szinten biztosan. De nem annyira, mint mutatod! És, tudod, a viselkedésed nagyon idegesítő.

– Szerintem ez nem így van – próbáltam védeni magam.

– Legalább magadnak ne hazudj! Azt hitted, hogy elveszel nélküle. Hogy majd egyedül üldögélsz, keresed a helyed...

– Miért bántasz, van elég bajom! – fakadtam ki.

– Hát ez a legnevetesegebb! – kiáltott rám dühösen. – Nincs bajod, csak szeretnéd, hogy legyen. Fogd már fel, hogy most minden rendben!

– Mitől lenne minden rendben?

– Renáta! – nézett mélyen a szemembe. – Az osztályban mindenkiel jóban vagy, még Macu is leginkább a te társaságotat keresi. Mondjuk, ebben közrejátszik, hogy Dave tapló, de mindegy. Ott van Virág és Ricsi, akik mindenhová hívnak magukkal, csak hogy ne legyél egyedül, holott gyertyatartó senkinek nem hiányzik. De azért hívnak. Ott van Cortez, aki agybajt kap attól, hogy ki a titokzatos francia fiú. Ennek is örülnöd kéne, végre észrevett! A fiúk hívnak Zsoltiékhoz sulí után,

ami nem lenne kötelező. Szünetekben az egész menő társaság átcuccolt a padhoz, így akkor sem vagy egyedül. Olvasókorre Karcsival jársz, Zsák bármikor szívesen beszélget veled a neten, úgyhogy még ott sem lehetsz magányos. És, valljuk be, újabban én is gyakran színesítem az amúgy szürke életedet. Ha fáj, hogy Neményi nem hiányzik, akkor tedd rendbe magadban a dolgokat. De ne akarj a saját árnyékod lenni, mert most már tényleg senkit nem hat meg, hogy szenvedsz! Mert nincs miért! – fejezte be, mire pislogás nélkül meredtem rá. Félelmetes, hogy mennyire igaz volt, amit mondott.

– Én... – kezdtem végül – nagyon szeretem Arnoldot.

– Ezt nem kell többé bizonyítanod. Az egyetlen ember vagy a világon a szülein kívül, aki szereti – vágta rá. – Lehet a legjobb barátod. Lehet az örök legjobb barátod. Lehet a lelki társad. Ez mind szörnyen szép – forgatta a szemét gúnyosan, mint aki maga nem hiszi el, amit mond –, de elment, neked pedig nem kell temetned. Könyörgöm, Párizsban tanul, nagy valószínűséggel a Sorbonne-ra fog járni, semmi sajnálni való nincs rajta!

– Ez igaz – motyogtam erőtlenül.

– De ő nincs itt. Ne bánts meg a többiekkel azzal, hogy miatta nem mész velük.

– Jó, igazad van – sóhajtottam, mert hirtelen marcangolni kezdett az érzés, hogy Zsoltiék garázsában most mit művelhetnek, és én is ott lehetnék, de nemet mondtam...

– És még valami – tette fel az ujját Kinga. – Cortezről.

– Igen? – remegett meg a gyomrom azonnal.

– Egy kitalált francia fiúval bármikor hajlandó felvenni a versenyt. De Neményivel soha. Nem hinném, hogy van még egy ember a földön, akit Cortez ennyire utálna. Ne mondogasd előtte sokat, mert elege lesz. És akkor tényleg lesz okod sírni.

– Rendben – bólintottam, és úgy döntöttem, Kinga mindig jól látta a dolgokat, úgyhogy teljesen igazat adok neki. – Szerinted zavarja a francia srác? – mosolyodtam el, és majd szétvettem a boldogság.

– Zavarja, hogy nem tudja, mi van. Elképesztő, hogy valami reakciót látok rajta. Szörnyen szórakoztató – gonoszkodott Kinga.

– Azért egy kicsit én is élvezem – vallottam be, mert a szívem mélyén majd szétvettem a boldogság, amiért Cortez újabban tényleg érdeklődik irántam. Vagy jó, ha nem is irántam, de láthatóan idegesíti, hogy nem tudja, mi történt a nyáron. Ha tudná, hogy semmi, valószínűleg magasról tenne rám, de így... hihi. ☺

– Tudom – felelte magabiztosan.

Tovább sétáltunk, közben pedig odaadtam Kingának a fényképezőgépet, hogy átnézzze a felvételeket.

– Nem is rosszak – jegyezte meg, ami tőle különösen nagy elismerés.

– Nézd ezt – bökte a képre, ami Kingáról és Zsoltiról készült. Egymás mellett álltak, Kinga napszemüvegben, csípőre tett kézzel magyarázott valakinek, aki nem volt rajta a képen, Zsolti pedig vigyorgott úgy, hogy az első foga tiszta csoki volt.

– Igen – sóhajtotta. – Tény, hogy jól mutatunk együtt. Őszintén sajnálom, hogy retardált – tette hozzá.

– Szerintem vicces – pillantottam újra a képre, és ösztönösen elmosolyodtam.

– Köztudott, hogy nincs humorod – legyintett, én meg sziszegtem egy „kösz”-félét.

Hazaérve gyorsan bekapcsoltam a gépet, és azonnal elindítottam a skype-ot. Izgatottan vártam, hogy betöltsön, aztán lesütöttem a szemem. Arnold offline volt. Megcsörgettem a telefonját, de nem vette fel. Pár pillanat múlva jött tőle egy sms, hogy moziban van... És én ezért nem mentem Cortezékkal. No comment.

Állatkert: 5/5* – nagyon sokat nevettem. ☺

Vacsora: 5/2 – anyu megpróbált fajtást csinálni. Nem sikerült.

Zsolti: 5/5* – megszívta Virág héliumos lufiját, és magas hangon énekelt a buszon. Kapott egy osztályfőnöki figyelmeztetést, de szerinte megérte. Mindenki fetrengett a nevetéstől, még a többi utas is mosolygott rajtunk.

12/b – 5/1 – sótlan egy társaság...

Kinga: 5/5 – igaza van, és át fogom gondolni, amiket mondott. Akkor is, ha fáj.

Cortez: 5/5* – mit is mondhatnék? Szeretem. Nagyon.

Kókuszrúd: 5/5 – nem úgy volt, hogy többet nem kapok tőle semmit? Hm. ☺

Az estém: 5/2 – Hát, így alakult. Mindegy, ezen már nem változtathatok, úgyhogy nekikezdek egy új könyvnek.

Szeptember 20., hétfő

A múlt heti sok-sok ellógott, palackgyűjtögetős óra után be kellett látnunk, hogy a tanárok többé nem tűrik a lazaságot. Francián Durand röpdolit íratott velünk (szerintem jól sikerült), nyelvtanon Kardos Zsoltit és Robit feleltette (kettest kaptak, de nagyon szenvedtek), matekon Gazdag szétszívatta Virágot, aki egész órán a táblánál ácsorgott, fizikán Gondos dogát íratott (kissé berágott az óraátállítás miatt), és ha ez nem lenne elég, még Mr. O'Realy is feleltetett angolból. Mondjuk, készültem, de egy mondatnál elakadtam, és amíg makogtam, gyorsan körbepillantottam, hátha valaki segít. Nos, Virágnak fogalma sem volt a válaszról, a könyvében lapozgatott, de úgy tűnt, azt sem tudja, hol tartunk az anyaggal. Macu rém gyenge angolos, úgyhogy a vállát vonogatta. Gyorsan hátrafordultam, remélve, hogy a fiúk megszánnak. Ricsi egy filccel tetkót rajzolgatott a kezére, Dave a mobilján netezett, Zsolti pedig mozzarellaalátát (?) evett egy műanyag villával. Cortez karba tett kézzel hátradőlve ült, és engem nézett. Naná, hogy tudta a választ.

– Segítesz? – kérdeztem rémulten, mire halványan elmosolyodott.

– Nem is tudom – gondolkozott el, miközben a tollát kapcsolgatta ki-be.

Elkerekedett szemmel néztem rá, képtelen voltam elhinni, hogy egy angolfelelet közben képes szórakozni velem.

– Megéri az nekem? – tűnődött el.

– Nekem mindenképp – vágtam rá dühösen.

– Most mondjam meg a választ? – nézett a plafonra.

– Cortez! – sziszegtem égővörös fejjel, aztán visszafordultam. Mr. O'Realy a naplót nézegette, és várta, hogy végre megszólaljak. Mondtam, hogy még átgondolnám, csak hogy biztos legyen benne, mire a tanár unottan bólintott.

– Így sose fogsz megtanulni angolul – feszítette tovább a húrt Cortez, nekem meg kezdett elegendem lenni.

– Jó, hagyjuk – legyintettem mérgesen. Cortez elröhögte magát, aztán bevillant valami az agyamba, és dühből bekiabáltam a választ, ami hirtelen eszembe jutott. Mr. O'Realy riadtan felnézett, aztán közölte, hogy a válasz jó, azonban nyugodjak meg.

Egy ötössel ültem le a helyemre, és hitetlenül fordultam hátra.

– Nem hiszem el, hogy nem segítettél! – forgattam a szemem.

– Tudtad a választ – mosolyodott el.

– Jó, de mi van, ha nem jut eszembe mégse? Akkor nem segítesz?

– Eszedbe jutott.

– Igen, de mi van, ha nem... – forszíroztam tovább.

– Ez a baj veled. A sok „mi van, ha” – nézett a szemembe, nekem pedig görcsbe rándult a gyomrom. Ez most mit jelenthet? Miért mondta, hogy ez a baj velem? Akkor szerinte baj van velem? Jaj. ☹

Ebédszünetben sorba álltam Virággal a büfében, és miközben ő kért egy olyan nyalókat, amitől kék lesz a nyelve meg a foga, én folyamatosan arról magyaráztam, vajon Cortez hogy érthette, hogy „ez a baj velem”.

– Figyu – fordult felém Virág, a szájába nyomva a sötétkék nyalókat –, szerintem csak azt mondta ezzel, hogy ízé. Görcsölsz.

– De ez nem igaz! Vagy szerinted is görcsölök? – kérdeztem hirtelen, amitől Virág zavarba jött.

– Hááát. Elég sokszor átgondolod a dolgokat – felelte félénken.

– Nem is igaz! Hamar túlteszem magam mindenem! – jelentettem ki, és úgy döntöttem, magamnak is hazudok. Virág mosolyogva, csillogó szemmel nézte, ahogyan ezt is átgondolom, végül a

homlokomra csapok. – Jó, talán kicsit görcsölök. Amúgy tiszta kék a fogad.

Kimentünk az udvarra, és leültünk a padra. Cortez és a többi menő diák már ott csoportosultak, és valami hétvégi buliról sztorizgáltak, amire nemhogy nem voltam meghívva, de nem is hallottam róla, hogy lesz. Éljen a népszerűség. Előhúztam a táskámból a könyvem, és fellapoztam a *Jane Eyre*-t.

Tesi előtt az öltözőben én már a Szent Johanná-s melegítőben vártam Virágra, aki két copfba rendezte a haját, miközben a szemben lévő padon az a-sok és Kinga öltöztek. Legnagyobb sajnálatomra az a-sok sokat változtak a nyáron: minden tekintetben nőttek, úgyhogy szomorúan nyugtáztam, hogy lassan én vagyok a leglaposabb az évfolyamban. Ez nem ér. Éppen ezért összefont karral üldögéltem, és a lerombolt egómat próbáltam építgetni, mialatt az a-sok fesztelenül „pletyiztek”.

– Cortez most jár valakivel? – kérdezte Tami, mire összeszorult a torkom. Jaj, ne, ez nem lehet igaz. Ha ők rászállnak egy témára, az olyan, mintha a négytagú Spice Girls lenne a vetélytársam. Illetve öttagú. Ha Kingát is közéjük soroljuk.

– Nem – közölte Kinga.

– Dina? – vonta fel a szép ívű szemöldökét Tami. Erről jut eszembe, az enyémet is ki kéne lassan szedni.

– Passzoltam – rázta a fejét Edina, mintha csak egy csomag chipsről lenne szó.

– Vagy inkább ő passzolt téged. Már elég sokszor – tette hozzá Kinga, mire mindenki elmosolyodott. Kivéve Dinát.

– Most egészen más van kialakulóban – terelte el a témát, megjegyzem, ügyesen. Az a-sok azonnal faggatni kezdték, és még Kinga is kérdőn pillantott oda. Na jó, ez engem is érdekelt, úgyhogy afféle hívatlan vendégként néztem Edinát. A kutya sem akarta velem megosztani a dolgot, de mivel jelen voltam, hallottam – Okitsuga.

– Okitsugu – javította ki Kinga azonnal.

– Tökmindegy – legyintett Dina, és belebújt a Szent Johanná-s pólóba. Feszesebben állt rajta, mint reméltem. ☹ – A lényeg, hogy totál odavan értem.

– És ezt miből gondolod? – kérdezte az egyik a-s. Feltehetőleg Posh Spice.

– Üvölt róla – vigyorgott Edina magabiztosan, aztán lehajolt, hogy bekösse az edzőcipőjét.

– Igazad van, Dina. Mivel már szinte valamennyi fiúval jártál az évfolyamból, gyorsan vedd rá magad az új emberre is – szolt be Kinga, aztán elégedett mosollyal az arcán kiment az öltözőből.

Az a-sok szó nélkül követték, végül pedig Virág is oldalra csatolta a rakoncátlan tincseit, és kezdődhetett a teszióra. Korponay iskolaköröket futtatott velünk, úgyhogy beálltunk a startvonalhoz (a járdán lévő repedés szolgálta ezt a célt), és vártuk, hogy a tanár nő pisztolylövés helyett azt mondja, hogy „durr”. Aztán kezdhettünk futni.

Olvasókör végén (részleteket olvastam fel a *Jane Eyre*-ből. Flóra nagyon élvezte a felolvasást, Kardos türelmesen hallgatta, Karcsi pedig bealudt) hárman indultunk kifelé a suliból. Még nagyban Brontë zsenialitását ecseteltem, amikor az ajtón kilépve Jacques-ot pillantottam meg.

– Salut! – integetett zavartan, aztán amikor Flóra visszaköszönt, Jacques elvörösödött és elrohant. De komolyan. Szó szerint elfutott. A szőke kilencedikes lány csodálkozva nézett felém.

– Említette, hogy valami dolga van... – mentettem a helyzetet, már amennyire lehetett. Pár pillanat múlva Ricsi gurult elénk a robogójával.

– Emó?

– Még nem végzett. De mindjárt jön – mondtam. Virág egy hatalmas képpel lépett ki a suliból, és azonnal felénk fordította, hogy véleményezzük. Portré, Vladárról.

– Ehh – hőköltem hátra. – Ez igazán... élethű – néztem riadtan a rajzot. Komolyan, Vladár még a vászonról is engem nézett, tekintete pedig ezt sugallta: „Rentai! Felelj”.

– Ren, tartsd meg – röhögött Ricsi.

– Dehogy tartom! – vágtam rá gondolkodás nélkül. – Illetve – javítottam ki magam azonnal – a kép csodálatos. Nagyon ügyes vagy – dicsértem meg Virágot, aki egyik lábáról a másikra állva várta a véleményünket.

– Köki – vigyorodott el boldogan.

Mivel a kép túl nagy volt, meg nem is akartak nélkülem elrobogózni, együtt indultunk felfelé a dombon, gyalog. Virág, aki a képet cipelte, Ricsi, aki Virág szabad kezét fogta, én, aki mellettük sétáltam, és Karcsi, aki Ricsi robogóját tolt. Dombon felfelé. Szegény. ☹

Hazaérve megcsináltam a házikat, meg sikerült Arnolddal beszélnem skype-on. Elég elfoglaltnak tűnt, negyedóra múlva le is rázott, pedig egy szót sem szóltam Cortezről, sőt, szinte semmiről, csak hallgattam, hogy Arnold mit mesél. Ettől függetlenül kicsit szomorúan zártam be az ablakot, és csak szörföztem a neten.

Vacsora után kaptam egy sms-t Virágtól. Kérdőn nyitottam meg, aztán a lélegzetem is elállt. Ugyanis csak annyit kérdezett, hogy mit tudok Dave-ről. Azonnal visszaírtam, hogy semmit, miért? Rekordgyorsasággal jött a válasz. Dave-et megtámadták. Mi?????

Cortez: 5/5 ☺

A sok: 5/1 – undokabbak, mint valaha.

Peti: 5/4 – írt a facebookon, hogy mi újság. ☺

Arnold: 5/3 – kicsit fura volt ma velem... ☹

Angol: 5/5 – kaptam egy ötöst. Hű.

Dave: 5/1* – ki van kapcsolva, és senki nem tud semmit. Nagyon ideges vagyok!!!

Szeptember 21., kedd

Alig aludtam egész éjjel, hajnalig forgolódtam, és folyamatosan azon kattogott az agyam, hogy Dave bajba került. Már fél hatkor (!) készen álltam, hogy suliba induljak, és folyamatosan rajtam volt a sírógörcs. Mire végre elindultam, már úgy éreztem, ezer éve ébren vagyok. Amikor odaértem a Szent Johannához, Ricsi, Virág és Cortez már a lépcső előtt ácsorgott, Zsolti pedig velem egy időben érkezett. Senki nem tűnt vidámnak.

– Mi történt? – kérdeztem köszönés nélkül.

– Csak annyit tudok, amit este mondott – kezdte Zsolti. – Felhívott, hogy meglopták, meg hogy az apukájával a rendőrségen van, és feljelentést tesznek.

– Te jó ég! – kaptam a szám elé a kezem. – És jól van?

– Aha. Azon kívül, hogy kirabolták és halálra rémült, nincs baja – bólintott komoran.

– De mi a fene történt? És hol? És mikor? Nem értem – ráztam a fejem mérgesen. Így, hogy tudtam, Dave jól van, elmúlt a rémületem, és felváltotta a düh.

– Suli után elment valami számítástechnikai szaküzletbe, aztán hazafelé a villamoson kikezdték – mondta Zsolti.

– Ki kezdett ki kit? – lépett hozzánk hirtelen Kinga, és érdeklődve méregetett minket.

– Dave-et – felelte Cortez.

– Bántották? – gurult dühbe Kinga egy pillanat alatt.

– Meglökdösték – válaszolta Zsolti.

A fejemet ide-oda kapkodva próbáltam összerakni, hogy mi történt. Tehát Dave tegnap elment venni valamit, ott elidőzött kicsit, aztán hazafelé a villamoson egy háromfős társaság nézte, amint telefonál (méregdrága iPhone, a fenébe is!), aztán leszálltak vele, és követték. Egy idő után, amikor már nem voltak nagyon gyalogosok a környéken, egyszerűen beérték és kirabolták. Elvették a telefonját, a zenelejátszóját, a pénzét, és még el is lökték.

– Úristen – kapta a szája elé a kezét Virág, én pedig szomorúan bámultam a földet. Kinga idegesen ciccegett.

– A francba már, komolyan, nem hiszem el, hogy valaki ennyire idióta. Miért kell mindig mindenhol villogni a telefonnal? – kérdezte dühösen.

– Gondolom, csak felvette – suttoztam.

– Szabály, hogy tömegközlekedési eszközön rezgőre állítjuk a mobilt, és nem vesszük fel!

– Most már hiába mondd... – vontam meg a vállam, aztán Zsoltira néztem. – Hogy van Dave? Jön suliba?

– Aha, jön. Hát, nincs túl jól. Gondolhatod... – csóválta a fejét. Cortez idegesen meredt maga elé, Ricsi pedig megállás nélkül szitkozódott.

– Sziasztok – tolta mellénk Karcsi a biciklijét.

– Szia – köszöntem vissza egyedülként.

– Baj van? – kérdezte halkán, mert érezte a feszültséget. Szinte vibráltunk.

– Majd később elmesélem – legyintettem, mert Dave hirtelen kiszállt az apukája kocsijából, és lehajtott fejjel indult felénk. Annyira, de annyira sajnáltam, hogy legszívesebben odaszaladtam volna, hogy megöleljem, csak éppen nem tudtam, hogy ez ront vagy éppen javít az önérzetén.

– Sziasztok – köszönt halkán. Cortez kezet fogott velem, a másik kezével pedig megveregette a vállát. Dave felsóhajtott, és látszott rajta, alig bírja tartani magát.

Zsolti is megcsapkodta Dave vállát, Ricsi pedig közölte, hogy ha meglátja azokat a „szemeteket”, fejbe rúgja őket. Dave halványan elmosolyodott, és zsebre dugta mindkét kezét.

– Dave, örülök, hogy nem esett bajod – mondtam neki, mert jobb nem jutott eszembe, és amúgy is ez volt az igazság. Csak némán bólintott.

– Feljelentettétek? – kérdezte Kinga.

– Persze – szólalt meg végre, bár a hangja elég erőtlen volt. – A rendőr azt mondta, nincs sok esély, hogy megtalálják, de azért reménykedem.

– Jó reggelt – sétált el mellettünk Macu, aztán amikor látta, hogy mind magunkba roskadva állunk, odalépett hozzám. – Minden oké?

– Dave-et kirabolták tegnap délután – suttogtam.

– Ó! Sajnálom – húzta el a száját, és ott maradt mellettem. Így ácsorogtunk tovább csendben, míg végül Dave-ből kitört a feszültség:

– Tudjátok, mi a legszemetebb az egészben? Hogy többen voltak! Látták, hogy egyedül vagyok, látták, hogy telefonálok, látták, hogy zenét hallgatok, messziről néztek, aztán leszálltak velem! Éreztem, hogy gáz van, ezért siettem, de beértek. Hátról meglöktek, az egyik lefogott, a másik kettő meg lerángatta rólam a táskám! Kivették a telefonom, ami az enyém volt! Aztán kirántották a nyakamból az iPodom, ami az enyém volt! Kivették a pénzem, ami az enyém volt! És semmit nem tehettem, csak csendben néztem. Aztán, amikor végeztek, ellöktek a fenébe, és elrohantak. Mire feltápáskodtam, már befordultak a sarkon. Ott álltam telefon nélkül, és várhattam egy gyalogost, hogy segítséget kérjek. Mire sikerült felhívnom apámat, már seholy nem voltak – magyarázta dühösen. – Apu eljött értem, elmentünk a rendőrségre, ahol még jól le is szidtak, mondván, hogy naponta x ilyen esetük van, és hogy meg kéne érteniük a fiataloknak, ha nyilvánosan mobiloznak, akkor kirabolják őket.

– Erről beszéltem – bólintott Kinga.

– De könyörgöm, hadd vegyem már fel a telefonom, ami az enyém, anélkül, hogy leütnének! – kiáltotta Dave, én pedig lehunytam a szemem. Igaza volt. A világ azonban nem ilyen igazságos. – Agyrém az egész! Ellopták a telefonom! – ismételte, mintha maga se hinné.

– Annyira sajnálom – mondtam szinte könnyes szemmel.

– Nem hiszem el, hogy kiraboltak – hitetlenkedett tovább. – Ha ellenkezem, még meg is vernek!

– Jól tetted, hogy hagytad – bólogatott Zsolti.

– De elvették! Szó nélkül! Ami az enyém. Ez milyen már?

– Rettenetes – dünnyögte Kinga.

– A pénz is szörnyen fáj, de az Apple cuccok! Annyira szerettem...

– Tudjuk – bólogatott Virág, és megtörölte a szemét. – Lesz másik telód...

– iPhone! Nem teló, iPhone! A legújabb széria! – javította ki fájdalmas arccal.

– Figyelj – lépett hozzá hirtelen Macu, és Dave vállára tette a kezét. – Átérezem. Őszintén.

Dave ránézett Macura, és elgondolkodott. Azt hiszem, tudta, hogy Macu igazat mond. Mert mi, mindannyian Dave épségének örültünk, és bár borzalmasan felháborított és kétségbe ejtett minket, ami történt, mégis úgy könyveltük el, hogy ellopták a telefonját, pénzét és zenelejátszóját. Ezen belül a márka, a teljesítmény, a logó... tökmindegy. Úgy szörnyű, ahogy van. Macu azonban, aki maga is

kütyüsznob, rögtön úgy látta az esetet, ahogy Dave. Még hozzá, hogy az X széria Y típusú kütyüjéről van szó, ami borzalmasabb, mint ha egy mezei telefont lopnának el. Dave és Macu a részletekben látták a lényegét, mi, többiek viszont az egészet borzalmasnak találtuk.

– Szívesen odaadom az iPodom, amíg nem találják meg vagy nem lesz másik – ajánlotta fel Macu. Dave hálásan pillantott rá, és bólintott.

– Kösz, ez rendes tőled.

– Ugyan, ez a legkevesebb – legyintett.

– Dave – szóltam. – Megbeszélem anyuékkal, és kölcsönadom a telefonom, használd nyugodtan – ajánlottam fel. A többiek mind rám néztek, aztán kitört belőlük a röhögés. Még Dave-et is sikerült jobb kedvre derítenem, ami ebben az esetben szuper, azonban rám nézve borzalmas. – Most mi van?

– tártam szét a karom.

– Ren, azt a telefont inkább hagyd így, még elromlik, ha kiveszed a kártyád – vihogott Ricsi.

– Nagyon viccesek vagytok – fontam össze a karomat.

– Bár, ha azt használnád, tuti nem rabolnának ki – tanácsolta Zsolti Dave-nek, aki nevetett.

– Oké, le lehet szállni a telefonomról – mondtam mosolyogva.

– Azért kösz – nézett rám Dave hálásan.

– Nincs mit – bólintottam.

– Remélem, megtalálják – csóválta a fejét szomorúan Virág.

Igen, egy klassz filmben biztos az jönne, hogy amikor sokan vagyunk, Dave hirtelen meglátja valahol a támadóit, és akkor Cortez, Ricsi és Zsolti jól odamennek, visszaveszik Dave kütyüjeit meg a pénzét, és nem bánom, Ricsi még fejbe is rúghatja a rablót. Tiszta hepiend. Azonban, a valóság sajnos az, hogy Dave azon fiatalok egyike, akiket kiraboltak, és nagy valószínűséggel csak tanulni tudunk az esetéből, az értékes cuccai pedig soha nem lesznek már meg. ☹

Ilyen vegyes, keserűen édes hangulatban mentünk be a suliba.

– Ezerszer megmondtam nektek – förmedt ránk dühösen Máday a szokásos helyéről –, hogy ne használjátok azokat a James Bond-filmekbe illő kütyüket, mert ez a vége! Felmayer! – nézett a lehajtott fejű Dave-re. – Jól vagy? – enyhült meg kissé. Dave válasz helyett csak bizonytalanul bólintott.

Máday biccentett, aztán ráordított a mögöttünk érkező a-s lányokra, hogy „egyre közönségesebben néznek ki”.

A teremben Andris és Robi azonnal ráugrottak Dave-re, afféle „hála a jó égnek, élsz” stílusban, Jacques és Gábor pedig a sajnálatukat fejezték ki. A Szent Johanna kis létszámú iskola, a hírek pedig futótűzként terjednek.

Monsieur Durand becsukta maga mögött az ajtót, és már bele is kezdett volna az órába, amikor Dave úgy döntött, elmeséli neki is, hogy mi történt. A franciatanár riadtan hallgatta az eseményeket, néha a fejét ingatta, néha pedig idegesen motyogott valamit.

Utolsó óráig Dave minden tanárnak elpanaszolta az őt ért atrocitás egész történetét, a szünetekben pedig kisebb csoportoknak tartott előadást a megtámadásáról. Ami viszont hatalmas előrelépés, és ennek az egész tragikus eseménynek az egyetlen pozitív következménye, hogy Dave ma egész nap Macuval lógott. Együtt beszéltek meg, hogy milyen veszteség érte Dave-et, Macu telefonján együtt neteztek, képeket nézegettek Dave iPodjáról, szórólapot terveztek, „látta ön ezt az ellopott iPhone-t?” felirattal. És bár Dave kevesebb lett egy telefonnal, zenelejátszóval és némi készpénzzel, legalább gazdagabb lett egy barátal. Ami több mint a semmi.

Otthon apu sokkot kapott, anyu pedig totálisan kiakadt, amikor elmeséltem, hogy mi történt szegény Dave-vel.

– Miért volt egyedül? Hány évesek voltak a támadói? Hol történt? Miért nem kiáltott segítségért? Miért telefonált a villamoson? Mit mondott a rendőrség? Le tudta írni a támadóit? Készült rajz?

Ilyen és ehhez hasonló milliónyi kérdés záporozott rám, és bár a legtöbbre tudtam válaszolni, azért megrémített a szüleim beőrülése.

– Nem jellemző... – kezdtem –, de ne izguljatok, a többiek szerint a telefonom akkor se kéne senkinek, ha ajándékba akarnám adni...

– Ezt hogy érted? – csodálkozott anyu.
– Ősrégi. De én szeretem – vonogattam a vállam.
– Telefonálásra és üzenetküldésre alkalmas. Mi másra kéne még? – töprengett anyu. Ha tudná, hogy a többiek mennyi időt töltenek a telefonjukkal és mi mindenre képesek azok a készülékek...
– Semmire – értettem egyet, mert attól, hogy a többiek cikizik, nekem nem kell új telő.
Apu visszajött a garázsból, és megállt előttem.
– Tessék, ezt tedd a táskádba! – nyomott a kezembe egy... paprikaspray-t!
– Apu, ezzel nem járhatok suliba! – néztem rá elképedve.
– Csak tedd el, nem kell tudnia róla senkinek. Azonban ha baj van, ne félj használni!
– Köszönöm, de... mindig hazakísér valaki, és nem szívesen tartanám magammal etikaórára. A biztonság kedvéért, tudod – nevettem fel. A szüleim nem tartották jó poénnak, hogy Vladárral viccelődtem, úgyhogy gyorsan elkomorodtam.
– Azért nézek a neten pár önvédelmi fogást, amit majd gyakorlunk. Rendben? – ajánlotta fel apu. Oké, a fejemben megjelent egy kép, amin apuval állok a kertben, és ő azt kéri, dobjam át a vállam felett. Nem, a felnőttek néha komolyan nem normálisak.
– Kinga már elvégzett egy tanfolyamot, úgyhogy rá számíthatok. Felmehetek a szobámba? – kérdeztem, de nem kaptam rá választ. Anyu és apu az étkezőasztalon lévő laptop fölé görnyedve nézegettek egy oldalt. Dzsudo kezdőknek. Na, ebből elég lesz.
Lerogytam a babzsák fotelemba, és az ölemba vettem a laptopom. Az msn betöltődött, úgyhogy ránéztem, ki van online. Valamennyi fiú osztálytársam focit nézett a tévében, úgyhogy a legtöbb állapot „nincs a gépnél” volt. Virág videóhívást indított, és miközben beszélünk, felmentem a Facebookra. Jött egy üzenetem és egy bejelölés. Unottan rákattintottam, aztán elkerekedett szemmel azonnal kihúztam magam. Jérôme Dessauge barátának jelölt.
– Virág! – meredtem a kamerába.
– He? – harapott bele egy almába, és közelebb hajolt a kis ablakban.
– A kitalált francia barátom bejelölt! És üzenetet is küldött.
– Úúúristen! – csillant fel a szeme, aztán köhögött egy kicsit, mert félrenyelte a gyümölcsöt.
– Jól vagy? – riadtam meg.
– Ühüm. Mit ír?
– Hogy Justine szólt neki, hogy jelöljön be, meg hogy elvileg összefutottunk Párizsban... – fordítottam le gyorsan az üzenetet.
– Azta – vigyorgott Virág.
– Visszajelölöm – közöltem, amikor hirtelen átgondoltam a dolgokat.
– Muti, hol van? – kattogott Virág a billentyűzetén. Pár pillanat múlva a fejét rázva nézett bele a kamerába. – Nekem nem az ismerősöm, így nem látok róla semmit.
– Akkor más sem – bólogattam. – Ami jó. Mert ott van, hogy ki a barátnője – mosolyodtam el. – Lépj be az enyémmel, kiléptem
– Okidoki.
Virág egy perc alatt lecsekkolta a kitalált barátom profilját, megnézte a képeit, a barátnőjét, a kedvenc zenéit, aztán belemosolygott a kamerába.
– Ari.
– Aha. Jobb kitalált barátot nem is választhattam volna.
– Igen, ő elég jó kitalált barát – értett egyet Virág. – Bár hasonlíthatna jobban Adam Lambertre.
– Egyáltalán nem hasonlít Adam Lambertre – tűnődtem el.
– Ajj, látod, ez a baj – bólintott komolyan Virág.
– Szerintem meg az, hogy van kitalált barátom – tettem hozzá, és mindketten felnevetünk. Nem sokkal később Virág elment nézni valami Disney-sorozatot, én meg belemerültem a *Jane Eyre*-be.
– Hirtelen egy ablak ugrott be, mire megdobbant a szívem. Sajnos nem ő volt, úgyhogy kissé szomorúan írtam vissza Jacques-nak, aki segítséget kért. Nem tudja, mit csináljon Flórával. A világon nincs édesebb dolog annál, mint amikor Jacques azt mondja, hogy „Flóra”, úgyhogy gyorsan azt tanácsoltam, semmiképp ne fusson el, miután köszönt. Első lépésként ezt próbáljuk ki. ☺

Dave: 5/1* – szegény!!! ☹☹☹

Jane Eyre: 5/5 – imádom!. ☺

Justine: 5/4 – francia barátnőm konkrétan megőrült. Hogy jelöltethetett be azzal a fiúval? Jaj.

Sulirádió: 5/5* – minden számot Dave-nek küldtek, hogy legyen jobb kedve, úgyhogy az ő kedvencei szóltak ma. Ez azért kedves.

Suliújság: 5/5 – Kinga az októberi számban kiemelten akar foglalkozni a tinédzsereket fenyegető veszélyekkel.

Szeptember 22., szerda

Alig vártam, hogy beszéljek Kingával. Szokásomtól eltérően reggel bekapcsoltam a gépem, és gyorsan megnéztem a profilját. Két új ismerőssel gazdagodott. A kitalált francia barátainkkal. Óriási.

A sulis elérése odamentem a többiekhez, akik a lépcső előtt ácsorogtak.

– Sziasztok – köszöntem. Virág és Ricsi Zsolti pólóján röhögtek. (Steven Seagal volt rajta, szakácssapkában. Bár tudnám, honnan szedi ezeket a lehetetlen göncöket.) Dave és Macu az utóbbi mobilján csinált valamit, és őket látva hihetetlen boldogság fogott el, amiért új osztálytársunk is megtalálta a helyét. Cortez viszont nem akart észrevenni.

– Jó reggelt – lépett hozzánk Kinga. Világoskék blúzt viselt csófarmerrel és nyári csizmával. Ha van valaki, aki szemrebbenés nélkül felveheti a csógotyát, akkor az Kinga. Eltöprengtem, hogy ha a lovaglástól ilyen alakunk lesz, akkor lehet, hogy ki kéne próbálni. És nem egy pónival, ahogyan Virág gondolja!

A többiek tovább beszélgettek, én meg félrevontam Kingát.

– Na mit szólsz? – kérdezte elégedetten. Nyilván az új „barátainkra” gondolt.

– El akarom mondani Corteznek! – förmedtem rá dühösen. Kinga arcán átsuhant egy árnyék, és azonnal megváltozott a tekintete.

– Nem mondhatod el!

– De igen, mert eddig egész normálisan viselkedett velem, most meg levegőnek néz! És ez tuti, hogy amiatt van, úgyhogy elmondom!

– Eszedbe ne jusson! – emelte fel a mutatóujját fenyegetően. – Ebben a szövetségben ketten vagyunk!

– Én nem vagyok semmilyen szövetségben – csóváltam a fejem. – Most már elég volt ebből a hülyeségből – jelentettem ki határozottan. Kinga megragadta a karom, mire a szemébe néztem.

– Ne csináld! Most, hogy Zsolti komolyan érdeklődik irántam... – mondta ki. Odafordultam a társaságukhoz. Hát, nem is tudom. Zsolti éppen egy akciófilmet utánazott, és a levegőbe rugdosott.

– Szerinted érdeklődik? – bizonytalanodtam el. Kinga is odafordult, aztán unottan legyintett.

– Ha nem foglalkoztatná, akkor nem bökdösne...

– Mit csinál? – csodálkoztam el.

– A Facebookon. Akárhányszor bekapcsolom a gépem, állandóan ott van, hogy megbökött.

– Ez valami modern formája a tetszésnyilvánításnak? – kérdeztem. Kinga lenézett a kezemben lévő könyvre.

– Persze, Renáta, olvass még pár ilyen regényt, aztán csak megérem, hogy hintóval jössz suliba – alázott le totálisan.

– Jól van, na. Lemaradtam a lájkolásnál – védtem magam, de reménytelen volt a helyzetem. Hivatalosan is ódivatú vagyok. Nagyszerű.

Első óra előtt a suliójság termében volt megbeszélés, úgyhogy csengetésre estem be a terembe. Monsieur Durand pont utánam érkezett, és kezdődhetett az emelt francia. A változatosság kedvéért. Néhány mondat komolyan megizzasztott, úgyhogy óra végén, ahogy köröztem párat a csuklómmal, ami borzalmasan fáj az írástól, elgondolkoztam, hogy többet kéne tanulnom. Mondjuk, a többieket elnézve őket annyira nem hatotta meg a kemény tanmenet, de tekintettel arra, hogy az osztályunkban négy ember a jó tanuló, nyolc pedig a sereghajtó, nem nyugtatott meg, hogy ők lazán veszik.

Szünetben lementünk az udvarra, és felültem a padra. Kinyitottam a könyvem, fellapoztam, közben meg ügyeltem arra, hogy ne nézzek a mellettem ülő Cortezre. Hozzám se szólt egész nap, sőt, rám se nézett, úgyhogy eldöntöttem, én sem foglalkozom vele. Akármennyire nehezemre esett.

Lapoztam egyet a könyvemben, aztán riadtan felnéztem, ugyanis a sulirádióban a Les Fatales Picards *L'amour a la francaise* dala kezdődött, amit egyébként baromira szeretek, csak ebben a helyzetben, égővörös fejjel nem igazán tudtam értékelni. Mert a mellettem ülő, halványan mosolygó Cortezen úgy láttam, köze van ahhoz, hogy ez a szám megy...

A diákok örültek a dalnak, én meg a szám szélét rágva töprengtem.

– Jó kis szám ez, ugye, Ren? – kérdezte Ricsi cinikusan. Visszatartotta a nevetését.

– Aha – motyogtam, az egyik tincsemet tekergetve.

– Hagyd, hogy magukkal ragadjanak az emlékek – tanácsolta Cortez szentimentálisan, mire mindenkiből kitört a röhögés.

– Szerinted ez vicces? – kérdeztem hitetlenül.

– Mi? – kérdezett vissza.

– Nem kell ilyen számokat küldened nekem – sóhajtottam. Cortez felvonta a szemöldökét.

– Miért küldenék neked számot? Hallgass, amit akarsz, de ne büntessünk vele másokat – vontam meg a vállát értetlenül, én pedig éreztem, hogy égek. Nagyon. Úgy tűnik, kezd üldözési mániám lenni. Lassan mindenre, ami Párizssal kapcsolatos, azt hiszem, hogy Cortez műve.

– Ó – esett le hirtelen. – Akkor boc.

Gyorsan a könyvre szegeztem a szemem, miközben az egyik 12/a-s lány odajött hozzánk, és folytatta Cortezzel a tegnapi este (!!!) abbahagyott beszélgetést. Gombóccal a torkomban bámultam folyamatosan egy sort, és próbáltam a regényre koncentrálni, de nehéz volt, ugyanis a lány vagy vihogott, vagy dobálta a haját, Látásból ismerem csak, ha jól tudom, színjátszós. Farmert viselt valami alternatív együttes pólójával és tornacipővel. Sajna egészen szép arca van, a haja meg... Áá, ez nem ér. Festett szőke, és az alján van néhány fekete tincs. Cortez vonzza ezeket a festett tincsű, koncerteken ugráló, „jó fej vagyok” lányokat? Ja, igen

Cortez általában vonzza a lányokat, közülük meg a punk barbie-kkal jön ki jól. Sok esélyem van. Éljen. Hirtelen egy kéz nyúlt elé, és lapozott helyettem a könyvemben. Felnéztem, és Ricsi vigyorgó raszta fejét pillantottam meg.

– Egy ideje olvasod ezt az oldalt – jegyezte meg halkán.

– Elbambultam – magyaráztam, halvány mosolyt erőltetve az arcomra.

Egész addig tartottam magam, amíg be nem értem az épületbe, akkor azonban lehajtottam a fejem, és a sírás kerülgetett. A suliboxok mellett elhaladva Kinga, aki az a-s lányokkal bandázott, hirtelen elé állt.

– Mi bajod van? – kérdezte,

– Semmi – feleltem.

– Renáta, a vak is láthatja, amikor bekattansz és nyomorultul járkálsz...

– Kösz – ráztam meg a fejem hitetlenül. Nem akar valaki esetleg belém rúgni? Rám férne.

– Nyögd már ki.

– Csak az a végzős lány...

– Móni?

– Gondolom.

– Mi van vele?

– Egész szünetben Cortezen lógott – suttoztam.

– És akkor mi van? Egy halom diák lóg Cortezen. Most komolyan, ez a bajod? – hüledezett Kinga.

– Igen, mert azok a lányok, akik Cortez körül vannak, azok... tudod.

– Szánalmasak? – kérdezte.

– Szépek – javítottam ki.

– Befelé. A mosdóba. Most – lökött meg, amitől kissé megijedtem. Kinga betuszkolt az ajtón, közben meg csettintett a folyosón felénk tartó Virágnak, hogy jöjjön ő is.

– Mi az? – lépett be.

– Megbeszélés.

– Juj de jó! – guggolt le Virág a falnak támaszkodva.
– Renáta, egyszerűen nem értelek! Mi ütött beléd? – förmedt rám Kinga.
– Nem tudom. Zavar, hogy Cortez ma nem olyan velem, mint szokott – fakadtam ki. – Hozzám se szólt, csak ezzel a Mónival volt...
– Ezt akarja elérni – húzta össze a szemöldökét Kinga. – Hogy ő is felidegesítsen téged, ne csak te őt...

– Figyu. Szerintem azért nem, mert... – kezdte Virág, de Kinga leoltotta.
– Ne legyél már ennyire naiv! – mondta. – Biztosan erről van szó. – fordult vissza hozzám. – Te szerezteél egy francia barátot...

– Kitalált barátot – javítottam ki.
– Részletkérdés – legyintett. – Gondolom, most ráunt, és kell valaki, akire te lehetsz féltékeny. Ez annyira kiszámítható.

– Gondolod? – kérdeztem.

– Persze.

– Jó. Csak amíg az én franciám kitalált, addig ez a Móni eléggé valós – suttoztam rémulten.

– Csak egy lány a sok közül, aki Cortez körül tobzódik. Majd elmúlik.

Bólintottam, és úgy éreztem, Kingától sikerült egy kis erőt gyűjtenem. Oké, Cortez körül ott van elsősorban Viki. Aztán Edina és az a-s lányok. Ez a Móni. A kilencedikesek. Azok, akiket fogalmam sincs, honnan ismer. Akik a Facebookon lógnak rajta, és posztolnak a falára kétpercenként. Na és? Nekem meg ott van Jérôme. Úristen, de szánalmas vagyok. No comment.

Infón, kicsengetés előtt tíz perccel, amikor befejeztük az anyagot, Dave egy kis figyelmet kért.

– Macu feltöltötte a videót a YouTube-ra, nézzétek meg – fordult körbe.

– Milyen videót? – kérdezték Andrisék.

– iPhone tribute – közölte Dave szomorúan.

Mivel ez elég furán hangzott, beírtam a megadott videó címét, és összeráncolt szemöldökkel néztem. A videó az ellopott telefonnak állít emléket. Zene: *All By Myself*. Ez kész! ☺ Az első képkockán Dave látszik, ahogy telefonál. A második tükörrel készült fotó, amit Dave magáról csinált. Kezében a telefon. A harmadikon Dave mosolyog, és boldogan mutatja a telefonját.

– Ööö – fordultam hátra. – Mégis hány képed volt a telefonoddal? – csodálkoztam.

– Pszt! Nézd, most jön a legjobb! – sürgetett Dave, mire visszafordultam a gépemhez. Valóban jött a legjobb rész. A telefon az asztalon. A telefon a MacBook mellett. A telefon a tokjában. Apple-logó... majdnem húsz fotót néztem végig egy telefonról, zenei aláfestésként a hatásvadász dallal. Az utolsó kép végére már kedvem volt sírni, annyira szívszorító lett a videó. Aztán hirtelen bevillant Dave szomorú arca. A képen már nem volt telefon. Hát, ez tényleg drámaira sikerült.

– Na? – kérdezte Dave izgatottan, amikor a legtöbben már végignéztük a videót.

– De tré zene! – hördült fel Robi elsőként.

– Nem igaz, hogy nem érzitek át! Reni, milyen volt a montázs? – kérdezte tőlem, amikor a többiek szedelődzködni kezdtek. Annyira nem hatotta meg őket.

– Nagyon szép – bólintottam.

A suliból kifelé menet Dave és Macu folyamatosan engem fárasztottak, hogy milyen sokat foglalkoztak a videóval és hogy légydzi, kommenteljek, meg tegyem ki a falamra...

– Oké. Mindenképp – sóhajtottam.

– Kösz. Ez sokat jelent nekem – hálálkodott szomorúan Dave.

– Tudom – veregettem meg a vállát.

Hazaérve a tanulnivalómmal együtt kivonultam a kertbe, és megpróbáltam kiélvezni a napsütést, mert anyu szerint hamarosan drasztikusan lehül az idő. Miután minden leckét megcsináltam, és magoltam egy adagot, még egyszer átnéztem az etikát.

Úgy érzem, ebben az évben egészen különleges bánásmódra számíthatok Vladártól, úgyhogy jobb félni, mint megijedni alapon szóról szóra bevágtam az egészet.

Vacsora után (képtelen vagyok beszélni róla) felmentem a szobámba, és bekapcsoltam a gépem. Magamnak azt hazudtam, hogy csak Dave videója miatt, hogy hozzászóljak, de amint betöltődött a

gépem, azonnal a Facebookra mentem. Cortez falán rögtön megláttam Móni profilképét. Nem volt nehéz, küldött neki valami szív izét. Rákattintottam a nevére, és áldottam a buta embereket, akik nem titkosítják az adataikat, így én is hozzáférhettem bármihez, ami érdekelt. Elsősorban megnéztem a képeit, ami kicsit elszomorított, mert sajna valamennyi fotón menőn nézett ki. Aztán megnéztem, miket szeret. Vagy ötszáz oldalt lájkolt, úgyhogy nem vesződtem ezzel, tudomásul vettem, hogy ő egy „lájkolós lány”. Barátainak száma rengeteg, üzenőfalán millió beszélgetés, aminek legalább fele privát is lehetett volna, mert úgy éreztem, rám például nem tartozik. Idegesen kattintgattam az oldalon összevissza, végül visszatértem Cortez profiljára. És akkor hirtelen rájöttem: vagy semmin nem bukok ki, vagy mindenben. A falát, elárasztották az üzenetek, kilencven százalékban lányoktól. Most kattintsak rá mindegyikre? Nézzem át az összeset? Ugyan már. Egyszerűen visszamentem a kezdőlapomra, és az egy hervadt üzenetemre kattintottam. Peti írt! Na, legalább valamitől jobb kedvem lett.

Az msn-re be voltam jelentkezve, úgyhogy a válaszírás közben meglepődtem, amikor beugrott egy ablak. Másolom.

Cortez üzenete: Mi lesz holnap törin?

Reni üzenete: Összefoglalunk.

Cortez üzenete: Thx.

Letettem az ablakot a tálcára, és folytattam a levélírást Petinek. Pár pillanattal később narancssárgán villogott az msn, úgyhogy rákattintottam. A döbbenettől szinte sokkot kaptam, és megremegett a kezem a billentyűzeten. Másolom.

Cortez üzenete: Holnap mozi?

Te jó ég! Lehunytam a szemem, és végiggondoltam a dolgot. Moziba hív! Elhív moziba! Nem hezitálhatok sokat, mert félreérti, és akkor azt hiszi, hogy nem akarok menni. De akarok! Persze hogy akarok!

Reni üzenete: Oké!

Láttam, hogy ír, úgyhogy a fülemben doboló vérrel vártam, hogy erre mit fog lépni. Igyekeztem kontrollálni a kézremegésem, de nem sikerült. Totál szétestem.

Cortez üzenete: Bocs, félreküldtem.

Rámereedtem a sorra, aztán, amikor tudatosult bennem, lehunytam a szemem. Nem hiszem el! Nem hiszem el, hogy rávágta, hogy oké, amikor nem is nekem akarta írni! Úristen! Két kézzel beletúrta a hajamba, és a sírógörcs kerülgetett. Úgy döntöttem, írnom kell valamit, aztán utána majd kitombolom magam. Másolom.

Reni üzenete: Jó, azt hittem, te is jössz velünk. Mindegy.

Cortez üzenete: ?

Reni üzenete: Mert én megyek Virágékkal. Holnap. Azt hittem,, azt kérdezed, hogy holnap megyek-e moziba Ricsiékkel. Mert arra válaszoltam.

Az ujjaimmal folyamatosan doboltam az asztalon, és rémülten vártam, hogy beveszi-e.

Cortez üzenete: Jó.

Némán néztem az üzenetváltásunkat, aztán sóhajtva lecsuktam a gépem fedelét. Mehettem elkéredzkedni moziba. Anyu nem támogatta kifejezetten az ötletet, mondván, hogy hétköznapi van, de apu szerint a sok tanulás mellett megérdemlem, úgyhogy elengedtek. Azzal a feltétellel, hogy hazakísérnek. Nos, ennek nem láttam akadályát. Visszamentem a szobámba, és rácsörögtem Virágra, hogy holnap megyek velük moziba. Tökre örült neki. Klassz.

Nem a regény hibája, de ma este egyáltalán nem haladtam *Jane Eyre*-rel, egyszerűen nem tudtam koncentrálni. Tele volt a fejem Cortezzel, a körülötte lévő felhajtással, Mónival, a Facebook-falával, a sok-sok lánynévvel. És életem legnagyobb beégésével. Hogy félreküldte nekem az üzenetet. Ki volt az eredeti címzett? Áááá!

Cortez: 5/2 – inkább hagyjuk.

Arnold: 5/4 – csak e-mailt írt, hogy elég elfoglalt, majd holnap hív.

Jane Eyre: 5/3 – most valahogy nem köt le. ☹

Karcsi: 5/1 – egy végzős fiú ma fellökte a lépcsőn. Szegény. ☹

Ideges vagyok: 5/1 – tudom, hogy tilos, de megyek, és megnyomkodom az arcom.

Szeptember 23., csüförtök

Első órán feleltem etikából. Valahogy annyira nem lepődtem meg. Sőt, szinte azelőtt felálltam, hogy Vladár mondta a nevem. Kaptam vagy öt keresztkérdést, de így is kiválóra sikerült a feleletem. Mindent elmondtam, amit csak meg lehetett tanulni ezzel a tantárggyal kapcsolatban. Vladár grimaszolva írta be az ötöst, én meg kifejezéstelen arccal ültem a helyemre. Ezek után a nap lazán telt, duplairodalmon Kardos megnézte velünk a Holt költők társaságát, mondván, néha lássunk értékes filmeket is. A film közben hárman kissé szípoztunk (Virág, Jacques, én), Kinga elfojtotta az érzelmeit, Andris és Robi a pad alatt PSP-zett, Cortez lehajtotta a fejét az asztalra, és zenét hallgatott, Ricsi szendvicset evett, a többieket nagyjából lekötötte. Óra végén Kardos összerakta a tanári asztalon a holmiját, és kifelé indult, amikor Zsolti hirtelen felállt a székére, aztán az asztalára.

– Kapitány! Kapitányom! – kiáltott a tanár után. Mindenkiből kitört a nevetés, Kardos pedig az ornyergét dörzsölgetve megrázta a fejét.

– Nagy Zsolt, én egyszerűen nem tudom, milyen jelzővel illesselek – sóhajtott, és kiment.

Zsolti leugrott a padjáról, aztán röhögve meghajolt, amíg a többiek fütyögtek. Jó, tényleg klassz poén volt. ☺ Utolsó óra után (emelt francia tizenharmadik osztálytársunkkal, Monsieur Durand-nal) a suliboxomnál pakolgattam, aztán, amikor Virág és Ricsi is kijöttek a folyosóra, együtt indultunk el.

– Ren, ma te választhatsz filmet! – közölte Ricsi.

– Kösz, de nekem mindegy – legyintettem. És igaz volt. Eredetileg könyvet akartam venni, de a pénzem elmegey mozira, ráadásul premiernap, még drágább...

– Tuti? – pislogott nagyokat Virág.

– Persze. Válasszatok csak – feleltem.

– U, úúú. Akkor nézzük azt a horrort! – ugrándozott Virág. Horror? Jaj ne!

– Oké, a „brutálzombisat”? – kérdezte Ricsi.

– Ühüm.

– Jó, de, valaki hazakísér, ugye? – szóltam közbe, és kezdett igazán rossz ötletnek tűnni, hogy rájuk bíztam a döntést.

– Ja – biccentett Ricsi.

– Indulunk? – néztem rájuk, mert nem értettem, miért állunk a lépcsőnél.

– Most már igen – közölte Ricsi. Cortez lépkedett le a lépcsőn, lazán megrántotta a vállán a táskáját, és egyenesen hozzánk jött.

– Itt vagyok – jelentette ki. Jaj, ne! A fenébe!

– Te mit csinálsz? – kérdeztem nem túl barátságosan.

– Moziba megyek? – kérdezett vissza szemtelenül.

– Velünk? – csodálkoztam.

– Velük – mutatott Ricsire és Virágra, akik kérdően néztek minket.

– Én is velük megyek – közöltem, bár ezt senki nem kérdezte, és elég egyértelmű is volt.

– Jó – vont a vállát.

Akkor tisztáztuk, hogy semmiképp nem együtt megyünk, hanem inkább mindketten Virágékkal. Elindultunk gyalog, négyen. Kellemetlen szituáció.

– Miért nem mondtad, hogy a nekem félreküldött üzenetet Ricsinek szántad? – fordultam Cortezhez, miközben begomboltam a farmerdzsekimet.

– Miért kellett volna mondanom?

– Hogy tudjam.

– Miért akartad tudni? – mosolyodott el.

– Mert akkor lemondtam volna – vágtam rá kapásból. Cortez felnevetett.

– Nem volt mit lemondanod – mondta kíméletlenül.

– Mi?

– Éppen Ricsivel beszéltem, amikor azt írtad, hogy te is velük mész moziba. Fogalma sem volt róla – vigyorgott Cortez. Hú, de ciki. Virágot figyelmeztettem, hogy ők az alibim, Ricsinek azonban nem szóltam. Uppsz. Kérdőn hátrafordultam.

– Pedig megbeszéltük. Ugye? – néztem rá tágra nyílt szemekkel.

– Engem hagyjatok, jó? – rázta meg a fejét Ricsi.

– Égsz – mondta Cortez, miközben a saját lépteit figyelte.

– Nem égek – húztam ki magam, és örültem, hogy nem látom a tükörképem. Valószínűleg rákvörös volt a fejem, de mindegy.

– Figyu – lépett közénk hátulról Virág, és belém karolt –, tök jó, hogy ti is jöttök, vicces lesz – próbált jópofizni, eléggé sikertelenül. Sójájtva Cortezre néztem.

– Azt hiszed, hogy neked mondtam igent a mozira? – nevettem fel erőltetetten.

– Nem – rázta meg a fejét. – Tudom – vigyorodott el.

– Nem akarok veled moziba menni! – háborodtam fel. Jó, ez persze így nem igaz, de ne legyen már ennyire magabiztos! Azért ez felháborító.

– Akkor ne gyere – mondta mosolyogva.

– Nem is veled megyek. Velük – mutattam hátra. Virág és Ricsi időközben ránk untak, és megosztva a fülhallgatót, zenét hallgattak.

– Tehát jössz.

– Igen, de nem veled! – magyaráztam. – Csak te is ott leszel.

– Aha – tűnődött.

A plázában csak négyen álltak a mozipénztárnál, úgyhogy beálltunk a sorba.

– Akkor ezt most hogy? – fordult hátra Ricsi.

– Csak vegyétek meg, én majd külön – vágtam rá, és előszedem a pénzem a farmerom zsebéből. – Menj csak – engedtem előre Cortezt is.

– Mit művelsz? – nézett rám lesajnálóan.

– Jegyet veszek. Anélkül nehezen engednek be – magyaráztam.

– Tedd már el – rázta meg a fejét, aztán a pénztárhoz fordult, és kért két jegyet.

– Ne, várj! – pattantam mellé. – Majd én veszek magamnak!

Cortez mosolyogva a kezembe nyomta a jegyet, amitől eléggé zavarba jöttem. Miért fizette ki az enyémet? Ez így olyan, mintha együtt jöttünk volna. Pedig nem. Ő is Ricsiékkel, és én is.

– Kifizetem, oké? – erősködtem.

– Ez csak egy mozijegy, ne idegesíts már – rázott le újra. Teljesen tanácstalan voltam, végül, tekintettel arra, hogy ez tök udvarias dolog volt tőle, bólintottam egyet.

– Köszönöm – mondtam.

– Szívesen – felelte.

– De – néztem a szemébe – nem jönnék veled moziba. – Cortez lenézett rám, és elmosolyodott.

– Nem is hívnálak. Félreküldtem. – Ott a pont. Ő nyert.

Egy kis kólával és nachossal a kezemben vártam Virágot, aki két kézzel emelte le az üdítőjét a pultról.

– Ez pontosan mekkora? – néztem a kólájára.

– Másfél liter – felelte, a szívószál végét rágcsálva. Nem, fogalmam sincs, hogy fér bele ennyi. Vagy hogy egyáltalán hova.

A terembe lépve követtem a többieket. A jegyünk az egyik középső sorba szólt, és csak akkor rándult görcsbe a gyomrom, amikor ők leültek. Virág, mellé Ricsi, mellé pedig Cortez. Automatikusan leültem Virág mellé, és az üdítőtartóba tettem a kólám, amikor Ricsi előrehajolt és elkérte a jegyem.

– Nem ott ülsz.

– Tudom, de itt is van hely.

– De lehet, hogy oda jönni fognak.

– Akkor majd átülök – vonogattam a vállam. Nem fogok Cortez mellé ülni egy félig üres moziban! Az olyan átlátszó.

Lejebb vették a világitást, és kezdődtek a bemutatók. Virág és Ricsi izgatottan nézték, számukra ez a mozi legjobb része (?), én meg unottan belemártottam a chipsem a szószba, aztán bekaptam. Egy paprikával együtt. Sírdoogáltam kicsit, kifújtam az orrom, és hatalmas kortyokat ittam, mire jobban lettem. Éljen.

– Elnézést – hajolt le hozzám egy férfi. Jegyet tartott a kezében. Sejtettem, hogy miért jön.

– Már megyek is – cuccoltam össze, aztán Virág felhúzta a lábát, hogy átengedjen, és Ricsi is összehúzta magát. Cortez azonban nem mozdult, emiatt megbotlottam a lábában, és majdnem mindent elejtettem. – Nehogy megmozdulj – sziszegtem halkán. Csak mosolyogva nézte a bénázásom, végül leültem mellé.

– Pszt! – hajoltam előre, hogy szóljak Ricsinek. – Nem cserélünk helyet?

– Ren, nyugi már! Nézd a bemutatókat!

– Jó – sóhajtottam. Legalább tíz másodpercig lekötött, aztán megint előrehajoltam, és ciccegettem Virágnak. – Nem ülsz ide mellém?

– Nekem jó itt – tárta szét a karját.

– Ssss! – nézett hátra az előttünk ülő nő.

Hátravágtam magam az ülésen.

– Nachost? – nyomtam Cortez orra elé, aki furán lenézett a chipsre, majd rám.

– Kösz, nem – felelte értetlenül.

– Jó, csak kérdeztem – vettem vissza a kezem, aztán bekaptam egy chipset. Hát, nem mondanám, hogy kifejezetten halk volt. Próbáltam csendben ropogatni, de a mellettem ülő Cortez megint felém fordította a fejét, mintha csak magyarázatot várna. – Nachos – mutattam a műanyag tálcára. Tényleg nem lehet halkán enni a nachost!

Teljesen lekapcsolódtak a lámpák, úgyhogy kezdődhetett a film. Klassz, a stáblista alatt az egész mozi az én ropogatásomat hallgatta, amitől teljesen zavarba jöttem. Miért nem vettem popcornot? Mert az egyszerű? Klasszikus? És viszonylag halk? Nem, én hülye, nachost vettem, hülye szósszal és hülye paprikával, amiből már megint bekaptam egyet. Ekkor kezdtem köhögni. Cortez a szája szélét rágva fordult felém. Azt hiszem, idegesítettem.

– Jól vagyok – köhögtem egy utolsót, aztán beleittam a kólámba. Cortez még mindig nézett.

– Pontosan mit művelsz? – kérdezte végül.

– Nagyon erős – suttogtam.

– Úgy általában kérdeztem – felelte. A vászon kivilágosodott, a fény az arcára vetült, és láttam, hogy mosolyog.

– Add tovább Virágnak – nyomtam Cortez kezébe a nachost, aki odaadta Ricsinek, aki meg Virágnak.

– Köki – hajolt előre Virág. – Popcornot?

– Oké – biccentettem. Virág odaadta a popcornját Ricsinek, aki Corteznek, aki meg nekem.

– Körülbelül mikor fejezed be az evést? – nézett rám Cortez.

– Nem tudom – ráztam meg a fejem, és beleszórtam a számba egy adag popit. – Kérsz? – tartottam felé a zacskót.

– Nem – nevetett fel. – Nem jövök veled többet moziba.

– Nem is velem jöttél. Ricsiékkel – javítottam ki.

– Én meg veletek nem jövök többet! – hajolt előre Ricsi.

– Bocs, csendben maradok – tettem fel a kezem.

– Az jó lenne – fordult hátra az előttünk ülő nő.

– Maga nézze a filmet, jó? – vágta rá Cortez. A nő motyogott valamit a „pofátlan” kamaszokról, aztán visszafordult.

Visszafojtott nevetéssel csúsztam lejebb a székemen, és mosolyogva ettem a popit. Egészen addig, amíg az első mutáns zombi széleseben át nem rohant a vásznon. Na, ekkor egy pillanat alatt elkomolyodtam, és előrehajolva Ricsiére néztem.

– Basszus, én ettől félek! – jelentettem ki őszintén.

– Nyugi, tizenhatos – rázta a fejét Ricsi.

– Attól még félek! – értetlenkedtem. Cortez összeráncolt szemöldökkel nézett rám, aztán a filmre.

– Nem lesz durva – közölte.

Kösz. Mondja ezt egy olyan, aki nem fél, egy olyannak, aki meg igen. Innentől kezdve teljesen mindegy, hogy mi durva és mi nem.

– Ne ijedj meg – suttogta Cortez.

– Mitől? – kérdeztem, de a következő pillanatban az egyik szereplőre ráugrott valami lény, és kiharapott egy darabot a vállából. Miért jöttem moziba? Jaj, ne. – Te már láttad ezt? – csodálkoztam. Cortez megrázta a fejét.

– Nem, de várható volt. Ez sablonfilm.

Hát, elég menő volt, ahogy előre szólt, hogy mikor várható ijesztgetős jelenet, de attól még nagyon szenvedtem.

– Mikor van vége? – kérdeztem Cortezt.

– Még kábé egy óra.

– Mi? – hüledeztem. – De hiszen már kipusztult egy város! Mi kell még?

Mosolyogva megcsóválta a fejét, és tovább nézte a filmet, én meg az ölembe ejtettem a kezem, és az ujjaimat morzsolgattam. Gondoltam, a film végére csak eltörök párat izgalomban. Oké, a következő jelenetben igencsak megkérdőjeleztem a film tizenhatos korhatárát, ugyanis valami igazán undorítót mutattak, aminek láttán elkaptam a fejem. Cortez megint rám nézett, és kezdtem úgy érezni, többet valóban nem akar velem moziba jönni.

– Jól vagy? – kérdezte halkan.

– Hát... kibeledtek egy embert, de megvagyok – feleltem, és reméltem, hogy nem tart überbénának. Én jövök horrorra, amikor még Voldemortól is félttem? No comment.

Cortez elmosolyodott, aztán... Aztán olyan dolog történt, amitől elszállt minden félelmem. Átnyúlt hozzám, megragadta a karom, és a karfára téve rákulcsolta az ujjait a kezemre. Még levegőt is elfelejtettem venni, és inkább néztem a véres szájú zombit a vásznon, mintsem hogy felé mertem volna pillantani. A pulzusom az egekben, a légzésem egyenetlen, és folyamatosan azon görcsöltem, hogy izzad a tenyerem. Függetlenül attól, hogy egy csapat élőhalott rohant át az úton egy erősen megfogyatkozott csoportot üldözve, mosolyogni támadt kedvem. Sötét volt, zombik is voltak, a zene is vinnyogósan szólt, de már nem félttem. Mert Cortez ott ült mellettem, és fogta a kezem.

Még a gondolataimba merültem, amikor oda nem illő hang ütötte meg a fülem, a zsebem pedig rezegni kezdett. Bzzzzz. Csend. Bzzzzzzz. Csend.

– Bocs – engedtem el Cortez kezét, aki ösztönösen visszahúzta, és csak mellékesen pillantott rám.

Előrángattam a rezgő mobilom, mert ha anyu hív, akkor fel kell vennem, még ha az előttünk ülő nő esetleg megver, akkor is. A sötétben erősen világító kijelzőn azonban nem anyu szerepelt. Hatalmas, jól olvasható betűkkel ez állt: Arnold hív.

Remegő ujjakkal kinyomtam a hívást, és küldtem egy gyors smst: mozi, később hívlak. Aztán kapkodva eltettem a mobilom, és visszatartott lélegzettel fordultam Cortez felé. Engem nézett, a vásznon lévő világos jelenet miatt láttam, hogy az arcán vegyes érzelmek tükröződnek.

– Bocs, nem kapcsoltam ki – suttogtam, de hiába. Cortez elfordította a fejét, és tovább nézte a filmet.

Én pedig magam előtt összefontam a karom, és tudtam, már nem fogja meg a kezem. Akkor sem, ha félek. Akkor sem, ha egy zombi kilép a vásznonról, és egyenesen nekem ugrik. Azt hiszem, hagyná. Lehet, hogy én is hagynám a helyében.

A film végén mindannyian felpattantunk, és kifelé indultunk a teremből.

– Na, hogy tetszett? – kérdezte Ricsi izgatottan.

– Oké volt – vonogattam a vállam, és útközben kidobtam a szemetem.

– És neked? Ugye milyen izgi volt? Néha úúúgy félttem – ugrándozott Virág, Cortezt faggatva.

– Rendben volt – legyintett, és befejezte a témát. Nem akart a filmről beszélni. Semmiről nem akart beszélni.

A dombos utcán felfelé gyalogolva Ricsi és Virág folyamatosan szövegelt, láthatóan azért, hogy elkerüljék a kínos csendet. Elemezték a filmet, próbáltak viccelődni, de nem sokra mentek vele.

– Hazakíséritek? – biccentett felém Cortez.

– Persze – felelte Virág.

- Jó. Sziasztok – intett úgy általánosságban felénk, aztán lekanyarodott egy utcán.
- Nem is arra lakik – suttogtam elképedve, szomorúan nézve utána.
- Lehet, hogy nem haza megy – vontta meg a vállát Ricsi. És ez telibe talált.

Hazaérve mondtam anyuémnek, hogy S. O. S. bepakolok holnapra, úgyhogy felrohantam a szobámba. Annyi lélekjelenlétem volt, hogy Arnolddal váltottam pár szót, és ügyes voltam, csak akkor tört ki belőlem a sírás, amikor leraktuk. Éljen.

Vladár: 5/1 – tuti, hogy jövő héten is feleltet. Óriási, etikából lesz a legtöbb jegyem.

Andris és Robi: 5/4 – Gábor ma nem jött suliba, mert megfázott. A két rocker Csontváz Carlost ültette be a padjába. Szerintünk vicces volt. A tanárok szerint nem.

Nachos: 5/3 – még mindig köhögök, ha rá gondolok.

Film: 5/1 – hogy fogok elaludni, miközben odakint tuti, hogy egy éhes zombi nézi a szobaablakom? Na jó, félek.

Cortez: 5/? – azt hiszem, most jobb, ha elkerülöm. Ez ma egy olyan pillanat lett volna, de elszúrtam.

Sírok: 5/2 – bedugult orr, bedagadt szemek, kínzó fájdalom. Éljen a régi Reni. ☹

Szeptember 24., péntek

Nem aludtam túl jól, egyrészt, mert Cortezen és a mozis sztorin törtem a fejem, másrészt pedig a sötétben folyamatosan az utcai lámpáktól megvilágított ablakomat bámultam arra várva, hogy a filmben látott élőhalott mikor kopogtat be. Soha többet nem nézek tizenhatos filmet! Jó nekem a korhatár nélküli is. Úgyhogy reggel álmosan bambultam magam elé, és a tükörképemet látva inkább befogtam a szemem. Ramatyul néztem ki.

A suliiig sétálva a reggeli napsütésben zenét hallgattam (csupa boldog szám, Coldplay *Fix You*, Radiohead *No Surprises*, és Virág ajánlásával Paramore *Only Expectation*), aztán intettem a többieknek, és bementem az épületbe. Csengetésig a helyemen olvastam, és próbáltam csak és kizárólag Edward Rochesterre koncentrálni. Sajnos elég nehezen ment. ☹ Körülbelül így telt a nap, az órák csigalassúságúak voltak, a mögöttem ülő Cortez egyszer sem szólt hozzám, és amikor bioszon feleltem (ötöst kaptam, de Baranyai kicsit több lelkesedést kért), nem is nézett fel. Szünetekben a padon ülve olvastam, és bár Cortez végig mellettem ült, nem szóltunk egymáshoz. Ő haragudott, amiért Arnold hívott, én pedig haragudtam, mert ezért haragszik. Tiszta örület. A körülöttem ácsorgó társaság hangosan röhögött, sztorizgattak és mint minden normális diák, a hétvégét tervezgették, én azonban csak a könyvemet bámultam, és akkor sem reagáltam (csak a gyomrom remegett meg), amikor Móni, a legújabb „haverlány” egész ebédszünetben ott viháncolt Cortez előtt.

Ofőórára Haller vidáman jött, viszonylag kevés panasz érkezett ránk a héten.

– Viszont megkérném azokat, akikre vonatkozik, hogy ne dobálózzanak májkrémes zsömlével a nyelvi előadóban! – fejezte be a szokásos fejmosást az ofő. Andris és Robi rázkódó vállal bólogatott, amolyan „hogyne, többet nem fordul elő” stílusban.

Haller lapozott egyet a tanári zsebkönyvében, és derülten nézett körbe. Üvöltött róla, hogy most olyan következik, ami tetszeni fog nekünk.

– Vegyetek elő egy lapot, és írjátok rá a neveteket.

– Játszunk? – csillant fel Zsolti szeme. Haller bólintott, az osztályban pedig halk duruzsolás és füzetlapok tépése hallatszott.

Felírtam a nevem a kockás papírom bal felső sarkába, és a tollam végét rágva vártam, hogy mi lesz a feladat.

– Diktálok pár kérdést, amire őszintén válaszoljatok – emelte fel a hangját az ofő, elnyomva a diákok lármáját. – Első kérdés. Az osztályból kit vinnél magaddal egy világkörüli utazásra, és miért?

– Lehet többet is? – vágott közbe Virág.

– Nem, csak egy nevet szeretnék kérni – vágta rá azonnal Haller. Virág riadtan kapkodta a fejét köztem és Ricsi között.

– Írd Ricsit – suttogtam megértően. Virág szomorúan rágózott, és azt suttogta, hogy ez „oan nagyon igazságtalan”.

Néztem pár pillanatig az üres lapom, végül lehunytam a szemem és átgondoltam a kérdést. A tanár őszinte választ kért, úgyhogy minden mindegy alapon lefirkáltam a nevet, egy rövid magyarázattal. Tökmindegy, ki mit gondol.

– Rendben. A következő kérdés – csitított minket Haller, mert a teremben ment a röhögés, miután Zsolti beordította, hogy Csontváz Carlost vinné magával, hogy „lásson világot”.

Ezután következett pár igen érdekes kérdés, mint például: ki a kedvenc tanárod, melyik tantárgyat tartod a legnehezebbnek, ha tehetnéd, mit húznál ki a házirendből? Mindenki szakadt a nevetéstől, mert a fiúk eléggé elhülyülték a dolgokat, úgyhogy Haller beszédte a lapokat, és két oldalról összerendezgette a kupacot. Kezdődhetett a felolvasás.

– Tehát, kit vinnétek magatokkal egy világszerte utazásra? – kezdte felolvasni.

Némely válasz teljesen kiszámítható volt, Andris Robit, Robi Andrist. Virág Ricsit, Ricsi Emót, vagyis Virágot. ☺ Jacques Gábort, Gábor hiányzott, de valószínűleg ő is Zsákot választotta volna. Macu Cortezt írta, amin meglepődtem, de indoklasként az szerepelt, hogy négy nyelven beszél, és az angol-, francia-, spanyol- és portugáltudásával bárhol ellennének. Aztán hozzátette, hogy még oroszul és németül is tanulhatna, amin mindenki jót nevetett. Zsolti, ugye, a csontvázat vinné, ketten pedig senkit, egyedül mennének. Kinga és Dave.

– Örültem volna, ha írtok valakit – jegyezte meg Haller.

– Én a neten tartanám a kapcsolatot a többiekkel, feltölteném a képeket, és csinálnék videónaplót is – magyarázkodott Dave, és kicsit elszomorodott, mert eszébe jutott, hogy nincs telefonja.

– Én pedig egyedül mennék, mindent magam mögött hagyva – közölte Kinga kíméletlenül. Á, tehát elolvasta az *Ízek, imák, szerelmek* című könyvet. Biztosan nagy hatással volt rá. ☺

– Név nélküli – mutatta fel a következő lapot Haller.

– Én – szólt Cortez unottan.

– Tehát lássuk, Cortez kit vinne – olvasott bele. – Renit.

A gyomrom azonnal összeugrott, és zavartan az ujjam köré tekertem az egyik tincsem.

– Indoklás... – folytatta a tanár, és ekkor olyan csend támadt a teremben, hogy a lap sercegése is fülsüketítően hangosnak hatott – Kitenném Párizsban, úgyis ott van minden, amit szeret... – tette le a papírt Haller. Úgy éreztem, lever a víz, és annyira szorítottam a tollam, hogy elfehéredtek az ujjaim. Hátra akartam nézni, hogy szemrehányó pillantást vessek rá, de nem mertem megfordulni. Félttem, hogy olyat látok az arcán, amire nem vagyok felkészülve. A teremben feszült csend volt, mindenki vagy engem, vagy pedig Cortezt nézte, amikor Haller megfogta az utolsó lapot.

– Nézzük, Reni kit vinne – mosolyodott el az ofő, aztán felvont szemöldökkel nézett fel a papírból. – Kingát.

– Mi? – kapta fel a fejét Kinga, és a többiek is meglepődve néztek rám.

– Elírtad? – röhögött fel Zsolti.

– Nem – feleltem egyszerűen.

– Az indoklás szerint – olvasta tovább a tanár – Kingával jó utazni, a nyári közös utunk után bárhová szívesen elmennék veled.

Ahogy hallgattam az ofőt, arra gondoltam, jól tettem, hogy őt írtam. Mert tényleg így gondoltam. Bár Virág a legeslegjobb barátom, és Cortezt azóta szeretem, hogy először megláttam, ha valóban választanom kéne, hogy kit viszek magammal, akkor az Kinga lenne. Azért, mert már voltunk együtt. És mert jó volt. És mert tudom, hogy mindent megnéznénk, és csak akkor fejeznénk be a városnézést, amikor mindketten összeestünk. Mert bármilyen ijesztő is, van, amiben hasonlítunk egymásra.

Az óra maradék részében ment a röhögés, ugyanis a ki a kedvenc tanárod után (toronymagasan nyert Tölgyessy és Haller, egyedül én írtam Kardost, és Ricsi Gondost, de ő persze csak viccből) következett a házirendes válaszok felolvasása, úgyhogy a többiek szakadtak a nevetéstől. Andris és Robi vitte a prímet, ők ugyanis mindent megváltoztatnának a házirendben, kezdve a

„kütyükorlátozásokkal”, a dohányzás tilalmán át egészen a „ne is legyen tanítás, csak járjunk be poénból” kezdeményezésig.

– Jó hétvégét! – köszönt el Haller, amikor hirtelen megszólalt a csengő, de akkor már a fél osztály kifelé menekült a teremből.

– Jó hétvégét! – viszonyoztam a köszönést, azt hiszem, egyedülként, és komótosan pakoltam a táskámba.

A folyosón Kinga támaszkodott a falnak, láthatóan rám várt.

– Mit csinálsz ma?

– Hazamegyek, megcsinálom a házikat, bepakolok hétfőre, és olvasok – meséltem el a pénteki programom. Hát nem vagyok menő?

– Felejtsd el – rázta meg a fejét.

– Tessék? – csodálkoztam.

– Ötre érted megyek, szedd össze magad – közölte tényként

– Hová megyünk? – mosolyodtam el halványan.

– Zsoltiékhoz.

– Nem baj, hogy nem hívtak? – kérdeztem furán.

– Téged mindig szívesen látnak, engem meg nem kell meghívni, mert oda megyek, ahová akarok – dobta át a haját a válla lelett. Nos, igen. Kinga tényleg nem fog arra várni, hogy hívják valahová. Ő megy, ha akar.

– Hát jó – bólintottam. Kinga már el is indult a folyosón, amikor utána szólaltam, és bevárt. – Tényleg téged vinnék el egy ilyen útra – mondtam meghatottan. Kár, hogy Kingát nem lehet meghatni.

– Hallottam – bólintott, aztán összevonta a szemöldökét. – Most azt várod, hogy hálálkodjak?

– Dehogy, csak akartam, hogy tudd – motyogtam.

– Jó. Tudom – felelte természetesen. Oké, Kinga nem az a nyakamba borulós barát. Ez most már tény.

Hazaérve megcsináltam a házikat hétfőre, meg összerendeztettem a dolgaimat (kevesebb összerendezgetni valóm volt, mint gondoltam), aztán felhívtam anyut, hogy elmehetek-e. Csak azt akarta tudni, hogy pontosan hová megyek, kikkel, meddig, miért, ki kísér haza, hányra érek haza, ki lesz ott, akit hívhat, ha esetleg lemerülök... szóval viszonylag könnyen belement a dologba. ☺ Kinga pontosan öt órakor érkezett, úgyhogy a farmerdzsekimet magamra dobva siettem ki a házból, és miközben bezártam a kaput, Kinga megkért rá, hogy ne akadjak ki.

– Miért akadnék ki? – csodálkoztam.

– Mert biztos lesznek ott páran... – felelte sejtelmesen.

– Jaj ne! Móni? – kaptam a szám elé a kezem. Hogy nekem minden évben meg kell harcolnom egy fanatikus Cortez-rajongóval...

– Rosszabb – nézett a szemembe. – Az ex.

– Viki? Ne máár – sóhajtottam, és el sem tettem a kulcsom, mivel feltett szándékomban állt visszamenni a házba. Kinga nem engedte (mondjuk, nem kellett volna kivernie a kezemből), úgyhogy elindultunk.

Zsolti apukája nyitott ajtót, aki áldását adta arra, hogy suli után a diákok a garázsban bandázzanak. A szülők bírják az ilyesmit, mert úgy vagyunk szem előtt, hogy mi ebből semmit nem veszünk észre.

– Sziasztok! Mi újság? – kérdezte, „ultralazára” véve a figurát.

– Köszönjük minden rendben – mosolyodtam el, miközben bementünk a kapun.

A garázsajtó fel volt nyitva, ami a hűvös idő ellenére jó ötletnek bizonyult, mivel Andris és Robi is jelen volt.

– Ha cigiszagú lesz a hajam, én megütöm őket – mormogta Kinga, és a kezével legyezgetett maga előtt.

– Sziasztok – köszöntem, amikor beléptünk a garázsba. Mindenki felénk nézett, aki jelen volt. És nem voltak kevesen.

– Ijjj, de jó, hogy jöttetek – ugrott a nyakamba Virág boldogan. Viki (fekete csőfarmer, fekete-fehér kockás, hosszú ujjú póló, felemás színű tornacipő, kiengedett szőke haj, füstös smink. ☹) kérdően nézett ránk, aztán, miután kapott egy gólt Cortezettől, röhögve csapott rá a csocsóasztalra.

Annak ellenére, hogy nem vártak minket (nem is hívtak), mindenki mosolyogva üdvözölt, a csocsósokat kivéve. Ők nagyon játszottak, plusz, azt hiszem, Cortez nem nagyon akart velem foglalkozni.

– Virág, engedj már! – lökdöste Andris és Robi Virágot, aki nem mozdult el a kis tévé elől.

– Neeee! – visította, amikor a rockerek kirángatták a kezéből a távirányítót, és elkapcsoltak a Viváról. A sikongatásra Ricsi felnézett a csocsózásból.

– Emó, ne sikíts már. Adjátok vissza neki – szólt rá Andrisékra, akik szitkozódva megdobták Virágot a távirányítóval. Akármilyen kemények, Ricsire és Cortezre szó nélkül hallgatnak.

Leültem az egyik fotelbe, és mosolyogva biccentettem Dave meg Macu felé, akik az „irodában” pötyögtek egy-egy MacBook-on. Éppen a suliujság ajánlóján fáradoztak.

– Jól van, srácok, ha kértek valamit, csak szóljatok! – mosolygott körbe Zsolti apukája, aki még mindig a felnyitott garázsajtóban állt, és büszke volt arra, hogy ilyen klassz helyet biztosított a társaságnak. Jó fej, laza szülő módjára elengedte a füle mellett az időnként elhangzó káromkodást, és Andrisék bagózására sem mondott semmi negatívumot, mert, gondolom, nem akarta elijeszteni őket.

– Nem kell semmi – csavart egyet Zsolti a csocsórúdon, és mivel a mellkasát ütve ordított, gondolom, gólt lőtt, vagy ilyesmi.

– Jó, ha bármi van, szóljatok, a házban leszek...

– Fater, kezdesz ciki lenni – szólt rá Zsolti. Az apukája mosolyogva bólintott, aztán hátat fordított nekünk, és elment.

Csendben gubbasztottam a fotelben, és a többieket néztem. Virág le sem vette szemüveges tekintetét a tévéről (Adam Lambertet várta, de nagyon). Kinga váltotta, vagyis inkább kitúrta Vikit a csocsóasztalnál, így ő Ricsivel került egy csapatba, ellenük pedig Cortez és Zsolti játszott. Viki az asztal végéhez állva a gólokat húzta be, és feltűnően drukkolt Cortezék csapatának. Andris és Robi a hangszerek körül ólálkodott, aztán, mikor Cortez megengedte nekik, hogy megnézzék a gitárját, jól összevesztek azon, hogy ki fogja meg. Dave és Macu a tech részlegben munkálkodott, én meg úgy döntöttem, hogy előveszem a könyvem. Mást nem igazán tudtam csinálni. ☺

Félóra múlva, amikor már azt hittem, nem lehet nagyobb a hangzavar (a rockerek gitárt nyúztak, Virág tévét üvöltetett, a csocsósok lármásan játszottak és kiabáltak), újabb (számomra ismeretlen) tagok érkeztek, úgyhogy kissé riadtan néztem a négy fiúra, akiket még sosem láttam.

– Ők kik? – suttogtam Virágnak.

– Ja! Ricsi bandája – mosolygott. – Jó fejek – tette hozzá gyorsan, a megnyugtatás kedvéért, én meg még egyszer szemügyre vettem az együttest.

Két raszta, akárcsak Ricsi, egy tetőtől talpig Adidasban lévő fekete hajú fiú, a negyedik srác pedig viszonylag átlagosnak nézett ki, ha nem számítjuk, hogy fültágítót viselt, ami miatt akkora lyuk volt a fülcimpáján, hogy azon átnézve láttam a csocsósokat. Ricsivel és Cortezzel egyidősek lehettek (tizennyolc körül), és egy másik suliban végzősök. Amúgy a zenekaruk egy tribute banda, csak és kizárólag System of a Down- és Korn-dalokat játszanak. Így lett találó módon System of a Korn a nevük. Ötletes. ☺ Ezeket az információkat mind Virág súgta meg, miközben az érkezőket néztem.

– Ren, Kinga – szólt Ricsi. – Ez itt a bandám – mutatott be minket, ami udvariasnak tűnt, azonban attól, hogy „banda”, még nem igazán ismertem meg őket. Mindegy.

Hamar rájöttem, hogy zenélni fognak, mivel az egyik raszta fiú odalépett a felszereléshez, és csupán egyetlen pillantással elérte, hogy Andris azonnal odaadja neki a gitárt. Ez vicces volt.

– Váltson valaki! – kiáltotta Ricsi, és bár ellépett a csocsóasztaltól, fél kézzel még fogta a rudat, nehogy gólt kapjon.

– Menjek? – fordult el Virág a tévétől.

– Felejtsd el! – förmedt rá Kinga. – Biztos, hogy ész nélkül pörgeted, és vihogsz, ha gólt kapunk. Nekem olyan csapattag kell, aki tud játszani – magyarázta. Virág lebiggyesztett szájjal nézte tovább a klipeket. – Renáta! – szólt rám Kinga.

– Nem tudok csocsózni – csuktam össze a könyvem.

– Majd kapus leszel. Gyere, gyere – sürgetett. Feltápáskodtam és olyan arckifejezéssel mentem oda a játékosokhoz, mintha csak a fogamat húznák.

– Oké – néztem át az üvegen, hogy közelebről is szemügyre vegyem a bábukat. – Akkor én védek? – kérdeztem.

– Zseniális a logikád – gúnyolódott Kinga. – Ne pörgess, csak vedd ki a támadásokat.

– Megpróbálok – néztem fel. Cortez állt velem szemben, szóval ő fog nekem gólt löni. Mellette Zsolti figyelte Kingát, aki arra készült, hogy bedobja a golyót. Így csocsóztunk mi, négyen, de szép csapat! Pfff.

– Lenullázom, oké? – kérdezte Viki, mire Cortez bólintott. A lány visszarendezgette az állást jelző bigyókat, aztán Kinga bedobta a golyót.

Zsolti hátrapasszolt Corteznek, aki a bábujával megállította a labdát, fél kézzel a rúdra támaszkodva kissé ráhajolt az asztalra, és a kapusomat nézte. Próbáltam ide-oda húzogatni szegény bábumat, míg Cortezé a labdával együtt mozdulatlanul állt. Aztán lőtt. Mint a villám, egy gyors csuklórántással, és szinte berobbant a kis golyó a kapumba. A kapusom reakcióideje, csakúgy, mint az enyém, egészen jó volt. Még csak nem is láttam pontosan, hogy mi történt.

– Hú – lepődtem meg, és kezdtem rájönni, hogy ezt miért nevezik sportnak. Wow!

– Renáta, figyelnél? – förmedt rám Kinga idegesen.

– Bocs, de nem is láttam, mi történt! – védekeztem. Kingát nem hatotta meg, hogy életemben először játszom, totál kiakadt, és gyorsan belökte a következő golyót.

Közben Ricsiék próbálni kezdtek, úgyhogy örületesen nagy lármában játszottunk tovább, az énekesük hörgött meg visított, az egész banda ugrálva játszott a hangszeren (kivéve a dobost, értelemszerűen), az együttes előtt pedig Andris és Robi rugdosták egymást. Azt hiszem, pogóztak. Na, mindegy. Kilenc egyre kaptunk ki első körben, Cortez úgy lőtte nekem a gólokat, hogy kivédeni sem tudtam volna, mert egyszerűen mire feleszméltem, már kiverte a kapusom fogát a nekicsattanó golyó. Viki vihogva tapsolt, és hangosan drukkolt Corteznek meg Zsoltinak aztán, amikor Kinga egy kósza lövése betalált a fiúk kapujába, véget ért az első játék.

– Visszavágót, azonnal! – csapott ököllel az üvegre Kinga, és a feje rákvörös volt a dühtől.

– Nyugi, Ló, csak iszom egy kortyot. Aztán szétverünk titeket megint – vihogott Zsolti, és a szájához emelte a kis üveges ásványvizet. Kinga összehúzta a szemét, aztán odanyúlt, és alulról meglökte a palackot. Zsolti állát beborította a víz, és sötét pólóján nagy, sötét folt kezdett terjeszkedni. – Megvesztél? Majdnem kitörted a fogam! – kapott a szájához.

– Sajnos csak majdnem – tette hozzá Kinga gonosz mosollyal, aztán idegesen dobolni kezdett a csocsóasztalon. – Na, kezdjük! Renáta – fordult felém –, te meg ne bénázz már!

– Tudod, milyen nehéz? – tártam szét a karom tehetetlenül. Cortezék baromira jól játszottak.

– Jó, akkor cseréljünk – lökött félre Kinga, mire majdnem elestem. A játék hevében, azt hiszem, megfeledkezett arról, hogy ember.

Átálltam a csatár pozícióba, de pechemre Zsoltiék is cseréltek. Szóval én lövök gólt Corteznek. Haha. Na, ez szép lesz. A játék elkezdődött, és szörnyen koncentráltam, hogy legalább meg tudjam tartani a labdát. Cortez unottan rátámaszkodott a rúdra, és a bénázásomat nézte. Kicsit frusztrált, hogy a mellettem álló Viki a Ricsiék által előadott dalt énekelte. Ismerte a számot, tudta a szöveget... Kissé menő. ☹️ A kis, kar nélküli bábum elvétette a labdát, ami elgurult, mire Zsolti azonnal megtartotta, és óriási gólt lőtt nekünk.

– Mit művelsz? – ragadta meg a karom Kinga, amit ösztönösen visszahúztam, mielőtt megmarna. Vagy mit tudom én, megharapna.

– Bocs, véletlen volt – sziszegtem.

Viki röhögve figyelte a játékunkat, és közben Cortezzel beszélgetett, én meg végre megkaparintottam a labdát. Igen, úgy éreztem, ez az a pillanat. Cortez nem figyel, nálam a labda. Akkor hajrá. Meglendítettem a rudat, a bábum előrelötte a golyót, ami kissé lassan ugyan, de elindult a kapu felé. Cortez beszélgetés közben lepillantott a játékra, lazán megállította a labdát, majd visszakézből, irdatlan erővel visszalötte a kapott találatot. Zsolti bábui utat engedve hanyatt feküdtek, a labda pedig szabadon száguldott át, egyenesen a kapunkba. Egy pillanat alatt a helyzetünkben gól lett.

– Na, ezt megcsináltad! – kiáltott rám Kinga gyilkos tekintettel.

– Hé, kivédheted volna! – ráztam a fejem értetlenül. Viki lesajnálóan behúzta a kapott gölt, és rácsapott Cortez vállára, afféle „szép volt” mozdulattal. – Oké, nekem elég volt – léptem el az asztaltól.

– Mit művelsz? Nem hagyhatsz itt! – futott ki a vér Kinga fejéből.

– De én eleget játszottam.

– Hová mész? Nyeresre állnak!

– Nem, Kinga. Nyertek. Kétszer – mutattam az eredményre.

– Márpedig én visszavágót akarok! Akkor egyedül játszom! Gyerünk, mi az, beijedtetek? – nézett Kinga az ellenfeleire. Cortez és Zsolti összenéztek, aztán röhögve tovább játszottak.

Leültem a fotelbe, és Ricsiék próbáját figyeltem. Igaz, hogy nem szeretem ezt a zenét, de azért jól játszottak, meg ügyesek voltak. A csocsózóknál nagy felhördülés volt, úgyhogy odakaptam a fejem. Zsolti átállt Kingához, Cortez mellé pedig Viki lépett be. Kissé szaporábban vettem a levegőt, de hatalmas piros pont, amiért nem indultam el haza, hanem „csakazértis” maradtam.

A zenekar szünetet tartott, Ricsi pedig izzadtan és felpörögve huppant le a mellettem lévő kanapéra.

– Na, hogy tetszett? – fordult felém mosolyogva, és a pulcsija ujjával megtörölte a homlokát.

– Hát. Egy szám tetszett! – jelentettem ki büszkén, remélve, hogy Ricsi értékeli, hogy a stílusomtól ennyire eltérő zenében találtam egy darabot, ami egészen jó. Sőt emlékszem is a dallamára.

– Melyik? – csillant fel a szeme.

– Nem tudom, csak valami lassú, és... még dallama is volt – válaszoltam mosolyogva.

– *Lonely Day* – vágta rá kapásból, mikor még szinte be sem fejeztem. – Gondolhattam volna. A legpopulárisabb az összes Soad közül – legyintett, én meg zavartan megvontam a vállam.

– Miről szól? – kérdeztem, mert az angoltudásom olyan csodálatos, hogy még a cím fordításán is töprengtem egy kicsit.

– Majd átküldöm.

Miközben Ricsivel beszélgettem, az egyik srác (a fekete hajú, akinek olyan szép a szeme) megállt mellettem, és lenézett rám.

– Hát te ki vagy? – kérdezte, rám villantva amúgy igen szép mosolyát. Zavartan megtekertem az egyik hajtincsem, és már válaszolni akartam, de Ricsi megelőzött.

– Nem – mondta egyszerűen. Elkerekedett szemmel kapkodtam a fejem. Mi van?

– Csak azt akartam kérdezni... – próbálkozott tovább a srác.

– Nem – ismételte Ricsi nyugodtan.

A fiú összehúzta a szemöldökét, és kérdőn méregetett, aztán látva, hogy Ricsi felkészült a harmadik „nem” kimondására is, inkább visszament a dobokhoz.

– Ez mi volt? – kérdeztem totálisan ledöbbenve.

– Semmi – vonogatta a vállát.

– Ricsi, tudok vigyázni magamra, és hidd el, egyedül is képes vagyok válaszolni egy „ki vagy” kérdésre – nevettem el magam kínosan.

– Tudom. Nem is miattad küldtem el – közölte a szemembe nézve, miközben feltápászkodott, és minden magyarázat nélkül ott hagyott. Hosszú percekig pislogtam értetlenül. Na, most pontosan MI VAN??? Csupa nagybetűvel.

Ott maradtam a gondolataimmal, aztán Virág ült le a fotelem karfájára.

– Lassan mennem kell – néztem a karóramra.

– Ajj, ilyen korán? – kérdezte szomorúan.

– Megígértem anyunak, hogy kilencre hazaérek. Nem akarom, hogy aggódjanak... – magyaráztam.

– Oké – biggyesztette le a száját. – Hazakísérjünk?

– Dehogy. Ricsi még játszik, te meg maradj csak – mosolyodtam el.

– Kérd meg Cortezt, szerintem elkísér – tanácsolta. Gyorsan megráztam a fejem.

– Inkább nem. – A zenekar felé néztem, és elgondolkodtam. – Ő ki? – kérdeztem Virágot a doboknál ülő srácra mutatva, akit Ricsi olyan csúnyán elküldött a közelemből.

– Gomba.

– Tessék? – kérdeztem vissza, mert azt hittem, a hangzavarban nem jól hallom. Mikor Virág megismételte, rájöttem, ez a leghülyébb becenév, amit valaha hallottam. Na, mindegy.

– Jó fej – tette hozzá Virág.

– Akkor Ricsi miért nem engedte, hogy beszéljen velem? – csodálkoztam. Virág a felső ajkát harapdálva nézett a szemembe.

– Mert Ricsi bírja ezt a bandát, nincs kedve váltani – válaszolta, miután láthatóan jól átgondolta a mondandóját. Oké, ezt most értenem kéne?

Feltápászkodtam, és elraktam a könyvem a táskámba. A csocsózók felé pillantottam, Kinga idegbetegen csapkodta az asztal üvegtetejét, Zsolti pedig hangosan röhögött rajta. Cortez és Viki, még mindig egy csapatban, szórakozottan bámulták az ellenfeleiket. A zenekar belekezdett egy új dalba (amennyiben ezt annak lehet nevezni), én meg, gondoltam, elköszönök, de senki nem hallotta a hangom. Gyorsan csekkoltam, hogy ki a legkevésbé elfoglalt.

– Hé! – ragadtam meg Andris karját, de mivel gyilkos tekintettel meredt rám, inkább visszahúztam a kezem a szeretett Black Sabbath pulcsijáról. Nehogy kinyújtsam, vagy ilyesmi. – Én megyek, nem jöttök?

– Miért mennék? – kérdezett vissza értetlenül.

– Csak gondoltam, megkérdezem. Hogy ne kelljen egyedül hazamennem... – magyarázkodtam, és éreztem, hogy totál ciki vagyok Andris megállította az ugráló Robit, és a fülébe ordítva megkérdezte, mit szól hozzá. Tanácstalanul ácsorogva vártam, hogy a két rocker hajlandó-e elkísérni. Végül bólintottak. – Kösz – néztem rájuk hálásan.

A kijárat felé igyekeztem, és még egyszer visszafordultam Virág mobillal kamerázta Ricsiéket, a csocsósok játszottak, a zenekar dübörögve zenélt, Macu és Dave pedig a sarokban hackeltek valamit. Akkor, gondoltam, köszönés nélkül távozom, de hirtelen találkozott a tekintetem a doboséval. Egy pillanatig haboztam, végül intettem neki, mire mosolyogva biccentett. Aztán elrontotta az ütemet, ami miatt Ricsiék leálltak, és kérdőn felé néztek. Juj. Elnevettem magam, és mivel hirtelen csend lett, megköszörültem a torkom.

– Sziasztok – szóltam úgy általánosságban, még mindig mosolyogva.

– Menj már, mielőtt elfelejtem a következő számot is – röhögött felém Gomba a fejét ingatva, és úgy láttam, tökre zavarban van

– Oké – tettem fel a kezem, és tudtam, rákvörös a fejem, ugyanis mindenki engem nézett. Ricsi felvont szemöldökkel bámult rám, Virág elhúzta a száját és motyogott valamit, Kinga kapkodta a fejét köztem és a dobos között, Zsolti értetlenül meredt felém, Cortez pedig... A dobost nézte, szeme csak úgy izzott a dühtől, közben meg fél kézzel idegesen markolászta a csocsórudat. Ööö, ideje volt indulnom.

Hazafelé végig azon gondolkodtam, hogy most Cortez pontosan mit vár tőlem? Hogy ne beszéljek senkivel? Hogy ne köszönjek vissza annak, aki köszön nekem? Miközben ő hol kedves velem, hol meg napokig hozzám se szól? Pontosán milyen játékszabályok szerint játszik? És ami a legfontosabb, milyen játékban? Mert úgy érzem, én lassan kiszállok. Sajnos, a társaságom nem az volt, akikkel megvitathatnék ilyen jellegű problémákat, Andris és Robi hazáig vitatkoztak azon, hogy melyik a jobb album valami rock előadótól, végül engem kértek fel arra, hogy döntsek. Fogalmam sem volt, hogy miről beszéltek, egészen máshol járt az agyam.

Ofőóra: 5/3 – Cortez nem hazudtolta meg magát. Ott rúgott belém, ahol a legjobban fáj.

Köszönöm.

Délután: 5/5* – jól éreztem magam, és örültem, hogy ott lehettem, akkor is, ha Viki jelenléte borzalmasan zavart, és akkor is, ha Cortezen lógott, és akkor is, ha nem tudok csocsózni. ☺

Anyuék: 5/2 – azt hiszem, vártak volna valami beszámolót arról, hogy éreztem magam, de mivel nem voltam beszédes kedvemben, csak szóltam, hogy nem vagyok éhes, és már fel is mentem a szobámba. Most tuti azt hiszik, lázadok.

Jane Eyre: 5/5 – szuper könyv, megyek olvasni.

Gomba: 5/? – a végtelenül hülye becenév ellenére azért jó tudni, hogy valaki szeretett volna megismerni. Mert ha már Cortez nem, legalább valaki beszélgetett volna velem. Hjjaj, mindegy.

| *Lonely Day: 5/5** – meghallgattam még egyszer a neten, és a fordítóval megnéztem a dalszövegét is. Szép.

Szeptember 29., szerda

Reggel kicsit elaludtam (Virág tehet róla, mert az ő franciabeaadandóját írtam elég későig), úgyhogy kapkodva készültem el, és a táskámat a vállamra dobva rohantam le a lépcsőn. Anyu a kezembe nyomta az uzsim, de mielőtt tovább futhattam volna, megállított.

– Reni, tegnap este merő véletlenségből ránéztem a közösségi oldaladra – kezdte gondterhelt arccal. Először is, melyik szülő téved véletlenül a gyerek profiljára? Másodszor pedig, éppen rohantam. Mivel anyu eltökélt volt, úgy tűnt, ezt most kell megbeszelnünk. Pont.

– Idegenek nem tudnak bejelölni, csak a barátaim barátai, üzenetet csak az ismerőseim tudnak írni, egy nyári képem van feltöltve semleges háttérrel, konzervatív ruhában, a taggelt képek mind a suliban készültek, és abból is csak négy van. Nem derül ki a címem, a számom, az életkorom, az elérhetőségem, szóval védve vagyok minden pszichopatózistól – hadartam egy szuszra.

– Igen, ez rendben – legyintett. Szóval nem erről van szó. Kérdően néztem az órára, aztán anyura. Szerencsére rögtön a lényegre tért. – Ki az a Jérôme és Gomba? – kérdezett rá; az utóbbi nevet kissé furán mondta, amit egyébként megértek.

– Oké, kezdjük az egyszerűbbel – bólintottam. – Gomba Ricsi zenekarának a dobosa, pénteken találkoztunk Zsoltiéknál, tegnap rám írt, hogy bejelölhet-e. Hat közös barátunk is van, úgyhogy engedtem, hogy jelöljön – vonogattam a vállam, mert amúgy ez volt az igazság.

– Mit akar? – húzta össze résnyire a szemét anyu.

– Még egy barátot a Facebookon – vágtam rá. Anyu a tipikus „ne szemtelenkedj” nézéssel ajándékozott meg, úgyhogy normálisan kellett válaszolnom. – Semmit. Csak bejelölt, mivel találkoztunk, és valószínű, hogy még fogunk is – kezdtem, aztán gyorsan hozzátettem, hogy nem ketten, hanem mivel sokat próbálnak Zsoltiéknál, ott.

– Hát jó. De nem tetszik, amikor idegen fiúk bejelölgetnek.

– Már nem idegen – mosolyodtam el.

– Jó. Megértettem – memorizálta anyu a Gomba nevet, és szerintem a fél napja rámeleg, hogy tüzetesen átnézze az adatait. – És a másik?

– Ó, Jérôme? – kérdeztem. – Ő Justine osztálytársa, és az én kitalált barátom – villantottam anyura egy eszelős vigyort. Nem értékelte túlzottan. Én meg elkéstem az első óráról.

– Szeretnél szakemberrel beszélgetni? – tűnődött el anyu.

– Hogyne – bólintottam. – Egy dilidoki jól jönne.

– Renáta, ez nem vicces! – szidott le. – Azonnal magyarázd meg, hogy miért van kitalált barátod!

– Igazolod a késést? – ültem le az étkezőasztalhoz.

És igazolta. Elmagyaráztam anyunak, hogy nem képzeletbeli, kitalált barátom van, amitől egyébként frászt kapott, hanem ez az egész Kinga agyament ötlete volt. Bevallottam az egészet, úgy, ahogy volt. Anyu gondterhelt arccal hallgatott.

– Nem tetszik ez nekem – mondta végül.

– Nekem se. De Kinga tehet az egészeztől – kentem rá. Mert végül is így történt.

– Na, és Cortez mit szól hozzá? – enyhült meg kicsit.

– Úgy látom, zavarja – mosolyodtam el óvatosan, és ösztönösen a tenyerembe zártam a nyakamban lógó gyűrűt.

A zsebemben megszólalt Adam Lambert *If I Had You* című dala, úgyhogy gyorsan felkaptam a telefonom.

– Reniii, hol vagy? – suttogta Virág rémülten.

– Jövök. Tíz perc.

– Uú, hozd a dogámat.

– Rohanok! – kaptam észbe. Anyu eldobott a sulig, én meg ész nélkül felrohantam az emeletre. A csendes folyosón egyedül a tornacipóm halk dobogása és a tanárok a termekből kiszűrődő hangja hallatszott.

Monsieur Durand és az egész osztály felkapta a fejét, amikor beestem az ajtón. Elnézést kértem a késésért, és megmutattam az ellenőrzőmet, amibe anyu beírt. A helyemre sietve letettem Virág padjára a beadandót. Hálásan pislogott felém.

– Köki – suttogta.

Leültem a padomhoz, és kivettem a franciafelszerelésem. Amíg Durand a dolgozatokat javította, én elkezdtem kidolgozni a következő tételt. Ez volt a harmadik reggel, amikor Cortez nem szólt hozzám. Mit is mondhatnék? Már megszoktam.

Szünetben megkaparintottam a büfében az utolsó citromos minyont, úgyhogy boldogan mentem ki az udvarra. Felültem a padra, és elkezdtem leszedgetni a süti oldalára ragadt papírt, közben meg a többi, „pad körül ácsorgó” diák is megérkezett. Cortez felült mellém. (Kicsit meglökött, de gondolom, véletlen volt. Egészen biztosan. Hogyne.) Aztán végre rám nézett.

– Láttam, hogy bejelölt – közölte minden bevezetés nélkül. Nem tettettem, hogy nem tudom, kiről van szó, egyértelműen Gombára gondolt, úgyhogy csak beleharaptam a minyonba, és bólintottam.

– Igen.

– Töröld ki – mondta, nekem meg elkerekedett a szemem.

– Tessék?

– Töröld ki – ismételte, ugyanolyan nyugodt hangon.

– Bocs, de semmi közöd hozzá, hogy kit jelölök vissza. Azt meg végképp nem mondhatod meg, hogy kit töröljek ki! – háborodtam fel. A körülöttünk lévő társaság egyre feltűnőbben pillantgatott felénk, és egyre ritkábban szólaltak meg. Diszkréten hallgatóztak.

– Jó – nézett a szemembe Cortez, amitől kicsit elbizonytalanodtam, és még ülve is megremegett a térdem. – Nem érdekel a francia barátod. Sem a kifestett szemű haverod. Tudod, mit? Még Neményi se – mondta a fejét rázva, amitől megállt bennem a szusz. – De ez egy barom, töröld ki.

– Ricsi zenésztársa, és még Virág is jó fejnek tartja – értetlenkedtem. – Miért törölném ki? Neked is az ismerősöd.

– Az, hogy jó fej, nem azt jelenti, hogy jó ember – mondta Cortez komolyan. Nekem meg kezdett elegendő lenni belőle.

– Nem fogom kitörölni, csak mert te azt mondod! Nem hiszem el, hogy zavar, hogy van még egy ismerősöm a hülye közösségin Csak egy ember, aki bejelölt, mert ismer! – fakadtam ki.

– Nem ismer, egyszer látott! – emelte fel a hangját Cortez.

– Ó, értem. Szóval töröljek mindenkit, aki valamiért zavar téged. Tudod, mit? – tártam szét a karom. – Nem! Engem is sok mindenki zavar. És már megszoktam, hogy nem tehetek ellene semmit – fejeztem be kissé hisztérikusan. Cortez idegesen rágózott, aztán előszedte a telefonját, és felém nyújtotta.

– Tessék. Be vagyok jelentkezve a Facebookra. Töröld az ismerőseim közül, aki zavar. Nem érdekel – mondta egyszerűen, én meg a döbbenettől szinte lebénytam.

– Mi? Nem fogom törölni az ismerőseidet! – nevettem el magam kínosan.

– Jó, akkor majd én – vette vissza a telót. – Ki idegesít? Viki? – nézett rám, közben meg folyamatosan nyomkodta a telefonját.

– Töröltem. Mondj még, mert sokan vannak, és nem tudom, kire gondolsz.

A szám elé kaptam a kezem.

– Megőrültél? – sziszegtem.

– Na, mondd, tuti, hogy ez nem minden. Ő például zavar? – bökött a telefonjával egy 12/b-s lányra, aki Kingáék felé igyekezett az udvaron. – Biztos zavar, kitörlöm – tette hozzá, meg sem várva a válaszom, aztán kérdően körbenézett. – Mondja már meg valaki, hogy hívják – biccentett ismét a lány felé. Az egyik végzős fiú, aki a pad előtt ácsorgott, megmondta, mire Cortez törölte.

– Miért csinálod ezt? – kérdeztem félig rémulten, félig viszont határtalanul boldogan. Cortez elengedte a füle mellett a kérdésem, és tovább „takarított”.

– Móni törölve – mondta, azt hiszem, a telefonjának.

– Hagyd abba! – kaptam ki a kezéből vörös fejjel a készüléket. – Mit akarsz? – néztem a szemébe.

– Hogy ne ismerd meg azt az embert – mondta őszintén.

– Miért? Mert te nem akarsz? – kérdeztem vissza hitetlenül.

– Mert nincs kedvem felrúgni, miután sírni látlak – felelte, nekem pedig felébredtek a gyomromban szunnyadó lepkék, és együttes erővel kezdtek csapkodni odabent. Azta! Ilyen válasza nem számítottam. Szívem szerint vigyorogtam volna, de láttam Cortez arcán, hogy ez most nem a szokásos „idegesítsük egymást” helyzet, úgyhogy ránéztem a kezemben tartott telójára.

– Hogy kell ezzel az izével bejelentkezni?

– Add ide – enyhült meg kicsit az arca, aztán nyomkodta a készüléket, és amikor az jelszót kért, visszaadta, hogy írjam be.

– Oké. Kitéröltem – sóhajtottam, és a kezébe nyomtam a Black-Berryt.

Némán ültünk egymás mellett, Cortez a keze közt forgatta a mobilt, én pedig a könyvem borítóját bámultam.

– Ha azt mondd, nem rendes, elhiszem. Nem kellett volna kitérölnöd az ismerőseidet, anélkül is hallgattam volna rád – vallottam be.

– Tökmindegy – vontam meg a vállát, én pedig majdnem elsírtam magam, annyira szerettem abban a pillanatban. – Nem léptél ki. És jött egy üzeneted – nyújtotta vissza a készüléket.

– Mindegy, jelentkezz ki nyugodtan.

– Meg se nézed? – vontam fel a fél szemöldökét.

– Nem hiszem, hogy olyan sürgős – ráztam meg a fejem.

– És ha Párizs írt? – gúnyolódott, mire ösztönösen elmosolyodtam.

– Párizs majd vár – vágtam rá gondolkodás nélkül. Mert bár tuti, hogy nem Arnoldtól jött az üzi, és az is tuti, hogy nem Jérôme-tól (értelemszerűen), akartam, hogy Cortez tudja, per pillanat semmi más nem érdekel rajta kívül. És nemcsak azért, mert eszméletlenül, felháborítóan és imádnivalóan menő volt, ahogy elkezdte kitérölni az ismerőseit (☺), hanem mert nem akarta, hogy megismerjek egy olyan embert, akit ő szemétnak tart. Ezt értékelem. Nagyon.

Csengetés előtt behívtam Kingát és Virágot a mosdóba, hogy elregéljem nekik, mit történt. Virág vigyorogva hallgatott, Kinga pedig csípőre tett kézzel rázta a fejét.

– Kitéröltél egy ismerőst, csak mert azt kérte?

– Nem, nem – magyaráztam. – Komolyan gondolta, hogy Gomba szemét, és én hiszek neki.

– Ha olyan szemét, akkor miért van vele Ricsi egy bandában? – fordult Kinga Virághoz, aki azzal játszott, hogy kihúzta a rágóját a szájából, és félméteresre nyújtotta.

– Mert jó zenész – mondta egyszerűen. – De figyi, én is ismerem, elég régóta – tette hozzá. – Volt vagy harminc barátnője fél év alatt, ráadásul két lánnyal járt egyszerre, akik nem is tudtak egymásról. Iszonyú sokat csajozik.

– Az nem túl korrekt – forgattam a szemem kiábrándultan.

– Hát – mosolyodott el Virág –, zenész.

– Nocsak, egy nőfaló? – ciccegett Kinga eltökélten, és hirtelen előbújt belőle a feminista.

– Ühüm, olyasmi – bólintott Virág. – Cortez csak meg akart védeni valamitől, ami nem való neked – nézett rám szomorú mosollyal, mire hatalmas sóhaj szakadt ki belőlem. Cortez megvéd? Hú. – Ajjj, nee! – kiáltott fel Virág, én meg riadtan kaptam oda a fejem. Beleragadt a rágó a hajába. Ez nem igaz! Miért kellett annyit gusztustalankodnia vele?

– Maradj már nyugton! – fogta le a fejét Kinga, és szemügyre vette a neonzöld rágót, ami Virág egy vastag, hullámos tincsébe ragadt bele. – Renáta, hozz ollót!

– Honnan szedjek ollót? – csodálkoztam.

– Minek az olló? – sipította Virág.

Kinga a precíz munkája láttán elégedetten, Virág egy rágós hajtincs mínusszal, én pedig határtalanul boldogan mentem duplamatekra. ☺

Óra után (Gazdag Macut és Kingát feleltette, az előbbi kettést, az utóbbi ötöst kapott) az udvaron üldögéltem, és Zsolti, Dave meg Macu beszélgetését hallgattam, akik azon röhögtek, hogy Máday fejét Photoshoppal ráillesztették egy Die Hard-plakátra, így koszos atlétában, izmos karokkal Bruce Willis arca helyett Máday szigorú feje néz ránk. Kör e-mailben ment a kép, a diákok mind imádták.

– Hé – lépett hozzánk Móni, vegyes érzelmekkel az arcán. Kék pulcsijának kapucnija félig a fejére volt húzva, ami elég menőn nézett ki, mivel szőke haja így előrehullt a vállára. Ööö, ez a lány komolyan hasonlít Vikire. Vagy csak szeretne... Cortez ránézett, mire Móni egy kavicsot rugdosva rátért a lényegre. – Infónk volt. Jól láttam, hogy töröltél?

– Aha – bólintott Cortez.

Mónit meglepte a válasz, úgy tűnt, valamiféle tévedésre számított, nem arra, hogy őt komolyan kitörölték. Zavartan megigazította a haját, és kínosan elnevette magát.

– Oké. Amúgy miért is? – töprengett. Erre Cortez olyat tett, ami miatt örökre utálni fogom. De komolyan! Egyszerűen széttárta a karját, és a következőket mondta:

– Őt kérdezd – és rám mutatott. Móni kérdően nézett rám, nekem pedig elakadt a lélegzetem. Ó, te jó ég.

– Mi van? – csóválta meg a fejét Móni, amiért nem is hibáztattam. Én sem értettem volna. – Te töröltél ki? – kérdezte döbbenet, én meg feszengve kicsit arrébb ültem, hogy ne legyek olyan közel Cortezhez.

– Én nem – mondtam cérnavékony hangon.

– Most ezt nem értem – fordult vissza Móni Cortezhez. Én közben megpróbáltam levegőt venni. Nehezen ment.

– Nem fontos – röhögte el magát Cortez, mire lesütöttem a szemem.

– A francokat nem, most akkor ki törölt ki? – förmedt ránk Móni, és tekintve, hogy bakancsot viselt, szerettem volna eltűnni a közeléből.

– Én voltam – szólalt meg egy hang. Riadtan Dave-re néztem, aki azt sem tudta, hogy pontosan mi történt.

– Dave, ne szórakozz már – röhögött fel Móni. – Miért töröltél ki?

– Mert én vagyok Cortez személyi asszisztense, és úgy láttam, a sok posztolásod zavaró – mondta, én meg majdnem felnevettem. Csak azért tartottam vissza, mert valahol sajnáltam a lányt.

– Nem törölhetsz ki Cortez helyett – semmisült meg Móni totálisan, amikor észrevette, hogy a kábé tízfős társaság mind őt nézi.

– Mint személyi asszisztens és legfőbb bizalmas, erre felhatalmazást kaptam.

– Menjetek a fenébe – fakadt ki hirtelen a lány, és beviharzott a suliba.

Mindenkiből kitört a röhögés, én azonban megcsóváltam a fejem.

– Azért ez durva volt – sziszegtem, és bár nem kedvelem túlzottan, azonnal megsajnáltam. Beégett, törölték, és még ki is röhögték. Ja, és miattam. Jaj. ☹

– Hát, azt hiszem, nem engem kér meg, hogy keringőzzek vele a szalagavatón – mondta Dave vigyorogva.

Kinga robogott oda hozzánk.

– Dina azt mondja, kitörölted az ismerőseid közül! – emelte fel fenyegetően az ujját Cortez előtt.

Cortez sóhajtva elmosolyodott, és csak bólintott.

– Most szomorú. Nézd meg! – mutatott Kinga az udvar végébe, ahol az a-s lányok ácsorogtak kis kört alkotva, és búskomoran beszélgettek. Több se kellett a fiúknak, iszonyatosan röhögni kezdtek.

– Hé, Macu, Dina nem veled jár? – kérdezte az egyik végzős hú, aki elsőként gondolta végig a dolgokat. Macu zavartan széttárta a karját.

– Én nem tudok róla – mondta rémülten.

– Majd fogsz – veregette meg a vállát Ricsi gonosz mosollyal az arcán.

– Hogy értitek? – kapkodta a fejét Macu. Még új. ☺

– Dinával mindenki jár egy kicsit – törölte a szemét Zsolti, és a beszólását követően még hangosabb röhögés és fütyi keletkezett. Szóval ezek azok a beszélgetések, amik régen az árkádok alatt zajlottak. Most már ezt is tudom.

– Hé, nem mindenki – töprengett Ricsi, és Cortezre nézett, aki lesajnálóan megrázta a fejét.

– Ugyan.

– Akkor, Macu, a tiéd lehet! – tapsolt Zsolti vihogva.

– Szégyelljétek magatokat! Egy lányról beszéltek! – szidta le őket Kinga szemrehányóan. A kijelentését követően mindenki kiröhögte, és „húú”-ztak is egy sort, úgyhogy dühösen ott hagyott minket.

Mosolyogva csóváltam a fejem a többiek vihogását hallgatva, és ránéztem Cortezre. Úgy tűnt, mindenkit kitörölt, aki az utóbbi időben egy kicsit is idegesített. WOW! Csupa nagybetűvel.

Suli után Virággal és Ricsivel indultam haza, aztán ők továbbmentek, mert ma babázós délutánt tartottak, mentek meglátogatni Virág kisöccsét. Elmondásuk szerint Beni tök jó fej kölyök, ráadásul imádja Ricsit, aki vett neki kis méretű Rockstar cuccokat. Úgyhogy Virág öccse halálfejes cuccokban nyomja. Valóban masszív kölyök, sose sír, ha dögönyözik, pedig ezek ketten rendszerint szétszedik a gyereket.

– Jók legyetek – köszöntem el tőlük mosolyogva.

– Te is – ölelt meg gyorsan Virág, Ricsi meg csak rávert a vállamra. Ő így köszön. ☺

Ahogy beléptem az ajtón, anyu rögtön elém jött, ami sose jelent jót.

– Reni, igazán nem akarok szigorúnak tűnni – kezdte. Na, vajon most mit csináltam? – De véletlenül ránéztem ennek a Gombának az adatlapjára. És nagyon nem szeretném, ha barátkoznátok – mondta komolyan. Sóhajtva megráztam a fejem. Cortez és anyu jobban is kijöhetnének egymással.

– Már kitöröltem.

– Ó, de jó! – könnyebbült meg azonnal. – Az ismerősei, a falán lévő üzenetek, az a rengeteg primitív hozzászólás, az érdeklődési köre... – kezdte sorolni, de teljesen feleslegesen, mert, mint már mondtam, kitöröltem.

– Igen, tudom – bólogattam.

– Jó. Nem szólok bele, hogy kivel barátkozol, de azok a képek! – rázta a fejét rosszállóan. Igen, én is láttam Gomba képeit, a legtöbb felvételen illuminált állapotban pózol koncerteken, de hál most erre mit mondjak? Tizenyolc múlt, zenész, sok lány veszi körül, úgyhogy nem egy tipikus Jane Austen-karakter. Van ilyen

– Kitöröltem – váltottam át papagáj üzemmódba.

– Köszönöm – mosolygott rám anyu hálásan, és látszott rajta, hogy most nagyot nőttem a szemében.

– Cortez volt – vonogattam a vállam.

– Hogy érted?

– Nem akarja, hogy Gomba megismerjen. Kicsit kiakadt.

Anyu felvont szemöldökkel gondolkozott, és üvöltött róla, hogy ezt most nem tudja hirtelen hova tenni. A szüleim nem rajonganak Cortezért, ennek több oka is van (ugye az ominózus szilveszteri csók, meg hogy barátnője volt, meg hogy rengeteget sírtam miatta stb. stb., ez már amúgy is elég ok, hogy rajta legyen azon a bizonyos listán), úgyhogy most meglepte anyut, hogy ők ketten valamiben egyetértenek.

Egy gyümölcsjoghurttal és egy csomag keksszel mentem fel a szobámba tanulni. Véletlenül leettem az etikakönyvem, de mindegy. Mikor mindennel végeztem, bekapcsoltam a gépem, és megvártam, hogy betöltődjön az msn. Sokan online voltak, Jacques azonnal rám is írt, de kértem, hogy várjon egy kicsit. Rákattintottam Cortez nevére, ami egyébként elfoglaltat jelzett, de gondoltam, próba szerencse. Másolom.

Reni üzenete: Szia. Itt vagy?

Cortez üzenete: Itt.

Reni üzenete: Figyelj csak.

Cortez üzenete: Figyelek.

Reni üzenete: ☺ Oké, szóval gondolkoztam.

Cortez üzenete: Nem meglepő.

Reni üzenete: Jó, elmondhatom???

Cortez üzenete: :D Parancsolj.

Reni üzenete: Lekötelezel. Na. Szóval az van, hogy megtennél valamit?

Cortez üzenete: ?

Reni üzenete: Akiket ma kitöröltél. Visszajelölnéd őket?

Cortez üzenete: Annyira tudtam. LoL.

Reni üzenete: ???

Cortez üzenete: Büntudatod van, mi?

Reni üzenete: ...kicsit.

Cortez üzenete: :DDD

Reni üzenete: Ne ne vess már!!!

Cortez üzenete: Ok, ok. Akkor vissza őket? Mindet?

Reni üzenete: Igen. Köszönöm.

Cortez üzenete: Nm.

Sóhajtván lehunytam a szemem, és bár tudtam, hogy magam ellen cselekszem, ezt így tartottam helyesnek. Ne töröljön ki miattam senkit. Akármennyire nem kedvelem a lányismerőseit, kezdve a volt barátnőjével, attól még ők vannak. Az életből nem lehet egy gombnyomással kitörölni embereket, ez csak a virtuális világra igaz, és attól, hogy szemét módon kitöröltetem őket, attól még semmi nem változik. Az nem én lennék, ha ezt hagytam volna. Lehet, hogy balek vagyok, de szemét nem. Legalábbis nem szeretnék az lenni. Mivel Cortez nem írt többet, felnyitottam Zsák ablakát, és vele beszélgettem majdnem egy órán át.

Dave: 5/5* – infón megmutatta, hogy hányan kommentáltak az ellopott telefonjának a videójára. Sok-sok szomorú extulaj panaszkodott ott. Hát, ilyesmi is össze tudja hozni az embereket. ☺

Pótvacsora apuval: 5/5* – késő este összefutottunk a konyhában. A hűtőben kotorászva nem bírta kihagyni a „Gombát kérsz?” poént. Haha. Anyu meg nem tud titkot tartani! Nem ér.

Cortez: 5/5* – hogy értette, hogy nem érdekli Jérôme, Peti, de még Arnold se??? Ez most mit jelent?

Szeptember 30., csütörtök

Reggel esett az eső, úgyhogy a farmerdzsekimre rávettem az esőkabátom, felhúztam a kapucnimat, és a dombon lefelé kavargó vizet bámulva sétáltam a sulijig. A többiek éppen azon vitatkoztak, hogy pontosan hány nap van még az őszi szünetig.

– Nem bírom már a sulit. Totál kikészít – csóválta a fejét Zsolti, miközben a pulóverén át nézegette a bicepszét.

– Még csak most kezdődött – nevettem el magam.

– Viccelsz? Már egy hónapja tart! – vágta rá értetlenül. – Azt hiszem, ideje meglátogatni a dokit.

– Ha lógsz, beköplek – állt meg a társaságunkban Kinga, aki úgy gondolta, ez jó belépő. Zsolti szó nélkül hagyta, Kinga meg felém fordult. – Renáta, meddig fog esni?

– Anyu szerint jövő hétig – feleltem.

– Ez nem igaz! – csettintett mérgesen. – Szombaton versenyem van.

– Ázotlós-szagod lesz! – vihogott Zsolti.

– Az értelmi szintedre való tekintettel erre nem reagálnék – kontrázott Kinga azonnal. Amíg ők ketten elvitatkoztak (csak a szokásos reggeli öldöklés), addig én Virágékhoz fordultam.

– Figyelj csak, ha úgyis mentek moziba, vennél nekem valamit? – kérdeztem halkán.

– Ühüm, persze. Mit?

Mivel viszonylag halkán beszélgettünk, azonnal felkeltettük a többiek érdeklődését.

– Hú, valami lányos dolog? – vigyorgott Dave izgatottan.

– Aha – bólintottam. – Szörnyen lányos gitárhúrokat vesz nekem – feleltem.

– Minek az neked? – nézett fel Cortez.

– Mert ezer éve elszakadt, és mindig elfelejtek venni.

– Gitározgatunk? – boksolt bele a vállamba Zsolti játékosan, én meg kissé elhúzódva dörzsölgettem a karom. Mi ez a „haver vagy, leütlek” dolog a fiúknál? Mert leszokhatnának róla.

– Úgy döntöttem, akkor is megtanulom a *Megfogtam egy szúnyogot*-ot! – jelentettem ki határozottan. Cortez elröhögte magát, Ricsi pedig bólogatva méregetett.

– Ha megtanulod, beveszünk a bandába.

– Rendben – nevettem fel hangosan, aztán riadtan Karcsihoz rohantam, akinek a csúszós járdán megcsúszott a kereke, és hatalmasat taknyolt a bicájával.

– Jól vagy? – segítettem fel. A sulihoz érkező diákok mind tapsoltak és füttyögtek.

Még ha mindenki jó poénnak is tartotta Karcsi esését, én akkor is kiállok az elvem mellett, miszerint „ne bántsunk másokat, főleg ne a gyengébbeket”. Sajna a Szent Johannában egyedüli harcos vagyok, még Kingára sem számíthatok ebben a témában, ugyanis ő az első, aki eltiporja a gyengéket.

A terembe érve leültem a padomba, és gondosan előkészítettem az etikafelszerelésemet, aztán az ablakon lefelé igyekvő esőcseppek versenyét bámultam. Kiválasztottam egy szimpit, és annak drukoltam. Éljenek az unalmas őszi reggelek!

Vladár csengetéskor becsukta maga mögött az ajtót, és kérdően nézett körbe. A fél osztály hiányzott.

– Hol vannak a többiek?

Abban a pillanatban kinyílt az ajtó, és sorban beesett Virág, Ricsi, Cortez, Zsolti, Macu és Dave.

– Már tart az óra! – förmedt rájuk Vladár. És ezzel el is intézte. Bezzeg ha én jönnék csengetés után! Talán ki is rúgatna. Pff.

Ma nem feleltünk, de a tanár úgy döntött, hogy kicsit átismételjük az eddigieket. Ami úgy nézett ki, hogy ő kérdezett valamit, és ügyet sem vetve a jelentkező Kingára, hozzátette, hogy „mondja meg például Rentai”. És akkor megmondtam. A következő kérdéseknél ugyanez. Végül Kinga lecsapta a karját az asztalra, és feltűnően fújtatott. Burkolt felelésem végeztével (jegyet persze nem adott rá) továbbmentünk az anyaggal. Ma is élveztem Vladár órájának minden percét.

Szünetben kikerültem a tévé előtt ugráló Andrist és Robit (mindketten fekete kapucnis pulcsiban és bakancsban voltak, és valamiért egymást rugdosták), és a szemerkélő eső ellenére kimentem az udvarra. Egy zsepivel letöröltem a pad támláját, aztán felültem rá. Hamarosan a többiek is megérkeztek, és Cortez helyet foglalt mellettem. Egy hirtelen mozdulattal a hátam mögé nyúlt, nekem meg összerándult a gyomrom, mert a mozdulat teljesen olyan volt, mintha átölelne. Levegőt sem mertem venni, csak elkerekedett szemmel meredtem magam elé, és vártam, mi történik. A következő pillanatban a kapucnimat ráhúzta a fejemre. Alig tudtam leplezni a csalódottságom, de magamra erőltettem egy mosolyt. Hát, nehezen ment. A rossz idő miatt amúgy is szomorú kedvemben voltam, és így, hogy „Cortez majdnem átölelt, de nem”, még inkább elszontyolodtam. Kicsit egyedül éreztem magam, ahogy körbenéztem. Virág előttem ácsorgott, és bambult, Ricsi hátulról ölelte át, és összefonta a karját előtte. Egy kilencedikes lány és fiú kijött az udvarra, és ahogy maguk mögött tudták Mádayt, megfogták egymás kezét. Edina Macu előtt tette az agyát, ügyelve arra, hogy minden nevetésnél megérintse a fiú karját. Miért van az, hogy ha kicsit elromlik az idő, mindenhol boldog szerelmeseket látunk? Azt hiszem, Kinga is ezen filózott, és eszébe jutott, hogy nincs minden veszve, hiszen van egy kitalált barátja.

– Felhívom Benoît-t – mondta tök váratlanul. A többiek amolyan „tedd azt” nézéssel nyugtázták, senkit nem hatott meg nagyon.

Miközben a társaságtól ellépő, „telefonáló” Kingát néztem, eltöprengtem. Vajon kit hívott? Hívott egyáltalán valakit? És ha nem, akkor nem érzi cikinek, hogy magában motyog franciául? Na, mindegy. Viszont egyvalamit elért. Nem is akármit.

– Kezd idegesíteni az a „budoár gyerek” – mondta hirtelen Zsolti. Na, végre!

– Miért? – kérdeztem kicsit hátralökve a kapucnimat, mert nem láttam ki alóla.

– Ki az egyáltalán?

– Láttad a képet, nem? – hárítottam gőzerővel.

– Ja. Láttam.

– Hát, ő az – vonogattam a vállam.

– Úgy látszik, Kingának olyan barát kell, aki minimum két órára lakik. Vonattal, repülővel, tökmindegy – nevette el magát Ricsi, arra utalva, hogy Kinga volt barátja (ő igazi volt), Olivér is tök messze lakott, és emiatt szinte soha nem találkoztak.

– Más is bírja a távkapcsolatokat – szólt bele Cortez. Ott a pont. Ezt nekem szánta. Szó nélkül hagytam, és a többieket figyeltem, akik már belevetették magukat a témába.

– Hülyeség. Sose működik – bizonygatta az egyik végzős srác, akinek, azt hiszem, Attila a neve.

– Miért ne működne? – kérdezte Dave. – Ott a net!

– Akkor ölelgesd a skype-ot! – vágta rá a végzős.

Hú, nehéz téma, csak kapkodtam a fejem. Szinte mindenki azt mondta, hogy egy távkapcsolat halott, egyedül Dave ragaszkodott a „technika segítségével minden megoldható” elméletéhez.

– Ren? – kérdezett meg hirtelen Ricsi, mire zavartan megigazítottam a kapucnimat.

– Én hiszek abban, hogy ha szeretünk valakit, akkor nem számít a távolság – mondtam, és kicsit romantikusnak tűnhettem, emiatt aztán égtem egy sort.

– Képes vagy várni egy találkozásra akár hónapokat is? Nemáár! – rázta a fejét Zsolti.

– Pedig igen – motyogtam lesütött szemmel, és nagyon nem a kitalált francia barátomra gondoltam.

– Reni ilyen türelmes lány – húzta gúnyos mosolyra a száját Cortez.

– Fogalmad sincs, hogy mennyire! – bukott ki belőlem őszintén, és ahogy kimondtam, már meg is bántam. Cortez felvont szemöldökkel, csodálkozva nézett.

– Mi? – nevetett rám zavartan.

– Semmi – ráztam meg a fejem, és hálát adtam Kingának, aki éppen akkor jött vissza.

– Benoît üdvözlöl – mondta nekem.

Unottan néztem rá. Jó lett volna véget vetni ennek a sztorinak és „szakítani” a két kitalált baráttal, de így, hogy Zsoltit elkezdte idegesíteni a téma, Kinga tuti, hogy nem vall színt. És addig én sem tudok. Tehát Cortez továbbra is azt hiszi, hogy van barátom, és ahogy látom, egyre kevésbé érdekli.

Duplamagyaron Kardos maratoni felelettel készült, úgyhogy amint belépett a terembe, már szólította is az elsőt.

– Nagy Zsolt feláll, a többi csendben olvas.

Zsolti eltette a műanyag villáját meg a dobozos salátáját (?), és feltápáskodott.

– Rendben – rágta meg gyorsan az utolsó falatokat, és lenyelte. Mivel félúton megakadt az étel, ökölrel megveregette a mellkasát, majd ivott pár kortyot. Kardos rezzenéstelen arccal nézte végig a jelenetet. Zsolti a pulcsija ujjába törölte a kezét, és végre elkészült, jöhetett a felelés. – Miből is...? – vakargatta meg a fejét.

– Csehov – szólt rá türelmetlenül Kardos.

– Jó, megvan – csettintett Zsolti. – Szóval Csehov: A Sas – kezdte, én meg a szám elé kaptam a kezem, nehogy felnevessek. Kardos az orrát dörzsölgette, Kinga pedig elkerekedett szemmel fordult hátra.

– Az *Sirály*, te barom! – förmedt rá. Zsolti átgondolta a dolgot, végül megvonta a vállát.

– Na és? Madár-madár.

Az egész osztály elnevette magát, és csak akkor csitultak el, amikor Kardos felemelte a naplót, és rávágott vele a tanári asztalra. Akkor azonban néma csend lett.

– Ül le, egyes – szólt Zsoltira, szeme szinte izzott a dühtől. – Macuda!

– Igen?

– Lennél szíves felállni?

– Felelek? – döbönt le Macu.

– Igen.

– Tanár úr, még nem olvastam – vallotta be. Rossz pont. Kardosnál nagyon rossz.

– És miért nem? – érdeklődött a tanár, látszólag barátságosan. Én azonban tudtam, hogy ez csak álca. Magamban azon fohászkodtam, hogy Macu gondolja át, mielőtt válaszolna. Nem gondolta.

– Mert nem találom a fájlt.

Hát, ennyi kellett. Én behúztam a nyakam, mert tudtam, hogy üvöltés jön. Ha van valami, amit Kardos ki nem állhat (Cortezen kívül), az a letölthető könyv. Három percig ordított Macuval, aztán leültette egyessel.

– Zsidák – lapozott a naplóban Kardos.

– Hiányzik, megfázott! – kiáltotta be Ricsi.

– Itt vagyok! – nézett hátra Gábor félénken.

Ricsi totál ledöbbsent.

– Mikor jöttél? Óra előtt?

– Egész nap voltam – felelte.

– Az gáz – röhögött fel Ricsi.

– Mi lenne, ha Pósa befejezné a beszélgetést, Zsidák pedig felelné? – érdeklődött Kardos. Azt hiszem, elege volt belőlünk.

Gábor felelete közben Kardos végre megnyugodott, és bólogatva hallgatta, aztán megakadt a tekintete valakin. És valamin. Még Gábor beszélt, amikor Kardos elindult a padok között, aztán megállt Dave mellett.

– Pontosan mit csinálsz? – kérdezte. Dave felnézett a Mac Bookjából, és riadtan csukta le a tetejét.

– Gondoltam, amíg tart a felelés...

– Felmayer, add ide az ellenőrződöt! Azonnal – emelte fel az asztalról Kardos a gépet, és a hóna alá csapta.

– Neeee! – üvöltötte Dave. – Csak ezt ne! Kifosztottak, kiraboltak, meglökdöstek, semmim nem maradt, csak ez! – sipákkolt, és a jelenetet látva én simán elküldeném a színpálya szobába. Szinte látom magam előtt. A ma esti előadás: Az Alma. Főszerepben Felmayer Dávid.

Kardos kissé megriadt a hisztérikus viselkedéstől.

– Szünetben megkapod az osztályfőnöködtől – mondta.

– De az még harminc perc! – hajtotta le a fejét Dave a padjára, és látványosan szenvedni kezdett. Techfüggő? Ááá, nem vészes. ☺

Este Virág és Ricsi eljött hozzám Adam Lamberttel. Már mint a kutyával. Úgyhogy kimentem a kapuhoz, és kifizettem a gitárhúrt.

– Köszönöm. Milyen volt a film? – érdeklődtem, miközben szemügyre vettem a csomagot.

– Úúú, iszonyat jó, pörgős és izgi, és wow – lelkesedett Virág

– Menni fog egyedül? – kérdezte Ricsi a kezében tartott húrokat nézve.

– Gondolom. Van egy hangvillám. Mondjuk, eddig még nem jöttem rá, hogy kell az alapján behangolni a gitárt, de elszórakozom vele.

– Inkább hozd be holnap a suliba – tanácsolta nevetve.

– Hú, és akkor gitártokkal jössz reggel, mint Taylor Swift! – vigyorgott Virág.

– Aha. Csak annyi a különbség, hogy Taylor tud gitározni, nekem meg van gitárom. Minden más stimmel – jegyeztem meg szórakozottan.

Még beszélgettem volna velük, de apu kiszólt, hogy megfázom (okosan pólóban rohantam ki), úgyhogy elkészöntem Ricsiétől, és visszamentem a házba.

Töri: 5/5* – ötös lett a tézém! Hurrá.

Sulirádió: 5/4 – esős nap, melankolikus dalok. ☹

Peti: 5/5* – holnap elém jön, és elmegyünk mászkálni! De jó!

Arnold: 5/3 – egyre kevesebbet jelentkezik. Nem értem. Mindegy, azért írok neki.

Zsolti és Kinga: 5/? – jó lenne, ha kezdenének egymással valamit, mert igazán lerendezném már a „francia kapcsolatomat”.

Honfoglaló: 5/2 – ezer éve nem játszottam, ma felnéztem az oldalra. Nyertem egy fordulót, de nem volt az igazi. Inkább kiléptem.

Október 1., péntek

Gitártokkal a vállamon indultam suliba, ami meglehetősen menő érzés volt. Ahogy a sulifelé sétáltam, arra gondoltam, a mellettem elhaladó autókban olyasmiket mondhatnak: „ott a gitár lány”, vagy éppen: „nézd, egy lány gitárral”. Aztán rájöttem, hogy valószínűleg senki nem beszél rólam, de mindegy, azért klasszul éreztem magam. Amúgy pedig ahogy megérkeztem a Szent Johannához,

Zsolti azonnal elszedte a hangszeremet, és kiröhögte. Szerinte „de béna!”. Szerintem meg kezdő gitár, és még ezen sem tudok játszani, úgyhogy nekem tökéletesen megfelel.

– Ren, annyira bírlak. De komolyan – lépett mellém Ricsi. Ismertem ezt a nézést. Ez volt az „add ide a matekházat” pillantás. Kivettem a táskámból a spirálfüzetem, és felé nyújtottam. Azonnal ráugrottak, Virág, Ricsi, Zsolti, Dave és Macu is. Örülök, hogy új osztálytársunk beilleszkedett és rászokott arra, hogy nem tanul, továbbá rólam másol minden házit. Nem lóg ki a sorból.

– Cortez? – vontam fel a szemöldököm, mert ő egyedül nem állta sorba a füzetemért.

– Kész van – felelte Cortez, mire, azt hiszem, annyira ledöbbsentem, hogy nem tudtam mit reagálni. Csak néztem.

– Mi? – hőkölt hátra Ricsi.

– Nem egy szakdogát írtam, ne vágj már ilyen fejet – röhögött fel Cortez.

– Te megírtad a matekot? Miért? Mondd, miéért? – dramatizált Zsolti, és még Cortez karját is megrángatta a hatás kedvéért. Mindenki várta a választ, Cortez pedig lazán megvonta a vállát.

– Jövöre érettségizni kéne – mondta, én pedig büszkén pillantottam rá.

– De az jövöre van! Addig itt van Reni – értetlenkedett Dave.

– Mondjuk, ebben van valami – töprengett Ricsi. – Azt se tudom hogy jutottam el tizenegyedikig. Emlékszik rá valaki? – forgolódott, mire elneveztük magunkat.

– Azt mondjátok, hogy csináljunk házit? – rémült meg Zsolti.

– Szerintem ez jó ötlet – feleltem őszintén.

– Nem kéne túlzásba vinni. Mondjuk, kiválasztok egy tárgyat, amiből megcsinálom – alkudozott Ricsi. Nevetve bólogattam, jelezve, hogy támogatom az ötletet. Hihetetlen elhatározás.

– A tesi számít? – próbálkozott Zsolti.

– Nem – feleltük egyszerre.

– A fenébe.

A suliba belépve leemeltem a tartóból egy példányt a suliujság októberi számából, és fellapoztam, miközben Máday „üdvözölte” az érkezőket. Ma eléggé esett az eső ahhoz, hogy ne tudjunk kimenni az udvarra, úgyhogy a szünetekben a teremben maradtunk. Matek után (Cortez kapott egy hármast, wow!) biosz következett, de Baranyai nem volt bent, úgyhogy Tölgyessy jött helyettesíteni. Egy „kulturáltan foglaljátok el magatokat” mondattal engedte, hogy mindenki azt csináljon, amit akar. Úgyhogy visszakértem a gitárom Robitól, aki Andrissal együtt egész nap azzal játszott, és felültem a padomra. Kibontottam a csomag hűrt, és próbáltam rájönni, melyik melyik lehet. Tanácstalanul néztem fel, de Ricsit nem akartam zavarni, éppen Virággal nézett *Family Guyt* a telefonján. Egymás mellé húzták a székeket, megosztották a fülhallgatókat, és nagyon elmerültek az apró képernyő bámulásában. Annyira aranyosak voltak, hogy úgy döntöttem, inkább elrakom a gitárom, amikor valaki hirtelen rám szólt.

– Add ide.

– Kösz – nyújtottam a hangszert Corteznek, aki átvette, és bujkáló mosollyal méregette a gitárom, aztán úgy döntött, nem tesz rá megjegyzést.

Kicsomagoltam az egyik szendvicsem (paprikás szalámi lap sajttal, elmege), és a zsömlébe harapva néztem, ahogy Cortez tök gyorsan lecseréli a húrokat, sőt elkezdte behangolni a gitárom De jó!

– Játssz valamit! – pattant fel Andris, ahogy meghallotta a pengetést.

– Metallicát nyomj! – érkezett meg Robi is. Cortez gondolkodott pár pillanatig, aztán rákezdett a *Nothing Else Mattersre*. WOW! Csupa nagybetűvel. Úgy gitározott, mintha tök természetes lenne hogy valaki leül, és csak úgy lejátszik egy dalt. Pedig tapasztalatból tudom, hogy gitározni nehéz! Nagyon! Kicsit rontott az élményen, hogy Andris és Robi énekelték a számot, de Cortez akkor is fantasztikusan játszott!

Amikor vége lett, mindenki tapsolni kezdett, és Tölgyessy is mosolyogva nézett felénk. Kicsit zajosak voltunk ugyan, de nem szólt érte. A gitározás simán belefér a „kulturáltan elfoglaljuk magunkat” kategóriába.

– Green Dayt tudsz? – kérdezte Macu. Időközben elég sokan lettünk, a többiek Cortez közelébe húzták a padokat és székeket, és csendben hallgatták a műsort. ☺

Macu kérdésére Cortez csak egy „ezt most komolyan kérdezed?” pillantással válaszolt, lefogta az akkordot, és akusztikus verzióban eljátszotta a *Boulevard of Broken Dreamst*. Ehhez a számhoz már Zsolti is csatlakozott, és dobolgatni kezdett a padon. Amíg a többiek a jó hangulattal, a dalokkal és a szövegek erős hiányosságával foglalkoztak, én nem tudtam levenni a szemem Cortezről. Ott ült a padon, lazán lehajtott fejjel, a gitárt nézve. Homlokába hullott tincseit néha félresöpörte, és oda mosolygott Zsoltira, amikor valami hülyeséget mondott. Az angol kiejtése tökéletes. A hangja is. Meg ő is. Ahogy van. Szeretem. ☺

Duplaangol után átmentünk tesire. Még mindig esett, úgyhogy Virággal szinte átfutottunk az udvaron, és lerogytunk az öltöző padjára. Az a-sok már ott voltak, és mint mindig, a fiúkról pletyziztek. A téma, bármilyen hihetetlen, Cortez volt. Ki más. Nem tudtak újat mondani, minden elhangzott szóval tisztában voltam és egyet is értettem. Kicsit népszerű. Mindegy.

Kingával és Virággal mentünk be a terembe. A fiúk a lelátón ültek, és az érkezésünket vidáman fogadták.

– Ma együtt tesizünk! – kiáltotta Zsolti.

– Hurrá – húzta el a száját Kinga, és megrántotta a copfját, ami olyan szoros volt, hogy a látványra az én hajhagymáim is felkiáltottak.

Szekeres (a fiúk tesitanára) belefúj a sípjába, mire mindenki feltápászkodott.

– A mai órán kidobós. A-sok a b-sek ellen.

– Miért nem fiúk a lányok ellen? – kérdezte Zsolti.

– Mert a lányok heten vannak – felelte a tanár.

– Plusz Dave – mondta Zsolti. Őrületesen nagy röhögés keletkezett, Dave pedig unottan tapsolt.

– Nagyon nagy poén volt. Mióta akarod ellőni?

– Á, rögtönöztem – legyintett Zsolti.

Éles sípszó hangzott fel, amitől kissé csengett a fülem. A tanár szólt, hogy akkor talán álljunk be. Hogy én mennyire utálok a kidobóst! Beálltam hátra, Zsolti mögé, remélve, hogy takar. Az a-sok kezdtek, náluk volt a labda, és az egyik fiú (tizenegyedikesek vagyunk, de még mindig nem tudom a nevét) kiválasztotta a leggyengébb játékost, és megcélozta Virágot. Fél kézzel megfogta a labdát, ujjai belevájtak a gumiba, megemelte a kezét, és már dobta volna, amikor rájött, hogy valaki nézi. Ricsi kissé oldalra billentve a fejét, kérdően pillantott a fiúra, aki azonnal lereagálta a helyzetet, és átgondolta. Egy raszta hajú, szemöldökpiercinges basszgitárost haragított volna magára. Szerintem rájött, hogy jobb a békesség. Így Virág megmenekült, és tovább ugrálhatott összevissza, senki nem foglalkozott vele. Nem akarták kidobni.

Kinga legelöl volt, és minden dobást elkapott, vetődött, ugrott, hártott, és kidobálta az a-sokat. Kíméletlenül.

– Gyerünk! Mintha élnétek! – tapsolt kettőt, hátrafordulva hozzánk. Abban a pillanatban előrebukott a feje, és láttam, ahogy a gumilabda elpattog. Kidobták. Amíg háttal állt. Húú!

Kinga eszelős tekintettel fordult meg.

– Ki volt ez a gyáva féreg? – ordította vörös fejjel.

– Já... játszunk, nem? – dadogta Krisztián, akinek a suliójságnál eldőlni látszik a jövője. Kinga ki fogja csinálni.

– Megjegyeztek! – mutatott Kinga mutató- és középső ujjal először a saját, majd Krisztián szemére. – Dobjátok ki! – utasított minket, aztán, mintha valami nem stimmelne, megrázta a fejét. – Renáta hol van?

– Itt vagyok – leskelődtem Zsolti háta mögül.

– Jó lenne, ha nem bujkálnál! Kezdj el játszani, nyernünk kell! Na!

Hát, sajna ki kellett lépnem Zsolti mögül, pedig olyan jól szórakoztam ott. A következő pillanatban Edina találta el az arcom, ami égett és azonnal kipirosodott. Hurrá.

– Menj, mosd meg hideg vízzel – tanácsolta a tanár, én meg befutottam az öltözőbe. Kinga a fejét rázva fejezte ki nemtetszését, amiért kiestem. Az nem igazán érdekelte, hogy leszakadt a fél fejem. Viszont a sérülésem miatt (amire kicsit rájátszottam) nem kellett visszaállnom a következő játékba, hanem a lelátón ülve Virág szemüvegére vigyáztam, és figyelhettem a többieket. Ez sokkal szórakoztatóbb volt. ☺

A suliból kiérve elköszöntem a többiektől, és a gitártokot a vállamra véve, mosolyogva átsiettem az úton.

- Beatles-lány! – üdvözölt Peti boldogan.
- Emó-fiú – köszöntem vissza nevetve.
- Mi ez a gitár? – csodálkozott, és nyújtotta a kezét, hogy majd ő hozza.
- Próbálkozás – feleltem legyintve.
- Indulhatunk?
- Igen, csak felhívom anyut. Helyzetjelentés, tudod... – kerestem elő a mobilom.

Amíg telefonáltam (anyu szerencsére ismeri Petit, és bár kicsit furcsállja a kifestett szemű fiút, egyéb kifogása nincs a barátságunk ellen), Peti a sulis előtt ácsorgó társaság fürkésző pillantásait állta.

- Minden oké? – kérdeztem, amikor letettem a telefont.
- Már megszoktam, hogy néznek – mondta mosolyogva.

Felvette a gitárom, és sétálni kezdtünk. Hallottam a füttyögést és röhögést a hátunk mögött, de nem foglalkoztam velük. Csak egyszer fordultam hátra zavartan felnevetve, amikor Zsolti azt üvöltötte, hogy „Tokio Hoteeeel”. A fejemet csóválva intettem nekik. Virág vadul integetett, Macu és Dave vihogott, Zsolti üvöltözött, Ricsi valamit dobált utánunk (?), Cortez pedig mosolyogva nézett felénk. Szórakozottnak tűnt. Fogalmam sincs, miért.

Petivel tök jól éreztem magam, egy csomót beszélgettünk meg bóklásztunk a plázában, végül pedig beültünk a Mekibe. A nagy vaníliás shake-em hazáig kitartott, úgyhogy azzal érkeztem haza. Persze anyu kiakadt, hogy „szemetet” vacsoráztam, apu viszont sóvárogva nézte a műanyag poharam. Természetesen nem feledkeztem meg róla, ott lapult a táskámban egy kihűlt almás táska. Hát, ilyen a mi titkos szövetségünk. Elalvás előtt bekapcsoltam a gépem, hogy megnézzem, írt-e Arnold. Csalódottan konstatáltam, hogy nem érkezett tőle mail. Mástól viszont igen. A levél rövid volt, csupán egy sor. Másolom: „Nem elég, hogy kitörölsz, még a próbára sem jössz el? Ejnye, te lány!”

Mosolyogva néztem meg, hogy Gomba mikor írt. Alig félórája, gondolom, mobilról. Válasz nélkül bezártam a mailem. Persze, rövid ideig ismerősök voltunk a Facebookon, akkor megnézhetette az e-mail címem, mert amióta kitöröltem, értelemszerűen nem tud ott üzenni. Megtalálta a módját, máshogy. Szóval ilyen egy rámenős fiú. Legalább ezt is tudom.

A gitárom: 5/5 – be van hangolva! Illetve be volt. Megint eltekerődtek azok az izék. ☹

Peti: 5/5* – jó barát, nagyon kedvelem ☺

Az arcom: 5/1 – nincs mese, Edina komolyan megdobott. Még mindig csíp, ha hozzáérek.

Kinga versenye: 5/2 – hajnalban kell kelnem. ☹

Jane Eyre: 5/5 – a hétvégén mindenképp kiolvasom!

Vaníliás shake sült krumplival: 5/4 – ☺

*Boulevard of Broken Dreams** 5/5* – „I walk the lonely road...” Szeretem Cortezt!

Október 4., hétfő

Abból, hogy Kinga versenye után majd nyugodtan olvasok egész hétvégén, zenét hallgatok és Virággal megsétáltatom Adam Lambertet (mármost a kutyát), semmi nem lett. Pokoli hétvégém volt. Baleseti ügyelet, Kinga törött karja... Ááá, totál kikészültem. Az egészről a nyirkos pálya és a hülye ló tehet! Oké, a ló nem, de akkor is! Szegény Kinga. ☹

Már akkor éreztem, hogy ez a nap nem lesz felhőtlen, amikor megérkeztünk Gödöllőre. Kinga volt barátja, Olivér mosolyogós pillantással figyelt minket, oldalán ott virított Vass Angéla, Kinga ősi lovas ellenfele. Szóval ők összejöttek a nyáron. Kinga úgy csinált, mintha nem érdekelné, de néha megremegett az arca, ebből sejtettem, hogy valahol fáj neki. Mert végül is ő azért dobta Olivért (skype kapcsolat volt a távolság miatt, de mindegy), mert döbbenetes módon beleesett Zsoltiba. És ennek már jó ideje, közben Olivér továbblépett, Kinga állapota viszont stagnált. Inkább ez zavarhatta, hiszen maximalista, megőrült a gondolattól, hogy egy helyben toporog, amikor a világ pedig nagyon is halad előle. Aztán ott volt a másik dolog, ami állítása szerint nem, viszont láthatóan nagyon zavarta.

Zsolti nem volt ott, és bár ezt előre bejelentette, azt hiszem, Kinga titkon remélte, hogy eljön. De nem jött. Így indult tehát a verseny a borongós, szürke ég alatt. A vízhatlan kabátomon halkan kopogtak az esőcseppek, miközben Kinga húga (Kitti) mellett álltam a fényképezőgéppel. Vass Angéla hiba nélkül teljesítette a pályát, mire Kittivel felhördültünk, és szerintem csak mi ketten nem tapsoltunk. Kinga következett. Büszkén, egyenes háttal lovagolt el előttünk, erősen koncentrálna az előtte álló feladatra. Kattintgattam párat a géppel, aztán leejtettem (a karomra húzott biztonsági zsinór tartotta meg), és rémülten felkiáltottam. Kinga hatalmasat zakózott, még bukfencezett is egyet, de pillanatok alatt felpattant, és csak megrázta magát. A lovához érve láttam, hogy bal kézzel nyúl fel, úgy szállt vissza a nyeregbe, de akkor még nem tulajdonítottam ennek nagy jelentőséget. Komolyan, elképesztő, hogy befejezte a versenyt, bár természetesen csak a hozzáállását és a kitartását lehetett díjazni, a körét nem. Odarohantam hozzá, amikor lejött a pályáról.

– Nagyon szép volt! Le a kalappal, hogy végigcsináltad! Megmutattad nekik! – öntöttem belé lelkem, már amennyire lehetett.

– Igen, tudom – mondta felszegett állal. – Hol vannak a szüleim? – kérdezte.

– Mindjárt jönnek. Miért? – kapkodtam a fejem.

– Mert eltört a karom – közölte olyan egyszerűen, mintha csak azt jelentette volna ki, hogy szemerkél az eső.

– Mi? – riadtam meg. Kinga feltúrta a ruhája ujját, és csak egyet sziszegett, jelezve, hogy fáj neki. Én meg a bedagadt, liluló alkart látva megszedültem. Ez nem normális!

Így kerültünk a balesetire, ahol másfél órát vártunk a röntgenre, további húsz percet az orvosra, majd kicsit lazultunk (egy órát) a gipszelő előtt ücsörögve. Hát, így telt a hétvége.

A sulis előtt a többiek kérdően néztek rám, ahogy odaértem. Mára enyhült az idő, kellemes napsütés volt, úgyhogy világoskék pólót meg farmert vettem fel, és csak a derekamra kötöttem egy vékony pulcsit.

– Kinga jön ma? – érdeklődött Virág riadtan.

– Igen, jön – biccentettem.

– Hogy van? – kérdezte Cortez aggódva.

– Hát... – csavartam meg az egyik hajtincsemet. – Ő Kinga, szóval a körülményekhez képest jól.

– Szívás – harapdálta a száját Ricsi. – Melyik keze tört el?

– A jobb – vágtam rá.

– Milyen kezes? – vont a szemöldökét Dave.

– Jobb – ismételtam magam. A többiek mind felhördültek, és elkaptam Zsolti tekintetét, aki a szokottnál komolyabb volt. Meg akartam kérdezni, hogy miért nem jött, vagy ilyesmi, de úgy éreztem, nincs jogom kérdőre vonni. Akkor sem, ha majd megvesztem, annyira érdekelt.

Macu és Bálint egyszerre érkeztek, gyorsan megkérdezték, hogy mi újság, úgyhogy elmeséltem újra az egész lovasbalesetet, ahogy történt. Aztán megjött Kinga.

– Te jó ég! – horkant fel, gipszelt karja a nyakába kötve lógott. – Ne nézzetek már így rám, nem haldoklom.

– Én mondtam. Magához képest jól van – nevettem el magam.

– Rajzolhatok a gipszedre? – ugrándozott Virág.

– Nem – közölte egyszerűen Kinga.

– Minden oké? – kérdezte Cortez Kingától, aki bal kezével átdobta a válla fölött az előrehulló hajzuhatagát, és kemény pillantással nézett rá.

– Úgy nézek ki? Eltört a karom, Vass Angéla nyerte a versenyt, egész vasárnap bal kézzel tanultam írni, ráadásul a színjátszósokkal feltétlenül beszélnem kell, mert ha a sérülésem miatt Dina kapja meg az október 23-i ünnepség főszerepét, akkor hamarosan ő is gipszben lesz! – hadarta.

Cortez elröhögte magát, és bólintott. Kinga idegesen kapkodta a fejét, várva, hogy megérkezzenek az a-sok.

– Hallod, Ló! – nézett rá Zsolti. – Kérsz olívbogyót? – nyújtotta felé az üveget. Nos, azt nem tudom, hogy ő miért evett reggel háromnegyed nyolckor olívát, de már megszoktam, hogy Zsolti étkezési szokásai eléggé furák.

– Nem – rázta meg a fejét Kinga, és arra sem méltatta, hogy felé forduljon. Azt hiszem, haragudott rá. Kicsit...

Az a-sok négyese odabillegett a sulihoz, úgyhogy Kinga eléjük ment, és láttuk, hogy hadonászva magyaráz nekik.

A portán felmutattuk a belépőkártyánkat, aztán sorban beléptünk az aulába. Máday a Jeanne d'Arc-szobor mellett állt kiélesedett érzékszervekkel, és ahogy meghallotta a hangunkat, azonnal odakapta a fejét. Csak ránk várt. Milyen megható.

– A balhész hatos megáll! – üvöltötte el magát.

A balhész négyes (Cortez, Ricsi, Zsolti és Dave) tehát kiegészült Macuval, aki vigyorogva indult el az ig. helyettes felé, és Bálinttal, aki büszke volt arra, hogy kilencedikesként besorolták Cortezék csoportjába. Virággal kissé odébb megálltunk, és visszatartott nevetéssel várakoztunk. Máday vöröslő fejjel nézett végig a hat fiún.

– Megkérném a mélyen tisztelt társaságot, hogy a közösségi oldalakon azonnal írják át az iskola nevét! Ez nem humoros! – förmedt rájuk.

– Miről van szó? – suttogtam Virágnak.

– Hihi – kezdte olyan „virágosan” a mesélést. Amúgy semmi extra csak a fiúk átírták a Szent Johanna Alapítványi Gimnáziumot Szent Johanna Rehabilitációs Klinika és Elmeógyógyintézetre.

Szokásos hétfő reggel. Gipszelt kar, üvöltő Máday, leteremtett diákok, hétfévi sztorizgatás és friss citromos minyon a büfében. ☺

Második óra elején Kardos idegesen nézett végig az osztályon.

– A helyesírástok pocsék! – kezdte köszönés nélkül. – Ezért a mai órán elvégzitek a Nagy Helyesírás Tesztet! Száz kérdés, jegyre.

– Tanár úr – lóbálta meg a karját Ricsi, és akkorát ásított, hogy Kardos láthatta a manduláját.

– Pósa, tedd a szád elé a kezed!

Ricsi könnyezve bólogatott, aztán megkérdezte, hogy nem kevés-e negyvenöt perc erre az „izére”.

– Talán ha elkezdenéd, elég lenne az idő – förmedt rá a tanár. – Kinga. Tudsz ikszelni bal kézzel, vagy szeretnél halasztani?

– Már elnézést – csattant fel Kinga. – Nem szeretném, ha a gipszem miatt hátrányos megkülönböztetésben lenne részem! Tudok ikszelni bal kézzel, és biztos, hogy így is jobb eredményt fogok elérni bárkinél!

– Rendben, nyugodj meg, kérlek – riadt meg Kardos.

Lenéztem a lapomra, és gyorsan neki is láttam. Már majdnem negyedórája tartott a nyelvtanóra, amikor Zsolti kérdően felnézett.

– Hogy írjuk, azt, hogy „pálya”?

– P-vel – vágta rá Dave. Mindenki felnevetett, de Kardos azonnal elcsendesített minket egy laza „még egy szó, és beszédem!” felkiáltással.

Az utolsó huszonöt kérdést kezdtem, és mivel nagyon jól haladtam, megengedtem magamnak egy villámgyors terepszemlét. Zsák hatalmasakat sóhajtott előttem, Virág a padjára borulva körmölt Miki egeres tollal, és úgy tűnt, nagyon koncentrálni. Gábor már kész volt, Kinga a bal kezét szuggerálta, hogy írjon rendesen, mögötte Zsolti az egyik kérdésen vihogott. Fogalmam sincs, mit találhatott viccesnek. Dave a tolla végét rágva a falat bámulta, szerintem fejben próbálta átgondolni, hogy a Word mit húzna alá pirossal. Andris és Robi a pad alatt nyitott könyvből puskáztak, Macu szintén a pad alatt a telefonjától várta a segítséget. Azt hiszem, Ricsi elaludt (?), a mögöttem ülő Cortez pedig összefont karral nézelődött. Lepillantottam a lapjára. Bele se kezdett. A régi szép idők.

– Írd le – tátoztam gyorsan, és visszafordultam.

Kicsit megemeltem a lapom, hogy hátulról lássa az ikszeket, és úgy csináltam, mintha ellenőrizném. A tollsercegés alapján elkezdett írni. Klassz.

– Ki szeretne előbb egyest? – nézett ránk hirtelen Kardos.

– Csak átnéztem a válaszaimat – füllentettem elvörösödve.

– Ahogy Antai-Kelemen is. Tedd le a lapod, Reni – csóválta meg a fejét, én pedig szót fogadtam.

Kardos odament Gáborhoz, én meg kihasználtam az alkalmat, és gyorsan megfordultam.

- Hol tartasz?
- Biztos megvan a kettes – vonogatta a vállát.
- Akkor jó – bólintottam megkönnyebbülve. – Akarsz hármast? – ajánlottam fel.

Cortez gúnyosan elmosolyodott.

- Írd a végét, mert nem leszel kész.
- Ó, tényleg – jutott hirtelen eszembe, hogy az utolsó oldalt még el sem kezdtem.
- Reniii – pissegett Virág.
- Igen? – fordultam felé.
- Nem értem a tízest.

Gyorsan megkerestem, és lesúgtam a helyes választ.

- Ugye csak visszatértél arra a kérdésre? – kérdeztem riadtan.
- Nem – rázta meg a fejét. – Ott tartok.
- Száz kérdés van! – kaptam a fejemhez.

– Ajj, de jól át kellett gondolnom – motyogta, és láthatóan sietni kezdett. Óra végére eljutott a huszonkettedik kérdésig. Huszonötötől kettes. Szegény. ☹

Csengetéskor Kardos megkért minket, hogy vigyük ki a lapokat. Feltápáskodtam, és elindultam, ahogyan mindenki. Illetve majdnem. Zsolti ugyanis hirtelen elkapta Kinga lapját, és vadul másolni kezdett róla. Erre Kinga beidegesedett, és rávert egyet a gipszével. Mindketten felordítottak, Kardos pedig elhessegette maga körül a diákokat, hogy odalásson.

- Nagy Zsolt, azonnal hozd ide a lapodat!

– Még egy pillanat – ikszelgetett összevissza sietve Zsolti. Kardos odaért hozzá, és kikapta a kezéből.

- Ezért elégtelent kéne, hogy adjak – szidta le.

– Ne aggódjon, tanár úr – bólogatott Zsolti. – Biztosan az lesz. Az osztály felnevetett, Kardos pedig úgy döntött, totálisan elege van belőlünk, úgyhogy a naplóval együtt a hóna alá csapta a tesztek, és kiviharzott a teremből. Ahogy kilépett, az a-s fiúk bedugták a fejüket az ajtón, és mikor megpillantották Andrist meg Robit, eldobtak két, vízzel teli lufit. Az egyik talált, Robi pólója tiszta víz lett, Andris viszont jó reakcióidőt produkált, hirtelen lehajolt, úgyhogy a neki szánt lufi Virág padján csattant szét, és azonnal eláztatta a mappáját.

- Jaj, ne, a rajzaim! – visította, és kapkodva megpróbálta felitatni a pulcsijával.

Azonnal odapattantam, és kirángattuk az elázott lapokat. A grafit szétfolyt, a temperával készült képek összetapadtak, Virág pedig a látványtól elsírta magát.

– Bocs, bocs – lépett felénk az a-s fiú. Virág szipogva vonogatta a vállát, és a lapokat próbálta szétszedni.

- Ti, hárman! – mutatott rájuk Ricsi, az a-s fiúk pedig megtorpantak. – Kifelé!

Ricsi felkapta Virág mappáját, és utánuk ment. Én meg elkísértem Virágot a mosdóba, hogy kezet és arcot mosson. Utóbbi azért kellett, mert miután szétszedte a lapokat, megdörzsölte a szemét, ami kék és sárga lett a festéktől.

A-sok: 5/1 – matekon Gazdag kinézett az ablakon, és megkérdezte tőlünk, hogy miért áll pár a-s fiú az udvaron tanóra helyett, és miért tartanak lapokat a nap felé fordulva. Mi állítottuk, hogy nem tudunk erről semmit. ☺ Ricsi sem... Tényleg.

Justine: 5/4 – írt mailt, már válaszoltam is rá.

Olvasókör: 5/5 – Flóra Ady-verseket olvasott fel. Karcsi, mondjuk, nem mert ránézni, de hazafelé sétálva elmondta, hogy nagyon tetszett neki. Mármost a vers. Na persze. ☺

Kinga: 5/5 – le a kalappal előtte. Minden órán megpróbált írni (bal kézzel!), és övé marad az '56-os főszerep. Mondjuk, nem csoda, ki merne vitába szállni a gipszelt karú Kingával???

☺

Jane Eyre: 5/5 – Végre kiolvastam! És imádom!

Október 5., kedd

Reggel a farmerdzsekimet ráhajtottam a táskámra, és elindultam. Amikor kiléptem a kapun, tök szép idő volt, és jól is esett a reggeli séta. Amíg a suliba értem, meghallgattam két Oasis-dalt (*Importance of Being Idle, Rockin' Chair*).

– Sziasztok – köszöntem a többieknek, és mivel erős hiányérzetem támadt, kérdőn kapkodtam a fejem. – Cortez?

– Beteg – felelte Ricsi, aki a szemöldökpiercingjét forgatta.

– Mi baja? – sápadtam le azonnal.

– Megfázott vagy mi.

– Ó – bölintottam csalódottan. Ezért vesződtem annyit a hajammal reggel... na, mindegy. – Átadod neki, hogy jobbulást? – kérdeztem.

– Add át neki te – mosolygott rám Ricsi, amitől kissé feszengeni kezdtem.

– Hogy érted?

– Viszed neki a leckét, nem?

– Miért nem ti vizitek? – fordultam körbe.

– Mert mi suli után rohanunk – tapsikolt Virág. Összeráncoltam a homlokom, aztán hirtelen eszembe jutott, hogy Virág tegnap este, kutyasétáltatás közben csak arról tudott beszélni, hogy ma *Megálló*-forgatás van a plázában, és AFC Tomi a vendég. Hát persze, hogy Virág (aki exemós, de még mindig nagy AFC-fan) ott lesz. Ricsi pedig természetesen elkíséri.

– Oké – bölintottam, amikor végiggondoltam. – És ti? – fordultam a többiekhez.

– Én is megyek! – közölte Dave úgy, mintha ez nem is lenne kérdéses. – Kamerák lesznek. És ha lehetőségem van rá, bemondom, hogy aki megtalálja azt a szemetet, aki kirabolt, annak jutalom jár! – tervezgetett. Hogy is merülhetett fel bennem, hogy Dave nem megy oda, ahol felvétel készül? Macu vadul bólogatott úgyhogy sejtettem, ő sem marad ki a buliból.

– Zsolti? – próbálkoztam a lehetetlennel.

– Viccelsz? Tudod, mennyi lány van egy ilyen forgatáson? Ott a helyem – vigyorgott nagyképpén.

– Értem – húztam el a számat.

Ezek szerint tényleg én viszem Corteznek a házit. Jaj, ne!

A nap egyébként unalmasan telt, szünetekben borzalmasan éreztem magam, mert bár Cortez helyére mindig felült valaki a padra (leginkább Dave és Zsolti lökdösődtek), hihetetlenül hiányzott a társaságból. Az meg persze más kérdés, hogy minden Szent Johanná-s lány pánikolt a hiányától, dalokat küldtek neki a sulirádióban (jópár Ramones lement), vadul sms-eztek, és a Facebookos falán több posztolás volt kora délutánig, mint nekem eddig összesen.

Irodalomra Kardos rossz hírekkel érkezett. Már ami a nyelvtan tesztekkel illeti.

– Lesújtó eredmények születtek! – csóválta meg a fejét hitetlenül. – Tessék, meg lehet nézni – dobta le Gábor elé a papírköteget, aki felállt, és némán kiosztotta.

– Réni! – fordult hátra hozzám Jacques csillogó szemekkel. Hármast kapott, ami borzalmasan szép eredmény. Megdicsértem, hogy tényleg tökre ügyes, aztán a szám szélét rágva néztem a többiekre.

– Azta! Húszszázalékos lett! – kiáltotta Zsolti elégedetten.

– Büszke lehetsz rá, ez azt jelenti, hogy nem tudsz helyesen írni – förmedt rá Kardos.

– Amit le akarok írni, az benne van ebben a hús százalékban – vihogott.

– Ajj! – szomorkodott Virág a lapját nézve. – Karó – mutatta felém.

– Sajnálom.

Andris és Robi egymás dogáján röhögtek, mindketten egyest kaptak, csakúgy, mint Ricsi, akié értékelhetetlen lett, ugyanis több választ is bejelölt, illetve Macu, aki lebukott a puskázással. Megfordultam, és az üres helyre lerakott papír tetejére néztem. Fejjel lefelé is el tudtam olvasni, Cortez kettést kapott. Hurrá.

Utolsó óra után elköszöntem a többiektől, akik nagy társaságba verődtek, és hangosan röhögve indultak el. Virág még útközben is hátrafordult, hogy megkérdezze, biztos nem megyek-e velük. Ezredszer is elismételtem, hogy nem. Nem igazán vonzott sem a *Megálló*-forgatás, sem az, hogy

klipet küldjek, de még AFC Tomi sem, mert nem vagyok az a „de szeretnék híres emberrel találkozni” típus. És hát, nem utolsó sorban várt rám egy beteg: Cortez.

A dombon felfelé sétálva rácsörögtem anyura, hogy házit viszek, és csak később érek haza. Anyu megértően fogadta a hírt, és a „vidd csak a tanulnivalót a kis osztálytársadnak” mondattal rakott le. Remélem, a szüleim egyszer elhagyják a „kis” jelzőt, ha a barátaimról van szó. Kezd rémesen ciki lenni.

Cortezék háza előtt vettem egy mély lélegzetet, és erőt gyűjtve lehunytam a szemem. Aztán nem tehettem mást, becsöngettem. Jó ideje már, hogy utoljára találkoztam a nagyszüleivel, úgyhogy kicsit félénken kérdeztem meg Cortez nagymamájától, hogy van, miközben beengedett.

– Menj csak fel, Reni – simogatta meg a hátam, amikor megtorpantam a lépcsőnél.

– Mennyire beteg? – érdeklődtem, hogy fel tudja készülni a drámai pillanatra, amikor meglátom a lázálomtól forgolódo, összefüggéstelenül beszélő Cortezt. A nagymamája unottan a plafonra nézett.

– Szörnyen – jegyezte meg cinikusan.

Na, ebből már sejtettem, hogy szimulánsal van dolgom. Bekopogtam az ajtaján, és benyitottam. Nemhogy lázálmokról nem volt szó, de még csak rosszul sem nézett ki! Se sápadtság, se orrfolyás, se köhögés. Semmi. Ott feküdt az ágyán, tévét nézett, és láthatóan teljesen jól elvolt.

– Látom, az utolsókat rúgod – jegyeztem meg kelletlenül, ahogy beléptem. Cortez nagy nehezen levette a szemét a tévéről, és felém nézett.

– Nem sértegetjük a beteget – ajándékozott meg egy gyönyörű mosollyal. Letettem a táskám a fotel karfájára, és sóhajtva fordultam felé.

– Jól nézel ki – tártam szét a karom hitetlenül.

– Örülök, hogy tetszem – felelte, amitől azonnal elöntötte a fejem a pír.

– Úgy értem, nem tűnsz betegnek – javítottam ki magam.

– Pedig nagyon rosszul vagyok – mondta komolyan, de a szemén láttam, hogy magában mosolyog.

– Igazán? – ültem le.

– Igen.

– Hoztam egy kis házit. Hátha attól jobban leszel – szedtem elő a táskámból a könyveimet.

– Á, most nem bírok koncentrálni. Ez a fejfájás – kapott látványosan a fejéhez. – Hoznál egy gyógyszert?

– Tessék? – döböntem le. Megismételte, úgyhogy felálltam, és lementem a lépcsőn. Kértem a nagymamájától, aki visszafojtott mosollyal nyomott a kezembe egy fájdalomcsillapítót, amit fölvittem Corteznek.

– Kösz. Ideadnád a kólám? Ott van az asztalon – folytatta a színészkedést.

– Persze – sziszegtem. Odamentem, felvettem a palackot, és visszavittem neki. Beleivott a kólába, és némi tünődés után letette a gyógyszert a szekrényére. – Nem veszed be? – csodálkoztam.

– Kicsit enyhült – felelte, én pedig rájöttem, hogy totál hülyét csinál belőlem.

Visszaültem a fotelbe, és kinyitottam a franciafüzetem.

– Durand ma továbbment az anyaggal, csak egy jegyzetem van, úgyhogy másold át, légy szíves. Cortez? – emeltem fel a fejem, és tátva maradt a szám, ugyanis ahelyett, hogy rám figyelt volna, a telefonját nyomkodta.

– Figyelek közben – nyugtatott meg, de üvöltött róla, hogy fogalma sincs arról, mit mondtam.

– Oké, én elmegyek – álltam fel dühösen.

– Előtte hoznál nekem egy zsepit? Ott van, pont előtted – mutatott felém. Ez már több volt a soknál.

– Nesze – dobtam neki oda a dobozt, mire elröhögte magát.

– Ideges vagy? – kérdezte szemtelenül. Úgy döntöttem, hogy nem fog levenni a lábamról a mosolyával, sem a gyönyörű szemével, sem pedig az idegesítően imádnivaló stílusával. A délutánom megy rá, hogy elhoztam neki a leckét, úgyhogy elég volt.

– Igen! – feleltem őszintén. – Add azt ide – nyúltam a telefonjáért.

– Tessék – ejtette a kezembe.

– És légy szíves, írd, amit mondok.

– Rendben – bólintott mosolyogva.

Elkezdtem diktálni a franciát, de mikor harmadszorra javította ki a kiejtésem (wow!), inkább odavitttem neki a füzetem, hogy írja le magának.

Miközben unottan írogatott, én a kezemben lévő mobil képernyőjére lestem, ami folyamatosan rezgett. Móni hív. Viki hív. Móni hív. Üzenet Ricsitől. Móni hív. Üzenet Klaudiától... Az meg ki? Összeszorult a mellkasom, és inkább letettem a mobilt az asztalra, bár megfordult a fejemben, hogy kidobom az ablakon.

– Tessék – nyújtotta felém a füzetem. – Belejavítottam, mert volt pár hiba benne...

– Ó, oké, köszi – vettem el zavartan.

– A francia barátod megtaníthatott volna helyesen írni... — nézett rám cinikus vigyorral az arcán. Szó nélkül kikaptam a kezéből, és gyorsan belenéztem, hogy miket rontottam órán. Hú, tényleg volt pár hiba. Többet kell tanulnom!

– Töri – szedtem ki a táskámból a másik füzetem, Cortez pedig unottan meredt rám.

– Mennyi?

– „Barkában” mérve? Sok – lapoztam fel az oldalakat.

Cortez elkezdte átírni a törit, én meg előszedtem a mobilom a zsebemből, mert üzenetem jött.

– Ööö, megnézhetem a netet? – kérdeztem.

– Ott van – vont a vállát Cortez.

– Köszi – vettem az ölembe a laptopot, és felmentem a Facebookra, mert Virág azt üzenté, hogy S. O. S. csekkoljam a profilképét.

Ahogy beléptem, rögtön elnevettem magam. Virág és AFC Tomi közös képe fogadott, amit mobilról töltött fel. Azonnal lájkoltam, és írtam kommentet is.

– Párizs? – kérdezte Cortez, fel sem nézve a füzetemből.

– Virág – közöltem, és odavitttem neki a laptopot. Cortez pislogás nélkül meredt a képre, és csak egy sóhajjal fejezte ki a véleményét, mire elnevettem magam. – Kikapcsoljam?

– Nem kell – vont a vállát. Kiléptem a Facebookról, és bezártam az ablakot, aztán csodálkozva néztem a háttérképre.

– De szép! – mondtam, a fotót bámulva. – Te csináltad?

– Még a nyáron. Brazília – mondta.

– Gondoltam – meredtem ismét a képre. – Gyönyörű.

Cortez felnézett a füzetemből, és elmosolyodott.

– Tetszik?

– Nagyon! – vágtam rá, mert teljesen elbűvölt a felvétel, ami a Copacabana strandot ábrázolta.

– Ott van egy pendrive, ha érdekel – bökött a tévéje felé.

– Megnézhetem a képeket? – csillant fel a szemem.

– Persze – vont a vállát furán.

A pendrive a Blue-ray-lejátszó mellett volt, és nem tudtam, hogy most pontosan mit csináljak vele, mert én természetesen a laptopba dugtam volna be, de Cortez szólt, hogy nyugodtan használjam a lejátszót. Tanácstalanul néztem rá, mire félretette a füzetem, és felállt.

– Hihetetlenül béna vagy – mondta, amikor lehajolt, és lazán bedugta a kis szerkezetet a bonyolult blueray izébe.

– Nem vagyok béna! – védtem magam, már amennyire lehetett. Cortez nevetve rám hagyta, aztán felém tartotta a távirányítót, de látva, hogy milyen értetlen képet vágok, inkább elindította ő.

Leültem a fotelbe, és a tévén néztem a képeit. Teljesen le voltam nyugözve. Szebbnél szebb felvételeket láttam, és hirtelen rájöttem, hogy alig tudok valamit Brazíliáról. Cortez meg ott volt. Egész nyáron. Rio, napsütés, tengerpart, Cortez. Éppen narancslevet ittam, amikor az első „Cortez a strandon” kép következett, és majdnem félrenyeltem. Hú. Vajon hogy szerezhetném meg magamnak a csupán térdig érő sortban (!!!) focizó Cortezről készült képet? Na, ez überszánalmasan hangzik.

– Ó ki? Sok képen rajta van – mutattam a tévére, ahol éppen egy fekete srác mosolygott Cortez mellett.

– A barátom, akinél voltam – mondta a képernyőre pillantva.

– Értem – mosolyodtam el. A következő képnél összerándult a gyomrom. Cortezt egy hosszú, fekete hajú, borzalmasan szép lány ölelte át (a fenébe!). – Ő is sok képen szerepel – mondtam halkán. Talán jobb lenne nem tudni, milyen volt Cortez nyara.

– Ő a srác nővére – felelte mosolyogva.

– Aham. – Ez volt az össz, amit ki tudtam nyögni, és ezért is hatalmas piros pont.

– Nyáron volt az esküvője – tette hozzá. Hitetlenül néztem rá, aztán elnevettem magam. Mínusz egy sírás mára. De jóóó!

– Klassz lehetett. Már mint a nyarad – mondtam, amikor túltettem magam azon a traumán, hogy egyre több bulis kép következett, egyre több új arccal és egyre több Cortezt ölelgető lánnyal.

– Ja, majdnem tökéletes volt – csukta össze a füzetem, és maga mellé dobta.

– Kösz, hogy megnézhettem.

– Kösz, hogy érdekelt – mosolyodott el, és kinyomta a tévét.

– Lassan mennem kell – néztem az órára.

– Oké.

– Mikor jössz suliba?

– Amint jobban leszek – közölte, én meg elnevettem magam.

– De most komolyan.

– Péntek körül.

– Rendben. Holnap hozzam a házit?

– Szeretnéd hozni? – állt fel, és megállapíthattam, hogy a kócos haja ismét mély nyomot hagyott bennem.

– Szeretnéd, hogy hozzam? – kérdeztem vissza. Újabban a párbeszédeink több mint felét nem értem.

– Én itt leszek – mondta.

– Szerintem én is – sóhajtottam, és mielőtt még elvörösödtem volna, kimentem a szobájából. Behúztam magam mögött az ajtót, és a tenyerembe tettem az arcom, miközben folyamatosan vigyorogtam.

– Reni? – kérdezte tőlem egy hang, mire összerezentem. Cortez nagymamája kérdően nézett rám a lépcső tetejéről, én meg zavartan dadogtam valamit arról, hogy „éppen gondolkoztam”. Aztán, mivel brutálisan égtem, gyorsan elköszöntem és elviharoztam. Jaj. ☺

Hazaérve megcsináltam a házikat, és gyakoroltam egy órát franciára, aztán ahelyett, hogy felmentem volna a netre, inkább segítettem anyunak mosni egy adagot, és vacsora után belekezdtem Orwell *1984* című könyvébe.

Cortez: 5/5* – nincs kedve suliba jönni, úgyhogy lóg. ☺

Cortez telefonja: 5/1 – mikor visszaadtam neki, már egy tucat sms-e és rengeteg nem fogadott hívása volt. ☺

Cortez képei: 5/5 – wow. Gyönyörű felvételek, gyönyörű helyek...

Cortez strandon készült képei: 5/5* – no comment.

De tényleg. ☺

A gondolataim: 5/5 – Cortez? ☺

1984: 5/5* – Koncentrációt és teljes figyelmet igénylő könyv, úgyhogy megpróbálom kicsit sztorizni Cortezt a fejemből, és kikapcsolom a Muse *The Resistance* albumát, mert énekelve nehéz olvasni.

Október 6., szerda

Virág reggel a kapunkban várt, amin kissé meglepődtem. Nagyon rég volt, hogy együtt mentünk suliba.

– Ricsi? – csodálkoztam.

– Képzeld, szörnyen beteg lett – mosolygott.

– Nocsak – tűnődtem el. – Van ennek köze a duplamatekhoz? Vagy a tézéhez?

– Picit – nevetgélt.
– Kit kapott még el a rejtélyes kór?
– Zsoltit – ismerte be.
– Valahogy sejtettem. Lógósok – ráztam a fejem nevetve, aztán kérdően Virágra néztem. – Na, mutasd!

– Úúú, ezt nézd! – túrta fel a fehér blúza ujját. Az alkarján alkoholos filccel, hosszan húzódott egy aláírás.

– Gratulálok! – nevettem fel.

A sulig sétálva Virág újra meg újra elmesélte, hogy milyen volt a *Megálló*-forgatás, hogy pontosan hogy történt az a harminckét másodperc, amíg AFC Tomi aláírta a karját és készült egy közös képük. Roppant érdekesen hangzott. Aztán meghallgattam, hogy Dave összeveszett az operátorral, mert mindenféleképpen benne akart lenni a tévében, de erre nem volt lehetőség.

– Tuti, hogy kivágják. Bár – töprengett Virág – amikor egy lány számot kért, Dave és Zsolti ugráltak a háttérben, úgyhogy talán mégis mutatják őket – mesélte. Elröhögtem magam, mert ezen egyáltalán nem lepődtem meg. – Viszont – folytatta szomorúan – Edina kérhetett klipet.

– Komolyan?

– Ühüm – bólogatott.

– Mit kért?

– Lady Gagát – mondta Virág, aztán unottan összenéztünk. Ez jellemző Dinára. – Úgyhogy benne lesz a tévében.

– Tizenöt perc hírnév... – vonogattam a vállam.

– Ezt hogy érted? – pislogott nagyokat Virág. Mire a lépcsőhöz értünk, elmagyaráztam neki, hogy ezt mikor és mire mondjuk.

Igazán megcsappant az osztálylétszám, Cortez, Ricsi és Zsolti ugyebár nem jöttek, Dave pedig a második óra előtt kapott pánikrohamot, amikor rájött, hogy matektézé van. Úgyhogy maradtunk nyolcan. Gazdag először azt is felvetette, hogy halasszuk el a dolgozatot, de Kinga kikérte magának.

– Nem fogok máskor témazárót írni, csak mert páran lógnak! – dühöngött.

– Lógnak? – szaladt fel Gazdag szemöldöke.

– Betegek – kiáltottuk be egyszerre hárman. Macu, Virág és én.

Kinga dűnnyögött egy sort, aztán megkaptuk a dolgozatokat, és kezdődhetett a tészé. Miközben a sajátomat írtam, próbáltam segíteni Virágnak, meg egy kis cetlire felírtam a feladatokat arra az esetre, ha Gazdag péntekig nem írna új feladatsort. Csengetés előtt még gyorsan leellenőriztem az eredményeimet, aztán beadtam a lapom. Kinga még szerencsétlenkedett egy darabig, bal kézzel nehezen tudott dolgozni.

Szünetben az udvaron Bálint Macuval ökörködött, a többiek őket hallgatták, mi pedig Virággal csendben ültünk, és amíg én olvastam, ő az aláírásában gyönyörködött. Uncsi nap. Egyedül Andris és Robi hozták a formájukat, ők bezártak két a-s fiút a fiúvécébe, a gondnok szabadította ki őket, mert folyamatosan ordítottak. ☺ Infó után azon kaptam magam, hogy sietek. Cortezhez. Egyszerűen látni akartam, és a tudat, hogy vár, totálisan feldobott. Még Karcsival is türelmetlen voltam, pedig szegény, csak a biciklijét próbálta gyorsan kioldani, bár kissé nehezen ment, mivel valaki (gyanítom, Bálint) rágót ragasztott a zárra.

Cortezhez az utolsó óra után nyolc perccel érkeztem. Konkrétan rohantam. Ahogy beléptem a szobájába, elfogott a megkönnyebbülés, ami egyszerre riasztott meg és dobott fel.

– Szia – köszöntem zavartan. A szájfény útközben került rám, teljesen véletlenül. De komolyan.

– Szia – köszönt vissza mosolyogva.

– Hoztam matekot, angolt és a változatosság kedvéért egy kis franciát – kezdtem. Nem, nem került el a figyelmem, hogy a Clash pólója mennyire, de mennyire jól áll neki, hogy a szobájába lépve megcsapott az illata, továbbá hogy a mosolyától a gyomromban lévő lepkék feleszméltek.

Cortez bólintott.

– A matektézé kérdéseit felírtam, szerintem, ha pénteken jössz, akkor ugyanezt írod, úgyhogy csak dolgozd ki előre... – hadartam. – Amúgy ma Ricsiék sem jöttek, de gondolom, ezt tudod.

– Hallottam róla – nevette el magát.

Leültem a fotelbe és előszedtem a füzetemet, miközben Cortez a laptopját nézte.

– Kezddetjük, vagy előbb válaszolsz a fan clubodnak? – ráncoltam a homlokom. Cortez afféle „ez szép volt” bólintással nyugtázta a megjegyzésem.

– A médiakultúra házit csinálom – válaszolt arra a fel nem tett kérdésemre, hogy pontosan mit néz a gépen.

– Melyiket? A videót? – húztam el a számat.

– Aha.

– Én még el sem kezdtem. Ma akartam a suliban maradni infó után, és megkérni Macut, hogy segítsen, de mivel idejöttem, gondoltam, majd máskor. Mindegy, a hétvégén letöltök valami próbaverziós videószerkesztőt – magyaráztam.

– Segítsek? – kérdezte.

– Hát. Oké. Kösz – tekertem meg zavartan egy hajtincsemet.

Tölgyessy azt kérte tőlünk, hogy csináljunk egy videót magunkról képmontázssal, zenei aláfestéssel. Az volt a kikötése, hogy a videóban szerepeljen legalább egy gyerekkori képünk, valamint, hogy a videó tükrözzön minket. Klassz feladat. Kár, hogy béna vagyok hozzá.

– Itt vannak a képeid?

– Aha – nyúltam a kulcstartómért, amin a pendrive lógott.

Felálltam és odaadtam neki, ő meg bedugta a laptopjába. Pár pillanat múlva megjelent a mappám, Cortez pedig megnyitotta.

Az első képet látva (gyerekkori, juj) azonnal elvörösödtem. Rákattintott, hogy kinagyítsa, mire a tenyerembe tettem az arcom.

– Régi kép – motyogtam, remélve, hogy a beszéddel oldom a kínos csendet.

A fotón köbő öt éves lehetek, és egy bazinagy albumot nézegetek. Tipikus gyerekkép. Két copf, béna tejfogak, überciki ruha. Cortez szó nélkül hagyta, amiért örök hála neki. Ha kinevetett volna, biztos elsirom magam. A következő kép valami általános iskolás Mikulás-ünnepség. Szintén LL (Lőjetelek Le) kategória. A többi felvétel viszont már tagadhatatlanul én vagyok. Olvasok a buszon. Olvasok a vonaton. Kanadában a nagyiéknál. Niagara-vízesésnél, útikönyvvel a kezemben. Karácsonyi kép, amikor könyvet kapok. Anyuékkal nyaraláskor... Aztán következtek a Szent Johanná-s képek. Virággal megöleljük egymást, afféle „magunkat fotózzuk mobillal” stílusban.

Cortez felnevetett, és hitetlenül meredt a képre.

– Te jó ég! – mosolyodtam el én is. – Nézd Virágot!

– Emó – biccentett Cortez. A fotón Virág a szemébe fésült hajjal, halálfejes sapkában, komoran mered a világra. A következő kép az osztályban készült, szintén kilencedikben.

– Zsolti? – bökött Cortez a képernyőre.

– Mit ehét itt? – húztam össze a szemem.

– Szerintem fákn – tippelte, én meg elnevettem magam a dagi Zsoltit nézve.

Jött még pár kilencedikes kép, köztük a koripályán készült (az egyik kedvencem), aztán egy-két nyári, majd jött a tizedik. Az első képen Virággal vagyok vad emós korszakában, aztán semmi. Hatalmas szünet.

– A többi? – kérdezte Cortez, amikor a következő képen már Virág látszott teljesen átalakulva, hónapokkal később.

– Akkoriban nem készültek nagyon közös képeim... senkivel. – csuklott el a hangom, ahogy visszaidéztem életem legnehezebb időszakát. Cortez csak bólintott, és tovább nyomta.

Ahogy a képernyőre néztem, elakadt a lélegzetem. Arnolddal ülök a sulis udvarán a padon, mindketten olvasunk. A képet Virág készítette tizedik vége felé, ez az utolsó sulis képem Arnolddal. Fura volt látni, nagyon fura. Hirtelen úgy éreztem, ezer éve volt, hogy utoljára láttam. Cortez meredten bámult a képernyőre, semmi reakciót nem mutatott, csak az arcán lévő ideg ugrálásából tudtam, hogy összeszorítja a fogait.

– Mehetsz tovább – sürgettem önként, és próbáltam leplezni a zavaromat. Két kép volt már csak hátra, ami Párizsban készült a nyáron. Mindkét felvételen Kingával és Justine-nel vagyok.

– Ennyi? – nézett rám Cortez.

– Igen.

- Milyen zenét szeretnél alá?
- Beatles: *Lucy in the Sky with Diamonds*.
- Gondoltam – mondta halkán.
- Az egyik kedvenc számom – tettem hozzá.
- Tudom – nézett még mindig a képernyőjére.

Leültem a fotelbe, és csendben vártam, hogy Cortez lementse a képeimet. Valami megváltozott a levegőben, és tudtam, pillanatokon belül éreztetni fogja velem, hogy menjek el.

- Ráér jövő hétre – törtem meg a csendet.
- Jó.

– Akkor itt hagyom a házikat – kutakodtam a táskámban. Felém se nézett, csak némám bólintott. – Holnap? – kérdeztem félénken.

- Igazolásért megyek – közölte.
- Akkor pénteken találkozunk – álltam fel.
- Szia – intett mellékesen, és tovább Facebookozott.

Felkaptam a táskám, és elindultam haza. Ahogy kiléptem a kapun, hatalmába kerített valami keserű, maró érzés, és előkerestem a telefonom. Pötyögtem egy sor sms-t, és tovább sétáltam a szikrázó napsütésben.

– Reni! – kiáltott utánam egy hang, mire megpördültem a tengelyem körül. Cortez felhúzta a pulcsija cipzárját, és pillanatok alatt beért. – Elkísérlek – mondta. Azonnal elöntött a boldogság, és mosolyogva bólintottam, amikor hirtelen a kezemben tartott telefonból Jim Morrison kezdett énekelni. Cortez előbb rám, majd a telefonomra nézett.

Néma csendben álltunk, Jim pedig csak énekelt, egyre emelkedő hangerővel. Pillanatok alatt kellett döntenem. Nem nyomhatom ki Arnoldot, amikor én üzentem neki, hogy hívjon. Másfelől viszont Cortez... jaj.

– Szia! – kaptam fel a telefont hirtelen. Cortez a szemembe nézett, a tekintete lesajnáló és csalódott volt. Egyszerűen megfordult, és ott hagyott. – Várj, egy fél pillanat! – szóltam a telefonba, és a távolodó alak után kiáltottam. – Cortez!

Nem nézett hátra, csak bement a kapun, én pedig vadul kalapáló szívvel sóhajtottam. A fülemhez emeltem a telefont. – Itt vagyok, bocs. Halló! Arnold?

Letette.

Az egyik otthagyt, a másik letesz. És mindehhez kétezer kilométer távolságra vannak egymástól. Óriási. Tehetetlenül forgolódtam, végül lehunytam a szemem, és mérgesen hazaindultam.

Még kora este is idegbeteg voltam. Nem tudtam a tanulásra koncentrálni, csak turkáltam a vacsorában, és meg sem hallottam apu kérdését, pedig a tekintetéből ítélve már legalább harmadszorra tette fel. Amikor Virág üzent, hogy megérkeztek, becsaptam magam mögött az ajtót, és felhúztam a széldzsekim cipzárját.

– Sziaaaa! – köszöntött Virág boldogan. Ricsi zsebre dugott kézzel állt mellette, és teljesen egészségesnek tűnt. Éljen az igazolt hiányzás...

– Á! – morogtam köszönés gyanánt, és lehajoltam, hogy megsimogassam Adam Lambertet (mármint a kutyát), aki felugrált a gatyámra.

– Ijj, mi a baj? – pislogott hatalmasakat Virág, amikor elindultunk. Én átvettem a kutya pórázát, ők pedig kézen fogva sétáltak mellettem.

- Megőrülök tőle! – fakadtam ki.
- AKÁ? – suttogta Virág, én meg ösztönösen bólintottam.

– Fogalmam sincs, hogy mit vár tőlem! – sóhajtottam tanácstalanul. – Azt se tudom, hogy vár-e valamit! Egyszerűen nem tudom, mit kéne tennem – dühöngtem, és Virág inkább visszavette tőlem a kutyáját, mert miközben indulatosan magyaráztam, szegény kutya pórázát egyre többször rántottam meg, Adam Lambert pedig időnként visszarándult vagy fél métert.

– Mi történt? – érdeklődött Virág.

– A szokásos! – csattantam fel. – Beszélgetünk, minden oké, bekattan, ott hagyom, utánam jön, Arnold hív – hadartam egy szuszra. – Én erre nem tudok mit reagálni! AKÁ totál hülyét csinál

belőlem, és mindig az a vége, hogy én agyalok és görcsölök, szétmar a lelkiismeret-furdalás, aztán minden kezdődik előlről! – hóbörögtem.

– Khm – köhintett Ricsi, akinek a jelenlétét csak akkor fogtam fel. Most már úgyis mindegy, úgyhogy csak idegesen beletúrtam a hajamba, és felé sandítottam. – Hívhatjátok Corteznek, mert mondjuk, nagyon ötletes, de a hülye is kitalálja, hogy róla van szó – röhögte el magát, és a dührohamomtól függetlenül elmosolyodtam.

– Most komolyan – álltam meg. – Szerintetek mit csináljak?

Ricsi és Virág előbb össze, majd rám néztek.

– Reni, figyu, sajnálom, de izé. Ebből mi szeretnénk kimaradni. Komolyan – sütötte le a szemét Virág szomorúan. Tehetetlenül Ricsire néztem, aki a szája szélét rágva bólintott. Megértem őket. Virág az én legjobb barátnóm, Ricsi Cortez legjobb haverja. Nekik sem lehet egyszerű...

– Persze, megértem. Csak légy szíves, ne mondjatok neki semmit – ráztam meg a fejem csalódottan.

– Oki – bólintott Virág, és látszott rajta, hogy tele van a feje ki nem mondott információval. Szinte hallottam, ahogy lökdösik egymást a gondolatai, hogy mind elférjenek odabent. ☺

Arnold: 5/1 – lerakta.

Cortez: 5/1 – ott hagyott.

Kiakadtam: 5/1 – óriási. ☹

Jacques: 5/5* – este írt msn-en, hogy bejelölte Flórát. Nagyon izgatott, hogy vajon visszajelöli-e, úgyhogy próbáltam megnyugtatni.

Régi fényképek: 5/5* – Úristen! De jó volt újra látni Hogy néztünk ki! ☺

Lógósok: 5/1 – A fiúk csak pénteken jönnek suliba, és este írta Macu a Facebookon, hogy ő is szörnyen rosszul van. Hm. Na persze.

Vacsora: 5/2 – paradicsomszósos gombás pennés trutyi.

Pótvacsora apuval: 5/5* – krémtúró. ☺

Október 8., péntek

Sikerült egy orbitálisan nagy pattanással ébrednem. Konkrétan véraláfutásos volt a homlokom a hatalmas puklitól, úgyhogy bármilyen hosszú is a frufrum, odafésültem. Még le is akartam ragasztani, de végül rájöttem, hogy elég furán néznék ki egy napocskás ragtapasszal a fejemen. Hogy miért van otthon napocskás ragtapasz? Meteorológus van a családban...

Úgyhogy jól kezdődött a napom, azzal az oly kellemes, „rohadt ronda vagyok” érzéssel indultam el iskolába. A sulis előtti lépcsőhöz érve örömmel konstatáltam, hogy mindenki jelen van, megérkeztek a lógósok is. Cortez rám se nézett, és valljuk be, én sem erőltettem meg magam, hogy kapcsolatba lépjek vele. Ismét a „két idegen egy társaságban” szintre jutottunk. Éljen, éljen!

– Azok ott a rockerek? – húzta össze a szemét Zsolti, és a sarok felé nézett. Mindannyian odakaptuk a fejünket. Andris és Robi görnyedten, ide-oda kapkodva a fejüket füstölögtek a sarkon, remélve, hogy nem feltűnőek. Á, nem voltak azok. Csak éppen mindenki rájuk látott. Máday viharzott ki hirtelen a bejárati ajtón, és eltökélten lépkedett. Mikor elhaladt mellettünk, egy-egy szúrós pillantást vetett felénk.

– Igazolásokat, mire visszaérek! – förmedt a fiúkra, akik nem szívbjajosak: mint minden normális kamasz, ők is kiváló viszonyt ápolnak a dokival.

Macu odaadta Dave-nek a telefonját, aki lefogta a készülék alját, és suttogva beleszólt.

– Riadó! Egyes számú közellenség. A sas leszállni készül. Bagót eldobni. Ismétlem, eldobni – tette le a telefont. Hm. Azt hiszem, Dave túl sok kémfilmet néz. Nevetve odafordultam Andrisék felé, akik a hívást követően gyorsan elpöckölték a cigiket, és ellegyezték az arcuk elöl a füstöt. Mire Máday odaért, már csak két, a sulis közelében beszélgető diák ácsorgott a sarkon.

– Befelé. Nyomás! – terelgette az ig. helyettes maga előtt a két fiút, akik feltartott hüvelykujjat mutattak felénk.

Bár Máday bezavarta a suliba a rockereket, de bizonyíték híján kénytelen volt annyival elintézni a dolgot, hogy „iskola előtt jól látható helyen gyülekezzenek, ne a sarkon túl”. Megúszták. Azért, ha

sok panasz is érkezik az osztályunkra, egy biztos: a Szent Johannában a legjobb osztályközösség vagyunk.

Matekon a lógósok újraírták a tézét, és bár Gazdag feltűnően sokszor járkált a padok között, senki nem bukott le puskázás miatt. Úgy írtak, mint a kisangyal. És szerencsénk volt. A tanár nem állított össze új feladatsort, így Ricsiék azt írták, amit mi. És amit előre megkaptak tőlünk. Mondjuk, Zsolti még így is hármast írt (?), de a többiek négyest, Cortez pedig ötöst. Wow. Tiszta jó tanuló lett... ☺

Tesi után (iskolakörök, Virággal egymást támogatva szenvedtük végig, és Andris meg Robi szórakoztattak minket, akik nem bírták tüdővel a futást) ofőóra jött. Éljen.

– Igazolások? – mutatott Haller a fiúk felé.

– Máday már elkérte – rikkantotta Ricsi.

– Úgy érted, Máday igazgatóhelyettes asszony? – szaladt össze Haller szemöldöke.

– Ja – biccentett Ricsi a székén hintázva.

– Jó. Örülök, hogy meggyógyultatok. Péntekre... – tette hozzá cinikusan.

– Necces volt – vihogott Dave.

– Bernáth és Haraszi – tért át a következő pontra Haller. Mosolyogva hallgattam, ahogy az ofő verejtékező homlokát törölgetve szidja le a két rockert, amiért megijesztették Barka tanárnőt. Igazából a törítanár szinte frászt kapott, mert amikor kinyitotta a teremajtót, ráesett Carlos, a csontváz. – És aki felvette a jelenetet, azonnal szedje le a videómegosztóról! Ez nem vicces!

Mindenkiből dőlt a röhögés, Haller pedig lehunyta a szemét, és azt hiszem, elszámolt... tízig? Százig? Egymillióig? Attól függ, mennyi türelmet próbált összekaparni hirtelen.

– Tovább – sóhajtott, miután kimeditálta magát. Megkérte Cortezt, hogy fejezze be a telefonálást, Dave-et, hogy pakolja el az iPadjét, Jacques-ot, hogy ne fejtse keresztretjvényt óra alatt, Kingát, hogy ne ütögesse a gipszét (viszketett a karja), Virágot, hogy forduljon vissza, Macut, hogy üljön a helyére, Zsoltit, hogy fejezze be a paradicsomevést (?), és a két rockért, hogy jöjjenek be a folyosóról, merthogy óra van. – Gyerekek... – szomorkodott az ofő, végignézve rajtunk. Gábor és én figyeltünk, a többiek azonban az anarchia mellett döntöttek.

– A jövő héten... – köszörülte meg a torkát, de esélytelen volt.

– Fogjátok már be! – üvöltötte el magát Kinga. – És valaki adjon egy vonalzót!

– Nesze! — dobta neki Ricsi. Kinga megragadta a hosszú műanyag vonalzót, és megpróbálta bedugni a gipsze alá. Két pillanat múlva örült nagy reccsenés hallatszott. Beletört a gipszébe a fél vonalzó. Jaj.

– Okos, most hogy szeded ki? – röhögte ki Zsolti.

– Kéne egy fűrész! – kiabálta Andris.

– Normális vagy? – háborodott fel Kinga.

– Ne bénázzatok már – pattant oda Dave.

– Mit akarsz a körzővel? – húzta el a karját Kinga.

– Kipiszkálom! – vigyorgott Dave.

– Ne is álmodj róla!

– Hé, fordítsuk fejfelé a Lovat, és próbáljuk meg kiütögetni a gipszből a vonalzót! – jutott eszébe Zsoltinak a zseniális ötlet.

– Ennél nagyobb baromságot még nem hallottam! – fújtatott Kinga.

Cortez felállt, és odament Kingához, aki neki valamiért odanyújtotta a karját. Talán, mert nála nem volt körző, és még csak fellógatni sem akarta. Pár perccel később Kinga megszabadult a törött vonalzótól, Cortez pedig lazán visszaült a helyére. Megszólalt a csengő, mindannyian felálltunk, és pakolni kezdtünk.

– Hé, Haller mióta nincs itt? – jutott Zsolti eszébe, ahogy az üres tanári asztal felé nézett.

– Vagy tíz perce kiment – motyogta Gábor.

A többieket nem hatotta meg, hogy az ofő besokallt, én azonban kicsit kellemetlenül éreztem magam. Szegény, nem hagytuk szóhoz jutni.

– Mi ez a táblán? – ráncolta a szemöldökét Ricsi.

– Gondolom, ezt akarta megbeszélni... – sziszegtem.

Elolvastuk a táblán lévő üzenetet: *Jövő héten társasjáték hét a Szent Johannában! Kötelező!*

– Mi? – értetlenkedett Macu.

– Majd én elmondom. Mint főszerkesztő, természetesen bennfentes vagyok – húzta ki magát Kinga.

– Kit érdekel? Pééente van!!! – üvöltötte Zsolti artikulálatlanul.

Kinga egyedül maradt az információval, ugyanis az egész osztály kihúzott a teremből. Egy perc alatt csupán a hirtelen beállt csend maradt velünk.

– Engem érdekel – mondtam, de lemondóan legyintett.

Kingával, Zsákkal és Gáborral indultam kifelé a teremből, a folyosón lévő suliboxok mellett pedig Karcsi várakozott. Amint megpillantott minket, felcsillant a szeme.

– Hallottatok a jövő heti játékról? – kérdezte lelkesen.

– Természetesen – bólintott Kinga szigorúan, aztán bal kézzel megragadta az egyik tizedikes fiú vállát, és visszarántotta. – Visszamez, és felveszed – parancsolta ellentmondást nem tűrő hangon. A srác egy pillanatig hezitált, mivel a haverjai a lépcsőnél ácsorogtak és folyamatosan rajta röhögtek, azonban Kinga „mindjárt megöllek” pillantása nyert, úgyhogy a fiú visszasétált a folyosón, és felvette a szemetes mellé dobott papírgalacsint.

A sulis előtt a többiek gyülekeztek.

– Ren, jössz velünk? – kiáltott felém Ricsi.

Egy pillanatig hezitáltam, hátha Cortez felém néz, és esetleg úgy látom rajta, hogy ő is szívesen hívna, de semmi jelét nem mutatta. Sőhajtva megvontam a vállam, és rántottam egyet a táskámon.

– Talán később benézek – motyogtam.

Flóra került ki minket, szőke copfjába belekapott a szél. Zsák és Karcsi megbabonázva nézte.

– Jó hétvégét! – mosolygott ránk a kilencedikes lány, aztán körbenézett az úton, és sietősen átszaladt a kereszteződésen. Én Gáborral együtt ugyan visszaköszöntem neki, de Zsák és Karcsi csak dadogtak.

Kinga unottan nézett rájuk.

– Két ekkora balekot – mondta undokul.

Hazaérve bepakoltam a táskámba hétfőre, meg átnéztem a leckéimet, de mikor végeztem, még mindig annyira korán volt, hogy kínosan nézegettem az órát. Lementem, anyut a laptopja előtt találtam, valami oldalt frissített. Leültem vele szemben, és látványosan unatkozni kezdtem, ami annyit jelent, hogy hatalmasakat sóhajtottam, és pillanatonként változtattam pozíciót.

– Kérdezni szeretnél valamit? – érdeklődött anyu, le sem véve a tekintetét a képernyőről.

– Nem – ráztam meg a fejem –, lehet, hogy átnézek Zsoltiékhoz.

– Ez nagyon jó ötlet, mókázz csak a kis barátaiddal, péntek van – hagyta rám anyu.

Rácsörögtem Kingára, akit nem kellett nagyon kérni, mivel közölte, hogy már úton van felém.

Zsoltiéknál full ház volt, mire odaértünk. De komolyan. Nemcsak Cortez, Ricsi, Virág, Zsolti, Viki, a két rocker és Dave volt jelen, hanem Macu mellett Edina villogott (fogták egymás kezét...), és mivel Dina ott volt, a három másik a-s lány is tiszteletét tette. Olyan hangzavar volt, amikor beléptünk a garázsba, hogy bár köszöntünk, szinte senki nem hallotta.

– Csoki! – pillantott meg minket Zsolti, és Dave kezébe adott egy súlyzót (?), mire Dave leroskadt a földre. ☺

Cortez felpillantott, de mivel Viki éppen rajta lógott (pff) nem igazán figyelt ránk. Kinga azonnal ott hagyott, és az a-sokhoz lépett, úgyhogy egyedül ácsorogtam az ajtóban, és kezdtem über-kellemetlenül érezni magam. Úgy döntöttem, hogy inkább angolosan távozom, mert láthatóan mindenki elvan. Csak én bénáztam szokás szerint.

Kimentem az ajtón, és magam mögött hagytam a hangzavart. A picit hűvös délutánban összehúztam magamon a farmerdzsekim, és lehunytam a szemem.

– Szia – köszönt rám hirtelen egy raszta srác Ricsi bandájából.

– Ööö. Sziasztok – néztem fel a kapun belépő társaságra.

Persze Gomba is velük volt. Kicsit félreálltam, hogy beengedjem a többieket, akik hangosan röhögve bementek. Ott maradtam, majdnem egyedül. Gomba ugyanis nem ment utánuk, hanem megállt mellettem, és rágyújtott. Felém nyújtotta a dobozt, mire ösztönösen megráztam a fejem.

– Na, halljam, ki mit mondott rólam? – fújta ki a levegőt, és mindketten a felfelé szálló, majd köddé váló cigarettafüstöt bámultuk.

– Senki semmit – füllentettem. Elröhögte magát, és felvonta a fél szemöldökét.

– Akkor csak poénból töröltél és nem válaszoltál a mail-emre?

– Hát – csavartam meg az egyik hajtincsemet. – Bocs, de csak a közeli barátaimat szoktam visszajelölni, és miután láttam a rengeteg posztolásodat, kicsit zavaró volt. Ezért töröltelek. Ami pedig a mailt illeti, elég kemény most a sulis, nem volt időm válaszolni – magyaráztam ki magam, szerintem ügyesen.

– Profin ködösítesz – ismerte el, és ezért kicsit büszke voltam magamra. – Visszajössz? – kérdezte, amikor eloltotta a cigijét.

– Nem tudom, éppen indultam... – töprengtem.

– Mikor jöttél?

– Már vagy öt perce – feleltem, és elneveltük magunkat.

Gomba kinyitotta nekem az ajtót, és szinte egyszerre léptünk be a garázsba.

– Merre voltál? – pattant mellém Virág, és fürkészve méregetett.

– Csak friss levegőt szívtam. Meleg van itt bent – vontam meg a vállam.

– A friss levegőről jut eszembe – nézett fel Andris röhögve, és előszedte a cigijét.

– Na, azonnal húzzál azzal ki innen! Te is, Robi! Kifelé! – förmedt rájuk Kinga.

A két rocker behúzott nyakkal, vihogva ment ki, én meg továbbra is Virággal beszélgettem, amikor Gomba elment mögöttem, és megpiszkálta a hajam. Automatikusan odakaptam, aztán kérdőn néztem utána. Mosolyogva beült a dobok mögé, és a kezébe vette az ütőket. Kissé elvörösödtem, és próbáltam Virágra figyelni, de nehezen ment. Valakinek a tekintete szinte lyukat vájt a hátamba. Úgy ültem le a kanapé közepére, hogy egyszer sem pillantottam Cortezre, amiért óriási piros pontot érdemlek. Mivel Zsoltiék garázsa nemhogy lepattant és koszos, de kifejezetten szakadt is, gondolkodás nélkül húztam fel a lábam törökülésbe. A kárpit olyan állapotban volt, hogy nem attól félttem, a tornacipőm összekoszolja a kanapét, hanem fordítva. A fiúk tényleg szörnyen igénytelenek tudnak lenni. Ricsi nyomott egy gyors puszit Virág homlokára, aztán beállt a zenekarral, és pillanatokon belül elkezdtek a próbát. A hangzavar fülsüketítővé vált, és ezt csak tetézte az a-s lányok vihogása. Kinga, Viki, Zsolti és Dave csocsózni kezdtek, Andris és Robi pedig visszaértek, és konkrétan hörögtek. Esélyem sem volt arra, hogy Orwellt olvassak, úgyhogy meg sem kíséreltem elővenni a könyvem, ehelyett inkább a próbát néztem, és megpróbáltam nem zavarba jönni attól, hogy Gomba tíz másodpercenként felém lövell egy egészen szép mosolyt.

– Menj arrébb – huppant le mellém Cortez hirtelen, amin egy kicsit meglepődtem, és arrébb szenvedtem magam, hogy ne érzünk teljesen össze. Cortez megtámasztotta a lábát a rozoga asztalon, és rágózva figyelte a próbát.

Zavartan morzsolgattam az ujjaimat, és kezdtem durván kellemetlenül érezni magam.

– Cortez, gyere már, ezek szétvernek! – kiáltotta Viki, eltolva magát a csocsóasztaltól. Vele szemben Zsolti és Dave büszkén villogtak, Kinga pedig, aki Viki csapatában volt, dühösen ordított velük.

– Fél kézzel játszom, nem baj? Ésszel, ne erővel!

Cortez hátrahajította a fejét, és oldalra nézett.

– Most nem – mondta. Viki összeráncolta a szemöldökét, aztán mérgesen átnyúlt az asztal felett, és elkapta Dave öltönyének a gallérját. Jól elváltak.

Csendben ültem, és a számnak nevezett dühöngést hallgattam, amikor Cortez totál hirtelen és teljesen váratlanul rácsapott egyet a karomra.

– Tetszik? – kérdezte. Azt hiszem, a zenére gondolt. Biztosan a zenére gondolt.

Felszaladt a szemöldököm, és értetlenül néztem rá.

– Nem rossz – feleltem, miközben visszaadtam a gesztust, és rávertem egyet. Merthogy engem ne ütögessen! Hú, lehet, hogy tényleg sokat voltam Kingával. Cortez vette az adást, és meglökte a vállam, amire kezdtem ideges lenni. Mégis hány évesek vagyunk?

– Mi bajod van? – Visszanyertem az egyensúlyom, és feltettem a lábam az asztalra, lelökve az övét. Cortez mosolyogva újra a cipőtalpával taposta az asztal szélét, aztán felém nézett. Mindenre fel

voltam készülve, csak arra nem, hogy a mutatójával belebök az oldalamba. Azt hiszem, az egyik bordámat érte a találat, amitől összerándultam, és olyan hangosat sikoltottam, majd röhögtem fel, hogy a csocsósok abbahagyták a játékot, és felénk néztek, a zenekar elvesztette az ütemet, Macu és Dina pedig odakapták a fejüket.

– Minden oké – közölte Cortez, és én szerettem volna tiltakozni, de éppen a nyakamnál fogva magához ölelt, és miközben beszívtam a pulcsija illatát, lehetetlenség volt reagálnom, mert éppen megfulladtam.

– Oké, oké! Elengedhetsz – adtam meg magam, bár kissé tompán hallottam a saját hangom így, hogy magához szorított.

Mikor elengedett, kócosan és vörös fejjel ültem fel, és még mindig nevettem. A zene újraindult, bár Ricsi rázkódó vállal gitározott, és láthatóan jól szórakozott rajtunk. Megigazítottam a hajam, és úgy tűnt, vége a hülyülésnek, legalábbis Cortez simán bevette. De hirtelen odakaptam, gondolván, hogy most jól meglepem. Reflexből elkapta a csuklóm, mire megint felröhögtem, és a másik kezemmel püfölni kezdtem, hogy engedjen el. Ekkor Cortez elkapta a másik karom is. Ez nem ér! Erős!

– Jó, tényleg abbahagytam. Engedj el, és elülök. Ígérem – próbálkoztam, és bár most komolyan is gondoltam, nem engedett el.

Kiszabadítottam a fél karomat, és hátradőltem, miközben Cortez továbbra is fogta a bal csuklómat. Így ültünk egymás mellett. Klassz volt. Virág huppant le mellém mosolyogva.

– Mi újság? – kérdezte csillogó szemekkel.

– Szeretnék elülni innen – vágtam rá gondolkodás nélkül.

– Menj – felelte Cortez.

– Elengedsz?

– Nem – mondta mosolyogva.

Hazudnék, ha azt mondanám, nem vert ezerrel a szívem és nem öntött el minden pillanatban a boldogság. Miközben Cortez százszázalékosan velem foglalkozott, állnom kellett néhány gyilkos pillantást: Dináét, aki bár Macuval jár (a jelek szerint legalábbis), mégis mindig felénk nézett. Vikiét, aki a csocsóasztal oldalát rugdosta térdel, és folyamatosan káromkodott. Kingáét, aki minden pillantásával azt üzenete nekem, hogy „ne szórakozzak Cortezzel, mert nem vagyok holmi haverlány...”. Gombáét, aki a dobok mögül csodálkozva bámult minket. És a maradék három a-s lányét, akik képtelenek voltak felfogni, hogy Cortez miért foglalkozik velem. A többiek mosolyogva figyeltek. Ők voltak a drukkerok. ☺

– Csokiii! – kiáltotta hirtelen Zsolti, én meg az ajtó felé kaptam a fejem. Négy végzős lépett be a garázsba nagy röhögéssel, két fiú, az egyiknek a barátnője és Móni. A fenébe. ☹

– Mi a pálya? – kérdezte Móni lazán, és felmérte a terepet. Azonnal megakadt a szeme rajtunk, és rögtön odajött. – Mi van, Cortez? – kérdezte, és már le is dobta magát a fotelbe.

– Nem sok – felelte kurtán, miközben jobban megszorította a csuklóm, amit ismét rángatni kezdtem. Móni felvont szemöldökkel nézett minket, aztán elkezdett magyarázni arról, hogy csak most kapta meg Cortez üzenetét, úgyhogy azért késtek...

Pislogás nélkül néztem az asztalra, és hirtelen kívülről láttam magam. Semmi más nem jutott eszembe, csak az a gondolat, hogy „ez nem én vagyok!!!”. Azzá lettem, amit évek óta lesajnállok. Egy Cortezen lógó, vihogó lány, akivel elszórakozhat, amíg nem jön a váltás. Bökdös meg piszkál, miközben odahívta Mónit is? A döbbenet, miszerint a Cortezt körülvevő csitrik közé tartozom, egyszerre sokkolt és bénított le. Én nem ilyen vagyok. Én nem az vagyok, akiről a többiek nem tudják, hogy most mi van. Mit gondolhatnak? Hogy lógok Cortezen? Hogy beálltam a rajongóinak sorába? Hogy eldobom az agyam, mert elhülyült velem félórát? Úristen, ha Arnold látna, azt hiszem, elsírná magát. Soha, de soha nem éreztem még ennyire, hogy nem itt van a helyem. Haza kellett mennem. Orwellt olvasni és Kvízpartozni, és Beatlest hallgatni, és rendezni az agyam, mert úgy tűnt, teljesen elment az eszem.

– Mennem kell – suttogtam éppen akkor, amikor a zenekar abbahagyta a számot és szünetet tartott.

– Elkísérlek – engedett el hirtelen Cortez, de Móni visítva felröhögött.

– Haza kell kísérni? De ari – alázott le a beszólásával.

Éreztem, hogy elvörösödöm, és zavartan megráztam a fejem.

– Nem. Nem akarom – néztem Cortezre, és cseppet sem tűnhettem vidámnak. Gyorsan felpattantam, és benyögtem egy „sziasztokot” a többieknek.

– Ren, ne rohanj! – rázta meg a fejét Ricsi, és az állványra állította a basszgitárját.

– Mennem kell, idő van – hadartam.

Kinga ellépett a csocsóasztaltól, és egyenesen odajött hozzám.

– Leüsem a gipszemmel? – kérdezte suttogva. Kínosan elmosolyodtam, aztán Cortez és Móni felé néztem. Ott ültek és beszélgettek. Röhögtek. Egy hullámhosszon voltak. Á, ez nem igaz.

– Nem, nem kell. Ő is bírja, ez nem meglepő – sóhajtottam idegesen. Kinga értetlenül megrázta a fejét.

– Én Cortezre gondoltam – mondta.

– Ja! – értettem meg, és felnevettem. – Elképzélhető.

– Csak szólj – bólintott. – Hazakísérjelek?

– Nem, most jössz Zsoltival párban, maradj csak. Sok sikert. Mármint a csocsóhoz – dadogtam összevissza, és csak az járt a fejemben, hogy szabadulhassak erről a helyről.

– Sziasztok! – köszöntem el ismét. A legtöbben intettek, aztán tovább zajongtak. Virágnak mutattam, hogy majd csörgök, aztán kimentem. A friss levegő szinte azonnal magamhoz térített, a benti meleg és levegőtlenység (na meg a szituáció) erősen fojtogatott.

Már a kapuban voltam, amikor Cortez utánam szólt.

– Na most mi bajod lett? – mosolyodott el, miközben felém lépkedett. Kínosan rágtam a szám szélét, és megráztam a fejem.

– Semmi.

Összeszaladt a szemöldöke, üvöltött róla, hogy nem veszi be, úgyhogy fürkészsze méregetett, és továbbra is őszinte válaszra várt. Tudtam, hogy ezúttal nem leszek képes visszafogni magam.

– Ne szórakozz velem – suttogtam alig hallhatóan.

– Mi?

– Nem vagyok a haverod, nem vagyok az, akivel elütheted az időt, amíg megérkezik a „váltás”!

– Miről beszélsz? – kérdezte döbbsenten. Lehet, hogy itt kellett volna abba hagynom, de akkor már kikíváncozott belőlem igen sok sérelem.

– Én nem ilyen vagyok. Fenntarthatok magadnak olyanokat, akik megfelelnek erre a célra! De én nem állok be a sorba! – fröcsögtem dühből.

– Jó, azon túl, hogy folyamatosan sértegeted a barátaimat, megmondanád, hogy mi a fene bajod van? – emelte fel a hangját.

– Az, hogy totál hülyét csinálsz belőlem! Napokig nem szólsz, aztán kedvet kapsz, és újra beszélsz velem. Aztán bekattansz, és megint semmi. Utána meg összekeversz azokkal, akikkel bökdösödve kommunikálsz! – kiabáltam idegesen.

– Szerintem itt te vagy az egyetlen, aki bekattant – tűnődött.

– Ó, hogyne – bólintottam gúnyosan. – Tudod, mit? Hagyjuk.

– Oké, hagyjuk – értett egyet, és mivel én még istenigazából nem akartam abba hagyni a vitát, jött az örök klasszikus. Amikor dühből még mondunk némi meggondolatlanságot, stílusosan, a „csakazértis” kedvéért.

– Persze, menj csak vissza – szóltam utána. – Biztosan akad valaki, akivel elütheted az időt. Talán sorban állnak!

Cortez megfordult, és elkerekedett szemmel nézett vissza rám.

– Tudod – vigyorodott el kínosan –, néha igazán hülyén viselkedsz – mondta, és visszament.

A tenyerembe tettem az arcom, és próbáltam kitalálni, hogy a tízes skálán mennyire voltam gyerekes. De igazam volt. Akkor is! Pár pillanatig ácsorogtam arra várva, hogy talán visszajön. Egy romantikus filmben nem úgy lenne, hogy bemegy, dühösen töpreng, aztán rájön, igazam van, és utánam szalad? De, bizonyára. Csak a valóságban ez úgy működik, hogy bement, és nem jött ki újra, hiába ácsorogtam hosszú percek át. Az órára nézve felszisszentem, és lehajtott fejjel indultam haza. Egyedül.

| Társasjáték hét: 5/5* – várom a jövő hetet, tuti jópofa lesz.

Arnold: 5/1 – nem hívott, és nem válaszolt a mailemre. ☹

Sulirádió: 5/3 – The Rasmus ment egész nap. Virág totál oda volt. A többiek annyira nem.

Cortez: 5/1 – Na, most aztán rosszban vagyunk.

Vacsora: 5/2 – csak bámultam a tányéromra... hozzá se nyúltam.

Móni, Viki etc.: 5/1 – ha Cortez olyan lányra vágyik, akkor keresse meg. Biztos sikerrel jár.

De én nem vagyok és nem is szeretnék az lenni, aki körbeugrálja. Nem, és kész!

Este: 5/1 – kikapcsoltam a telefonom, be se kapcsoltam a gépem, és hanyatt fekvé a szőnyegemen olvastam az 1984-et. A hangulatomhoz passzolt.

Október 11., hétfő

Mivel az egész hétvégémet lekötötte a dühöngés, hamar eltelt az idő. Virág az apukájánál volt, úgyhogy rá nem számíthattam, de ő nem is igazán alkalmas az utálkozásra, ahhoz túl jó ember. Viszont, szerencsémre akadt valaki, aki azonnal benne volt a programban. Kinga nálam aludt szombaton, és miközben filmeket néztünk (csupa nőközpontú mozi, *Erin Brockovich*, *Thelma és Louise*, *Nők*), egymásnak bizonygattuk, hogy mi igenis baromira boldogok vagyunk egyedül is, csupán egy-egy kitalált baráttal. Vasárnap estére biztosabb voltam abban, hogy igazam volt Cortezzel kapcsolatban, mint bármikor. És késő este rápillantva a Facebook-falára rájöttem, hogy minden szavam jogos volt. A fala pörgött, szívek, puszik (☺), betűk, taggelések mindenféle vacak képeken (kavicsok, plüssök, rajzfilmfigurák)... Nem, én ebbe a sorba nem állok be!

Reggel a sulis eléréve odasétáltam a többiekhez. Virág és Ricsi egymással voltak elfoglalva (egy egész hétvégén át nem találkoztak), Dave és Macu Twitterezett, Zsolti Budapest feliratú pulcsiban ácsorgott, és müzlit evett dobozból (?). Cortez pedig még nem érkezett meg. Váltottam pár szót a fiúkkal (odaadtam a fizika-füzetem), aztán bementem a suliba. Az osztályban Andris és Robi az Enter Sadmant üvöltötték, és a tévé előtt ugráltak, úgyhogy kikerültem őket (jó pár paddal, a biztonság kedvéért), és leültem a helyemre. Az ablakon kinézve a szürkés eget bámultam. Anyu szerint a héten esős, komor idő várható. A kedvemnek megfelelő. Óriási.

– Réni! – szólt Jacques, mire feleszméltem a bambulásból, és francia osztálytársam felé néztem. Azt akarta kérdezni, hogy lennék-e vele egy csoportban a társasjáték héten. Biztosítottam róla, hogy persze, aztán az ajtó felé kaptam a fejem, mert csengettek, és a többiek sorban megérkeztek.

Cortez egy pillanatra sem nézett rám, úgy sétált el mellettem és vágta le magát mögém, hogy egyszer sem fordult felém. Kicsit nehezítette a dolgát, hogy előtte ülök, de biztos megoldotta. Ilyen jó hangulatban indult tehát a hét.

Monsieur Durand emelt franciája után Kardossal nyelvtanoztunk, aztán egy brutál matek és vihogós fizika következett (a rockerek eltüntették a krétákat, Gondos negyedóra után feladta a keresést, és inkább diktált), majd jött a nagyszünet. A társasjátékozást az ebédszünetre tervezték, úgyhogy senki nem mehetett le az udvarra, hanem a teremben kellett maradni. A csoportok hamar kialakultak. Virág, Ricsi, Cortez és Zsolti. Andris, Robi, Dave és Macu. Az utolsó négyes pedig Kinga, Jacques, Gábor és én. Akasztófáznunk kellett, és a fiúk legnagyobb bánatára nem bliccelhettük el a dolgot, mert Haller egész szünetben a teremben felügyelte a játékot.

Éppen Virág állt a táblánál.

– Nem, nincs benne – rázta meg a fejét sokadszorra, és berajzolta az újabb vonalat. Lógott az emberke rendesen.

– Emó, valami nem stimmel – intett neki Ricsi.

– He? – pislogott nagyokat.

– Virág, azt mondd, hogy a szavadban nincs egy magánhangzó sem? – csodálkozott Kinga.

Dave és Macu egyszerre néztek fel a laptopból (bocsánat, MacBook), guglizni próbáltak, de sikertelenül.

– Ööö – igazította meg Virág a hajpántját (oldalt egy nagy bojt vagy mi volt rajta). – Jaaa! Ajj már! Elrontottam. Van benne a! – csapott a homlokára.

– Istenem, de sötét! – fortyogott Kinga.

– Csak a? – fürkésztem a táblát.

- Meg i is – töprengett.
- Virág, ismered ennek a játéknak a szabályait? – csattant fel Kinga.
- Igeen, de összezavarodtam.
- Nem baj, kezdjük újra – mosolyodtam el.

Mivel Virág újrakezdte, eléggé elszaladt az idő (amúgy a megfejtése „kiskutya” volt, ezt kellett kitalálnunk ☺), úgyhogy már csak egy játékra maradt idő.

- Zsák, te jössz! – ordította Zsolti.
- Jacques krétával felrajzolta a szaggatott vonalakat a táblára, aztán kezdődhetett a játék.
- Én, én, én! – üvöltötte Zsolti. Haller biccentett, így adva engedélyt a következő tippre.
- E!
- Non – csóválta a fejét Zsák.
- Akkor o! – próbálkozott Zsolti.
- Non.
- És p?
- Zsolti, csak egyet kérdezhetsz! – rikácsolta Kinga.
- Valóban, Zsolti, kérlek, fejezd be a tippeléseket – szólt rá az ofő is.
- Jó, már csak egyet. Naaa – kérlelte.
- Rendben, még egyet kérdezhetsz – hagyta rá Haller.
- Klhbdt? – hadarta.
- Non, oui, non, oui, oui – kapkodta a fejét Jacques.
- Mondom, egyet! – üvöltötte Kinga.
- Ez egy volt! Egynek mondtam – röhögött fel Zsolti.

Haller ingatta a fejét, és unottan megkérte Jacques-ot, hogy adjon fel egy újabb rejtvényt.

Nem biztos, hogy a mi osztályunknak találták ki ezt a játék hetet.

Tesi után elrohantam olvasókörré, ahová utolsóként érkeztem. Már mindhárman jelen voltak. Kardos, Karcsi és Flóra is.

– Elnézést – ültem fel az asztalra, és előhúztam a táskámból a jegyzeteimet. – Orwell – mondtam, körbepillantva a többiekre. Kardos összefont karral bólintott, és néma csendben hallgatta meg az előadásom, amit leginkább az *Állatfarmról* írtam, mert azt már kiolvastam, de az 1984-ről is tettem említést, bár még bőven van belőle.

Szakkör végére sikerült a depressziós hangulatomat ráragasztanom mindenkire: Flóra magába roskadva ült, és azt hiszem, a „világon” gondolkozott, Karcsi pislogás nélkül meredt előre, Kardos pedig sóhajtva méregetett.

- Ez igazán... meggyőző volt – mondta végül.
- Köszönöm – mosolyogtam.

Az aulában bevártam Virágot, aki nyakig festékesen jött, egy hatalmas vásznat cipelve.

– Úúú, ezt nézd, Reni – fordította felém a képet.

– Hű – néztem elismerően. Egy manga lányt ábrázolt, aki valami óriási virágoskertben ült, maga alá húzott térdekkal, és „szeret-nem szeret” stílusban tépkedte a szirmokat. A festmény színes volt, boldog és vidám. Jó neki.

- Szeretnéd? – ajánlotta fel csillogó szemekkel.
- Ááá, inkább ki kéne tenni a folyosóra. Túl szép, hogy elvigyem... – meredtem a képre.
- De neked csináltam! Hogy jó kedved legyen! – magyarázta, mire felnevettem.
- Köszönöm – néztem rá hálásan. Ez volt az össz, ami tetszett a mai napban.

Társasjáték hét: 5/3 – hát, nem volt tökéletes az összhang. A folyosón izgatottan beszélgető kilencedikesekből kiindulva ez inkább nekik volt buli. Mi az ebédszünetünket sirattuk.

Arnold: 5/5* – Na, végre! Sikerült elcsípniem skype-on, és a kezdeti kínos hallgatás után végül egyszerre kezdtünk beszélni. Innentől kezdve minden a régi volt.

Azzal a különbséggel, hogy ő Párizsban, én meg itthon. ☺

Kinga: 5/1 – ma szünetben „kamutelefonált” Benoît-val. Pozitívum, hogy Zsolti kiverte a kezéből a telefont. Negatívum, hogy ezután iszonyatosan összevesztek.

Virág képe: 5/5* – apu megígérte, hogy bekereteztem nekem, és akkor fel tudjuk tenni a falra. ☺
Stand by me: 5/5* – úgy döntöttem, hogy ma erre az Oasis-számra alszom el.
Médiakultúra: 5/? – oké. Cortezzel nem beszélünk, viszont úgy volt, hogy megcsinálja a házimat, amit holnap kell beadni. Na, most vajon hozza, vagy megvan az első egyešem? No comment.

Október 12., kedd

Iszonyatosan rágórcsöltem a mai napra, egész éjjel forgolódtam, és azon filóztam, hogy mi lesz velem médiakultúrában. Hajnali fél hatkor aztán felpattant a szemem, és bekapcsoltam a gépem, hogy összedobjak egy videót képmontázssal arra az esetre, ha Cortez a balhénk miatt cserbenhagyna. Oké, a végeredmény siralmas lett, úgyhogy minden mindegy alapon el sem mentettem. Fáradtan, félve és szomorúan indultam suliba. Nem akartam egyest kapni, egyrészt, mert ki akar egyest kapni?, másrészt pedig, Kinga elhúzna az átlagával, és nem akartam nézni az önelégült fejét.

Aztán kiderült, hogy az aggodalmam teljesen hiábavaló volt, mert ahogy első óra előtt a padomnál ülve olvastam, Cortez besétált a terembe, és amikor elhaladt mellett, ledobott a padomra egy CD-t. A stílus erősen a „nesze, itt van” szintet ütötte, úgyhogy lehunytam a szemem, számoltam tízig, és mosolyt erőltetve az arcomra hátrafordultam.

– Köszönöm – mondtam halkán. Nem válaszolt, csak mélykék tekintetét az enyémbe fúrta, amitől kissé megrettentem, úgyhogy gyorsan elkaptam a fejem. Ööö, enyhén be van rám rágva. Na és? Én is rá!

Két izgalmas óra után (Monsieur Durand már szinte családtag) lementünk az infóterembe. Tölgyessy kinyitotta nekünk az ajtót (szünetekre zárják, mert egyébként néhány kockát nem lehetne kiobbantani onnan), és elkérte a beadandó videókat.

– Dave, CD-n kértem – rázta meg a fejét, amikor Dave a kezébe nyomott egy SD kártyát.

– Tanár úr, ne már! CD? Jó, hogy nem VHS – nevetett fel Macuval együtt. Ők ezen remekül szórakoztak. Mi, többiek csak kérdőn meredtünk egymásra, hogy vajon velünk van-e baj, vagy ez az infós poén egészen egyszerűen gyenge volt?

Tölgyessy egy kis figyelmet kért, aztán betette az első lemezt a DVD-lejátszóba, így tévén nézhettük. Nem, képtelenség volt fegyelmelni minket. Mivel a feladat az volt, hogy szerepeljen gyerekkori képünk is a montázsban, már az első videó alatt (Jacques) elszabadult a pokol. Jacques szerelmes hangulatához illően az *Aimer* című francia számra szerkesztette meg a videóját, amire Andris és Robi rögtön rávágta, hogy „ratyi”. Nem csodálom, hogy Tölgyessy nem bírt velünk. Gábor háziya következett, ő Jason Mraz *I'm Yours* című dala alá illesztett képeket.

– Én mindjárt bealszom – ásított Ricsi. Tény és való, hogy Gábor videója kicsit unalmas volt, a legtöbb fotón a kutyájával, Dopival játszott vagy Jacques-kal mosolygott a kamerába.

Ha kicsit elpilledtünk volna, a következő két videótól azonnal felpattant a szemünk. Andris és Robi felvételén gyors vágásokkal, Iron Maiden-dalokra, ütemre villantak fel a fotók. Ők túlságosan lázadtak ahhoz, hogy gyerekkori képeket tegyenek be, a videójuk inkább valami rock tribute lett, sok híres (?) zenésszel, koncerten lévő tömeggel és dalszövegekkel. Minőség szempontjából tökéletes, értékelés szempontjából azonban elégtelen, mivel nem ez volt a feladat. Úgy tűnt, nem bánják, összepacsiztak egymással, és elégedettnek voltak. Virág lemeze következett. Az első képen nagyon kicsi volt még, és a szüleivel együtt szerepelt. Fura volt látni őket így, egy családként... A fotók váltakozni kezdtek, és hamar megérkeztek az emós képek is. Mi röhögve néztük, Macu azonban elképedve meredt a tévére.

– Azta! – hüledezett. – Akkor ezért hív Ricsi Emónak.

– Ühüm – vigyorgott Virág boldogan nosztalgizva az „engem senki nem ért meg” korszakán. Jó sok képen én is rajta voltam, volt, amin csak Virággal, de akadt egy halom csoportkép is. A fejemet fogva néztem a kilencedikes éneket. Őszintén remélem, hogy sokat változtam!

Amikor a *Happy Together* a végéhez közeledett (a fiúk legnagyobb rémületére Virág Turtles-számot választott), az utolsó kép megállt. Illetve két kép, egymás mellé illesztve, afféle „akkor és most” stílusban. A bal oldalin Ricsi és Virág egymás mellett álltak mint osztálytársak. Az

előbbi lógó hajjal, deszkás cuccban, az utóbbi tetőtől talpig pink-feketébe öltözve, szemébe fésült hajjal. A jobb oldali kép viszont teljesen friss volt, talán múlt heti. A már megszokott, raszta fiú és pillangómintás felsőben lévő lány mosolygott ránk a képről, egymásnak tökéletes ellentétei, és talán éppen ezért egymást tökéletesen kiegészítve.

- Ez szép volt – mosolyogtam Virágra, és totál meghatódtam.
- Istenem, hogy te milyen nyálás vagy – nézett Kinga undorral Virágra.
- Ne figyelj rá. Tök jó lett – legyintettem, mire Virág szerényen bólintott.

Kinga összefont karral ült a székén, és rezzenéstelen arccal nézte végig a saját videóját, amely mindenféle érzelemtől mentes volt. Beyonce *Halo* című számára a váltakozó felvételeken: Kinga gyerekként lovagol. Kinga általános iskolásként lovagol. Kinga díjjal a kezében. Kinga serleget feltartva. Kinga szavalóverseny győzteseként. Kinga lóháton. Kinga lovas táborban, csapatvezetőként... Exhibicionista videó, önéletrajz helyett is megfelel. ☺ Az én videómat a többiek egész egyszerűen unták, közölték, hogy „tré” a zene (hogy mondhatnak ilyet a *Lucy in the Sky*-ra?), és a képek sem kötötték le őket túlságosan. Cortez, mondjuk, megtette, amit megígért, emiatt ötöst kaptam. Viszont ekkor még egyáltalán nem hatott meg. Ekkor még...

Macu felvétele a Linkin Park *What I've Done* indult el, és az első képen egy csapat japán gyerek ült az oviban.

- Ez valami „Hol van Waldo?” játék? – röhögött fel Ricsi, utalva arra, hogy nem igazán ismertük fel osztálytársunkat. Macu mosolyogva megrázta a fejét.
- Nem, bekarikáztam nektek pirossal, az vagyok én!
- Tényleg – kiáltott fel Virág. Igen, jobban szemügyre véve a képet a tíz kisgyerek közül kitűnt egy. Mert be volt karikázva... ☺

Szinte az egész videó alatt ezen röhögtünk, aztán következett Zsoltié. A szám gyönyörű volt (Carly Comado: *Everyday*), azonban sokat veszített a komolyságából, hogy Zsolti le akarta utánozni azt a híres YouTube-videót, amikor egy srác hat évig mindennap lefénképezte magát. Azzal a különbséggel, hogy Zsolti egy hétig fotózta le magát minden reggel. Drasztikus változás tehát nem történt. A többiek mind nevettek, Kinga azonban kikérte magának.

- Nem ez volt a feladat! Hol van régi kép a videón?
- Nem akarok magamról régi képet látni! – vágta rá Zsolti élesen, és egy pillanatra megállt a levegő a teremben. Erre a kijelentésre mindenki zavartan reagált. Lehajtott fejek, megköszörült torkok, meredten a tévére bámuló tekintetek. Kényes téma. Egyedül Kinga állta Zsolti pillantását, végül Tölgyessy törte meg a kissé fagyos hangulatot.
- Nézzük Dave-ét.
- Na, erre vártam! – tapsolt kettőt Dave.

Nem lepődtem meg azon, hogy Dave annyi fotót sűrített bele a Daft Punk: *Technologic* három percébe, hogy szinte tizedmásodpercenként váltakoztak a képek, alig lehetett követni. Dave-nek igen jól dokumentált élete van. És szereti is nézni magát. Mi annyira nem, úgyhogy örültünk, amikor véget ért. A számválasztása egyébként telitalálat, Dave-et semmi nem tükrözi jobban, bár nekem a végére már megfájdult tőle a fejem... ☺

– Csináltam alternatív-bővített változatot is! – szólta, amikor legnagyobb bánatára véget ért a videója.

- Kit érdekel? – horkant fel Zsolti.
- Óra után meg lehet nézni – engedte el a füle mellett Dave a megjegyzést. Nem sokan jelentkeztek, de nem adta fel. Felajánlotta, hogy átküldi kör e-mailben. Hurrá.

Ricsi a videója előtt bejelentette, hogy ne ijedjünk meg, a szám kicsit érzélgős, de neki sokat jelent. Én bevettem (de béna vagyok!), és vártam valami lájtos dalt, mire majdnem frászt kaptam. A System of a Down *Sad Statue* című számára indult el a videó, összevissza beugráló deszkás képekkel megnyári fesztiválfotókkal, Ricsi raszta hajába tűzött kis zászlókkal (?), aztán a szám lassúbb (Ricsi szerint megható) részénél beugrott Virág képe, egyre közelebből. Ööö, azt hiszem, neki ez számít romantikusnak. Virág mosolyogva figyelte a felvételt, úgyhogy, gondolom, ő értette ennek az üzenetét... Mikor vége lett, Tölgyessy kérdően nézett körbe.

- Egy hiányzik.

Cortez unottan felállt, és odavitte a tanárnak a CD-t.

– Hová mész? Óra van – szólta utána Tölgyessy, amikor ahelyett, hogy visszaült volna a helyére, az ajtóhoz lépett. Cortez visszafordult.

– A mosdóba.

– Jó, de siess.

Összefontam magam előtt a karom, és miközben becsukódott az ajtó, Tölgyessy betette a lemezt. Lélekben felkészültem, hogy most három percen nézhetem Cortez fényképeit. Millió haver, még több barátnő, gondolom, valami Ramones-szám, csoportképek, deszkás versenyek, zenekari próbák... A torkomban dobogott a szívem, és azon görcsöltem, hogy legyen már vége, pedig még el sem kezdődött. Aztán a felvétel elindult, nekem meg összeszaladt a szemöldököm. A zeneválasztás nem az volt, amire számítottam, se punk, se ska, de még csak nem is pörgős. Gary Jules *Mad World* című dala indult el, és az első képen Cortez látszott, nagyon régen. A felvétel Amerikában készült, ebben biztos voltam. Fura volt látni gyerekként, úgyszólván kissé elmosolyodtam, és próbáltam elvonatkoztatni a szomorú zenétől. De nem tudtam. A fotó eltűnt, és innentől kezdve egy fotón sem szerepelt Cortez. A váltakozó képek sokkoltak, és azon kaptam magam, hogy nem tudom levenni a szemem a tévéről. Egymás után városok villantak be, New York és talán Los Angeles, aztán Budapest, majd megint valami hely Kaliforniában. Az itthoni házuk, ahol a nagyszüleiével él, majd a kinti, ahol a szülei laknak. A következő kép reptéri érkezés/indulás tábla. Aztán a repülő ablakából készült felvétel, amin csak a fehér felhőtakaró látszik. Majd a felbontott reptéri kaja. Egy autópálya a szélvédőn keresztül. Aztán ismét Budapest, a ferihegyi út. Aztán nyeltem egy nagyot, mert amikor a dal a „happy birthday” részhez ért, egy print screen-nel lementett kép villant be, a skype-ról. A szülei a kis képernyő ablakában látszottak. Ezt a fotót a Szent Johanna épülete váltotta, majd következett néhány felvétel, szintén utazásról. Konkrétan fojtogatott a videó hangulata, aztán csak bámultam az utolsó képkockát. Cortez Facebook-profilja volt. A kép mentésekor a falán pár másodperce posztoltak, 14 üzenete jött és 21 barát felkérése. Aztán mindez elsötétült, véget ért a szám. Mindannyian némán néztük a tévét, pedig már nem ment semmi.

– Nos – köhintett Tölgyessy zavartan. – Azt hiszem, mindet láttuk.

Virág levette a szemüvegét, és megtörölgette a szemét, Jacques szomorúan csóválta a fejét, Zsolti pedig nem bírta tovább és megszólalt.

– Öleljen meg valaki! Olyan egyedül érzem magam! – mondta. Andris és Robi (keménynek akartak tűnni) felröhögtek, Kinga viszont megdobta Zsoltit egy tollal, mondván, hogy „érzéketlen bunkó”.

A csengő annyira váratlanul szólalt meg, hogy összereztem tőle. A többiek komótosan összehajoltak, és a szokottnál csendesebben indultak kifelé. A sírógörcs kerülgetett, miközben a látottakon gondolkodtam. Egész gyerekkorában költözött és utazott, aztán a szülei lepasszolták a nagyszüleihez. Nyaranta és karácsonykor magukhoz repítik, aztán vissza. Soha nem élt normális életet, ahogyan mi, többiek. Bár a fél osztály elvált szülők gyereke, Cortez esete merőben más. Bele se tudtam gondolni, hogy milyen lehet neki. Milyen lehet ünnepekkor találkozni a szüleinkkel, milyen lehet, ha a skype-on kívánnak boldog születésnapot, és milyen, amikor úgy küldözgetnek, mint valami csomagot. És mindezeket tudva (mert gondolhattam volna), tényleg azt vágtam a fejéhez, hogy sokan lógnak rajta a közösségiken? Mit számít az a virtuális közösség, ha az ember szinte egész életében egyedül van? Hogy lehettem ennyire felszínes? Hogy tévedhettem ekkorát? Hogy lehetek ekkora barom? Soha nem gondoltam bele ezekbe a dolgokba, mindig csak felületes véleményt alkottam Cortezről, és azt hittem, hogy a közösségi portálok vagy éppen a sulis szünetei bármiben is mérvadók lehetnek. A videót látva rájöttem, egyáltalán nem ismerem. És ha valaha is egyedül éreztem magam, az valószínűleg soha nem közelítette meg azt, ahogyan Cortez felnőtt. Egyszerűen szembe kellett néznem azzal, hogy felszínes, előítéletes és végtelenül buta vagyok! Nem melleleg pedig egy dög. Hurrá.

Az ajtóhoz lépve szinte összeütköztünk Cortezzel.

– Bocs, menj csak – álltam félre. Bement az infóterembe, felkapta a táskáját, és szó nélkül ott hagyott. Utána akartam szólni, de nem jött ki hang a torkomon. Ezt elszúrtam.

Az udvaron felültem a padra. Cortez mellettem ült, és Mónival beszélgetett, illetve valamin röhögtek, de nem zavart. Nem öntött el a féltékenység, nem kaptam dührohamot, de még csak nem is

hallgattam, hogy miről van szó. Csupán fellapoztam az 1984-et, és úgy éreztem, én is az az ember vagyok, aki szerint kettő meg kettő az öt. Mert gondolkodás nélkül elhiszem, amit hallok, és vakon beállok a sorba. Ez több mint szomorú. ☹

Ebédszünetben folytatódott a társasjáték hét, úgyhogy a teremben a saját csoportomhoz ültem le, és *Ki nevet a végé*nt játszottunk. Koncentrálni sem tudtam, úgyhogy Kinga háromszor egymás után kiütött, és kezdetem előlről a pályát. Nem számított, szórakozottan játszottam tovább. Hirtelen kiabálásra kaptam fel a fejem, és Cortezék csoportja felé pillantottam. Zsolti ököllel verte az asztalt.

– Virág! Már megint kiütöttél! – ordította.

– Ez a játék lényege – pislogott nagyokat Virág, aztán bizonytalanul körbenézett. – Vagy nem?

– De – bólintott Cortez, és unottan lépett egyet. Zsolti azonban nem hagyta annyiban.

– Ha még egyszer kiütsz... – fenyegetőzött. Ricsi után Virág dobott, és nevetve lépett hármat.

Zsolti hitetlenül rázta a fejét.

– Meg ne próbáld, hallod!

– De ott áll a bábud! Most mit csináljak? – ütötte ki Virág Zsolti újabb figuráját, mire emez teljesen begőzölt.

– Jó, kiütöttél. Újra kezdem, nem érdekel – bólogatott hevesen. – De te mit fogsz csinálni bábu nélkül? – kapta fel a táblán lévő kis sárga bábút (Virágét), és egész egyszerűen bekapta (!!!).

– Köpd ki! – sipákolta Virág.

– Nem – vigyorgott Zsolti, akinek a fogai közt látszott a sárga figura...

– Azt hittem, felnőtetek egy ilyen feladathoz. Gábor, szedd össze a táblákat, Zsolti, te pedig köpd ki a bábút! – lépett közbe Haller.

– Tanár úr, nyeresben vagyok, ne már – szitkozódott Dave.

– Elég lesz, fejezzétek be.

– Tanár úr – mondta Zsolti riadtan. – Azt hiszem, véletlenül lenyeltem.

Haller a fejét fogta, Kinga elkerekedett szemmel bámult, Ricsi pedig mindenáron röntgenre akart menni Zsoltival, hogy megnézzék, látszik-e a kis bábu a felvételen. Ööö, valóban, nekünk ez nem való. Hiszen ötéves kor felett ajánlják a játékot...

Utolsó óra után (bizony, francia Durand-nal) szerettem volna váltani pár szót Cortezzel, de a sulis előtti lépcsőnél nagyon sokan voltak. Mindegy, gondoltam, akkor is megpróbálom, maximum megaláz a többiek előtt. Simán belefér.

– Cortez, beszélhetnénk? – kérdeztem halkán.

– Mondd – vetett rám egy gyors pillantást.

– Négyszemközt gondoltam – sziszegtem, mert egy csomóan néztek felém várakozva. Gondolták, rájuk is tartozik. Én úgy láttam, hogy annyira nem.

– Á – húzta el a száját Cortez. – Mondd csak. Vagy posztold a Facebookon. Tudod, ahogy a „többiek” is.

Ez talált. Azonnal elvörösödtem, és a szám szélét rágva bólintottam. Móni felvont szemöldökkel nézett rám, ahogyan az a-s lányok is. Juj.

– Oké, posztolom – biccentettem kínosan. – Sziasztok – intettem úgy általánosságban, és elindultam hazafelé.

Cortez jobban haragszik rám, mint gondoltam. A fenébe.

Otthon a házik után (nem volt kevés) elmosogattam, hogy amikor anyu hazaér, ne maradjon rá, aztán felmentem a szobámba, és némi töprengés után bekapcsoltam a gépem. A billentyűzetem dobolva türelmetlenül vártam, hogy betöltsön az msn, és amikor beugrott az ablak, csalódottan felsóhajtottam. Cortez offline volt. Lehunytam a szemem, aztán fogadtam Virág videóhívását, közben meg amőbáztam egyet Jacques-kal. Miután kiléptem (illetve elrejtettem magam), szomorúan várakoztam, hátha Cortez bejelentkezik, de nem jött. Közben pedig meghallgattam egymás után háromszor a *Mad World*öt, és a fordító segítségével megértettem a dalszöveget is. Összeszorult szívvel olvastam a sorokat, aztán gondoltam, sírok egyet. Miért ne?

Rosszban vagyunk: 5/1 – nem tudom, hogy megbocsát-e. Jó lenne. Annyira rosszul érzem magam... ☹

Vacsora: 5/2 – a májgombóclevest nem kommentálnám. Ráadásul épphogy legyúrtem a felét, egy óvatlan pillanatban apu a tányéromba öntötte a sajátságát, mintha ő megette volna! Néha nem tudom, ki a gyerek és ki a felnőtt.

Zsolti: 5/2 – megevett egy társasjátékbábút.

Most erre mit mondjak? Hatalmas NO COMMENT.

Buta vagyok: 5/1* – 2+2=4!!!! Akkor is, ha más szerint 5! ☹

Október 13., szerda

Kemény nap. Szinte valamennyi órán számonkérés volt, francián gigantikus tézé, ami rendszeren próbára tett. A koncentrációban némileg gátolt, hogy Cortezzel ma sem váltottunk egy árva szót sem, sőt, azt hiszem, nem is köszöntünk egymásnak. Továbbra is rosszban vagyunk, ő haragszik, mert bunkó voltam, én haragszom, mert nem ad alkalmat, hogy jóvá tegyem. Volt, hogy kissé meginogtam (harmadik szünet végén, amikor én be-, ő meg kifelé jött a teremből), és úgy éreztem, hogy azonnal beszélnünk kell, de hű csatlósom, Kinga odapattant mellém, és behúzott a lánymosdóba. Virág is velünk tartott, és becsukta maga mögött az ajtót. Az első emeleti mosdó egyébként törzshelyünké vált, mindig oda rángatjuk be egymást, ha veszekedni/beszélgetni/kiabálni/sírni támad kedvünk. Nekem ma mind a négyhez volt, úgyhogy időnként pityeregtem, aztán dühösen magyarázni kezdtem, összeszólalkoztam Kingával, végül váltottam pár szót Virággal. Egyébként Kinga nemcsak a suliujságban és a tanulmányi eredményével vette át Arnold helyét, hanem nagyon úgy tűnik, hogy odacsapódott hozzánk harmadiknak, és Arnold utódként folyamatosan Virággal hadakozott. Véleménykülönbségük olyan magas szintet ért el, hogy ha az egyik azt mondta, fehér, a másik rávágta, hogy fekete. És ez Cortezzel kapcsolatban sem volt másképp. Kinga azt az elvet vallotta, hogy egy „hatásvadász” videó miatt nem változik semmi, Cortez továbbra is a legmenőbb diák a suliban, és ezt ki is használja. Ellenben Virág abszolút Cortezt védte, indoklásként pedig olyasmit mondott, hogy durván félreismerjük. Én a fejemet kapkodtam köztük. Szokás szerint rólam már megint megfélemeztek, így az eredeti problémára, miszerint „most mégis mit csináljak?” nem érkezett épkezláb ötlet. Klassz.

Ebédszünetben leváltam a társasjáték csoportomtól, és átmentem néhány másik osztályba, hogy fényképeket csináljak a suliujságnak. Igaz, már nincs segítőm, Dave és Macu mégis velem jöttek, bár gyanítom, ők csak ki akarták röhögni a többi csoportot, akik lelkiismeretesen társasoztak, míg a mi osztályunk lázadt, bábút evett (Zsolti sztorija toplistás a suliban), egymás fején szétverte a táblát (Andris és Robi), és úgy általában zajongott. Körülbelül így telt a nap, sulit után Karcsival sétáltam hazáig, aztán a kapuban elköszöntünk egymástól, és kezdődhetett a maratoni tanulásom. Az msn-re vacsi előtt néztem fel, de mindenki állapota „nincs a gépnél” volt, és a legtöbb üzenetben valami meccset vártak. Miközben a töltött csirke töltelékét próbáltam a lila párolt káposzta alá rejteni, hogy úgy tűnjön, megettem, megkérdeztem aput, tudja-e milyen meccsről van szó. Megállt a kezében a villa, és az órájára nézett.

– Elnézést – pattant fel hirtelen, és szó nélkül lelépett. Aha. Szóval fontos meccs.

Miután elmosogattam, felmentem a szobámba, hogy olvassak, de ahogy benyitottam, kissé ledöbbsentem. Merthogy apu úgy döntött, nálam nézi a meccset. Óriási. Lerogytam az egyik babzsák fotelemben, és azon filóztam, hogy mikor volt utoljára bekapcsolva a tévém.

– Jó meccs? – érdeklődtem a pályát nézve.

– Még nem kezdődött el – fordult felém apu.

– Ó – vonogattam a vállam. Most ezt honnan kellett volna tudnom? Azt hittem, a meccs akkor kezdődik, amikor odakapcsol a közvetítés. A kommentátor izgatottnak tűnt. A játékosok is. Apu is. Csak nekem volt totálisan mindegy.

– Szotyit? – nyújtotta felém apu a csomagot, miközben véletlenül sem vette le a szemét a tévéről. Nagyon izgalmas volt, ahogy egy halom ember sorban áll.

– Hát – haboztam egy picit, aztán megvontam a vállam és belemarkoltam. Adjunk a patiknak, mit számít?

Pozitívum, hogy láttam valamit, amiről holnap mindenki beszélni fog a suliban, és hozzá tudok majd szólni. Wow. Negatívum: annyira untam a focit, hogy az egész csomag szotyit benyomtam. A kozmetikus örülni fog nekem. Jaj.

Cortez: 5/1 – ☹

Franciadoga: 5/4 – az utolsó feladatra nem maradt időm. Nem lesz ötös. ☹☹☹

Társasjáték hét: 5/2 – Baranyai ötlete volt az egész, és az imádott végzős osztálya szó nélkül játszott. A többi osztály viszont már baromira unja.

Justine: 5/5* – írt helyzetjelentést, mert volt a sulijukban egy irodalmi verseny, és mindenképp el akarta küldeni a fotókat. Ahogy megnyitottam, büszkén nevettem fel.

De rég láttam képet Arnoldról! Közönyösen állt a fényképen, azzal a jól ismert, „nyertem, de nem érdekel” tekintettel. Szívből örülök, hogy a Szent Johanna testvériskolájában is brillírozik. Nem is vártam mást tőle. ☺

Focimeccs: 5/? – Ööö. Láttam. Erről ennyit. ☺

Flóra: 5/5 – a kilencedikes lányról sikerült ma csinálnom egy képet, amikor az osztályukban jártam ebédszünetben.

Átküldtem Jacques-nak. Örült neki. Igazán.

Október 15., péntek

Életem egyik legrémesebb napja! Annyit sírtam, hogy bedagadt a fejem. Most aztán minden szétesett körülöttem!

Na, akkor sorjában. A nap normálisan indult, már amennyire mostanában normálisnak lehet nevezni. Megérkezés a sulihoz, néhány szó a többiekkel, házi odaadása Virágnak és Ricsinek, nem nézünk egymásra Cortezzel. Csak a szokásos.

A tanórák szinte elrepültek, semmi érdekes nem történt. Szünetekben a teremben maradtam, mivel egyre nehezebben viseltem, hogy az udvaron Cortez mellett ülve egy szót sem szólok. Ebédszünetben érkezett a társasjáték hét utolsó feladata, az Activity. Mostanra már kellőképpen kijátszottuk magunkat, úgyhogy senkinek nem volt kedve, de Haller közölte, hogy muszáj.

– Elsőként Reni és Jacques – szólított fel minket a tanár. Beleíttam a narancslémbe, aztán egy pillanatig eltöprengtem, hogy letegyem-e a pogim, de végül megvontam a vállam, és azzal együtt mentem a táblához.

Jacques elolvasta a feladatot, aztán kérdőn felém mutatta, mert nem tudta, hogy mit jelent. Gyors gondolkodás után (azért nem mindenkinek jut eszébe elsőre franciául, hogy villáskulcs) megsúgtam a fülébe, és kezdődhetett a játék.

– Indulhat? – fordította fel a kis homokórát az ofő.

– Igen – bólintottam, és feltettem a kezem.

– Pogácsa! – ordította be Zsolti. Megráztam a fejem.

– Pék! – kapta el a fonalat Dave.

– Péklapát! – kontrázott Zsolti.

– Neem! – szóltam rájuk.

– Reni, ne beszélj! – emlékeztetett a szabályokra Haller.

– Pogácsaképű! – tippelt tovább Zsolti.

– Szerinted ez a megfejtés? – nézett rá hitetlenül Kinga. – Hogy pogácsaképű?

– Lehet, hogy az! – húzta ki magát Zsolti.

Még mindig a fejemet rázva, tanácstalanul széttártam a karom. Ezek miről beszélnek?

– Liszt! – kiáltotta Ricsi.

– Úúú, Liszt Ferenc! – csillant fel Virág szeme.

Jacques-kal összenéztünk, és úgy láttam, ő is abszolút elvesztette a fonalat.

– Leveles tészta! – mondta határozottan Kinga. Nemet intettem, és sóhajtottam egy hatalmasat.

- Megvan! Gondterhelt pék! – üvöltötte Zsolti, mire mindenki felröhögött.
- Lejárt az idő – szólt közbe Haller.
- Villáskulcs! – néztem szembe az osztállyal.
- Mi? – hőkölt hátra Ricsi.
- Hogy jutottatok el a gondterhelt pékig, amikor még el sem kezdtem mutogatni? – kérdeztem.
- Mert pogi van a kezében!
- Mert ez az ebédszünet, és szerettem volna megenni! – nevettem el magam kínosan.
- Ezért nem jár pont – mondta Haller, és kérte a következő párost.

Andris és Robi mentek a táblához, együtt elolvasták a feladatot, aztán vitatkozni kezdtek azon, hogy mit jelent. Ez volt az ő percük. Még tippelni sem tudtunk, mert egyszerűen nem kezdték el a játékot, csak ordítottak és sértegették egymást. Haller az ornyergét dörzsölgetve parancsolta a helyére a két rockert, akik tovább lökdösődtek. Macu és Dave következett.

– Az utolsó szamuráj! – ordította be Zsolti, amikor Macu megállt a táblánál.

– Te hülye vagy! – röhögött fel Ricsi teli szájjal. Nem vagyok biztos benne, de talán sonkás szendvicset rágott éppen. Legalábbis az én helyemről úgy látszott.

Dave és Macu elolvasták a feladatot, aztán összenéztek, és amolyan „ez jó lesz” stílusban bólintottak. Dave leült a tanári asztalhoz, és úgy csinált, mintha gépelne, Macu pedig mellette járkált, és tárogva beszédet imitált.

– Munkahelyi zaklatás! – nyögte be Ricsi. Az egész osztály felröhögött, Haller pedig reménytelenül felsóhajtott..

A játék tovább folytatódott, Zsolti és Ricsi hihetetlen baromságokat ordított be, aztán Kinga a gipszével az asztalra csapott, és bement a megoldást. Zárójelentés. Hogy ezt honnan tudta? Na, erre nem jöttünk rá. ☺

Utolsó óra után megálltam a lépcsőnél, és a többiek hallgattam, akik Zsoltiékhoz készültek.

– Ijj, de kár hogy nem jössz – szomorkodott Virág. Én annyira nem sajnáltam, egyrészt, mert Cortezzel egész héten nem beszélünk, és nem volt kedvem péntek délután is kerülgetni, másrészt pedig megígértem anyunak, hogy a sulis előtt várom.

Mostanában ritkán mentünk bárhová is, úgyhogy külön örültem, hogy elém jön. Amikor megállt a kocsis a sulis előtt, anyu kiszállt, és köszönt a többieknek, miközben én bedobtam a táskám az anyósülésre. Ricsi mindenféleképpen tudni akarta, hogy milyen idő lesz, anyu pedig annyira részletesen válaszolt, hogy közbe kellett szólnom. Becsaptam az ajtót, és lehajtottam a napellenzőt, hogy egy pillantást vessek a tükörből a sulis előtt hagyott társaságra.

– Aranyosak ezek a gyerekek – mosolygott anyu, és látszott rajta, hogy kedveli az osztálytársaimat. Igaz, a felét nem tudja annak, hogy milyenek valójában, de így, csoportban látva őket tényleg „arínak” tűnnek egy felnőtt számára. Kíváncsi vagyok, hogy a tanári kar hogy vélekedik. – Cortezzel rosszban vagytok? – kérdezte hirtelen.

– Hát. Nem vagyunk jóban – ismertem be. És ezzel le is zártam a témát.

Majdnem két órát töltöttünk a szupermarketben (leragadtam a könyveknél, na ☺), beszélgettünk meg sétáltunk, nézelődtünk, egyszóval klasszul telt a délután. És aztán minden megváltozott. ☹

Ahelyett, hogy hazamentünk volna, bevártuk aput egy étteremben, hogy majd ott vacsizunk. Én még akkor sem sejtettem semmit, amikor apu megérkezett; túlságosan lekötött, hogy gyros tálat vagy kebabot egyek a töröknél. Néha nem ártana figyelnem a részletekre...

Amikor tálcával a kezemben leültem az asztalhoz, anyuék közt vibrált a levegő. Erősen olyan érzésem volt, hogy lemaradtam valamiről.

– Miről van szó? – lestem hol egyikükre, hol a másikra.

– Reni, neked még nem mondtam... – kezdte anyu, és összerándult a gyomrom. Abban a pillanatban elment az étvágyam. Az ilyen kezdetű mondat mindig baljós. – Kaptam egy állásajánlatot.

– Úristen. Ugye nem költözünk el? – jutott önző módon eszembe az első lehetőség.

– Nem – mosolyodott el anyu. Hurrá. Már csak jobb hír következhet, úgyhogy hátradőltem, és vártam, hogy mi fog történni.

Anyu röviden elmagyarázta, hogy megkeresték az egyik kis kereskedelmi tévécsatornánál, hogy dolgozzon ott meteorológusként. Ami baromi klassz dolog, úgyhogy már örültem, mivel anyu közölte, hogy elfogadta. Én azt hittem, hogy ez egy ilyen örömteli dolog, amit most éppen megünneplünk. Apu viszont nagyon idegesnek tűnt, és felém fordulva közölte, hogy anyu ezt egyedül döntötte el. Jaj, ne! Balhé lesz, és mindkettő nekem mondja az igazát, mintha valami bíró lennék, akit meg kell győzni. A gyomrom akkora volt, mint egy teniszlabda, és csak hebegtem valamit arról, hogy „én most hallok először mindenről”. A szüleim ezután egyszerűen kizártak a beszélgetésből, és egymással kezdtek vitatkozni. Anyu érvelése az volt, hogy ilyen lehetőséget nem hagyhat ki, és annyi történik, hogy kicsit többet fog dolgozni. Erre apu kontrázott, hogy már így is alig látjuk, ha másik munkája is lesz, akkor lassan haza se fog jönni. Anyu a fejéhez vágta, hogy apu is alig van otthon, hajnalban megy, késő délután jön, úgyhogy ő ne beszéljen. Na, és erre apu hirtelen felindulásból rávágta, hogy „amíg ő egy cégnél éppen a leépítésekkel bajlódik, mert barátokat kénytelen kirúgni, addig anyu viharokat figyelget”. Húú. Levegőt sem mertem venni, és éreztem, hogy baklavát már nem fogok tudni venni magamnak, ugyanis pillanatokon belül indulunk haza. Anyu „ezt hogy képzeled?” tekintettel meredt apura, aki viszonzta egy „igazam van!” pillantással. A top 5 rémálmom közé tartozik, hogy a szüleim egy pláza éttermei közt vesznek össze, tatziki és falafel felett. Komolyan, ez még azt is megelőzi, hogy álmomban cipő nélkül megyek suliba.

– Vedd a kabátod, indulunk – pattant fel anyu, és a hirtelen mozdulattól felborult a széke. Mindenki (még a pitát melegítő török is) felénk nézett. Zavartan felálltam, és az érintetlen gyrosomra néztem. Kinga erre azt mondaná, hogy Afrikában éheznek, úgyhogy némi töprengés után felvettem a műanyag tányért, mert nem akartam, hogy kidobják az ételt.

Nos. Anyu idegesen, határozott léptekkel indult a parkoló felé, én meg utána loholtam egy gyros tállal a kezemben. Azt hiszem, furcsán néztek rám. Számított? Nem.

Szó nélkül ültem be a kocsiba, és hazáig meg se nyikkantam. Egyrészt, nem mertem anyuval beszélni, mert vibrált az idegtől, másrészt nem akartam aput kibeszélni. Hazaérve letettem a tányért az étkezőasztalra, és a tekintetemmel követtem anyut, aki fel-le mászkált. Három perccel később megérkezett apu is. Ahogy egymásra néztek, lehunytam a szemem. A java csak eztán következett. A vitájukat hallgatva már tudtam, ez nem ma kezdődött.

Előttem ugyan simán eltitkolták, de a felgyülemlett sérelmek úgy záporoztak, hogy azonnal megértettem, ez már jó ideje tart. És nem csak anyu új munkájáról volt szó. Ez csak az utolsó csepp volt a pohárban. Olyan válogatott szemrehányásokat vágtak egymás fejébe, hogy én szégyelltem magam, ráadásul fül- és szemtanúja voltam az egésznek, mert tágra nyílt szemmel csak ültem az étkezőasztalnál, és kapkodtam a fejem. Szó volt mindenről. Munkáról, pénzről, időről, elhanyagolásról, de még rólam is. A szülők adu-ásza, amikor a gyerekekkel dobálózhatnak. Mindkettőtől meghallgattam, hogy a másik „nem foglalkozik velem”, és „szegény gyerek állandóan egyedül van” stb., stb. Oké, tény, hogy gyakran érnek későn haza, de nem vagyok hülye. A tizenhetet töltve, bármilyen hihetetlen is, át tudom látni, hogy ha valaki dolgozik, akkor nincs otthon. Örültem volna, ha kihagynak ebből, de folyamatosan velem dobálóztak, én meg a sok kiabálást hallva elsírtam magam.

– Most nézd meg, mit csináltál a gyerekekkel! – förmedt anyu apura. Erőt vettem magamon, és letöröltem az arcom. Mindkettejüket hibáztattam, és hirtelen megharagudtam anyura, amiért apura próbálta kenni az egésztestet. De ez az érzés csak egy pillanatig tartott, mert apu kontrázott, hogy „anyu tette ezt velem”. Ekkor már nem sajnáltam.

Némán ültem az asztalnál, és úgy éreztem, ha ez jelenti a felnőttkort, köszönöm, maradnék gyerek. A vitájuk több részből állt. Néha hangosabb, néha halkabb. Csitult kicsit, aztán megint robbant. Fogalmam sem volt, hogy mi lesz ennek a vége. Két és fél keserves óra után (komolyan annyi volt!) anyu aztán meglegelte, és felém fordult.

– Pakolj össze!

– Tessék? – kérdeztem rekedten, mert a hosszú szótlanságtól elment a hangom.

– Menj már! – sürgetett.

– Hová megyünk? – riadtam meg.

– A nagyiékhoz.

– De én nem akarok... – kerekedett el a szemem. Anyu idegbetegen rám förmedt, úgyhogy behúzott nyakkal siettem fel a szobámba. Egy pillanatig kérdőn meredtem magam elé, aztán bedobáltam a sulitáskámba pár tancuccot (a hétfőit legalábbis), a naplóm, két pólót, egy pulcsit, farmert, fehérneműt, majd mikor anyu felkiabált, hogy „Renáta, indulunk!”, sietve betettem a notebookom a laptoptáskába. A töltőt a nyakamba akasztottam, és lerohantam a lépcsőn.

Apu szemrehányó pillantással méregette anyut, amikor megérkeztem. Ez a legerősebb női reakció. Balhé van, viszem a gyereket. Sírógörccsel küzdve néztem apura, aztán a nyitott ajtó felé indultam, mert anyu már kiállt a kocsival. Jó, hogy megvárt!

– Reni – szólt utánam apu.

Szorító mellkassal néztem vissza. Apu a kihűlt gyros tálat nyújtotta felém. Ekkor nem bírtam tovább, és kitört belőlem a böngés.

– Ne sírj – simította meg a vállam, amikor átvettem a kaját.

– Most mi lesz? – néztem a szemébe, és annyira fájt látni, hogy szomorú.

– Nem tudom – mondta őszintén.

Anyu ráfeküdt a dudára, úgyhogy összereztem.

– Hívsz? – kérdeztem összeszorított fogakkal.

– Persze – mosolyodott el fáradtan.

Sóhajtvá bólintottam, és kifelé menet alig láttam a könnyeimtől.

Becsuktam a kocsiajtót, anyu pedig beletaposott a gázba. A farmerdzsekimen landolt a csípős szósz.

Abból, hogy a nagyi kint állt a házuk előtt, sejtettem, hogy anyu felhívta. Mellesleg nem csak a balhé miatt nem akartam a nagyiékhoz menni. Semmi kapcsolatom nincs velük (soha nem is volt). Apu szüleit jobban bírom, mert bár ők Kanadában élnek, mégis sokkal többet tudnak rólam, mint anyu szülei, akik közel laknak és magasról tesznek rám.

Szó nélkül mentem be a házba, miközben folyamatosan sírtam. Félig a szomorúságtól, félig a dühtől. Anyuék a konyhában beszélgettek (a nagyiék kiélvezték a helyzetet, és mindenfélet mondhattak apura gond nélkül), én meg felmentem az ideiglenes szobámba. Minden kamasz álma. Öreg bútorok, semmi elektronika, idegen illatok és bazikemény ágy. Hurrá. Levágtam magam, és a résnyire nyitva hagyott ajtón át hallgattam a lentiek fröcsögését. Már elmúlt éjfél, amikor anyu benyitott.

– Jó éjszakát – mondta fáradtan, gyűrött arccal.

– Neked is – motyogtam bedagadt, kisírt szemekkel.

– Holnap megbeszélünk mindent – simított ki a homlokomból egy tincset, mire bólintottam. A holnap is klassz lesz. Éljen.

Ledőltem az ágyra, anyu lekapcsolta a villanyt, és becsukta maga mögött az ajtót. Drakulát meghazudtoló módon ültem fel azonnal. A franc álmos ilyenkor!

Bedugtam a konnektorba a töltőt, és benyomtam a laptopom. Miközben bootolt, azon imádkoztam, hogy Virág legyen online. Ha valaki, akkor ő tud segíteni, vagy legalább meghallgat. Ő igazán „balhés szülő”-specialista. Az msn betöltött, én pedig szomorúan néztem végig a szürke neveken. Ne már! Péntek van, nem alhat mindenki negyed egykor!

Úgy hagytam a gépem, és hanyatt feküdtem az ágyamon. Lehunytam a szemem, és próbáltam visszatartani a sírást. Nem igazán ment, a könnyek legördültek az arcomon, és eláztatták a fura szagú ágyneműt. Legalább félórát feküdtem a gondolataimmal foglalkozva, amikor az msn jelzett. Egy pillanat alatt feltápázkodtam, és az ölembé vettem a gépem... De nem Virág volt. Másolom.

Cortez üzenete: ???

Reni üzenete: ?

Cortez üzenete: Mit csinálsz? Késő van.

Reni üzenete: Semmit.

Cortez üzenete: Oké.

Reni üzenete: Szia.

Kifújtam az orrom (már tisztára kipirosodott), aztán szomorúan pillantottam a képernyőre.

Cortez üzenete: Jól vagy?

Na, erre ráérezett.

Reni üzenete: Nem...

Cortez üzenete: ?

Reni üzenete: Nem akarok beszélni róla.

Cortez üzenete: Oké.

Reni üzenete: Kösz.

Vártam pár pillanatot, aztán úgy éreztem, hogy mindjárt kiszakad a mellkasom.

Reni üzenete: Nem vagyok otthon. ☹

Cortez üzenete: ?????????? HOL VAGY???

Reni üzenete: Nem, semmi baj. A nagyiéknál.

Cortez üzenete: Kanadában? ☺

Minden fájdalmam ellenére elmosolyodtam.

Reni üzenete: Nem. ☺

Cortez üzenete: Meddig leszel ott?

Reni üzenete: Nem tudom. Anyun múlik...

Cortez üzenete: Apukád?

Reni üzenete: Otthon van. ☹☹☹

Cortez üzenete: ...balhé?

Reni üzenete: Igen. ☹

Cortez üzenete: Próbáld meg aludni.

Reni üzenete: Nem tudok.

Néztem a képernyőt, de nem jelezte, hogy ír. Már épp pötyögni akartam, hogy most hová tűnt, amikor olyan történt, ami még soha. Cortez videóhívást indított. Megdörzsöltem az arcom, és kifújtam a levegőt, aztán rányomtam. Kissé hátrahököltem, mert a kameraablakomat látva annyira rosszul néztem ki, hogy féltem, Corteznek örökké rémálmai lesznek. Az ő kamerája is működésbe lépett, és egy pillanattal később megláttam. Sötétben volt, csak a laptop és a tévé fénye világította meg az arcát. A falnak dőlve ült, és csodálkozva nézett rám. Már mint az ablakomra.

– Szia – mondta szomorú mosollyal az arcán.

– Szia – túrtam bele a hajamba. – Bocs, amiért. Szóval. Hogy így nézek ki – nyögtem ki.

Mosolyogva megvonta a vállát, mint aki észre sem vette...

– Hogy vagy?

– Nem túl jól – sóhajtottam.

– Gondolom – biccentett komoran.

– Sose láttam még ilyenek őket – töröltem meg a szemem, mert ismét folyni kezdtek a könnyeim.

– Azt hittem, minden rendben. Legalábbis én nem vettem észre semmit – szipogtam.

– Nem vettél észre valamit? De meglepő – nevetett keserűen.

– Mi? – hagytam abba az orrfújást.

– Semmi – legyintett.

Cortez félrenyúlt, aztán beleivott egy dobozos kólába. Ösztönösen elnevettem magam.

– Hogy tudsz éjjel kólát inni?

– Miért? – kérdezte örületesen menő mosollyal. Az egész olyan nagyon bizalmasnak tűnt, mindketten félhomályban, az éjszaka közepén beszélgettünk, amitől megdobbant a szívem annak ellenére, hogy teljesen kivoltam idegileg. – Minden rendben lesz – váltott témát, mire nem túl nagy meggyőződéssel bólintottam.

– Nagyon remélem. Haza akarok menni – szorult össze a mellkasom.

– Tudom. Hol vagy pontosan? – kérdezte.

– 1980-ban – vágtam rá, ahogy körbenéztem a szobában. Cortez felnevetett, én meg normálisan válaszoltam.

– Akkor nem vagy messze a sulitól.

– Nem. De jó lenne hétfőn otthonról indulni – töröltem meg ismét a szemem.

Cortez lehalkította a tévét, én meg összeszedtem minden bátorságom, és úgy döntöttem, eljött a pillanat, hogy tisztázzuk a dolgokat.

– Figyelj – kezdtem. Visszaült a gép elé, és érdeklődve nézett rám. – Bocs. Bunkó voltam. Tudom – ismertem be. Cortez elmosolyodott, és megvonta a vállát.

– Hagyjuk, jó?

– Oké. Kösz – hunytam le a szemem hálásan.

Hirtelen megkordult a gyomrom, én meg rájöttem, hogy szédülök az éhségtől.

– Vársz öt percet? Vagy méysz aludni? – kérdeztem vacillálva.

– Várok – mondta.

Félretettem a gépem, és halkán lesiettem. Betettem a mikróba a vacsim, és felmelegítettem. Lopkodva mentem vissza az emeletre. Elhaladtam a nagyiek szobája mellett. Nagypapa úgy horkolt, hogy simán becsukhattam az ajtót anélkül, hogy bárki felébredne. Törökülésbe ültem, a laptopot az ágyra tettem magam mellé, és az ölembe vettem a műanyag tányért.

– Oké – húzta össze a szemét Cortez. – Kiakadsz, hogy kólát iszom éjjel. Te mi a fenét eszel egykor?

– Gyros tálat – nevettem fel, és közelebb tartottam a gépemhez, hogy jól lássa.

– Iszonyat undorító – bólintott.

– De finom – vonogattam a vállam.

Miközben megvacsoráztam, végig beszélgettünk. És utána is. Sőt. Az az igazság, hogy teljesen megfeledkeztem mindenről. Anyuékról, arról, hogy hol vagyok és miért, sőt, arról is, hogy egész héten nem beszéltünk egymással. Csak beszélgettünk, mindenféléről, összevissza. Néha nevtünk, néha meg komolyra fordult a szó. Néha kiröhögött, néha elvörösödtem. De egy biztos. Még soha, de soha nem fordult elő, hogy folyamatosan, ennyire őszintén és fesztelenül viselkedtünk volna egymással. A webkamerázásnak is megvan a maga előnye. Személyesen személytelen, az emberek sokkal nyitottabbak és közvetlenebbek. Fogalmam sincs, miért, de ez velem is így volt. Cortez messzinek tűnt, mégis közelinek, és pont emiatt nem voltam frusztrált.

– Reni – nézett bele a kamerába, mire felszaladt a szemöldököm.

– Igen?

– Fél öt – mondta, nekem meg elkerekedett a szemem. Rápillantottam a Baby G órámra, és értetlenül megráztam a fejem.

– Az nem lehet...

– De – mosolyodott el.

– Ó. Oké. Akkor aludni kéne – húztam el a számat.

– Aha – bólintott.

– Kösz, hogy fent maradtál miattam.

Cortez lazán megvonta a vállát, és intett. Zakatoló szívvel köszöntem el, és megvártam, hogy kinyomja. Lecsuktam a laptopom tetejét, és elvágódtam oldalra. A fejem zúgott a sok sírástól, viszont nem tudtam nem mosolyogni. Aztán hirtelen bedugtam a párnám alá a telefonom, mert eszméletlen hangerővel jelezte, hogy üzenetem érkezett. Amikor elhallgatott, és a szobában újra beállt a síri csend, előhúztam a nagypárna alá rejtett mobilom, és megnyitottam. Cortez írt. Másolom.

Cortez üzenete: Holnap üzenj. Jó éjt, Reni. xxx

Remegő kézzel írtam vissza. A pocskék estémtől, a szüleim vitájától és a nagyiek házatól függetlenül mosolyogva fogok elaludni, a mobilommal a fejem mellett. No comment.

Vita: 5/1* – ☹️☹️☹️

Apu: 5/1 – szegény, most otthon van egyedül.

Internet: 5/5 – örök hála a szomszédoknak, akiknek a hálózatára rácsatlakoztam. Huppsz.

Sírás: 5/1 – kis, disznószeimeim vannak, mivel bedagadt a fejem. Óriási.

Telefontöltő: 5/1 – otthon maradt. ☹️

Gyros tál: 5/3 – hosszú utat tett meg, mire megettem.

Fogselyem: 5/1 – otthon maradt. Hurrá. ☹️

Cortez: 5/5* – Annyira szeretem!!!!

Október 17., vasárnap

Újra itthon. Az egész tegnapi nap rémes volt, semmi mással nem telt az idő, mint hogy néma csendben ültem a konyhában, és anyut hallgattam. Úgy tűnt, soha nem fogy ki az érvelésből, újabb és újabb sérelmeket fedezett fel, és megállás nélkül, nonstop szidta aput. Az egyoldalú véleménynek nem örültem, szerettem volna aput is hallani, de erre nem volt lehetőség. Úgyhogy egész nap hallgattam a dühöngést (a nagyiék partnerek voltak benne rendesen), és csupán egyetlenegy dolog tartotta bennem a lelket. Hogy délelőtt fél tízkor ráüzentem Cortezre, hogy „nem bírom tovább, megőrülök”, mire visszaírt. Kisebb nagyobb megszakításokkal éjfélig sms-eztünk, aztán lefogyott a kártyám.

Ma reggel arra ébredtem, hogy valaki lóg a csengőn. Fáradtan és álmosan botorkáltam le a lépcsőn.

– Apu! – pattant fel azonnal a szemem, és a nyakába ugrottam. Anyu és a nagyiék hűvösen méregették aput, aki afféle „most már elég lesz ebből a cirkusból” nézéssel pillantott körbe.

Mivel úgy éreztem, ez kettejükre tartozik, a nagyiékkal együtt átvonultam a konyhába, és miközben csináltam magamnak egy kakaót, rájuk szóltam, hogy ne hallgatózzanak. Elég önfeláldozó gyerek vagyok, merthogy a szituáció tisztázása érdekében vállaltam, hogy addig egyedül maradok a nagyiékkal. Hát, érdekes volt. Megkérdezték, milyen a tizedik, közöltem, hogy tizenegyedikes vagyok. Aztán másfél órán keresztül hallgattunk; a kanál koccanása a bögre oldalához, a mikro csipogása és a kint fújó szél volt az össz zaj a helységben. Kicsit kínos volt. Kicsit. Aztán, amikor már jó ideje nem hallottam hangokat bentől, anyu jött be a konyhába.

– Készülj, Reni, indulunk.

– Ó, de jó! – szakadt ki belőlem, és a megkönnyebbüléstől szinte elszedültem. A nagyiék morogva fejezték ki nemtetszésüket, én azonban már ott sem voltam. Rekordidő alatt pakoltam össze a cuccom, és már ültem is be apu kocsijába.

Csak akkor tudatosult bennem, hogy mennyire fáradt vagyok, amikor hazaértünk. A szüleim amolyan felnőttekre jellemző módon úgy tettek, mintha semmi nem történt volna, én azonban láttam magamon, hogy ez a hétvége rendesen kikészített. Egyikükkel sem beszéltem a történekről. Ha ők úgy tesznek, mintha elfelejtették volna, akkor természetesen én sem fogom felhánytorgatni. Örültem, hogy végre vége van! A szobámban bekapcsoltam a gépem, és feljelentkeztem az msn-re. Virág azonnal videóhívást indított, és boldogan mesélte, hogy egész hétvégén a Millenárison volt Ricsivel, és egy csomó gördeszkás videót készítették.

– Veled mizu? – kérdezte csillogó szemmel. Lehunytam a szemem, és mosolyt erőltettem az arcomra.

– Minden oké. Csak kicsit fáradt vagyok.

Nem meséltem el neki. Egyrészt, mert már megoldódott a probléma, másrészt, kicsit szégyelltem is a dolgot. Akkor is, ha én nem tehettem semmiről. Virág tovább csacsogott, én meg közben rákattintottam Cortez nevére, és bár offline volt, hagytam neki egy üzenetet. Másolom:

Reni üzenete: Szia... Itthon vagyok, minden rendben. Nincs pénz a kártyámon, még egy órát online leszek, ha vagy, írd. És... Kösz. ☺

Sajnos egy óra elteltével sem jelentkezett be, úgyhogy elköszöntem Virágtól, és átnéztem a házikat. Egy zacskó vaníliás karikával éppen a matekfüzetem fölé görnyedtem, amikor megszólalt a Green Day *Basket Case*. Azonnal felkaptam a telóm.

– Szia – hunytam le a szemem boldogan.

– Mit csinálsz? – kérdezte köszönés nélkül.

– Merőleges vektorok skaláris szorzatát – feleltem. Cortez elröhögte magát.

– Ki tudsz jönni?

– Mi? – ráztam meg a fejem értetlenül. – Fél tizenegy van – tettem hozzá furán. Cortez csak nevetett, aztán összecsapta a füzetem, és mondtam, hogy mindjárt.

Felkaptam egy farmert, a tornacsukám meg a dzsekim, aztán kihúztam a gumit a hajamból, és kicsit összehorzoltam, hogy ne álljon olyan bénán. Kisurrantam az ajtómon, le a lépcsőn, egészen a bejárati ajtóig. A szívem olyan hangosan vert, hogy azt hittem, anyuék meghallják és lebukok. Összeszorított

fogakkal nyomtam le a kilincset, és olyan lassan húztam be magam mögött a bejárati ajtót, hogy óráknak éreztem, mire végre kiléptem a kapun. Cortez a kerítésnek dőlve ácsorgott.

– Még megvacsoráztál? – kérdezte felháborítóan szép mosollyal.

– Nem. Csak nem szoktam kiszökni – magyarázkodtam.

Még mindig mosolygott, úgyhogy én is elmosolyodtam. Annyira örültem, hogy látom, hogy tulajdonképpen az sem érdekelt túlságosan, hogy éppen kilógtam. Te jó ég!

– Hogy vagy? – kérdezte.

– Hát... pokoli hétvégem volt, de azt hiszem, most már minden rendben van.

– Örülök.

– Kösz, hogy tartottad bennem a lelket – túrtam bele zavartan a hajamba. – Lehetne, hogy ez köztünk maradjon? – kérdeztem félve.

– Mondhattad volna, mielőtt kiteszem a Facebookra – csettintett.

– Mi? – kerekedett el a szemem.

Cortez felnevetett, és megcsóválta a fejét.

– Miért mondanám el?

– Jó, oké, értem – sziszegtem beéggve.

A hirtelen beállt csendben a közvilágítást néztem, mintha olyan érdekes lenne. Cortez rágózott és engem fürkészett.

– Lassan vissza kéne mennem. Anyuék frászt kapnak, ha rájönnek, hogy nem vagyok otthon...

– Oké – bólintott.

Már indultam volna be, amikor megtorpantam.

– Miért jöttél most ide? – kérdeztem visszafojtott lélegzettel. Cortez ellökte magát a kerítéstől, és a szemembe nézett.

– Látni akartalak – mondta. A föld megingott alattam, és megremegtek a térdeim. Nyitottam a szám, hogy válaszoljak, de nem jött ki hang a torkomon. A szívem majd kiugrott a helyéről, a pillangóimnak legalább a fele szörnyethalt, és én sem voltam túl stabil állapotban. Cortez tovább nézett, nyilván valamiféle választ várt, amikor megmozdult az automata kapu. Annyira megijedtem, hogy félreugrottam.

Cortez visszadőlt a kerítésnek, és amolyan „ez jó lesz” tekintettel fonta össze maga előtt a karját.

Apu kocsija tolatott, aztán, amikor a kocsi oldala kiért a kapun, megláttam az anyósülésen telefonáló anyut. Ahogy apu észrevett, satufékezett, anyu pedig kipattant mellőle.

– Renáta! – kiáltotta, aztán észrevette Cortezt, és összehúzta a szemöldökét. – Pontosan mit jelentsen ez? – förmedt ránk, amikor Cortez szemtelenül intett.

– Anya, csak kijöttem... odaadni a házim – füllentettem ösztönösen.

– Van fogalmad róla, hogy mit éltünk át apáddal??? – kiáltotta. Oké, maximum negyedórára tűntem el, nem egy évre. Ráadásul a ház előtt álltam, még csak odébb se sétáltam. Kissé túlreagálják.

– Azt hiszem, mennem kell – mondtam Corteznek.

Apu visszaállt a garázsba, anyu pedig szigorú arccal meredt ránk.

– Te befelé! – intett nekem. – Cortez, te pedig, lennél szíves emberi időpontban elkérni a házit? – szólt gúnyosan. Naná, hogy nem vette be ezt a házi dolgot.

– Hogyne – lökte el magát Cortez a kerítéstől, és elindult haza.

Összeszorult szívvel néztem utána, miközben folyamatosan liftezett a gyomrom. Még akkor sem tudtam levakarni a mosolyt a fejemről, amikor beértünk a házba, és anyu kifakadt.

– Tudom, hogy megviselt a hétvége! De szökés??? – lapozgatott egy kamaszkezelő könyvet olyan gyorsan, hogy két vagy három lap beszakadt.

– Szökés? – kérdeztem vissza nevetve. – Anyu, csak kimentem pár percre!

– Vasárnap este tizenegykor? Szó nélkül? Renáta, ez igazán nem vall rád! A frászt kaptam, hogy hová tűntél!!! Azt se tudtuk, hol keressünk!

– Csak ki kellett volna nézni az ablakon – motyogtam. Rögtön megkaptam, hogy „ne feleljek”. Anyu a fejébe vette, hogy annyira összezavarodtam, hogy meg akartam szökni.

– Anyu! – ráztam a fejem. – Nem akartam meglógni! Itt álltam a ház előtt!

– Úristen – meredt maga elé, mint aki meg se hallott. – Mint az a Runaway Train-klip! A Csellengőkről! – suttogta, aztán rémülten lapozgatta tovább a könyvet. Azt hiszem, azt kereste, mi a teendő, amikor a gyerek szökni akar. Szerettem volna tanácsolni, hogy lapozzon oda, ahol arról írnak, mi a teendő, amikor a gyerek szerelmes. Nem ugyanaz.

Lehajtott fejjel mentem fel a szobámba, és ahogy beléptem az ajtón, kérdően néztem apura. Egy centivel állt az ablakom előtt, és méregette. Te jó ég! Ha rácsot kapok, írok egy levelet a gyermekvédelmiseknek!!! ☺

| A hétvége: 5/1 és 5/5 – Most már inkább elalszom.

Október 18., hétfő

Reggel a sulis előtt az osztálytársaim röhögve sztorizgattak a hétvégéről. Andris és Robi büszkén mesélték, hogy tizennégy órán keresztül lőtték egymást a számítógépen, és ínhüvelygyulladás kaptak, Zsolti saját bevallása szerint annyit gyúrt, mint az „állat”. Dave programozott (?), Macu Dinával moziba ment, Virág és Ricsi, ugye, a Millenárison voltak, Kinga pedig leszedte a gipszét, mert nem bírta tovább, annyira viszkedett a karja.

– Nem veheted le a gipszet, csak ha a doki mondja! – nevetgélt Virág.

– Na, ide figyelj! – förmedt rá Kinga. – Szembeszálltam a természettel, és elértem, hogy a hajamban máshol legyen a forgó! Engem egy gipsz nem fog megállítani!

– Jó, de a karod... – rázta a fejét Virág.

– Összeforrt! – vitatkozott Kinga.

A hűvös őszi szélben mosolyogva hallgattam a többieket.

– Ren, te mit csináltál? – érdeklődött Ricsi. Nyitottam a számat, hogy mondjak valamit, aztán összetalálkoztam a tekintetem Cortezével. Óvatosan rám mosolygott, én pedig lesütöttem a szemem. Ricsi kérdően kapkodta a fejét köztünk. – Oké, vágom. – legyintett.

– Péntektől őszi szünet! – jutott Zsolti eszébe, és szerencsére témát váltottunk.

Emelt francián továbbmentünk az anyaggal, és igyekeztem az órára koncentrálni, de nehezen sikerült, ugyanis semmi más nem járt a fejemben, csak Cortez. Csengetéskor a tanár kiment a teremből, és miközben kivettem az uzsim a táskámból, Jacques fordult felém. Megkérdezte, hogy lenne-e kedvem az őszi szünetben elmenni vele pár iskolai programra. Örömmel igent mondtam, aztán átnéztem a sulibox ajtaján becsúsztatott lapot, amin a programok voltak felsorolva.

– Kéri valaki a szendvicsem? – kérdeztem, mielőtt beleharaptam volna. Párizsis zsömle. Bah.

– Ühüm – bólogatott Virág. Odaadtam neki, én meg úgy döntöttem, inkább veszek a büfében rántott húsos szendvicset. Zsoltival együtt álltunk be a sorba.

– Kérj csak előttem – engedtem magam elé.

– Kösz – hajolt be az ablakon, és kért egy banánt.

– Diéta? – érdeklődtem.

– Ja – biccentett, aztán félreállt, hogy bevárjon. Szegény, szinte kinézte a számból a szendvicsemet, úgyhogy kérdően felé nyújtottam, hogy kér-e belőle. – Nem, erős vagyok – biccentett, és undorodva pépesre rágta a banánt, aztán azzal gusztustalankodott, hogy megmutatta, hogy néz ki a szájában. Örömmel figyeltem.

A folyosón sétáltunk, amikor Kinga hangjára lettünk figyelmesek. Éppen egy végzőst hajtott el kedvesen.

– Komolyan azt hitted, hogy veled mutatkozom a halloween bulin? – oltotta le gúnyos mosollyal szegény srácot.

A fiú vörös fejjel motyogott valami olyasmit, hogy „csak megpróbálta”, és már el is húzott.

– Hozza a formáját – sziszegte Zsolti Kingát nézve.

– Legalább ötven hívták, mindre nemet mondott – feleltem mosolyogva.

– Ja, ő ilyen bunkó. Élvezi, hogy nemet mondhat – harapott bele a banánba Zsolti.

– Ööö. Szerintem van, akivel szívesen jönne – jegyeztem meg halkán, és imádkoztam, hogy Zsolti kapcsoljon.

– Budoár? Majd webkamerán nézi – vihogott. Nem. Nem kapcsolt. – Hé, Ló! – üvöltötte. Kinga odakapta a fejét. Zsolti neki is megmutatta, hogy néz ki a banán megrágva. Kinga pislogás nélkül meredt rá.

– Te vagy a legundorítóbb ember a világon – jelentette ki rezzenéstelen arccal. – Azt mondtam, ember? — nézett körbe Kinga erőltetett meglepődöttséggel.

– Nesze – dobta meg Zsolti a banánhéjjal.

Örülök, hogy szeretik egymást. A halloween buli egyébként top sztori a Szent Johannában, a sulirádió minden szünetben bmondta, hogy az idej halloween témája az „élőhalottak éjszakája”, házi feladat pedig megtanulni Jacko Thriller-táncát. Amúgy a diákokat csak az kötötte le, hogy ki kivel fog jönni. Virág természetesen Ricsivel, Kinga erős, független lányként egyedül, én meg... Vártam, hogy Cortez elhívjon. De nem tette. Ebédszünetben a padon ülve összehúztam magamon a dzsekimet, és az 1984 végéig olvastam, amikor Móni odabilgett.

– Csó – vigyorgott körbe. – Cortez, a halloween bulira egyedül jössz? – kérdezte, én pedig megakadtam a sor felénél. Nem néztem rájuk, de természetesen a betűket szuggerálva vártam a választ.

– Nem – felelte lazán. Megremegett a kezemben a könyv. Nem hívott meg, de nem egyedül jön. Ez mit jelent? Kivel jön? Jaj már! ☹ Móni kissé meglepődött, de végül ráhagyta, és körbefordult. Ricsi kilőve (sok Szent Johanná-s lány legnagyobb bánatára), Macu szintén, Bálint még csak kilencedikes, Karcsit ruhatárnak használják... Maradt Dave és Zsolti. Az utóbbit választotta.

– Zsolti? Jössz velem?

– Felírlak. Sorsolás pénteken – röhögött.

– Ne szívass már! – csapott rá Móni.

– Mit hittél? Csomóan hívtak. Még nem döntöttem. Dave tanácsára kétfordulós versenyt hirdetek. A legjobb háromba lehet, hogy beleférsz.

– Elmentek ti a fenébe.

Óriási röhögés következett, a fiúk remekül szórakoztak, Móni pedig kínosan mosolygott.

– Csak én jövök egyedül? – kérdezte.

– Kinga is – vágta rá Virág.

– Ahha – forgatta a szemét Móni csalódottan.

– Én is – mondtam némi hezitálás után.

– Te is? – csodálkozott Dave.

– Igen – mosolyodtam el keserűen.

– Zsák nem hívott? – kérdezte Ricsi.

– Ő mást szeretne hívni – vonogattam a vállam.

– Akkor kivel jössz? – pislogott nagyokat Virág.

– Hát – tártam szét a karom –, azzal, aki elhív – fordultam körbe. Dave, Zsolti, Karcsi, Bálint és két végzős fiú elfordultak, és különböző dolgokat kezdtek figyelni. Mint például a cipőorrukat, az eget vagy éppen az ablakban üvöltöző Andrist... ez nem igaz!

– Vagy egyedül – javítottam ki magam kínosan. Ugyanis eszükbe sem jutott elhívni. Éljen a népszerűség. Hurrá.

A sulirádióban egy HS7-szám ment (*Utazás a kegyetlenbe*), Virág azt énekelgette, amíg ránk nem csöngettek. Egész szünetben szerettem volna megkérdezni Cortezt, hogy kivel jön, de nem mertem, mert az olyan, mintha elvártam volna, hogy elhívjon. Ami egyébként igaz is, de neki ezt nem kell tudnia. Ha mást hívott, ám legyen. ☹

Utolsó óra után a tesziöltözöben fészülködtem, Virág pedig a szemüvegét törölgötte, mert összemaszatolódott, amikor Adam Lambertet fényképezte a hétvégén. Mármint a kutyát. Nem, nem akarom tudni, hogy mivel tölti az idejét. ☺ Az a-s lányok a velünk szemben lévő padon témáztak, Kinga pedig felmentettként unottan üldögélt mellettük.

– Ki a fenét hívják el? – panaszkodott Tami. Edina gúnyosan mosolygott, őt nem érintette a probléma, merthogy Macuval jár.

– Annyira felszínesek vagytok – fújtatott Kinga, aki baromira unta már a témát. – Kit érdekel, hogy ki kivel érkezik?

– Minket – vágta rá Edina.

– Járassátok csak le magatokat – hagyta rájuk.

– Cortezzel ki jön? – kérdezte az egyik a-s lány, mire felkaptam a fejem.

– Nem tudom – tárta szét a karját Edina.

– Lehet, hogy nem a mi sulinkba jár az illető – biccentett Tami. Nekem ez eszembe se jutott, úgyhogy azonnal beleállt a görcs a gyomromba. Akkor ez bizony Viki lesz. De miért?

– Mindegy. Kilóve – hagyta rá Edina. – Szerencse, hogy nekem ott van Macu.

– Igen, kész szerencse – nevetett fel Kinga gúnyosan.

– Legalább én jövök valakivel – kontrázott Edina.

– Ez igaz – bólogatott Tami. – Pech, hogy Ricsit nem lehet hívni.

– Hívhatod. Hátha észhez tér – vigyorgott Dina gonoszul. Éreztem, hogy előnt a méreg, a mellettem ülő Virág pedig csak pislogott. Konkrétan úgy kezdtek róla beszélni, mintha ott sem lenne.

– Bocs, de itt ül a barátnője. Ha nem zavar – álltam eléjük felháborodva.

– Ugyan – mosolyodott el Edina. – Csak dumáltunk.

– Akkor hagyjátok abba! – szóltam rájuk mérgesen.

– Arról beszélünk, akiről akarunk! – lépett felém egyet, úgyhogy ott álltunk szemtől szemben, mindketten igen dühösen.

– Reni, hagyd – ragadta meg a karom Virág, és visszahúzott a padhoz.

Az a-sok susogva mentek ki az öltözőből, gyanítom, rólunk beszéltek. Annyira felidegesítettek, hogy lerogytam a padra, és hitetlenül csóváltam a fejem.

– Téged nem zavar? – kérdeztem Virágot, aki a fehér ingére felvette a farmer mellényét, és a hullámos hajába hajpántot tett.

– Nem – mondta egyszerűen.

– Hogy bírod? A suliba járó lányok fele azt várja, hogy szakítsatok. – Virág elmosolyodott, és megvonta a vállát.

– Hát. Ricsi menő. Ami klassz.

– Hihetetlen, milyen jól kezeled ezt az egészet – néztem rá büszkén. Virág vigyorogva kinyújtotta féloldalt a nyelvét, mire felnevettem. – Figyelj csak – komorodtam el. – Tudod, hogy Cortez kivel jön a halloween bulira?

– Ühüm – bólogatott.

– Ismerem?

– Nem – vágta rá automatikusan.

– Óriási – sóhajtottam fájdalmasan. Akkor ismét egy újabb lány, akivel majd együtt látom, sírok pár évet, aztán elmúlik. Wow.

– Renáta! – pattant fel hirtelen Kinga, aki egészen eddig a padon ült, és csendben figyelte a beszélgetésünket. – Ne csináld, hogy téged is az érdekel, ki kivel jön! Elfelejtetted a szövetségünket? – húzta össze a szemét.

– Nem – motyogtam.

– Akkor halljam! – bökött bele a vállamba.

– Aú! – jajdultam fel. – Jó, jó – adtam meg magam. – Nincs szükségünk arra, hogy elhívjanak, mert erős, független lányok vagyunk.

– Pontosan! – bólogatott határozottan.

– Úú, én is szeretnék benne lenni a szövetségben. – csillant fel Virág szeme.

– Felejtsd el. Te nyálas, romantikus kapcsolatban vagy, és erősen függsz Ricsitől – intette le Kinga. Virág lebiggyesztette a száját, de mikor Kinga megfordult, megsúgtam neki, hogy természetesen ő is benne lehet a szövetségünkben. Annyira szeretné! Én meg annyira szeretnék kiszállni belőle.

Olvasókör után a két kikölcsonzótt könyvemmel együtt (*Bridget Jones naplója* 1-2, kis lazítás a nyomasztó Orwell-regény után) indultam kifelé, amikor Flóra utánam szólt.

– Reni, képzeld – ért be kipirultan. – Elhívtak a bulira!

- De jó! – könnyebbültem meg, és magamban hálát adtam, hogy Jacques végre összeszedte magát.
- Örülök, én nagyon kedvelem, tuti, hogy jól érzitek majd magatokat – mosolyogtam.
- Jóban vagytok? – csodálkozott.
- Nagyon – biztosítottam.
- Ja, persze, a suliujság – mondta, én meg értetlenül meredtem rá.
- Ööö. Pontosan ki hívott el?
- Krisztián! Tizenegyedikes. Hát nem óriási? Az osztálytársaim totál irigyek.
- Óóó – mondtam kevésbé lelkesen. – Aha.

A suliból kiérve Flóra a Szent Johanná-s bulikról kérdezgetett, én meg nagyjából elmondtam, hogy mire számíton. A lépcső előtt Jacques ácsorgott svájcsapkában, és megörült, amikor meglátott minket.

– Flóra! – szólt bátortalanul. A kilencedikes lány mosolyogva nézett rá, én meg kissé hátrahőköltem, és folyamatosan lóbáltam a karom Jacquesnak, hogy NE!!!

Szegény francia osztálytársam vette az adást, úgyhogy improvizálnia kellett, és valami sütiről kezdett félig franciául, félig pedig magyarul dadogni. Flóra nem értette ugyan, de azért végighallgatta, aztán elköszönt tőlünk, és elment. Jacques szomorúan nézett utána.

– Sajnálom, már elhívta más – sóhajtottam. Zsák csalódottan megcsóválta a fejét, és megkérdezte, hogy akkor megyünk-e együtt. Lúzersorstársamnak azonnal igent mondtam. Ilyen a formánk.

Miután otthon megcsináltam a házikat, kiolvastam az 1984-et. Közben a telefonom egyszer csipogott, és két másodperc alatt megnéztem, de csak a pénzfeltöltésről érkezett üzenet. ☹ Viszont újra tudok telefonálni. De jó!

Anyu és apu szinte egyszerre érkeztek haza, és izgatottnak tűntek. Leültettek az étkezőasztalhoz, én meg kérdőn néztem rájuk. Na, most vagy mondanak valami nagyon jó hírt, vagy előadnak egy darabot. Reméltem, hogy az előbbi. És talált.

Anyu kezdte, azzal, hogy mostanában kicsit feszült volt mindenki, ebből adódóan akadtak problémák, és ez szerintük kihat az én életemre is. Nem akarják, hogy a viselkedésük miatt fellázadjak vagy esetleg ostobaságot csináljak (továbbra is azt hiszik, meg akartam lógni)...

– Úgyhogy apáddal úgy döntöttünk, elutazunk az őszi szünetben! Hát nem nagyszerű? – kérdezte anyu óvatos örömmel. Totál ledöbbsentem.

– De, ez tényleg nagyon klassz! Hová mentek? – vigyorogtam. A szüleim összenézéséből aztán rá kellett jönnöm, hogy rosszul értelmeztem a dolgokat.

– Megyünk! Együtt! Hárman! – jelentették be ünnepélyesen.

– Nem, nem. Neee. Nem – ráztam a fejem folyamatosan. – Én is?

– Természetesen! – bólintott anyu, amolyan „hogya gondoltad?” pillantással.

– Az őszi szünetben?

– Igen. Mindketten szabadságot vettünk ki. Nem volt könnyű elintézni, de mivel nyaralni sem voltunk idén, megbeszéltük, hogy nagyon ránk férne egy utazás.

– De én miért? – fújttam csalódottan.

– Renáta, igazán nem értelek! Más gyerek örülne, ha elutazna a szünetre!

– De sulis programok vannak! És halloween buli. És Virággal Thriller-táncot akartunk tanulni. És Kinga is hívott szórólapozni, amihez ugyan nincs kedvem, de rám förmedt, hogy segítsek neki kampányolni a „zöld bolygóért”. Zsoltiék is hívtak, hogy bandázzak velük. És Jacques-nak is megígértem, hogy elmegyek egy csomó sulis programra. És Cortez... – hunytam le a szemem, miközben az agyam tovább kattogott.

Anyuék megállapították, hogy „a kamaszkorom kiteljesedett, és éppen utálok mindent”.

– Nem, én örülök. Csak pont most... – fogtam a fejem.

– Na, jó. Ha mi feláldozzuk ezt az időt egy közös utazásra, akkor biztosan te is meg tudod tenni! – nézett rám szemrehányóan anyu.

– Persze – bólintottam szomorúan. – Felmehetek a szobámba?

– Menj – hagyták rám. Feltápászkodtam, és lehajtott fejjel indultam el. Ez annyira nem ér! Ők vesztek össze. Ők békültek ki. Akkor nekem miért kell elutaznom? Pont az őszi szünetben! Akkor, amikor Cortezzel olyan jól alakulnak a dolgok!

Anyuék csalódottan taglalták, hogy „mennyire mást vártak tőlem”, úgyhogy azonnal előtört a lelkiismeret-furdalás. Megálltam a lépcsőn, és sóhajtva néztem vissza rájuk.

– Örülök, hogy elmegyünk. Tényleg. Bocsánat, hogy rosszul reagáltam.

A szüleim mosolyogva bólintottak.

– És köszönöm, hogy feltöltöttétek a telóm – tettem hozzá.

– Renáta, már megint lefogyott a kártyád? Miért nem az iskolában beszélgettek? Arnolddal pedig skype-on? – förmedt rám anyu dühösen. Ööö, a reakcióból úgy tűnt, hogy nem tettek pénzt a mobilomra. Ó!

Becsuktam magam mögött az ajtót, és kivettem a zsebemből a telefonom. Némi töprengés után tárcsáztam. Három csörgés után felvette.

– Te feltöltötted a kártyám? – kérdeztem köszönés nélkül.

– Máskülönbén hogy hívnál? – kérdezett vissza, én pedig zakatoló szívvel mosolyodtam el.

– Köszönöm. De nem kellett volna.

– Nincs mit – mondta Cortez.

– Képzeld – kezdtem, és lehuppantam a babzsák fotelemre. – Elutazom az őszi szünetben.

– Párizs? – kérdezte azonnal.

– Neem, anyuékkal – feleltem.

– Jó szórakozást.

– Ez nem vicces. Pedig még a halloween bulira is elhívtak.

– Ki hívott?

– Jacques – jelentettem ki büszkén.

– Ki más? – nevette el magát.

– Ő legalább elhívott – szaladt ki a számom, és azonnal összeszorítottam a fogam. Cortez hangosan röhögött, nekem meg égett a fejem.

– Visszahívjalak? – kérdezte. – Megint le fog merülni a kártyád.

– Hát. Ha gondolod... – mondtam halkán.

Cortez letette a telefont, én pedig vigyorogva néztem a kezemben tartott készülékre. Egy perc után már csak halványan mosolyogtam. Két perc múlva összeszaladt a szemöldököm. Öt perccel később nyitogatni kezdtem, hogy működik-e. Tíz perc múlva felhívtam magam a vezetékesről. Csörgött. Negyedóra múlva már semmit nem értettem, úgyhogy idegesen visszahívtam.

– Igen? – kérdezte.

– Azt mondtad, visszahívsz! – szóltam mérgesen.

– Nem mondtam, hogy rögtön – nevette el magát, én pedig lehunytam a szemem. Ezt a cikket!

– Ó. Oké, csak nem tudtam, hogy mi van... – dadogtam.

– Azóta vártad? – röhögött folyamatosan.

– Egyáltalán nem vártam! Csak nem értettem, hogy miért tetted le. De nem várom, hogy hívj! – hadartam égővörös fejjel.

Cortez még mindig nem hagyta abba a nevetést, úgyhogy szó nélkül letettem. Miért? Miért tud ennyire beégetni???

Utolsó hét a szünet előtt: 5/5 – a diákok beavadultak, a tanárok próbálnak tanítani.

Fizika: 5/3 – Ricsivel együtt feleltünk. Lesúgtam az egészet. Ő ötöst kapott, én négyest. Nem értem Gondost.

Flóra: 5/2 – Krisztiánnal megy a bulira. Szegény Zsák.

Mail: 5/4 – kettőt is kaptam. Arnold írt, rögtön válaszoltam. A második Gombától jött, hogy hiányolt pénteken... Nem írtam vissza neki, így majd csak leszáll rólam. Gondolom.

Kinga gipsze: 5/1 – ez megőrült. Leszedte!

Utazás: 5/3 – nem tudom. Örülök is, meg nem is.

Bridget Jones naplója: 5/5 – csak most kezdtem, de nagyon szórakoztató.

Cortez: 5/5* – csörög a telefonom. ☺

Október 20., szerda

Reggel a suliujság termében kezdtem, ugyanis Kinga beparancsolt. Becsuktam magam mögött az ajtót, és láttam, már teljes a létszám, csak rám vártak.

– Cikkeket, riportokat, fotókat! Most! – förmedt ránk. Mindenki matatni kezdett, és odaadta, amit kért. Kinga jobb karja fel volt kötve a nyakába (a doki még rögzítőkötést javasolt, miután ledöbbsent azon, hogy Kinga önként gyógyulnak tekintette magát), úgyhogy bal kézzel szedte össze.

Én az egyik gépnél ülve feltöltöttem a képeket, miközben Kinga kiosztotta a társaságot. Trehány, hanyag és amatőr jelzőkkel illette a jelenlévőket, akiket erősen vert a víz. Nem csodálom, Kinga nagyon kemény főnök.

– Matsuda! Letöröljem a vigyort a képedről? – ordította le szegény Macu fejét, aki véletlenül elnevette magát. Azonnal elkomorodott, Kinga pedig tovább dühöngtetett.

A teremből kiérve megcsapott az édes szabadság szele. Virág az aulában várt rám, úgyhogy mosolyogva léptem hozzá, és együtt álltunk be a büfébe.

– Mit kérsz? – vettem elő a zsebemből a pénzem. A büfésnéni legnagyobb örömeire bevásároltam (diós csiga és narancslé Virágnak, citromos minyon és őszibaracklé magamnak, és némi töprengés után vettem egy kólát is a koffeinfüggőnek ☺), aztán felsétáltunk a lépcsőn.

Virág a halloween jelmezéről magyarázott, elmondása szerint a gyógyszertárban egy csomó fáslit és gézt vett, ami tök jól jön a múmiaruhájához.

– Ugye hazaérsz a bulira? – kérdezte félve.

– Igen – néztem rá, miközben beleharaptam a minyonomba. – Október 31-én délután jövünk haza, úgyhogy épp beesek a halloween partira. Viszont nincs ruhaötletem – biggyesztettem le a számát.

– Úú, figyu. Akkor az lesz, hogy majd én kitalálom és megcsinálom neked.

– Örök hála – mosolyogtam rá megkönnyebbülten.

– Te leszel a legszebb zombi! – vigyorgott Virág. Na igen, ettől félttem.

A terembe lépve odamentem a padomhoz, és hátrafordulva letettem Cortez elé a kólát.

– Kösz – mosolyodott el.

– Szívesen – vontam meg a vállam.

– Ren, tudod ki a legeslegjobb barátom a világon? – kurjantotta Ricsi a székén hintázva.

– Akinek matekházija van? – kérdeztem nevetve.

– Ja – bólintott.

– Tessék – nyújtottam felé a spirálfüzetem. A többiek azonnal odaugrottak, és körbeülték. Cortez felbontotta a kóláját, aztán átdobta Virágnak a kupakot.

– Köki – tette el Virág azonnal, és magyarázott valamit arról, hogy most összejön elég pont valami pólóra. Amúgy a termünk zengett, Andris és Robi vízipisztollyal (!!!) lőttek át az a-sok termébe, közben üvöltött a sulirádióból egy Babyshambles-dal (azt hiszem, a *Delivery*). A folyosóról beszűrődött a diákok nyüzsgése, és hogy teljes legyen a zűrzavar, a tévé is elég hangosan szólt, Gábor a *Beugrót* nézte, és azon nevetgélt Jacques-kal. Tipikus szünet előtti csendélet.

Duplamatekra Gazdag helyett az ofő jött.

– Nincs matektanár? – pattant fel Zsolti.

– Gazdag tanárnő ma nincs bent, én helyettesítem – válaszolta Haller.

– Igeeen! Igen! Igen! – ordította Zsolti. – Ez az! Éljen! Igen!

– Zsolti, kérlek, fogd vissza magad, és fejezd be a táncolást – kérte az ofő.

– Ricsi, hová mész? – csodálkozott Haller, amikor Ricsi az ajtó felé indult.

– Szólok a két baromnak, hogy bejöhetnek – vonogatta a vállát.

– Tényleg! Hol van Haraszi és Bernáth? – csattant fel az ofő, amikor körbenézett.

– Elbújtak a suliboxukba Gazdag órájára – röhögött Dave, majd követte Macut, hogy lefényképezzék a „sztorit”.

– Ez nem igaz! – rázta a fejét az ofő, és utánuk ment.

– Miért engedik ki őket? Én megvárnám, meddig van levegőjük – forgatta a szemét Kinga.

Andris és Robi vihogva jöttek be a terembe. Én komolyan nem értem őket.

– Mivel rengeteg adminisztrációs munkám van, kérlek titeket, hogy csendben foglaljátok el magatokat – mondta az ofő.

Nem kellett kétszer mondani, a két rocker előszedte a Nintendo DS-ét, és játszani kezdtek, Gábor és a szerelmi bánatban szenvedő Jacques továbbra is tévét nézett. Ricsi a padjára hajtott fejjel aludt (?), Dave és Macu iPaddal neteztek, összevissza húzogatták a táblát, és közben csak néha bölintottak egyet. Jól elvoltak. Zsolti kirakta az asztalára az ebédjét. Ööö, ételhordó dobozban roston sült pulyka és csalamádé volt nála. Továbbá kés és villa, de ezen én már meg sem lepődöm. Cortez zenét hallgatott, és a telefonját nyomkodta, hozzám meg odaült Virág, és egy női magazint rakott elé.

– Kitöltöd a tesztet? – kérdezte.

– Persze – vontam meg a vállam.

– Mit műveltek? – ült fel Kinga a padomra. Megfogta a magazint, leolvasta a címlapját, aztán undorodva visszadobta. – Virág, miért olvasol ilyen szennyet?

– Tök jó ruhák vannak benne – vonogatta a vállát.

– Tök jó ruhák? Neked eddig terjed az agyad? És az nem zavar, hogy ezek a magazinok megalázzák a nőket?

– Mi? Ezek női magazinok. Nőknek – értetlenkedtem.

– Igazán? – ragadta meg újra, és fellapozta. – Semmi másról nem szól, csak hogy hogyan felelj meg a barátodnak, mit tegyél, hogy észrevegyen egy fiú, hogyan sminkeld magad, hogy szebbnek lássanak, milyen ruhát vegyél fel, hogy kisebbnek tűnjön a fejed, milyen diétával fogyhatsz, hogy a társadalom ne rekesszen ki... Semmi értéket nem képvisel. Csak a megfelelni akarást sulykolja az olvasóba.

– Nem tudom – vonogattam a vállam. Kinga elvei egyre érdekesebbek. – Jé, nekem az jött ki, hogy partikirálynő vagyok – néztem fel büszkén.

– És még hiteltelen is – nézett Kinga unottan a plafonra. – Renáta, te partit maximum képen láttál eddig. És ne hazudj a válaszokban. Mutasd, kitöltöm helyetted.

– Nem tudod, milyen válaszokat adnék!

– Dehogynem. A négy lehetségesből a legunalmasabbat. Na. Látod? Ez vagy te. „Sarokban üldögélve szemlélődő”.

– Ne válaszolj helyettem! – kértem ki magamnak.

– Akkor felelj őszintén!

– Őszintén feleltem – vitatkoztam tovább.

– Aztaa! – kapta ki a kezemből hirtelen Andris a magazint, és rábámult a címlapra. – Mekkora mellek! – bólogatott elismerően.

– Az értelem – néztem rá pislogva, amikor Robi is odapattant, és a *Grace klinika* egyik szereplőjének dekoltázsán csorgatták a nyálukat.

– Feltűnt, hogy ennek a nőnek van feje is? – kérdezte tőlük szemrehányóan Kinga.

– Neem – vihogtak. És elvitték a magazint.

Ott maradtunk újság nélkül, úgyhogy Virág egy füzetbe rajzolt mangát, Kinga pedig felállt, és Robiék után ment, akik kitépkedték a „jó nők” képeit, és kitétték a táblára. Én meg előszedtem a *Bridget Jones naplóját*, fellapoztam, és elmerültem Bridget és Mr. Darcy történetében.

– Gyerekek, csendesebben – nézett fel az ofő. – Andris, Robi, gyertek csak ide!

– A ...ba – sziszegte Robi.

– Parancsolsz? – szaladt fel Haller szemöldöke.

– Úgy értem, a csudába – javított azonnal Robi, a többiek meg mind felröhögtek.

A két rocker egész órán az ofő mellett ült, és statisztikákat diktáltak büntetésből. Csengetéskor két tizedikes lány jött be a terembe, és egyenesen Cortezhez léptek. Összeszedték minden bátorságukat, és megkérdezték, hogy Cortez melyik őszi szüneti programra iratkozik fel.

– Egyikre sem – felelte Cortez lazán. A két lány dadogva motyogott valami olyasmit, hogy „akkor mindegy”, aztán égővörös fejjel kirobogtak a teremből, miközben Zsoltiék hangosan röhögtek rajtuk.

– Tényleg nem mész? – érdeklődtem, amikor eltettem a könyvem.

– Más programom van a szünetre – nézett a szemembe. Álltam a mélykék tekintet, és kicsit összeszorult a torkom.

– Értem – erőltettem magamra egy mosolyt. Nehezen ment.
A folyosón összefutottam Karcsival, aki szomorúnak tűnt.
– Megkeresem, aki elvette a cipődet tesi után – veregettem meg a vállát.
– Nem, nem az a baj – csóválta a fejét. Pozitívum, hogy Karcsi két órán keresztül szó nélkül volt zokniban. Erős srác. Negatívum, hogy más attól még bántja.
– Mi a gond? – érdeklődtem.
– Flóra – sütötte le a szemét.
– Ó! – kaptam a szám elé a kezem. Szóval ő is beleesett a szőke kilencedikesbe. Na, ebből mi lesz...
– Hát, legközelebb majd elhívod te. Ha elég gyors vagy – húztam el a számat. Karcsi a pulcsijába törölte a szemüvegét, és rosszkedvűen bólintott.

Angolon Mr. O'Realy kiosztotta a röpdogákat. Ötöst kaptam, úgyhogy boldogan diktáltam be a jegyem.

– Hány pont? – fordult hátra hozzám Kinga.
– Tizenharc.
– Nekem húsz – vigyorgott gúnyosan.
– Attól még mindkettő ötös – ráztam meg a fejem.
– Lehet. De a tiéd tizenharc pontos ötös, az enyém pedig húsz.
– Igen, de mindketten ötöst kaptunk – ismételtam magam.
– De én jobbat írtam.
– Hallgass már el! – ordított rá Zsolti a hátsó padból.
– Hozzad meg ki szolt? – üvöltött vissza Kinga.

Mr. O'Realy figyelmeztetett minket, hogy továbbra is óra van, és hogy folytassuk a fordítást. Mivel az őszi szünet előtt ma volt az utsó angolunk, hozhattunk be dalszövegeket, hogy közösen lefordítsuk. Virág a tábla előtt állt, a sarkán előre-hátra dülöngélt, és vidáman várta, hogy lefordítsuk Adam Lambert dalának utolsó mondatát is.

– Ez oan szupi volt – huppant le mellém boldogan.
– Igen, tényleg nagyon összetett szám... – tartottam vissza a nevetést.

– Mr. Bernath – hívta ki a táblához a tanár Andrist, aki felpattant, és kapucniban ment ki a tanári asztalhoz. Valami hörgős, brutálmétál számot választott, ami bár bizonyára több perces, dalszöveg szempontból összesen három sorból állt. Hamar túlestünk rajta. Andris büszkén ment a helyére, és összepacsizott Robival.

Gábor dalszövegét szinte végig szótárastuk, Zsolti meg is dobta egy kenőmájással (?), amiért ilyen nehéz feladatot hozott a „laza órára”. A tanár kikönyörögte, hogy még erre a pár percre maradjunk csendben, aztán körbekérdezett, hogy szeretne-e még valaki fordítani. Cortez feltápászkodott, és kísétált a táblához.

– Ez egy Jet-szám... – kezdte, mire mindenki érdeklődve nézett rá. A tanár biccentett, Cortez pedig folytatta. – A címe *Are You Gonna Be My Girl?* – mondta. A teremben zúgolódás és susogás kezdődött, én meg kinyitottam a szótáram, és lapozgatni kezdtem, miközben ránk csöngettek. A tanár kijelentette, hogy Cortez dalszövege házi feladat, aztán mindenki szedelődzködni kezdett. A füzetem fölé görnyedve jegyzeteltem, és csak akkor néztem fel, amikor egy kar támaszkodott meg az asztalomon. Oldalra néztem, Cortez mosolyogva olvasta a füzetem, aztán megfogta a tollam, és áthúzta az egész sort.

– A gyengébbek kedvéért, Google fordító – suttozta nevetve.
– Az lesz – sóhajtottam keservesen. Ez nem igaz, sose fogok rendesen tudni angolul! ☹

Cortez ellökte magát a padomtól, és Ricsivel összeröhögve kimentek a teremből.

– Dave – fordultam hátra. Éppen a táskájába pakolta el az iPadjét.

– Használhatnám egy pillanatra? – kérdeztem arra az izére mutatva.

– Kérésed számomra... – huppant le mellém boldogan, és büszkén villogott a kütyüjével. – Mit nézünk?

– Fordító kéne a dalszöveghez – mondtam, és figyeltem, hogy az érintőképernyőn villámsebesen húzogot, pötyög, nyomkod és kapkod.

– Akkor következhet a kedvenc játékom – bólintott. Kérdőn felvontam a fél szemöldököm, Dave pedig vigyorogva megmagyarázta: „kontrollcé, kontrollvé”.

– Ó, persze – nevettem fel.

Aztán akkorát dobbant a szívem, hogy azt hittem, egész egyszerűen kiugrik az asztalra. A dalcím nyersfordítását pislogás nélkül olvastam, és zavartan beletúrtam a hajamba.

– Te – csapott Dave a vállamra. – Ez egy jó szám – mondta. A szemébe néztem, és tudtam, nem annak örül ennyire, hogy le tudtuk fordítani. Azt hiszem, Dave annak örült, aminek én is. Wow!!!

Az udvarra érve azon fáradoztam, hogy egyenletes maradjon a légzésem. Felültem Cortez mellé, és kinyitottam a *Bridget Jones naplóját*. Körülöttünk egy halom diák hangoskodott, Virág a sulirádióban szóló számot énekelte, Ricsi ördögbotot dobált (a kilencedikesek legnagyobb ámulatára), Zsolti Bálinttal röhögött Karcsin, akit éppen kis papírdarabokkal lövöldöztek egy hajgumi segítségével. Móni egy végzős fiúval küzdött, csavargatták egymás karját, vagy mi. A fejezet első mondatát elolvastam, aztán alig hallhatóan megszólaltam.

– Tetszik a Jet-szám.

Cortez kissé félrebillentette a fejét, és fürkészve nézett, én meg még mindig a sort pásztáztam.

– Ja, nem rossz – bólintott mosolyogva.

Visszafojtott mosollyal olvastam tovább, és bár Bridget eléggé szenvedett a könyvben, engem majd szétvetett a boldogság. Utolsó óra után Virágék hívtak, hogy menjek velük Mekizni, de sajna nemet kellett mondanom, pedig mindennél jobban szerettem volna velük (és vele) tartani. Viszont Kingának már reggel megígértem, hogy megnézem a színjátszósok főpróbáját a tesiteremben, ráadásul fotókat is kellett róla csinálnom, úgyhogy így jártam. Majdnem öt óra volt, amikor kiléptem a Szent Johannából, és miközben magamban mosolyogva hazafelé sétáltam, megcsapott a hamisítatlan őszi érzés. Amikor hűvös szél fúj, a levegőben benne van az a furcsa illat, ami keveredik az égett falevél szagával. Hideg van, de még elég egy vastagabb pulcsi, és az ég szürke, de még nem sötétedik olyan korán. Összehúztam magamon a dzsekimet, és ilyesmiken töprengtem, miközben a mellettem sétáló Kinga azon dühöngött, hogy feljelenti az illegálisan égetőket. Mindkettőnknek mást jelent az ősz.

Msn: 5/5 – fullon volt. Alig győztem válaszolni, egyszerre egy tucat ablakom villogott, plusz Virág webkamerán.

Vacsora: 5/3 – hal. Vagy valami olyasmi.

Cortez: 5/5* – már hiányérzetem volt, amikor fogmosás közben üzenetem jött. Tizenhárom sms-t váltottunk, csak úgy. ☺

Utazás: 5/3 – próbáltam lelkesnek tűnni, amikor anyu ma megmutatta a prospektusokat. ☹

Are you gonna be my girl?: 5/5* – még az én angol szókinccsemmel is tudok válaszolni erre. Hűűű. ☺

Október 21., csüförtök

Az utolsó tanítási nap az őszi szünet előtt, mivel holnap már csak 23-i ünnepély, és amúgy azon én már nem leszek... Reggel izgatottan ébredtem, és negyedszerre öltöztem át, amikor végre sikerült olyan ruhát felvennem, ami valamennyire tetszett magamon. Sietve mentem ki a házból, aztán visszarohantam, mert otthon felejtettem az uzsim. Anyu megkérdezte, hogy mitől vagyok ilyen szétszórt. Csak hebegtem valamit arról, hogy „szünet lesz”, aztán, mint akit kilöttek, úgy siettem suliba. Alig vártam, hogy odaérjek. Hát nem vagyok egy mintadiák? ☺

– Renáta! – szólított meg Kinga, aki az iskola előtt állt, és Karcsi kezét fogta. Döbbsen néztem rá, és ösztönösen megtorpantam.

– Mit művelsz? – kérdeztem igen furcsa tekintettel.

– Ne bámulj már ilyen szerencsétlen fejjel! Inkább fogd meg a kezem, és állj ide a jobb oldaladra!

– Miért?

– Mert ez egy élőlánc, ha nem vetted volna észre!

– Ööö. Élőlánc, miért is? – ráztam meg a fejem totál értetlenül.

– A bántalmazott nőkért, akik belehaltak a családon belüli erőszakba – forgatta a szemét idegesen, mintha ezt nekem amúgy ki kellett volna találnom.

– Oké. És pontosan mit csináljak? – álltam oda Kinga mellé.

– Fogd meg a kezem, és emlékezz! – utasított. Megragadtam Kinga kezét, aki szorosan az enyémre kulcsolta az ujjait. Alig gyógyult karral is elég erős a szorítása.

– Hát ti? – ugrált elém Virág.

– Húzzál már arrébb! – förmedt rá Kinga.

– Kinga, állj le – szoltam rá idegesen, aztán a csillogó szemű Virághoz fordultam. – Ez egy élőlánc.

– Úúú, de jó! Jöhetnek? – kérdezte boldogan.

– Persze.

– Nem – vágta rá Kinga azonnal.

– Ne gonoszkodj már! – sziszegtem.

– Nem akarom, hogy Virág részt vegyen benne. Olyan sötét, hogy azt hiszi, ez is egy játék!

– Csendben leszek! – ígérte meg Virág, én meg vártam, hogy Kinga szánja már meg. Végül unottan bólintott, Virág pedig megragadta a kezem, és odaállt mellém. Mondjuk, mivel nem mozdult, azt hiszem, ő ezt tényleg egyfajta játéknak fogta fel, hogy, mondjuk, ha megmoccan, kiesik, vagy ilyesmi. Mindenesetre nyugton volt.

Kinga egy rántással elengedte Karcsi kezét, és a tenyerét a farmerjébe törölte.

– Pffuj! Miért izzad ennyire a tenyered? – kérdezte undorodva. – Mi az, talán feszült vagy? – Szegény Karcsinak erre tényleg verni kezdte a homlokát a víz.

– Emó, csengetnek – szolt oda nekünk Ricsi, miközben a fiúk befelé indultak a suliba.

– Még tart a játék! – kiáltotta Virág.

– Ez nem játék! – üvöltött rá Kinga.

Ott álltunk négyen, a sulis előtt, egymás kezét fogva, emlékezve a bántalmazott nőkre. Ööö, csak egy tipikus csütörtök reggel. ☺

Mindenki minket kikerülve ment be az épületbe, aztán hirtelen elfogytak az emberek, és magunkra maradtunk.

– Mi folyik itt? – csörtetett ki az ajtón Máday. Odakaptam a fejem, és összeszorítottam a számat. Szerencsére Kinga mindannyiunk helyett válaszolt.

– Spontán élőláncot szerveztem.

– Igazán? És szabad tudnom, hogy miért?

Kinga kitekert nyakkal tekintett hátra, és felvilágosította az igazgatóhelyettest, hogy milyen rémes statisztikák vannak, és úgy érezte, tennie kell valamit az ügy érdekében. Máday szeme felcsillant (ritkán látni ilyet), és legnagyobb döbbenetemre azt mondta, ez példás, és hogy ennek a suliujságban a helye. Aztán bement, és percekkel később Krisztiánnal tért vissza, akit szó szerint kirángatott az órájáról.

– Írj erről! – parancsolta.

– Hogyne – bólintott Krisztián rémulten.

– És fotókat is akarok.

– Azt én csinálnám, de mivel élőlánc-tag vagyok... – kezdtem.

– Nem, te maradj. Krisztián, csinálj képeket is – utasította.

– Mi lesz az órákkal? – kérdezte Virág.

– Természetesen a jó cél érdekében igazolom. Maradjatok csak, és tartsatok ki az elveitek mellett! – szorította ökölbe a kezét az igazgatóhelyettes, és visszament az épületbe.

– Aztaa! — vigyorgott Virág. – Igazolják a lógást!

– Ez nem lógás! – kontrázott Kinga.

– Hát... – mosolyodtam el –, Vladár odalesz, hogy lemaradtam az etikáról.

Következő szünetben a többiek kijöttek, hogy megnézzék, mégis mit művelünk.

– Nem vagytok éhesek? – kérdezte Zsolti.

– Én kicsit — mondtam.

– Az élőlánc nem eszik! – rikácsolta Kinga.

– Tessék, Ren, itt egy Snickers – kínált meg Ricsi a csokival.

– Ó, kösz. Már majdnem elájultam – bólintottam hálásan, amikor felém tartotta a kibontott Snickerst, hogy harapjak bele. Merthogy élőláncként nem használhattam a kezem.

Macu és Dave feltöltött rólunk pár képet a Twitterre, a többi osztály odajött hozzánk megnézni, hogy mit művelünk, úgyhogy etettek, fotóztak, néztek minket. Kicsit úgy éreztem magam, mintha állatkertben lennék. És a ketrec másik oldalán... Cortez nem szólt hozzám, viszont elég jól szórakozott azon, hogy részt vettem a sulis előtti spontán demonstrációban. Amúgy második szünetre heten lettünk (pár lógós végzős kihagyta a fizikát, és inkább beállt mellénk), és egy csomó tanár (köztük Kardos is) büszkén gratulált ahhoz, hogy ilyen komoly dolgokkal foglalkozunk. Az egész az ebédszünetig tartott, akkor fejeződött be az élőlánc. A térdhajlatom hasogatott, átfagytam, fázott a kezem és az orrom, továbbá szomjan haltam. Őszintén remélem, hogy valamit számít, hogy ma órákat ácsorogtam a sulis előtt.

A terembe érve elfogadtam Zsák pulcsiját, és magamra vettem, hogy kicsit átmelegedjek. Nem túl okos dolog október végén hosszú ujjú pólóban és vékony dzsekiben menni suliba, de a franc gondolta volna, hogy órákat fogok szobrozni odakint.

– Miről maradtunk le? – fújtam ki az orrom reszkető kézzel.

– Vladár berágott rád, azt mondta, szándékosan lógsz az órájáról... – kezdte mesélni Dave.

– Csak én?

– Természetesen. Virágról és Kingáról nem szólt – nevette el magát.

– Klassz – legyintettem. – Más?

– Fizikán Gondos feleltette Cortezt.

– Hányas lett?

– Négyes. Kipuskázta az egészet.

– Az jó – könnyebbültem meg.

– Duplairodalmon pedig Kardos valami tragédiáról magyarázott – vonogatta a vállát.

– Az ember tragédiája? – fojtottam vissza a nevetésem.

– Igen, valakié – biccentett.

– Minden oké? – mosolyogott rám a belépő Cortez, aztán leült a helyére, és lazán hátradőlt a székén.

– Igen. Most már élőlánc is voltam – nevettem el magam. – De mindegy, úgyis sajnáltam, hogy nem tudok Kingával szórólapozni menni a szünetben. Most végre talán elégedett.

– Kinga? Kétlem – vágta rá. Nos, ebben volt valami.

– Jön Haller! – ugrott be a terembe Gábor, mire mindenki a helyére pattant. Zsolti leszállt a tanári asztalról (?), Andris sebesen letörölte a táblára írt tizennégy szavas káromkodást, Ricsi kinyomta a telefonját, amiből Korn üvöltött, Robi pedig visszatette Carlost, a csontvázat a helyére.

Az ofő belépett a terembe, és büszkén nézett ránk. Úgy ültünk a helyünkön, mint a kisangyalok.

– Jó hírem van – kezdte. – Monsieur Durand elenged titeket az utolsó két órától – Igazából a mondat végét csak a szájáról tudtam leolvasni, mert mindenki megőrült, és azonnal tolongni kezdtek az ajtónál. – Gyerekek, ésszel! – fogta a fejét, amikor Gábor elesett, és Zsolti szó nélkül átlépett rajta. Zsák segítette fel végül, amikor már páran megtaposták a nagy rohamban. – Mindenkinek nagyon jó szünetet. Tomboljátok ki magatokat! – szólt utánuk Haller.

Összepakoltam a táskámba, és rendesen elköszöntem az ofőtől, majd megkérdeztem Gábort, hogy van. Biztosított róla, hogy túléli, úgyhogy nyugodtan mentem ki a teremből. Kinga a folyosón várakozott, láthatóan rám, mert ahogy meglátott, odapattant hozzám.

– Renáta! Attól, hogy elutazol a szünetre, még elvárom, hogy megtanuld a *Thriller*-táncot.

– Nem tudom, hogy viszem-e a laptopom – próbáltam kifogást keresni.

– Sejtettem, hogy ezt mondod. Éppen ezért – nyúlt az oldaltáskájába, és előhúzott egy halom papírt – itt van. Ez alapján menni fog. – Kinyomtatta nekem. Hát, Kinga tényleg nem bíz semmit a véletlenre.

– Muszáj? – húztam el a számat.

– Igen! A buli témája *Élőhalottak éjszakája*, és a nyitótánc a *Thriller*. Éppen ezért megtanulod és táncolni fogsz. Pont elég diák utasítja el, mondván, hogy „ciki”. Ne állj be a sorba! Ez egy feladat, mi pedig teljesítjük.

– Értettem – tisztelegtem, de Kinga nem tartotta viccesnek. – Jól leszel? – kérdeztem, komolyra fordítva a szót.

– Miért ne lennék jól?

– Hát tudod... – mondtam halkán. – Miatta.

– Az őszi szünetemet arra szánom, hogy felsorakoztassam mind az ezer érveimet Zsolti ellen. Ábécésorrendben, post itekkel jelölve.

– Hű. Jó szórakozást hozzá.

– Köszönöm – húzta ki magát büszkén.

Hozzáképzelttem, hogy Kinga jó szünetet kíván nekem (nem mondta ugyan, de remélem, gondolta), aztán lementem a lépcsőn, és kiléptem a kapun. Virág nevelőanyukája a sulis előtt állt, a többiek pedig gyanúsán körbezártak valamit, amiről feltételeztem, hogy babakocsi.

– Reni! – sipította Virág, kezében a kisöccsével. Azonnal odasiettem, és mint mindenki, aki kisgyereket lát, én is rögtön hülyén kezdtem viselkedni.

Beni egyébként jó fej kiskölyök, erősen társasághoz van szokva, úgyhogy állta, hogy mindenki belemásszon a fejébe, és akkor sem sírt, amikor Ricsi átvette. Jól ismerik egymást.

– Tessék. Fogd – nyomta a kezembe Ricsi a babát, én meg zavartan elvettem, és azon görcsöltem, nehogy baja essen. Zsolti lépett elé, és közelről gügyögött a gyerekeknek.

– És őt kerüld el, ha nagyobb leszel – tanácsoltam a babának, mire a többiek felröhögtek, Zsolti pedig kivette a kezemből, és olyanokat mondott neki, hogy „ők ketten pár év múlva irtó sokat fognak csajozni”.

Kriszta mosolyogva figyelte, hogy a gimisek szétszedik a gyerekét, én meg közben elbúcsúztam Virágtól, aki szorosan átölelt.

– Figyi, hívlak este. Meg holnap is. Beszéljünk, oké?

– Persze. Gondolj rám – mondtam szomorúan.

– Fogok! Sokat! És 31-én ötre nálad vagyok. Jelmezzel!

– Már várom – nevettem fel. – Sziasztok – intettem lebiggyesztett szájjal, aztán egy pillanatig hezitáltam, végül odaléptem Cortezhez. – Jó szünetet.

– Kösz. Neked is – felelte mosolyogva. — Mikor jössz?

– A halloween bulira itt vagyok – mondtam, bár úgy éreztem, ezer év múlva lesz, hogy újra látom.

– Oké. Jó utat – nézett a szemembe, én meg zavartan beleharaptam a számba. Miért??? Miért kell elmennem???

– Kösz! – mondtam letörten, és megfordultam. Abban a pillanatban Cortez megragadta a karom, és visszahúzott. A szívem felugrott a torkomba, a pulzusom az egekbe szökött, és levegőt is elfelejtettem venni.

– Vidd el ezt. Mielőtt megöl az unalom – zárta a tenyerembe az iPodját. Hálásan néztem a kezemben lévő kütyüre, és elmosolyodtam.

– Neked nem kell?

– Nem nagyon lesz időm hallgatni – vont a vállát.

– Ó, értem – bólintottam. – Akkor...

– Hívlak – szólt halkán, és azt hiszem, tudta, hogy ez az, amit hallani szeretnék. Zavartan bólintottam, és félrenéztem, mert azon kaptam magam, hogy hárman vagyunk. Cortez ugyan velem szemben állt, de egy fej jelent meg köztünk, és Zsolti mosolyogva nézett hol rá, hol pedig rám. Cortez értetlenül figyelte.

– Igen? – kérdezte furán Zsoltit.

– Semmi – vigyorgott, és beleharapott egy almába. Imádom Zsoltit, de ott, abban a pillanatban zavart.

– Akkor talán... – vont fel a szemöldökét Cortez.

– Jaaa. Oké. Léptem – kapcsolts Zsolti, és visszament a társasághoz. Ahogy utána néztem, zavartan elnevettem magam.

– Mennem kell – suttoztam.

Utoljára belenéztem a mélykék szempárba, amiből Cortez éppen akkor söpört ki egy sötét, szinte fekete hajtincset, és próbáltam rávenni a lábaimat, hogy megmozduljanak. Aztán valahogy (fogalmam sincs, hogy) erőt vettem magamon, és hazaindultam. Pokolba az egész őszi szünettel!!!

Élőlánc: 5/5 – jópofa volt, és próbálom hinni, hogy valamit számít. Akármit.

Vladár: 5/1 – miért csak rám haragszik, mert nem voltam órán???

Pakolás: 5/3 – lázadásom jeléül még mindig nem kezdtem el. Félóra múlva indulunk. Na, ez érdekes lesz.

E-mail: 5/4 – írtam Arnoldnak, Justine-nek és Petinek, hogy eltűntem. Ha nem jelentkeznek, végzett velem az unalom.

Anyu: 5/2 – azt hiszem, hallom, hogy jön fel. Úristen, ha meglátja, hogy a bőröndömben két könyvön kívül a telefontöltőm van, totál ki fog akadni.

Cortez: 5/1* – ahogy Virág mondaná: Ajj máár! ☹

iPod: 5/5* – tuti, hogy azt fogom hallgatni. Éjjel-nappal. Mindig. Jaj nekem.

Ajtó: 5/1 – anyu kopog. Megpróbálok elbarikádozni a szobám.

Október 31., vasárnap

Tömören, röviden és lényegre törően: áááááá! Nos, így telt a szünetem anyuékkal. Kicsit bővebben: utazás, beszélgetés, városnézés, séta, boldogság. Nekik. Nekem pedig: unalom, a kezemhez ragadt telefon, amit konkrétan csak fürdésnél voltam hajlandó félretenni, sms-ezés reggelinél, ebédnél, városnézés alatt és vacsora közben is. A fülemből lógó zenelejátszó, amitől mindenki idegbajt kapott, mivel egyszer sem vettem ki, emiatt anyuék szörnyen hangosan beszéltek hozzám (akkor is, amikor ki volt kapcsolva, csak ők nem tudták). Továbbá olvasás, kivégeztem mindkét *Bridget Jonest*, és hihetetlenül szórakoztató volt, nagyon élveztem Helen Fielding stílusát.. Úgyhogy összességében csak két dolog miatt éltem túl a „töltsük együtt, boldogan ezt a pár napot” utazást. Az egyik Virág, aki minden este hosszasan csevegett velem, elmesélte, hogy mit csinált, a többiekkel mi van, meg hogy mi a Viva-slágerlista. Az utóbbi engem speciel nem érdekelt, de örültem, hogy beszélünk, úgyhogy még azt is boldogan hallgattam végig. A másik ok, amiért volt értelme élnem: Cortez. Akivel végig sms-eztem az egész szünetet, és aki igen nagy fejtörést okozott nekem. Mert a helyzetjelentéseit elég nehezen tudtam értelmezni. Olyanokat írt, hogy megyünk moziba, voltunk itt, elmentünk oda... A többes szám azonnal feltűnt, a bökkenő az volt, hogy Virágtól tudtam, Cortez nem velük lógott. Hanem valaki mással. Emiatt kicsit kiakadtam, de tekintettel arra, hogy továbbra is folyamatosan kapcsolatban voltam Cortezzel, nem tudtam mire vélni az egészet. Ma délután aztán végre hazaértem! Úgy léptem be a házba, mintha ezer éve mentem volna el. Csoda, hogy megismertem a szobámat, de komolyan. Pozitívum, hogy anyuék remekül érezték magukat, furcsamód, azt hiszem, talán jót is tett nekik ez a konfliktus, hogy tisztázzanak egymás közt mindent. Csak rám pipultak be kicsit: renitens magatartásom (mögöttük sétáltam, és néma csendben zenét hallgattam) megrémítette őket, és azt hiszem, jó ideig nem mosom le magamról a „nemcsak kamasz, de még lázad is” minősítést. Mindegy, belefér.

Amikor csöngettek, rohantam ajtót nyitni, azonnal Virág nyakába ugrottam, és csak miután kisikongattuk magunkat, akkor néztem meg tüzetesebben. Ööö. A múmiaszerkója tökéletesre sikerült, szerintem egy kórháznak is elegendő fásli volt rátekerve.

– Klassz a ruhád – jegyeztem meg mosolyogva.

– Köki – fordult körbe, hogy jól láthassam. – De jó, hogy itt vagy. Úúúúgy hiányoztál! – ölelt meg újra.

– Te is nekem – sóhajtottam.

– Milyen volt? – pislogott kérdően. Elhúztam a számat, és megráztam a fejem.

– Rémes. Komolyan, Cortez zenelejátszója tartott életben. Annyiszor hallgattam meg Joey Ramone *Wonderful World*jét, amennyiszor csak tudtam...

– Az jóó – babsalygott.

– Ráadásul feltette rá nekem az összes Beatles- és Oasis-albumot. Nem is tudom. Hány gigás lehet ez az izé? – tűnődtem.

– Sok – bólogatott, aztán felcsillant a szeme, mintha csak eszébe jutott volna valami. – És a *Thriller*-tánc? – kérdezte.

– Nagyjából megy – közöltem röviden, mert nem akartam részletesen kitérni arra, hogy milyen papírról, zene nélkül megtanulni egy táncot lefekvés előtt, a szállodai szobában.

Befészeltük magunkat a fenti fürdőszobába, és amíg Virág sminkelt (mázolt), kifaggattam, hogy kivel mi történt a szünetben. A top sztori egyértelműen Macu és Dina szakítása. Nem tudom, senki nem bírja sokáig elviselni Dinát. Komoly baj lehet azzal a lánnyal. Virág elmesélte, hogy Ricsivel egy iskolai programon sem vettek részt, hanem inkább Zsoltiéknál lógtak. Ahogyan a többiek is. Kicsit fáj a szívem, hogy ki kellett hagynom a közös hülyüléseket, de most már mindegy.

– És Cortez? – kérdeztem félve.

– Alig láttuk. Programja volt. Csukd be a szemed – kent rám egy hatalmas adag festéket, nekem meg kattogni kezdett az agyam. Ha Corteznek barátnője lett az őszi szünet alatt, akkor elég volt. Befejeztem. Önkéntes úrutazónak állok, alávetem magam pár bizzar kísérletnek, és bolygó körüli pályán fogok keringeni, mert úgy elég messze leszek tőle!

– Na! – tapsolt Virág, és amikor kinyitottam a szemem, elégedetten nézett rám. – Csini élőhalott vagy – vigyorgott.

A tükrökhöz fordultam, és elképedve meredtem magamra. Először is, Virágnak fontolóra kéne vennie a maszkmesterkedést. Másodszer pedig: te jó ég! Szürkés színű arc, fekete karikák a szemem körül, szép, hullakék színű száj. Úgy néztem ki, mint egy zombi! Ami az iskolai buli témájának tökéletesen megfelelt. Virág kivette a táskájából a ruhámat, amit nekem készített, időt és energiát nem kímélve. Rongyos, szakadt, koszos felső, vért imitáló foltokkal tarkítva. Mikor egymás kezét fogva, vihogva lementünk a lépcsőn, anyu szörnyen jót nevetett rajtunk. Én épp apunak magyaráztam, hogy élőhalott bulira megyek, amikor Ricsi megérkezett. Őt is Virág sminkelte, örült menőn nézett ki, ahogyan hullafehér arccal és összeszáradt, ráncos szájjal mosolygott. Raszta haja és ruhája tiszta sár volt, mintha csak a föld alól bújt volna ki.

– Várjatok, csinálok rólatok képet – állítottam meg Ricsit és Virágot, és készítettem pár fotót. Óriási, ahogy kinéztek. Kopogtak az ajtón, és mivel Ricsi éppen ott állt, kinyitotta. Jacques felsikoltott rémületében, mire nevetve odasiettem hozzá, hogy ne aggódjon, csak Ricsi az. Na, ez rossz ötlet volt, tőlem is frászt kapott.

Várnunk kellett pár percet, amíg Jacques az étkezőasztalnál ülve megivott egy pohár vizet, amit anyu adott neki gyorsan. Nem biztos, hogy neki való egy ilyen buli. Folyamatosan az órát néztem, és minden másodperc elteltével úgy éreztem, hogy veszítek a Cortezzel töltendő időből.

– Jacques, mehetünk? – guggoltam le elé, és kérdően felnéztem rá.

– Oui – bólintott, még mindig kissé megviselten.

Anyu csinált rólunk még egy képet, aztán végre elindultunk. A sulis elé érve észrevettük, hogy egy csomó élőhalott van a környéken. Kisebb-nagyobb csoportokba verődve beszélgettek, nevettek és várták a halloween bulit.

– Csoki – köszöntött minket Zsolti. Csontvázmintás pulcsit viselt, és az arca is ugyanígy volt kifestve. Tisztára, mint a Black Parade-klip. Mellette Móni ácsorgott (tehát végül őt választotta), fakó színűre meszelt arcára hullafoltok voltak festve. Dave és Macu (szintén zombinak öltözve) folyamatosan Facebookoztak Macu telefonjával, ők voltak a modern élőhalottak. ☺

A többiek hangosan röhögtek a kinézetünkön, rögtön utánunk megérkezett Bálint (horror gumimaszkot viselt), és miközben üdvözölte a többieket, én a fejemet kapkodtam.

– Cortez? – kérdeztem Ricsit halkán.

– Még nem jöttek – felelte. Többes szám. Megőrülök a többes számtól!

– Na, látom, nem sok fantázia szorult belétek! – szólalt meg egy hang mögülem, Zsoltin pedig láttam, hogy leesik az álla (zombiként kötelező poén), mire megperdültem a tengelyem körül. Kinga fél szemöldökét felvonva nézett ránk. Örületesen festett. Fehér, uszályos ruhát viselt, ami szakadt és koszos volt. Arca és karja halványkék színűre volt festve, dús, barna haját hosszú, kék paróka alá rejtette.

– Halott menyasszony – mondta segítségképpen, de persze magunktól is rájöttünk. Komolyan, eszméletlenül jól nézett ki.

– Húú. Tuti, hogy megnyered a jelmezversenyt – pislogott Virág lelkesen.

– Ez természetes – vigyorodott el gúnyosan, és kiélvezte, hogy sikert aratott. Nem is kicsit.

– Menjünk már be. Hideg van – ugrált Dave, valóban lilára fagyott szájjal.

– Oké – forgolódtam egy utolsót.

A büfénél kígyózott a sor, és amint beléptünk az aulába, mindenki felénk fordult. A kilencedikesek (valamennyien vámpírnak öltöztek) elkerekedett szemmel néztek minket, a büfésnéni mosolyogva integetett, Máday pedig összehúzott szemekkel figyelte a csapatunkat. Kétségtelenül megihlettük volna George A. Romerót. „A zombik bevonulása” munkacímet ajánlanám a jelenethez.

– Reni! – szólt rám Karcsi, aki a büféablaknál állt. Feketébe öltözött, és egy (nem túl ijesztő) műanyag maszk volt a hajára tolvá. – Kértek valamit?

A sorban álló diákok legnagyobb felháborodására előrenyomultunk, és felvásároltuk a fél kínálatot. Na de ki mert volna szólni Ricsinek vagy akár Kingának? Csendben dühöngtek, amikor felpakolva (gumicukrok, sütőtökös piteszeletek, fél raklapnyi kóla a többieknek, szénsavmentes víz Zsoltinak és forrócsoki nekem) mentünk át az udvaron. A délelőtti tökfáragás eredményeképpen a tesiterembe vezető út világító töklámpásokkal volt kirakva. A hűvös szélben a pislákoló gyertyák csak még borzongatóbbá tették az estét, miközben mindenféle művérrel összekent, lepattant zombik bandáztak. A terem ajtajában a két stúdiós megállított minket, és szemügyre vették, hogy megfelelő-e a jelmezünk. Megfelelő volt. ☺

Becsörtettünk, és felültünk a lelátó harmadik sorába, elég nagy feltűnést keltve. A diákok mind irigy pillantást villantottak felénk, mivel kétségkívül a legmenőbb társaságot alkottuk, hála a fiúknak és a balhész Bálintnak, aki, úgy tűnik, örökös csapattag lett. Az a-s lányok susogva pillantgattak felénk, Dina lepattant élőhalott szerkóban húzta össze a szemét. Mivel Macu dobta a szünetben (állítólag Dina megfojtotta, állandóan rajta lógott), gyorsan kellett új partnert keresnie, így mind a négy a-s lány tizedikes fiúval érkezett. De ciki. ☹

– Renáta! Szeretnéd kitekerni a nyakad, hogy még hitelesebb hulla legyél? – förmedt rám Kinga, amikor ismét nyaktörő mutatvánnyal néztem körbe, hátha meglátom Cortez(éke)t.

– Nem, nem – legyintettem.

Az órámot figyelve hallgattam a többiek őszi szüneti sztorizgatásait, aztán felkaptam a fejem, mert Andris és Robi érkeztek meg.

– Ezt nézzétek! – tépett fel a fogával egy csomagot Andris, aztán a szájába öntötte a tartalmát. Legközelebb, amikor felénk nézett, valami habzó, piros trutyi folyt ki a száján, le az állán, rá a pulcsijára. Kinga gyorsan odébbült, hogy ne kenjék össze, a többiek meg szakadtak a röhögéstől. Csak Jacques meredt maga elé sápadtan, és amikor megkérdeztem, hogy minden oké-e, közölte, hogy nem bírja a zombikat. Gyerekkori rossz élmény valami filmtől. Gábor kitámogatta a mosdóba, a fiúk meg jól kiröhögtek. Szegény. Intettem egyet Flórának, aki az a-s Krisztiánnal érkezett. Összeöltöztek, a jelmezük élőhalott jegyespárra emlékeztetett. Szakadt menyasszonyi ruha és sárfoltos szmoking. Helyesek voltak, de nem nagyon tudtam figyelni rájuk, mert Kinga dührohamot kapott, amiért nem ő az egyetlen „menyasszony” a bulin.

Hatkor a stúdiósok felálltak az ideiglenes színpadra, és bejelentették, hogy kezdődik a közös tánc.

– Dave, Macu – néztem rájuk, miközben felpattantam. – Csináltok helyettem képeket?

A két fiú lesajnálóan összenézett, afféle „ezt most komolyan gondolta?” tekintettel. Odanyomtam Dave kezébe a fényképezőgépet, aztán Virág megragadta a karom, és leszaladtunk a táncterre. Összesen kábé harmincan álltunk be a tánchoz, a többi diák a lelátón üldögélt, és izgatottan várták, hogy mi fog történni.

– Ki az ott elöl? – kérdezte Kinga résnyire összehúzott szemmel.

– Az a végzős srác? Ha jól tudom, táncol. Láttam vidit róla a YouTube-on, tök ügyes – hajolt hozzánk közelebb Virág, és kicsit megigazította a szája körül a gézt, hogy tudjon beszélni.

– Na, azt már nem! – háborodott fel Kinga.

– Ne csináld, biztos ő a főtáncos! – fogtam le a karját, de egy erőteljes mozdulattal kirántotta magát.

– Én vagyok Michael Jackson ebben a táncban! – tartotta fel fenyegetően a mutatóját.

– Nem hinném, hogy... – próbálkoztam, de reménytelen volt. Kinga utat tört magának, megragadta a végzős srácot, és maga felé fordította. – Húzzál hátra, ál-Jacko! – förmedt rá.

– Mi van? – csodálkozott a fiú.

– Jól hallottad – emelte fel a hangját Kinga.

Mi visszafojtott lélegzettel néztünk a jelenetet, aztán a következő pillanatban lekapcsolódtak a lámpák, és csak a táncter világítása adott fényt meg a lépcsők szélén pislákoló gyertyák.

– Kezdődik – mosolygott rám Virág.

– Oké – sóhajtottam, és felelevenítettem magamban a lépéseket.

Végül Kinga és a végzős fiú is legelöl maradtak, így két főtáncossal kezdődött a produkció, ami egyébként örületesen nagy sikert aratott, a diákok és tanárok végig ütemre tapsoltak, mi pedig táncoltunk. Aztán amikor Virág rossz felé fordult, és összeütköztünk, kitört belőlünk a röhögés, és alig győztünk visszakapcsolódni a csoportba. A szám végén egymás kezét fogva meghajoltunk, és vigyorogva néztük a minket vevő (nem kevés) mobilt, miközben fütytől és tapsvihartól zengett az egész tesiterem. Gyanítom, fél perccel az előadás után fel volt töltve a videónk.

A táncscsoport szétszéledt, mi azonban ott maradtunk középen, mert Dave és Macu lerohantak hozzánk.

– Nézzétek vissza! Ez óriási. Szétröhögtük az agyunkat – nyomta a kezembe Macu a telefonját. Hát igen, még az élményt sem dolgoztam fel, de azonnal szembesülnöm kell a produkcióval.

A stúdiósok, amikor abbaahagyták a röhögést, közölték, hogy hivatalosan is elkezdődött az idei halloween buli.

– Reni – suttogta Virág, miközben még mindig a telefon képernyőjét bámultam. – Itt vannak Cortezék.

– Hol? – kaptam fel a fejem, és azonnal visszanyújtottam Macunak a készüléket. A *Pendulum Propane Nightmares* száma kezdődött (nyitásként), én pedig körbefordultam, és a lelátót kezdtem pásztázni, hátha megpillantom.

Nem láttam senkit a sorunkban, csak Zsoltit, aki a fejét fogva vihogott, és Ricsinek mutogatta a telefonját. Aztán hirtelen egy kar ölelte át a derekam, amitől összerándult a gyomrom, és hirtelen megfordultam. Belevesztem a mélykék szempárba, és vadul dobogó szívvel fontam a karom a nyaka köré. Cortez még szorosabban magához húzott, én pedig lehunytam a szemem, és magamba szívva az illatát, a vállába fúrtam a fejem. Így álltunk, a terem közepén, aztán a zene hirtelen felgyorsult, és a többi diák ütemre ugrálni kezdett. Vettem egy mély levegőt, és kissé eltoltam magamtól, hogy a szemébe tudjak nézni.

– Szia – köszönt, amit a hangzavarban nem hallottam, csak a szájáról tudtam leolvasni.

– Szia – mosolyodtam el halványan, és óvatosan körbenéztem. – Kivel jöttél? – kérdeztem zakatoló szívvel. Cortez a lelátó felé nézett, és felmutatott.

– Momóval.

– Momó? – csodálkoztam hátrafordulva, és folyamatosan a sorokat lestem.

– A francia cserediák – suttogta a fülembe. Lehunytam a szemem, és a megkönnyebbüléstől elnevettem magam. – Egy hete nálam van.

– Melyik az? – kérdeztem, és próbáltam visszatartani a könnyeimet, mert akkora súly esett le a vállamról, hogy a sírás kerülgetett.

– Zsákkal beszélget, ha jól látom – vont a vállát.

Hát persze! Hogy én mekkora hülye vagyok! Cortez volt Párizsban szeptemberben, de a cserediák program értelmében a másik félnek is ide kellett utaznia. És ezt az őszi szünetre hagyták! Jézusom! Hogy ez miért nem jutott eszembe??? No comment.

– Milyen volt a szünet? – kérdezte, még jobban körém kulcsolva a karját.

– Nem túl jó – dadogtam zavartan. – Neked?

– Nem volt teljes – nézett a szemembe, én pedig megpróbáltam állni a tekintetét.

Zavartan bólintottam, és mivel kiszáradt a szám, gondoltam, nem túl ötletes elájulni Cortez karjaiban. Enyhén elcsépett lenne.

– Iszunk valamit? – kérdeztem, remélve, hogy meghallotta a hatalmas hangzavarban. Némán bólintott, aztán végigsiklott a keze a karomon, és megállapodott a kézfejemen. Rákulcsolta az ujjait

az enyéme, és utat törve magának, kivezetett a tömegből. Igazából kedvem lett volna megölelni a világot, annyira boldognak éreztem magam. Majdnem három percig tartott. Majdnem.

A lelátón felsétálva megálltunk a többiek mellett, és miközben Virág összes fogát megmutató mosolyt villantott felém, a kezembe nyomta az üdítőt. Melegem volt, szédültem, és folyamatosan remegett a térdem. Furán vagyok boldog. ☺

– Hol van a Ló? Ez érdekelni fogja – vigyorgott Zsolti úgy, mint aki nem bír sokáig magában tartani egy örületesen nagy poént.

– Itt jön – feleltem, és kicsit félreálltam, mert Kinga szó szerint odacsörtetett hozzánk. Annyira közel álltam Cortezhez, hogy szinte senki nem látta, hogy fogjuk egymást kezét, Kinga is unottan vágta le magát, semmit nem vett észre. Rendes fénynél biztosan látszott volna, hogy égővörös a fejem és durván csillog a szemem. A félhomályban azonban nem tűnt fel senkinek.

– Te, hallod! – szólt neki Zsolti. Kinga felvont szemöldökkel nézett rá, olyan arccal, mintha csak szívességet tenne. – Hogy is hívják a francia barátodat?

– Benoît – közölte határozottan.

– Aha. Az, aki az ismerősöd a Facebookon?

– Igen – bólintott unottan.

– Az a francia Benoît, aki a Facebookon az ismerősöd, azzal jársz? – kérdezte, én pedig kínosan feszengeni kezdtem. Túl sok volt a kérdés. Kinga a plafonra szegezte a tekintetét.

– Mondd, te értelmi sérült vagy? Mondom, hogy igen! Ő az! – üvöltötte.

– Jó. Nyugi van – biccentett Zsolti. – Csak azért kérdezem – vakarta meg a vállát merthogy mondtad, hogy a barátod. És érdekelne, hogy akkor miért nincs halvány, kicsi, minimális, sőt, mikrofoglalma sem arról, hogy te ki a halál vagy! – mondta röhögve, bennem pedig megállt az ütő.

– Miről beszélsz? – kérdezte hűvösen Kinga, miközben felváltva nézett Zsoltira és a kezében tartott mobilra. Ricsi annyira röhögött, hogy visszaköpte a kóláját az üvegbe, Dave és Macu rázkódó vállal álltak, Virág viszont riadtan pillantott rám. Tudom, mire gondolt. Nekem is csak az járt a fejemben.

– Őszi szünet elején gondoltam egyet, és írtam neki, hogy jobban kiröhögjelek a párizsi lamúr miatt. Aztán válaszolt, de nem értettem. Erre írtam neki még egyet. Na, arra most válaszolt. Ezt! – nyomta Kinga képébe a mobilt, aki dühösen kikapta és elolvasta. – Hallod, ez jobban jött ki, mint eredetileg gondoltam – vihogott folyamatosan.

Mindenki szakadt a röhögéstől, Kinga elolvasta a Facebook-üzenetet, és lilulni kezdett a feje, én pedig lehunytam a szemem. A fenébe!

– Nem volt jogod írni neki! Hogy képzelted? – ordította.

– Miről beszélsz? Még te akadsz ki? Nincs semmilyen francia fiú. Egy se! Azt se tudják, kik vagytok! Kamuztátok az egészet! – röhögött Zsolti teli szájjal. Itt már élt a többes szám. Gyűlölöm a többes számot. Cortez lazított a szorításon, el akarta engedni a kezem. Visszahúztam a karom, és összefontam magam előtt. Úgy nézett rám, mintha nem lennék normális. Valóban. Nem vagyok normális.

– Ez most komoly? – kérdezte. A tekintete az enyémebe fúródott, és el kellett kapnom a pillantásom, mert egyszerűen nem bírtam állni.

– Hát, nagyjából – motyogtam. A többiek még zajongtak, Kinga Zsoltival ordított, hogy ezt még megbánja, ő azonban lefeküdt a lelátón, és nem bírta abbahagyni a nevetést. Ricsi vele együtt röhögött, de aztán ránk nézett, és azonnal elkomorodott.

Megerőltettem magam, és visszanéztem Cortezre, aki még mindig engem vizslatott, és annyira vibrált, hogy teljesen átragadt rám az idegessége.

– Oké, figyelj, hadd magyarázzam meg. Ez az egész... – kezdtem.

– Nem – mondta halkan, de annyira határozottan, hogy félbehagytam a mondatot.

Szó nélkül megfordult, és lesétált a lépcsőn.

– A fenébe – túrtam bele a hajamba, és utána szaladtam.

– Renáta! – ordított rám Kinga, de nem néztem vissza. Cortez kilökte maga előtt az ajtót, ami visszalendülve majdnem arcon csapott, de felfogtam a kezemmel (aú), és végül az udvaron beértem.

– Várj már meg! – kérleltem a levegőt kapkodva, és a csuklómat masszíroztam, mert iszonyatosan fáj. Megállt, és megfordult. Megtámaszkodtam a térdemen, és próbáltam összeszedni magam.

Nehezen ment, teljesen megsemmisültem a nézésétől. Olyan szemrehányó volt, annyira csalódott és egyszerre annyira megvető, hogy hirtelen nem tudtam megszólalni.

– Megmagyarázhatom? – néztem rá szomorúan.

Visszajött pár lépést, és megállt előttem.

– Mit? Hogy miért mondtad, hogy van egy francia barátod? Hogy miért hitetted el velem hónapokig, hogy jársz valakivel? Hogy inkább hazudtál, mint hogy egyenesen nemet mondj nekem?

– kérdezte, végig a szemembe nézve. Jó, ez így rémesen hangzott, de teljesen félreérti a helyzetet, úgyhogy megráztam a fejem.

– Nem, dehogy. Erről szó sincs! – próbáltam védeni magam. – Az egész egy hülyeség – kezdtem magyarázkodni.

– Tényleg az – bólintott, és azt hiszem, nem ugyanarra gondolt, mint én.

– Csak hallgass meg, oké? Kérlek! – váltottam át könyörgőre, és a szemem megtelt könnyel.

– Tudod, mit? – túrt bele idegesen a hajába. – Menj a francba! De komolyan – mondta ki kíméletlenül, én pedig elkerekedett szemekkel néztem rá, miközben egy óriási, kövér könnycsepp gördült végig az arcomon.

– Cortez, ne csináld ezt – szípoztam rémulten. Éreztem, hogy folyik le a festék a szememből.

– Ne velem szórakozz. Mindent megtettem, hogy megfeleljek neked. Kevés? Jó. Remélem, találsz egy eszelős tekintetű bölcsészt, akivel olyan rohadtul egy hullámhosszon vagy – vágta a fejemhez megalázóan. – Vagy ha nincs olyan, találj ki magadnak egyet! – tette hozzá, aztán keserűen mosolyogva elsétált. Pislogás nélkül néztem, ahogy becsukódik az épületbe vezető ajtó, aztán olyan érzésem támadt, mintha ráültek volna a mellkasomra. Lehuppantam a földre, ügyet sem vetve arra, hogy mennyire hideg, a tenyerembe tettem az arcom, és kitört belőlem a zokogás.

Nem tudom, mennyit ültem úgy, pillanatokat vagy perceket, de nem is érdekelt. Annyira sírtam, mint még soha. Konkrétan fuldoklottam, és úgy éreztem, hogy kiszakad a szívem. Nagyon fáj. Az életben nem fáj még ennyire semmi.

– Hé – ragadta meg a karom egy kéz, és felrángatott a földről. – Ren, szedd össze magad, hogy nézel ki? – csóválta meg a fejét Ricsi.

– Annyi-ra shaj-ná-lom – csuklottam bögve. Ricsi némán bólintott, és átölelt, miközben folyamatosan csitított, és a hajamat simogatta. Ettől még jobban rám tört a bögés, egyszerűen nem tudtam abbahagyni.

– Átveszed? – kérdezte, aztán, mintha valami csomag lennék, átírányított Virág vállára, aki szomorúan olyasmiket mondott, hogy „ne sírjak, mert minden rendben lesz”, meg hogy „annyira nagyon sajnálja az egészet”. Szípozva bólogattam, és eltoltam magam tőle.

– Félreérti. Beszélnem kell vele. Ez nem ellene volt. Ez egy hülyeség. Utánamegyek, és beszélek vele – hadartam, durván letörölve az arcom. Maszatos, fekete folt éktelenkedett a pulóver ujján, és a látottakból köbő sejtettem, hogy nézhetek ki.

– Ren – nézett rám Ricsi. – Ezt most hagyd.

– De meg kell neki mondanom! Tudnia kell, hogy nem azért találtam ki, mert így akartam nemet mondani neki – kezdtem újra magyarázni.

– Ez a hajó elúszott – sóhajtotta Ricsi. – Vagy elsüllyedt – töprengett. – Esetleg kilőtték – variált tovább.

– Nem, mert ha tudná, akkor máshogy gondolná... – próbálkoztam, a „remény hal meg utoljára” alapon. Vagy én... – Beszélnél vele? – néztem hirtelen Ricsire, aki megrázta a fejét.

– Ren, tudod, mennyire bírlak – mosolyodott el halványan. – De most tuti, hogy látni sem akar.

– De miért? – értetlenkedtem kínlódván.

– Mert rohadtul átcseszted – mondta komolyan.

Nyitottam a számat, hogy reagáljak valamit, de nem jött ki hang a torkomon.

– Virág – suttoztam szomorúan. – Te tudod, hogy kezdődött. Tudod, hogy félreértés volt. Hogy az egész egy viccnek indult... – töröltem meg a szemem.

– Tudom – bólintott szomorúan.

Beletúrtam a hajamba, és hatalmasat sóhajtottam. Még mindig képtelen voltam felfogni, hogy mi történt. Ricsi idegesen szitkozódott, Virág letépett egy darab fáslit a .jelmezéről, és odaadta, hogy

kifújjam az orrom. Szípigva meredtem magam elé, mindenem remegett, részben a visszatartott bölgéstől, részben pedig a hidegtől. Hirtelen kinyílt a tesiterem ajtaja, és Andris meg Robi léptek ki rajta, mindketten a Cranberries *Zombie*-ját üvöltötték. Körbepillantottak, aztán bebújtak a fa mögé, és sutyiban rágyújtottak.

– Mit csináljak most? – suttogtam magam elé.

– Semmit – veregette meg a vállam Ricsi, én meg újra elbögtem magam.

Így álltunk ott, a sulis udvarán, egészen addig, amíg Máday ki nem rontott az ajtón.

– Mindenki befelé! Ti, ott, ketten! A fa mögött! Mit műveltek? – üvöltötte torkaszakadtából.

– Bújócskázunk – kurjantotta Andris, és azonnal rátaposott a csikkre.

– Gyere ide, fiam! Lehelj csak rám! – húzta össze a szemét az igazgatóhelyettes.

– Hagymás omlettet ettem! – sétált felé Andris.

– Én meg hánytam – kontrázott Robi.

Máday undorodva nézte őket, aztán legyintett.

– Tűnés vissza a tornaterembe. Ti is! – fordult felénk.

Lehajtott fejjel ballagtam vissza, és Virággal együtt beléptünk az öltözőbe. A tükörbe nézve megrémültem, és pár pillanatig csak meredtem önmagamra. A sminkem a nyakamig lefolyt, hosszú, vékony csíkokban száradt rá a bőrömre a fekete szemfesték. A szemem vérekes volt és durván karikás, ezenkívül annyira csillogott, mintha influenzás lennék. A homlokom égett, a torkom pedig annyira szorított, hogy szinte megfulladtam. Hideg vízzel megmostam az arcom, de nem segített semmit.

– Hogy nézel ki? – kérdezte elhűlve Kinga, amikor bejött az öltözőbe. Nem feleltem, csak leültem a padra, és megdörzsöltem a szemem. Csípett a sírástól és a belekent festéktől.

Némán ültünk hosszú percekig, mindhárman gondolkoztunk, miközben a tesiteremből beszűrődött a buli hangzavara. Haragudhattam volna Kingára. Rákenhettem volna az egésztestet. Mondhattam volna, hogy soha többet nem akarom látni, mert az egész miatta volt. De nem tettem. Ebben a helyzetben kár lett volna mást hibáztatni. Benne voltam. Nyakig. És csak magamat okolhattam.

– Adj neki pár napot – simogatta meg Virág a vállam.

– Nem hiszem, hogy pár nap számít – töröltem le a könnyeimet. – Ha hallottad volna, miket mondott – csuklott el a hangom ismét.

– Renáta, figyelj rám! – guggolt le elém Kinga. – Szerintem túlreagálja. Játssza az agyát, szokás szerint, és rajtad tölti ki. Nem történt semmi, csak kicsit túloztunk.

– Hazudtunk – helyesbítettem.

– Ugyan – legyintett, aztán mérgesen fújtatni kezdett. – Az a szemét Zsolti!

– Nem ő tehet róla. Nem is te – néztem rá a könnyeimen át.

– Persze hogy nem én! – értett egyet, de a tekintetéből úgy vettem ki, tartott tőle, hogy neki kell elvinnie az egész balhét, és most kissé megkönnyebbült.

Kinyílt az öltöző ajtaja, és Dina lépett be. Kissé hátrahőkölt, amikor meglátott, aztán Kingára nézett.

– Téged hívnak!

– Most nem érek rá!

– De...

– Mondom, most nem érek rá! – ordította el magát, amitől még én is összerezzentem.

– Jó, de megnyerted a jelmezversenyt... – próbálkozott tovább Edina.

– Mondd, te teljesen idióta vagy? Mondom, hogy most nem érek rá! Leírd nekem? Átküldjem e-mailben? Esetleg felrajzoljam arra az üres homlokodra? Mit bámulsz? – üvöltött torkaszakadtából. Edina riadt fejjel kisurrant az öltözőből, és becsukta maga mögött az ajtót. – Ne idegesítsen – vibrált Kinga, aztán gondterhelten rám nézett.

– Szedd össze magad, így nem jöhetsz ki.

– Nem is akarok. Megyek haza – szípigtam összeroskadva.

– Hazakísérünk, oki? Hívom Ricsit, valahol Momóval van – pattant fel Virág.

– Nem, nem. Egyedül szeretnék menni.

– Majd én megyek veled – vette le Kinga a kék parókáját.

– Kösz. De nem – ráztam meg a fejem.

Úgy mentem ki az öltözőből, hogy vissza se néztem. A sulis épületébe érve lehajtottam a fejem, és átsétáltam az aulán. A diákok vihogtak meg beszélgettek, beálltak a hosszú sorba a büfénél, és boldognak tűntek. Jó nekik.

– Milyen volt a buli? – kiáltotta anyu, amikor becsuktam magam mögött az ajtót.

Nem válaszoltam, csak megálltam előttük. Láttam a rémületet a tekintetükben, ahogyan hol rám, hol pedig egymásra meredtek. Boldog élőhalottként mentem el. Igazi élőhalottként jöttem vissza.

– Megyek aludni. Jó éjt – köszöntem halk, rekedt hangon.

– Reni. Hét óra – szólt utánam apu gondterhelten.

Nem válaszoltam, csak felmentem a lépcsőn, becsuktam magam mögött az ajtót, és lerogytam a babzsák fotelembe. Hívtam. Ki van kapcsolva. A másik száma is. Üzentem, de nem jött vissza a jelentés. Offline volt msn-en. Azért ott is írtam egy sort. Hátha visszaír. Hátha.

| Fáj: 5/1* – ☹☹☹

November 2., kedd

Szétsírt szemek, paranoid hallucinációk arról, hogy csörög a telefonom, a szürke név bámulása az msn-en. Így jellemezném a tegnapi napot. Mindenszentekkor leginkább saját magamat gyászoltam. Anyuék tudják, hogy valami nagy gáz van, de csak találgatnak, mivel nem mondtam semmit. Teljesen megnémultam, amitől kissé megijedtek, de rám hagyták. Az egyetlen dolog, amit most értékelni tudok, hogy tolerálják a viselkedésem és nem nyaggatnak. Egyszerűen nincs kedvem beszélni.

Aludtam úgy négy órát, tehát az éjszakám remek volt. Forgolódtam, sírtam, és Cortez szavai jártak a fejemben. Újra és újra lejátszódott bennem az ominózus párbeszédünk, és szinte mazochista módon erőltettem meg magam, hogy újra halljam a hangját, ahogyan elküld a francba. Ha valakin a smink sem segít, az azért sok mindent elárul. Olyan karikák voltak a szemem alatt, mintha egy éve nem aludtam volna, ráadásul a sok sírástól összeszűkültek a szemeim, amitől úgy néztem ki, mint egy malac. Éljen. Semmire nem reagált. Üzenet, Facebook, e-mail, msn. Reméltem, hogy ma végre találkozunk és tudunk beszélni. Aha. Hát, csak reméltem.

A sulis elé érve a szürke eget néztem, és hagytam, hogy a szemerkélő eső az arcomba csapjon. Cortez nem volt ott, és meg sem mertem kérdezni, hogy jön-e suliba. Csak álltam csendben, és bámultam.

– Reni – suttozta Virág, és biccentett egyet. Komótosan odafordultam. Nem is számítottam rá, úgyhogy összereztem, amikor megláttam. Ahhoz képest, hogy én hogy festettem, Cortez iszonyúan jól nézett ki. Nem tudom, mit hittem. Hogy ő is kiborult? Hogy megviselték a történetek? Esetleg szomorú? Lehet. Ennek azonban nyoma sem volt. Odalépett hozzánk, és tök normálisan köszönt. A többieknek. Rám viszont egy pillantást sem pazarolt. Mintha ott sem lettem volna.

– Mivel kezdünk? – kérdezte lazán.

– Duplafrancia – felelte Zsolti, miközben egy konzervnyitóval próbálta felbontani a... miért volt nála egy doboz kukorica? Na, mindegy. – Hé – vigyorodott el. – Jön a Ló.

Sápadtan ácsorogtam a többiek mellett, amikor Kinga odaért hozzánk. Piros pulóvert viselt, ami nagyon jól állt a dús, barna hajához és a porcelánszínű bőréhez. Na jó. Mindenki tök jól nézett ki, kivéve engem.

– Láttam egy filmet Angelina Jolie-val – témázott tovább Zsolti. – Szerintetek most akkor mi járunk? Mert bár csak egyszer láttam, és képernyőn keresztül... – kezdte, a többiekből pedig kitört a röhögés.

– Azt hiszed, vicces vagy? – förmedt rá Kinga.

– Szerintem nagyon – vágta rá Zsolti.

Kinga dühösen méregette, aztán egy laza mozdulattal kiverte a kezéből a konzervet. A sárga kukoricaszemek az esőtől áztatott, fekete betonra hulltak.

– Bunkó! – hajolt le Zsolti a dobozért, hogy megnézze, maradt-e benne pár szem. Kinga önelégült mosollyal figyelte.

A többiek röhögve nézték őket, én pedig megpróbáltam elkapni Cortez tekintetét. Egyszerűen nem sikerült. Az aulában Máday kiszedte a sorból Dave-et és Macut, amiért a halloween buliról készült képeket úgy töltötték fel a netre, hogy gondolatbuborékokba mindenféle hülyeséget irkáltak. A tanárok képeiről van szó, természetesen.

A terembe lépve kikerültem Andrist és Robit, akik a tanári asztal fiókját ragasztották le (?), és leültem a helyemre. Remegő kézzel vettem ki a táskámból Cortez zenelejátszóját, és hevesen dobogó szívvel fordultam hátra hozzá. Szó nélkül letettem az asztalára, ő pedig szó nélkül hagyta. Sose voltunk még ennyire jóban. Pff.

Monsieur Durand két igen kemény órája után (végig némán írtam a füzetembe) úgy döntöttem, nem megyek ki az udvarra. Az infóterem előtt vártam a médiaismeret-órát, miközben Jacques és Gábor barkochbázását hallgattam, néma csöndben. A következő szünetben a teremben ültem Virággal, aki nem akart egyedül hagyni. Emós korszakában igen sokat gyakorolta a szótlanságot, úgyhogy nem volt számára megerőltető, hogy egy hang nélkül töltöttük a szünetet. Csengetéskor a fiúk bejöttek a terembe, és odapillantottam. Cortez röhögve válaszolt valakinek, aki a folyosón volt, aztán a helyére ült és Ricsivel dumált valami filmről. Lesütött szemmel vártam, hogy bejöjjön a tanár. Kardos egy laza „Antai-Kelemen feláll, a többi néma csöndben olvas” felszólítással kezdte az órát. Cortez hármásra felelt *Az Ember tragédiájából*, pedig a tanár mindent megtett azért, hogy behúzza a csöbe. Vagy húsz keresztkérdést kapott, de hiába. Úgy tűnt, tudja, miről beszél.

– Menj már. Hármas? – röhögött hitetlenül Dave.

– Felmayer, állj fel – nézett rá Kardos.

– Elnézést, csöndben maradok – ajánlotta fel Dave.

– Úgy értem állj fel, feleléshez – magyarázta a tanár. Dave lesápadt, és feltápáskodott. Sajna, hozzá sem tudott szólni a témához, úgyhogy kihúzta a gyufát Kardosnál, aki ordítva írta be neki az egyest.

Szünetben Andris és Robi a tévé előtt verekedtek a távirányítóért, amikor odaléptem hozzájuk.

– Megnézhetnék valamit? – kérdeztem olyan halkán, hogy alig hallották meg. Rám meredtek, és mivel nem tűntem túl jókedvűnek, odaadták a távirányítót. Végigkapcsolgattam a csatornákat (nem tudom, mit műveltek, de megint van HBO-nk), aztán megráztam a fejem.

– Mit keresel? – nézett rám Andris.

A halántékomat dörzsölve magyaráztam arról, hogy kéne nekem az egyik kereskedelmi csatorna, mert mindjárt jön anyu. A rockerek azonnal ráálltak a témára, és pillanatok alatt beállították.

– Köszönöm – mondtam halkán, és felültem a tanári asztalra, hogy megnézzem anyu első adását az új munkahelyén. Aztán küldtem egy sms-t, hogy szuper volt. És mára ki is merítettem a kommunikációt a külvilággal.

Órák után átmentem a könyvtárba, hogy visszavigyem a két Helen Fielding-könyvet. A sorok között bóklászva olvastam a gerinceken húzódo címeteket, végül kivettem két kötet közül a *Száz év magányt*, és anélkül, hogy beleolvastam volna, odavittem a könyvtárosnőnek.

Már éppen kifelé indultam, amikor szinte belerohantam Kardosba.

– Reni! – üdvözölt, és fürkészve nézte a kezemben tartott könyvet. – Jó választás.

– Köszönöm – néztem fel rá szomorúan.

– Figyeltelek az órán – fonta össze a karját. – Minden rendben?

– Igen – hazudtam.

– Értem. Ha bármiben segíteni tudok – vizslatott olyan tipikus felnőttként, aki tudja, hogy semmi nincs rendben, de kivár, hátha magamtól is elmondom.

– Köszönöm – motyogtam, és kikerülve a tanárt, kimentem a könyvtárból.

Hazaérve felmentem a szobámba, és elkezdtem a *Száz év magányt*. A könyv hangulata és az idegállapotom is közrejátszott benne, hogy a harmadik oldalon már zokogtam. Nem kértem vacsorát, csak bekapcsoltam a gépem, és rejtve léptem be msn-re, várva, hogy Cortez online legyen. Nem volt. Vagy inkább volt, de rejtve.

A kedvem: 5/1 – ha rajtam múlna, levegőt sem lenne kedvem venni.

Étvágyam: 5/1 – nincs.

E-mail: 5/2 – csak Arnoldnak válaszoltam röviden. Hogy minden rendben velem, és szuperül vagyok. Mániákus hazudozó lettem? Nem. Csak nem fogom fárasztani. Nem ugyanaz. Remélem.

Kinga: 5/4 – állja a sarat, bár nehezen. Konkrétan közröhej tárgya lett, emiatt mindenkivel ordít. ☹

Cortez: 5/1* – én erre nem tudok mit mondani. Elszúrtam. Szerintem örökre.

November 3., szerda

Megint nem tudtam aludni az éjjel. Ez kezd aggasztó lenni, főleg, mert alvás és táplálkozás hiányában még körülbelül egy hétig húzom. Jó esélyek. Reggel belebújtam az esőkabátomba, és már épp indulni akartam, amikor anyu utánam szólt.

– Ne felejtsd el a reggelit – sietett hozzám, én meg visszaléptem az ajtóból.

– Köszönöm – mondtam, és begyömöszöltem a táskámba.

– Edd meg, rendben? – húzta össze a szemöldökét.

– Jó – suttoztam, és próbáltam eleget tenni a kérésének. Illetve három harapást bírtam, a többi egyszerűen nem ment le.

Egész álló nap a teremben ülve olvastam, és hogy ne halljam a sulirádióból szóló boldog zenét, bedugtam a fülembe a zenelejátszómat, és a saját, depressziós összeállításomat hallgattam. Egyszerűen nem tudtam, hogy mit tegyek, és ami a legdurvább, más sem tudott tanácsot adni. Virág hol mellettem szobrozott, hol pedig az udvaron lógott Cortezékkal. Kinga magyarázott arról, hogy most már kezd nagyon elege lenni Zsoltiból, de mivel nem reagáltam, egy idő után magamra hagyott. Zsák csendben ücsörgött mellettem ebédszünetben, Karcsi pedig azt panaszkolta, hogy nélkülem nem megy le az udvarra, mert senki nem védi meg. Cortez viselkedése egyszerre volt megnyugtató és rémisztő. Olyan volt, mint máskor, ami jó hír, mert legalább nem bántottam meg túlzottan. Azonban az, hogy levegőnek nézett, mégis mindig eszembe juttatta, hogy iszonyatosan berágott. És az, hogy mi nem vagyunk beszélő viszonyban, mindenkire kihatott. Dave, Zsolti és Macu nem keresték a társaságomat, Kinga, Zsák és Karcsi rá sem néztek Cortezre. Aztán voltak az ingázók. Ricsi és Virág, akik hol velem voltak, hol pedig vele. Ez nem túl jó jel. A történekről senki nem beszélt (sokan nem is tudták pontosan, hogy mi történt, pl. Andris és Robi), viszont érezhető volt a teremben egyfajta negatív hangulat, ami attól függetlenül jelen volt, hogy a többiek megpróbálták normálisan viselkedni. Ebédszünetben egy gyengébb pillanatomban tettem egy kísérletet arra, hogy beszéljek Cortezzel. Éppen kicsöngettek angolról, és úgy éreztem, nem bírom tovább, meg kell, hogy hallgasson. Hátrafordultam, és megköszörültem a torkom.

– Cortez – mondtam, de a hangom idegennek és erőtlennek tűnt. Felvonta a szemöldökét, és rám nézett. Olyan fagyos volt a tekintete, hogy belém hasított a fájdalom. – Küldtem e-mailt. Elolvastad?

– Nem – rágózott lazán, és elindult az ajtó felé. A többiek kínosan feszengve ácsorogtak, és azon töprengtek, hogy most mit tegyenek. Nem tehettek semmit.

– Figyi – ölelte át a vállam Virág. – Kérsz egy minyont?

– Nem – erőltettem magamra egy mosolyt, és sokat pislogtam, hátha kibírom sírás nélkül.

A többiek kimentek, én pedig összenéztem Kingával. Gondterhelten csóválta a fejét, aztán megragadva a karom, felrántott a székről.

– Renáta, állj le! Mindent megtettél, hogy megbékítsd. Többet is, mint szabadott volna.

– Nem. Nem mindent – motyogtam.

– Ne legyél ennyire szálnalmas! – ordított rám. – Hogy nézel ki? Miért nem eszel? Miért vezekelsz?

– Azért, mert nekem ez így jó! – kiabáltam, és magam is meglepődtem, hogy ilyen erő van a hangomban.

– Te tudod – hagyta rám dühösen. – De ő sem hibátlan. Az elmúlt években millió alkalom volt, amikor úgy viselkedett, mint egy utolsó szemét! Ha nem képes túllépni ezen, akkor nem érdemel semmit!

Kicsörtetett a teremből, és ott hagyott a gondolataimmal. Legközelebb akkor tértem észhez, amikor Mr. O'Realy megkérdezte, hogy nincs-e óráim. Ó, kicsit elkalandoztam. Körbenéztem a nyelvi előadóban. Az egyik végzős osztály ült körülöttem. Hebegve összekaptam a cuccaim, és kimentem az emelt angolról. Késve értem be a francia kultúrára, de Monsieur Durand nem írta be, csak mondta, hogy gyorsan üljek a helyemre.

Virág kérdően meredt rám, amikor levágtam magam a székekre. Csak legyintettem, és kinyitottam a füzetem, miközben próbáltam nem elaludni. Szellemileg és fizikailag is totálisan kikészültem.

Este kimentem Virággal megsétáltatni Adam Lambertet. Mármint a kutyát. Szerintem Virág arra számított, hogy majd jól kibeszélem magam, de még nem voltam felkészülve rá. Így csak csendben sétáltunk. Mindentől függetlenül Virág igazi barát, aki nem beszél, csak várja, hogy majd magamtól elkezdem.

Száz év magány: 5/5 – ®*

Vacsora: 5/1 – nem nyúltam hozzá, anyu pedig kezd komolyan kiakadni miattam.

Pótvacsora apuval: 5/1 – késő este összefutottunk a konyhában. Néma csendben ittam egy pohár vizet, mialatt ő sajtot evett. Egy szót sem szóltam.

Dave: 5/3 – msn-en rám írt, hogy segíthet-e valamiben, mert mostanában „kicsit depisnek” lát. Megkérdeztem, beszélne-e Cortezzel. Vegye rá, hogy szóba álljon velem. Azt írta, szörnyen sajnálja, de ezt nem meri megtenni. Rendben.

Peti: 5/4 – hívott, hogy hová tűntem. Nem volt kedvem beszélgetni, úgyhogy leráztam szegényt. ☹

Sírok: 5/2 – kezd elfogyni a könnyem.

November 4., csütörtök

Insomnia, negyedik nap. Most már én is örülnék, ha tudnék aludni, de egyszerűen nem megy. Emiatt a suliban úgy botorkáltam, mint egy zombi (érdekes, hogy halloween óta tart az állapot), Vladárnál egyesre feleltem, mert semmi nem jutott eszembe, és Kardos minden igyekezete ellenére sem kötött le a duplairodalom, ráadásul lemaradtam a diktálásban, úgyhogy nem írtam semmit. Ebédszünetben összeállítottam a top 10 „annyira fáj, hogy beleőrülök” dalom. Íme, az eredmény:

1. U2 – *With Or Without You*
2. Radiohead – *Exit Music*
3. Blue October – *Hate Me*
4. Bonnie Tyler – *Total Eclipse of the Heart*
5. Pulp – *Don't You Want Me Anymore*
6. Beatles – *Fool on the Hill*
7. Muse – *Sing for Absolution*
8. Placebo – *Protege-Moi*
9. Evenescence – *My Immortal*
10. Jet – *Look What You've Done*

No comment. A többiek kezdtek beletörödni, hogy abszolút nem számíthatnak arra, hogy kommunikálok velük, úgyhogy magamra hagytak a szünetekben. Csak olvastam és zenét hallgattam. Ennél látványosabban akkor sem tudtam volna bánni a történeteket, ha belehalok. Cortezt viszont nem hatotta meg. Szerettem volna, ha meghallgat. Szerettem volna, ha megérti, hogy szeretem. Szerettem volna, ha figyel rám, és nem vakítja el ennyire az utálat. De nem tehettem semmit. Egyszerűen nem bírtam megbirkózni ezzel az egésszel, emésztettem magam, mert hibáztam, okoltam magam, mert elszúrtam, és attól függetlenül, hogy majd szétvetett a fájdalom és a bűntudat, kezdtem elúzni magam körül mindenkit, aki segíteni akart. Suli után a többiek az épület előtt ácsorogtak és beszélgettek. Dave és Macu twittereztek, Ricsi Cortezzel dumált (vidámnak tűntek), Zsolti Kingán röhögött Bálinttal, Virág pedig a robogón ült, és a kormányt rángatta ide-oda.

– Sziasztok – köszöntem halkán, ahogy elhaladtam mellettük.

A következő pillanatban anyu kocsija állt meg előttem. Áthajolt az ülésen, és kinyitotta az ajtót, hogy szálljak be.

– Hogyhogy... – ültem be értetlenül. – Nem dolgozol? – kérdeztem, azon tűnődve, hogy milyen nap van. Vagy hány óra? És amúgy milyen hónap? Anyu elindult, és a fejét csóválva meredt az útra.

– Én nem tudom, hogy mi történt köztetek. Kamaszok vagytok, veszekedjétek meg sírjátok csak – kezdte mérgesen. – De az, ahogy te kinézel, kislányom, az több mint aggasztó!

– Jól vagyok – próbáltam szépíteni a helyzetet, és a napellenzőt lehajtva megnéztem magam. Na jó, inkább visszacsuktam.

– Ha akarod, elmeséled. Ha nem akarod, nem. Mindegy – folytatta anyu.

– Hová megyünk? És hogy jöttél el a munkából? – csodálkoztam még mindig.

– Ne törődj ezzel. Bejelentettelek fodrászhoz – mosolyodott el. – Előtte pedig eszünk.

– Nem vagyok éhes – ellenkeztem.

– De az vagy!

– Nem vagyok.

– Meglátjuk – dobolt idegesen a kormányon.

Az voltam. Talán még soha nem voltam éhesebb. Simán benyomtam egy Big Mac-et nagy krumplival és nagy shake-vel, sőt, utána még almás táskát is tudtam enni. Anyu szó nélkül végignézte az egészet, és piros pont, amiért semmit nem mondott a Mekire. Úgy tűnik, tényleg azt akarta, hogy egyek. ☺

Mikor befejeztem, kicsit jobban éreztem magam. Anyu csendben ült, és nem kérdezett semmit, csak várt. Van, amit a szülők jobban tudnak. Van, amikor a legjobb barát sem tudja elérni, amit egy anya igen. És van, amikor úgy érezzük, a helyzet, amibe kerültünk, meghaladja a tudásunkat, és csak egy felnőtt adhat rá elfogadható tanácsot. Mindent elmondtam anyunak, elejétől a végéig. A gyorsétterem összes asztalánál fiatalok ültek, akik sulis után bandáztak, egyedül én voltam az anyukámmal. De nem bántam, sőt, egyáltalán nem is érdekelt. Néha sírtam, néha idegesen magyarul, néha sóhajtván hátradőltem, néha pedig lehajtottam a fejem az asztalra. Végül pedig kérdően néztem rá, hogy mondja, amit először gondol. Anyu mosolyogva megrázta a fejét, és miközben furcsán nézegetett egy darab krumplit, megszólalt.

– Ettől azért nem dől össze a világ.

Hálásan lehunytam a szemem, és napok óta először egy őszinte mosolyféle futott át az arcomon.

– Szerinted megbocsát valaha is? – csóváltam a fejem tehetetlenül.

– Nem mondom, hogy nem hibáztál óriásit – töprengett anyu. – De ahogy elmesélted, mindent megtettél, hogy jóvátedd. A többi az idő eldönti.

Bölcs szavak, én pedig bólintottam.

– De senki nem szereti a depressziós, sápadt, szomorú lányokat. Ne akarj szánalmat ébreszteni benne.

– Jó – bólogattam.

– Hagyd, hogy magától megoldódjon a dolog. Lehet, hogy nem fog. De akkor már úgysem tehetsz semmit.

– Értem – sóhajtottam.

Anyunak igaza volt. Ha legyengültem, szétböngött fejjel parádézok, akkor maximum megszán. De szeretném, hogy szánalomból bocsásson meg? Nem. Akkor inkább haragudjon. A felnőttek furán működnek. A saját problémáik mindig nagyon gyerekesek, viszont a gyerek problémáit három perc alatt le tudják rendezni. Most akkor hogy van ez?

Mire a fodrászhoz értünk, már sokkal jobb kedvem lett. Beültem a székbe, és a tükörképemet nézve töprengeni kezdtem. A frufrum már lenőtt, oldalt elválasztva simult bele a többi tincsembe. A hajvégem kissé töredezett, viszont már nagyon hosszú lett, majdnem a hátam közepéig ért.

– Szeretném levágtatni – néztem hirtelen anyura, aki rémülten pillantott rám a tükörből.

– Mennyire? – kérdezte.

– Eléggé – mutattam a nyakamra, valahol az állam és a vállam között.

– Nem hinném, hogy ez... – kezdte anyu az érvelést, aztán valamit átgondolt. – Jó, de ne többet.

A fodrász mosolyogva nézett rám, és a kezébe fogta a hajam.

- Biztos?
- Igen.
- Tudod – nézett rám a tükörből. – A lányok akkor váltanak drasztikusan frizurát, amikor valamin túllépnek.
- Tudom – mondtam komolyan. Nyissz.

Hazaérve sokkal, de sokkal jobb kedvem volt. Tetszett az új hajam, és miután kibeszéltem magamból az egészet, kezdtem egészen más világításban látni a dolgokat. Elszúrtam. Tudom. És még mindig fáj, ha rá gondolok. De mit kéne tennem? Cortez az értésemre adta, elég világosan, hogy lezárta a kettőnk dolgát. Tiszteletben kell tartanom. Ha kínozom magam, ha nem eszem egy évig, ha nem alszom többet, akkor sem változtathatok rajta. Leültem az íróasztalomhoz, kinyitottam a matekfüzetem, és hirtelen felindulásból írni kezdtem az üres oldalra. Düh, csalódottság és az elmúlt évek minden sérelme volt az, amit papírra vettem. Leírtam, hogy szeretem. Hogy szeptember 8-án úgy bezúgtam, hogy azt sem tudtam, hol vagyok. Hogy soha nem tudtam, mit gondol. Hogy végignéztam, ahogyan mindenki rajta lóg. Hogy mit éreztem, amikor Vikivel járt. Hogy mi volt bennem szilveszterkor, amikor megcsókolt, és amikor utána továbbra is Viki volt a barátnője. Leírtam mindent. Az érzéseimet, a kételyeimet, a hibáimat, a hibáit. Kilenc lap lett. Kétoldalas, szóval tizennyolc. Mikor az utolsó sort is befejeztem, megkönnyebbülten dőltem hátra. Így, az én szemszögemből nézve a dolgokat, nem volt annyira drasztikus a hiba, amit elkövettem. Az elmúlt évek történései mellett szinte eltörpült. Kitéptem az oldalakat, és szépen behajtottam egy borítékba. Egyszer. Majd egyszer, ha elég erős leszek, talán odaadom neki. Felírtam az üres borítékra, hogy Cortez, aláhúztam a nevét kétszer, és egy darab cellulxszal feltettem az asztalom feletti tükörrre.

A hajam: 5/5 – juj. De fura! ☺

Beszélgetés anyuval: 5/5 – nem tudtam, de végig ez hiányzott.

Cortez: 5/1 – én ennél többet nem tudok tenni.

A többiek: 5/5 – megérdemlik, hogy foglalkozzak velük.

Tanulás: 5/1 – javítanom kell!!!

Élet: 5/4 — Vissza kéne térnem.

November 5., péntek

Reggel kicsit kiakadtam, mert az új, rövid hajam kétségbeejtően állt, mivel totál elaludtam. Gyorsan megmostam és kínkeservesen beszárítottam. Hű, nagyon tetszett! Komolyan feldobódtam. Minimális sminket nyomtam a fejemre, aztán előkerestem a kedvenc ruhám (a bordó kardigánom), bekötöttem a bakancsom, és kész is voltam. Új énem pozitív, vidám és klassz a haja. Éljen.

Apu enyhén ledöbbsent, amikor meglátott. Először is megkérdezte, hol a hajam, aztán meg, hogy mi történt velem.

– Semmi különös – mosolyogtam össze anyuval, aki büszkén nézett rám. Szétesni könnyű, és önmarcangoló életet élni sem nehéz, a sírásról már nem is beszélve. De kihúzni magunkat, túllépni a hibán és továbbmenni? Na, ez az, ami baromira kemény meló, viszont nagyon megéri.

Feltettem a kapucnim, és lesétáltam a dombon. Nem hallgattam zenét, mert még nem cseréltem ki a depis számokat, és nem akartam meginogni. Inkább az utat néztem, és próbáltam felkészülni arra, hogy ma már nem fogom elkerülni Cortezt. Majd ő arrébb megy, ha zavarom.

– Sziasztok – köszöntem a lehető legvidámabban, amikor a sulis elé értem. Virág, Ricsi, Dave, Macu, Bálint, Zsolti és Cortez kérdően fordultak felém.

– Cső, Ren! – húzta össze a szemöldökét Ricsi, és furán méregetett.

Most vagy soha alapon felpillantottam az égre. A szemerkélő eső elállt, úgyhogy megragadtam a kapucnim, és lehúztam a fejemről. Sajnálom, hogy nem vettem fel, ahogy a többiek rám néztek. Virág felsikoltott, és azonnal odaugrott hozzám, hogy megnézzen.

– Úúristen, de jóóó lett! – sipákolta. Zavartan a hajamhoz kaptam, és kicsit hiányzott a megszokott hosszú tincs, amit tekergetni szoktam. Mindegy, kerestem egy rövidebbet, és azt csavargattam.

– Jól nézel ki, Reni – dicsért meg Dave is. Éreztem, hogy elpirulok, mert a többiek totál odavoltak. Nem hiszem, hogy csak a hajamért. Inkább azért, mert visszatértem. Mert hát visszatértem! Hurrá.

Cortez félrebillentette a fejét, és úgy nézett végig rajtam. Egy pillanatig sem tartott az egész: látott, véleményt alkotott, megtartotta magának, és tovább nyomkodta a telefonját. Miközben Virág a hajamban turkált (?), összekapcsolódott a tekintetem Ricsiével. Csak óvatosan elmosolyodott, és bólintott egy aprót. Értettem a célzást, és hálásan lesütöttem a szemem. Elég jóban vagyunk ahhoz, hogy tudjam, ezzel azt üzenete, épp ideje volt abbahagynom a felhajtást. Az élet megy tovább. Vagy így, vagy úgy.

– Renáta? – kérdezte Kinga bizonytalanul. Megfordultam és villantottam felé egy erőltetett, széles mosolyt. – Ezt nem hiszem el – esett le az álla.

– Milyen lett a hajam? – kérdeztem halkán. Kinga kimért pillantást vetett rám.

– Jó.

– Köszí – vágtam rá boldogan.

– Észhez tértél? – enyhült meg kicsit.

– Igen. Anyu segített.

Kinga elismerően bólintott.

– Igen, sejtettem. A szüleid felettébb talpraesettek, ezért is furcsa számomra, hogy te ilyen szerencsétlen vagy. Mondd, nem fogadtak örökbe?

– Te nem vagy normális – sóhajtottam a fejemet rázva.

– Csak kérdeztem – szólt utánam, de kínosan röhögve visszaléptem a többiekhez.

– Büfé? – kérdezte Virág.

– Persze – bólintottam határozottan. – Ki mit kér? – néztem körbe.

Leadták a rendelést, aztán mindenféle pénzt nyomtak a kezünkbe, úgyhogy Virággal együtt bementünk a suliba. Jó volt újra mosolyogni. Akkor is, ha valahol, egy elnyomott részem ordított Cortez közömbössége miatt.

A nap egyébként jól telt. Egy csomóan megdicsérték a hajam (Durand meg Karcsi, meg Zsák, Andris és Robi még össze is borzolták), szünetekben pedig lent voltam az udvaron. A helyemen. A pad támláján ülve olvastam, és nem figyeltem sem a többiek beszélgetésére, sem a mellettem ülő Cortezre. Csak a könyvre. Éljen a régi én! ☺

Öfőórán Haller bejött a terembe, és gondterhelt arccal nézett körbe.

– Ellenőrzőket.

Néhányan (úgy nyolcan) egy ideje nem írtak be jegyet, a szülők pedig felhívták az ofőt, hogy mi ennek az oka. Hoppá...

Mikor mindenki beadta, Haller bólintott, és megkért minket, hogy vegyünk elő egy lapot.

– De jóó – tapsolt Virág.

– Válaszolatok pár kérdésre őszintén, és írjátok le – kezdte az ofő.

– Tanár úr, akkor Dave-nek be kell vallania, hogy nézi a *Glee*-t? – jelentkezett Zsolti. Mindenki felröhögött, Dave pedig vörös fejjel bosszút esküdött.

– Gyerekek, fejezzétek be, vagy nem játszunk! – csitított minket az ofő. Nagy nehezen elhallgattunk, és néztük, hogy mit ír fel Haller a táblára.

Tök jó kérdések voltak, mint pl. Kinek mondanád el a legféltettebb titkodat? Melyik film karaktere lennél legszívesebben?... Aztán jött a harmadik kérdés, amitől elszabadult a pokol: Ki a legjobb barátod?

– Igazi vagy kitalált? – ordította be Zsolti. Az osztály elnémult, és mindenki visszfojtott röhögéssel nézett körbe.

– Befejeznéd végre? – csapott az asztalra idegesen Kinga.

– Nyáron, amikor Párizsban voltam... – nosztalgizott Zsolti.

– Most már képen töröllek! – dühöngött Kinga.

– Láttam egy lányt – folytatta Zsolti. – Azóta tart a kapcsolatunk. Megláttam, és tudtam, mi innentől kezdve egy pár vagyunk. Ott kellett hagynom, mert a vámon nem engednek át szobrokat, de tudom, ő is sokat gondol rám... – fejezte be a mesét Zsolti. Zengett a termünk a röhögéstől.

Kinga összecsapta a füzetét, és feltérdelt a székére. Vibrált a szeme a dühtől.

– Na, ide figyelj! – bökött Zsolti felé. – Vagy idióta maradsz, és folytatod ezt a gyerekes viselkedést, vagy felnősz végre, és akkor hajlandó vagyok járni veled – mondta ki szemrebbenés nélkül, mire tátva maradt a szám.

Mindenki, de mindenki lefagyva bámulta őket, erre aztán senki nem számított. Fogalmunk sem volt, mit reagáljunk, egyszerűen sokkot kaptunk.

– Nos? – fonta össze a karját Kinga. Zsolti zavartan pislogott kettőt, és elröhögte magát.

– Hát. Akkor a második – közölte vihogva.

– Igazán? – szaladt fel Kinga szemöldöke.

Mi van??? Te jó ég! Virág értetlenül nézett rám, mire csak széttártam a karom. Én legalább úgy le voltam döbbenve, mint ő. Ha nem jobban.

– Ööö – köszörülte meg a torkát Haller. – Kérlek titeket, hogy a szünetben beszéljete meg... mindent – mondta zavartan.

Kinga gúnyos vigyorral ült vissza a helyére, Zsolti pedig vörös fejjel röhögött össze Dave-vel. Csengetéskor még mindenki az óra hatása alatt volt.

– Na! – lépett Kinga Zsoltihoz, aki kissé hátrált, míg neki nem ütközött egy padnak. – Nekem gyógytornára kell mennem a karommal, négyre oda kell érnem. Kísérj el! – utasította. – A folyosón várlak.

Zsolti vihogva nézte, ahogy kimegy, a többiek füttyögtek meg „húú”-ztak egy sort, én pedig a táskámat felkapva Kinga után rohantam. A folyosón egy csomó diák mászkált, úgyhogy utat törtem köztük, és elkaptam az egészséges karját.

– Kinga! – meredtem rá totál elképedve.

– Mi az? – kérdezte, mintha mi sem történt volna.

– Ez mi a fene volt?

– Mi?

– A kirohanásod az órán!

– Ja, hogy az? Szerettem volna már pontot tenni az i-re – legyintett.

– De így? – hüledeztem.

– Rólad kéne példát vennem, és egy kétszáznyolc részes szappanopera keretében intézni a dolgokat? Ne haragudj, de nekem erre nincs időm!

– Jó, jó – fogtam a fejem, elengedve a fülem mellett a gúnyos megjegyzését. – De most járni fogtok?

– Igen, úgy tűnik – biccentett.

– Te jó ég! – túrtam bele az új hajamba, aztán rögtön megigazítottam. – És... És mi lesz a szövetségünkkel? Az erős és független lányokkal? – hebegtem.

– Mi lenne?

– Kiszállsz?

– Nem. Miért szállnék ki? Én alapítottam.

– De hát, ha barátod van...

– Renáta, neked fogalmad sincs semmiről.

– Látod, ez egészen biztos – nevettem fel őszintén.

– Nézd. Vártam, hogy mi lesz a haláltusád vége. Látom, rendben vagy. Most már intézd a dolgodat, én is intézem az enyémet.

– De... azt hittem, el akarod felejteni őt – hebegtem.

– Tudod – csapta be a szekrényajtáját – Zsolti olyan, mint a frissen leesett hó. Mindig meglep. Sokszor a pokolba kívánod, és olykor dühös vagy miatta. De valamiért szereted – mondta, és bár szép, érzelgős szövegnek szánta, valahogy nem tudtam átérezni. Hogy érti, hogy Zsolti olyan, mint a hó? Mi van? Mindenki megbolondult?

Bevártam Virágot, és együtt mentünk ki a sulis elé.

– Ren, jössz velünk?

– Hová? – csodálkoztam, amikor Ricsi feltette a kérdést.

– Zsoltiékhoz. Péntek van.

– De Zsolti épp most ment el Kingával – mutattam az út felé.

– Na és? Miért kell Zsolti ahhoz, hogy nála lógjunk? – kérdezte Dave döbbenetben. Én meg nem értettem, hogy ezen mit nem értenek.

– Hát. Jó – kaptam elő a telefonom, és megkérdeztem anyut, hogy elmehetek-e. A válasza igen volt. Naná. Zombi gyereke feltámadt, és társasági életet kezd élni. Minden szülő álma.

Oké, kicsit furán éreztem magam, hogy Zsolti apukája beengedett minket, miközben pont Zsolti nem volt velünk, de mindegy. A többiek otthonosan elhelyezkedtek a garázsban, én pedig némi hezitálás után törökülésben felültem a kanapéra, és elővettem a könyvemet. Andris és Robi a dobszerkót gyötörték, Dave és Macu random cseteltek és iszonyatosan vihogtak, mert szerintük az egyik beszélgetőpartnerük a videóablakban valami pedofil volt.

Virág a fotelben ücsörgött, és Vivát nézett, totál izgatott volt, mert egy menő énekest várt az *Interaktív*-ban. Cortez és Ricsi a hangszerek közt álltak, és míg Cortez gitározott, Ricsi kísért a basszgitárral. Egy pillanatra felkaptam a fejem, amikor a *The Man Who Sold The World* elejét meghallottam, de nem akartam őket nézni, úgyhogy inkább tovább olvastam.

– Sziasztok – lépett be Viki, és levette a kabátját. Piros-fekete csíkos pulcsit viselt, bakancsba tűrt csőfarmerrel. Csak egy pillantást vettem rá, annyi elég is volt. A régi szép emlékek.

– Csukd be az ajtót, megfagyunk! – szólt rá Dave.

– Még jönnek – vágta rá Viki, és abban a pillanatban belépett a zenekar.

Mindenki köszöntött mindenkit, és rögtön olyan hangzavar lett, hogy képtelen voltam az olvasásra koncentrálni.

– Szia – huppant le mellém Gomba, és kivette a kezemből a könyvet.

– Visszaadnád? – kérdeztem kicsit idegesen.

– Egyszer sem írtál vissza – villantott rám egy „megnyerő” mosolyt, és feltartotta a kezét, hogy ne érjem el a könyvemet. Ha arra várt, hogy majd rácsimpaszkodom és megpróbálom kicsavarni a kezéből, akkor nagyot tévedett. Inkább hagyta, majd olvasom később.

– Nem, nem írtam – ismertem el.

– Nem baj. Egyszer majd visszaírsz – vont fel a fél szemöldökét. Na jó, ez hülye? Mi van?

– Hát, jó. Várd – bólintottam. Gomba felnevetett, pedig nem hiszem, hogy olyan vicces dolgot mondtam volna. Segítségkérően körbenéztem, hátha valaki megszán. Cortez továbbra is gitározott; vagy nem vette észre, hogy Gomba úgymond „nyomulósra vette a figurát”, vagy nem érdekelt. Aú. Ez azért fájt.

Hirtelen valaki kikapta Gomba feltartott kezéből a könyvet, és felém nyújtotta.

– Köszönet – mosolyogtam Ricsire.

– Húzzál arrébb – lökte félre, és beült közénk. Kissé szűkös voltunk.

Kinyitottam a könyvemet, és tovább olvastam, igyekezve nem figyelni arra, hogy Ricsi és Gomba közt enyhén feszült volt a hangulat, sem pedig arra, hogy Viki leült Cortez mellé a földre, és a tenyerébe támasztott állal hallgatta a gitározását. Na, szépen vagyunk. Mindeközben Andris és Robi beszállt a random videó-csetbe Macuékhöz, és szakadtak a röhögéstől, amikor egy állítólagos „jó nő” kinyomta őket, mert azt mondta nekik, nem foglalkozik „kölykökkel”. Eszementek!

Ricsi egészen addig mellettem ült, amíg el nem kezdődött a próba. És ez Gombát is érintette, úgyhogy kénytelen volt felállni. Ekkor Virág vágta le magát mellém, végigfeküdt a kanapén (konkrétan az ölembe hajtotta a fejét), és feltartotta a lábait.

– Mit csinálsz? – kérdeztem mosolyogva.

– Nem tudom eldönteni, hogy a jobb vagy a bal cipőmet bírom-e jobban – tűnődött. Na, erre már én is félretettem a könyvemet, és próbáltam segíteni Virágnak. A bal mellett döntöttünk. Fogalmam sincs, miért. ☺

A zenekar a próbához készülődött, Cortez és Viki csocsóztak (ketten), mindenki más pedig elvult.

– Csoki – lépett be Zsolti a garázsba. – Elvittem az asszonyt orvoshoz – közölte. Óriási röhögés tört fel mindenkiből, Zsolti pedig rázkódó vállal nyúlt be a hűtőbe, és kivett egy kólát. Körbefordult, aztán megakadt rajtam a szeme. Közelebb lépett, és közben kibontotta az üdítőt, ami a chewbaccás pólójára spriccelt. Csak tudnám, Andris és Robi szerint miért vicces, ha felrázzák a szénsavas üdítőket.

– Ezt még megbánjátok! – kiáltotta a rockerek felé mosolyogva, aztán újra felém nézett. – Reni, hazakísérlek, jó?

– Oké, de még nem megyek – néztem az órára.

– De én most hazakísérlek – ismételte. Ó, óó! Beszélni akar velem. Feltápázkodtam, átadva az egész helyet Virágnak, aki elterült a kanapén, és a telefonjában lévő fotókat nézte. Ha jól láttam, a bohóchalát bámulta. ☺

Felhúztam a kabátom cipzárját, és körbenéztem.

– Sziasztok! – kiáltottam.

A gépnél tobzódó négyes csak motyogott, mielőtt újra röhögni kezdtek. Cortez nem reagált, Viki úgy általánosságban intett, Virág felülve elköszönt, az együttes pedig csak biccentett, mivel már tartott a próba. Gomba dobverővel a kezében nézett utánam, és folyamatosan mosolygott. Van, aki ennek bedől? Mindegy.

Becsuktuk magunk mögött az ajtót, és kicsit megborzongtam a korai hidegtől.

– Mi újság? – kérdeztem Zsoltit, amikor kiértünk az utcára, és gyalogolni kezdtünk a dombon.

– Basszus, most mi van? – kérdezte hirtelen, mire felszaladt a szemöldököm.

– Mivel?

– Kingával.

– Ezt neked kell tudnod, te voltál vele.

– Te jobban ismered, Reni – fordult felém, és a szokásos lazaságának nyoma sem volt. Eléggé megrettent. – Szerinted komolyan gondolja? Vagy csak szívat?

– Nézd – vakartam meg a homlokom. – Nem szívat, ez biztos.

– A frászt hozta rám. Hazakísértem, és megcsókolt! – nézett rám döbbenet. Nem bírtam, és felnevettem, pedig nem akartam, hogy azt higgye, őt nevetem ki.

– Szerintem, mivel jártok, ez Kingára vall – töprengtem.

– Jó, de – sóhajtott – fogalmam sincs, mit gondol. Mi van, ha ez is csak valami eszelős kirohanás?

– Nem hinném – ráztam meg a fejem, mielőtt még folytatta volna. – Én elég jól ismerem.

– Tudom.

– És biztos vagyok benne, hogy bír téged. Ez nem kirohanás. Komolyan gondolja – veregettem meg a karját.

Zsolti összeráncolta a szemöldökét.

– Mit kezdjek vele? Segíts, mit csináljak? – kérlelt, és annyira megsajnáltam. Ő, aki mindig vicces, mindig a középpontban van, és akiért mindenki totál odavan, leblokkolt. Egyszerűen nem tudott mit kezdeni ezzel a helyzettel.

– Hát, figyelj. Kinga örült, és muszáj hozzá alkalmazkodni. Ha ezt teszed, semmi gond nem lesz. Például: ne kapj jobb jegyet.

– Nem fogok – mosolyodott el.

– Oké. Na, látod? Menni fog ez. Ja, és soha, de soha ne akard vezetni a táncban. És ne nézd le a nőket. Egyenjogúság – Zsolti némán bólogatott, és erősen memorizált. – Ne szemetelj. Erre ugrik. Ne vond kétségbe a képességeit. És ne akard legyőzni – fejeztem be. – Ha ezekre figyelsz, akkor nem lesz gond. Amúgy meg, csak legyél te, mert emiatt kedvel téged – mosolyodtam el.

– Jó. Menni fog. Azt hiszem – bólintott.

– Hidd el, ez annyira fura, hogy már nem is az – gondoltam végig.

– Ja – röhögte el magát. – Sose hittem volna, hogy egy Kinga szintű lányt érdekelni fogok – vallotta be, és tudtam, Zsolti iszonyat ritka pillanatát kaptam el. Semmi poén, semmi gusztustalanság, semmi örültség. Éreztem rajta, hogy a külseje és a népszerűsége ellenére valahol belül még mindig egy dagi srác, aki számára hihetetlen, hogy a Kinga típusú maximalista észreveszi mint fiút. Valahol szörnyen szomorú volt az egész. – Megölelhetlek? – kérdezte mosolyogva.

– Rám férne – vallottam be őszintén. Zsolti röhögve átkarolt (majdnem összeroppantott), aztán szeretetrohamunk végeztével továbbmentünk. Örültem, hogy rend lett a fejében, és büszke voltam magamra, hogy segíthettem neki.

– Figyelj – kezdte, amikor már egy ideje csendben sétáltunk. – Sajnálom a dolgot, ami Cortezzel van.

- Én is – meredtem magam elé. – Mondott neked valamit? – fordultam felé félve.
- Nem – ingatta a fejét. – Nem beszél rólad. Szóba se kerülhetsz.
- Remek kilátások – sziszegtem. – Kár, hogy ő nem úgy kezeli ezt a francia dolgot, mint te.
- Nem vagyunk egyformák. Mindkettőnknek mást jelentett. Én nyertem vele – tárta szét a karját, amikor megálltunk a kapunknál –, ő veszített.

A mai nap szép végszava. No comment.

Kinga és Zsolti: 5/5 – Te jó ég!!! Ez akkor most komoly?

Ofőóra: 5/5* – ☺☺☺

Peti: 5/5 – írtam neki, hogy itt vagyok. Kicsit lekoptattam az utóbbi időben, úgyhogy minimum meghívom egy forrócsokira.

Zsolti: 5/5* – ari volt, ahogy tanácsot kért. Mondjuk, rá vall, hogy miután elköszöntünk, az utcában sétálva megpróbálta elbüfögni az ábécét. Még mindig csak F-ig megy neki. YouTube-ra vele.

A hajam: 5/5 – mindenkinek tetszett (kivéve, akiről nem tudok...), és szerintem is sokkal jobb. Apró örömök.

Gomba: 5/1 – hagyjon már. ☹

Filmnézés: 5/4 – Alice csodaországban akartam nézni, de apu feljött hozzám egy tál popcornnal és a Transformersszel. Átalakuló autók, Megan Fox, speciális effektek. Nem kimondottan lányos film. ☹

Cortez: 5/1 – Életem végéig bánhatom, hogy rajtam bukott el, mielőtt elkezdődhetett volna bármi is. Megpróbálok ezzel együtt élni. Más nem tehetek. ☹

November 22., hétfő

Amikor mindenki azt tanácsolta, adjak Corteznek pár napot, türelmes voltam. Vártam, hogy megbékéljen. Vártam, hogy beszélni tudjak vele. Vártam, hogy hozzám szóljon. Tíz nap telt el azóta, hogy utoljára egy társaságban voltunk, akkor, ott, Zsoltiék garázsában. A remény, miszerint az idő majd megoldja, teljesen elveszett. A napok múlásával csak rosszabb lett minden, és egy hete, amikor azért kapott egyest matekon, mert nem volt hajlandó velem egy csoportban dolgozni, minden szétesett. Onnantól kezdve megváltoztak a dolgok. Volt Cortez, és voltam én. Olyan nem volt többé, hogy mi ketten egy helyen, egy társaságban. Csak a negyvenöt perces tanórák alatt szívtunk közös levegőt, bár gyanítom, ha alkalma lett volna rá, még azt is kihagyja. A többiek teljesen kétségbeestek, nekik sem volt könnyű a helyzetük. Hol Cortezzel, hol pedig velem voltak, megosztottuk a társaságot, ahogyan a szüneteket is. Én az udvaron, Cortez a teremben. Ha Cortez az udvaron, én a teremben. Úgy kerülgettük egymást, hogy szinte kínos volt. Mivel mást nem tehettem, megbékéltem ezzel a helyzettel. Ezenkívül komolyan lekötöttem magam. Rástartoltam a tanulásra, mindenből feltornásztam magam ötösre, és néhány tanárnál önként jelentkeztem felelésre, hogy javítani tudjak. Anyut gyakran elkísértem a Meteorológiai Intézetbe, és párszor megnéztem a másik munkahelyét is. A netezésemet önként korlátoztam napi pár percre, valóban csak a maileket csekkoltam, Justine-nek és Arnoldnak írogattam, viszont semmifajta közösségi oldalon nem lógtam feleslegesen, és az msn-em is ki volt nyomva. Minek? Semmi értelme. Petivel kétszer is találkoztam, mindkét alkalom szombatra esett, mert akkor Cortez a többiekkel lógott, emiatt én nem lehettem velük. Viszont a péntek az enyém volt, mivel Cortez minden délután nyelvsuliba jár, intenzív kurzusra, úgyhogy akkor csatlakozhattam Zsoltiékhoz. A széthúzás senkinek nem tetszett, de mindenki elfogadta ezt a nem túl kellemes szituációt.

Reggel a suliba érve láttam, hogy Cortez a lépcső előtt áll, úgyhogy csak intettem a többieknek, és bementem az épületbe. Ja, igen. A hétfő reggel az övé, olyankor nem állok oda, máskülönben elmenne. Istenem, de szép is az élet.

Máday éppen egy kilencedikes lánynak kiabálta le a fejét, amiért az magas sarkú csizmában és miniben libegett be a suliba. Kilenc perce volt visszaérni, átöltözve. A terembe lépve megkértem Andrist és Robit, hogy halkítsák le a tévét (Guitar Heróztak), és leültem a helyemre.

– Réni – szólított meg Jacques, és hátrafordult hozzám. Gondterhelt arccal kezdett magyarázni arról, hogy a szombati szalagavatóra szeretné meghívni Flórát, de egyszerűen nem meri. Végül megkért, hogy hívjam meg én helyette. Zavartan tekergettem egy hajtincsemet, és azon tanakodtam, hogy ez mennyire jó ötlet. Végül megszántam, és bólintottam. Miért ne?

Aztán hamar kiderült, hogy ez miért is nem volt túl jó ötlet. Karcsi első szünetben jött be hozzám a terembe, és a szemüvege mögül szomorúan pillantott rám.

– Mi a baj? – érdeklődtem, figyelmen kívül hagyva, hogy Cortez elsétált mellettem, és kiment a folyosóra.

– Szerinted eljönne velem a szalagavatóra? – suttogta félénken.

– Ki? – kérdeztem, csak hogy időt nyerjek. Tudtam, hogy a kilencedikes lányról van szó, de tippem sem volt, hogy erre mit mondhatnék.

– Flóra.

– Nem tudom – dadogtam.

– Odaadnád ezt neki olvasóköri után? – húzott elő remegve egy levelet a zsebéből.

– Miért én? – húztam el a számat kínosan. Karcsi azzal érvelt, hogy én jóban vagyok Flórával... Ez így van, de már kezdtem bánni.

– Persze. – Elvettem a levelet, és töprengve néztem magam elé. Most mit csináljak?

Kinga dühösen csörtetett be a terembe, és becsapta maga mögött az ajtót. Egy másodperccel később Zsolti nyitotta ki, és idegesen kiáltott utána.

– Ne vágd rám az ajtót, hallod?

– Miért? Mi lesz? – fordult felé Kinga idegbetegen.

Napi cirkusz, csapó, és tessék! Kinga és Zsolti kapcsolata szépen indult. Mindannyian úgy gondoltuk, hogy egymásra találásukkal lenyugszanak, édesen susognak és szerelmes pillantásokkal lesnek egymás felé. Ööö, nem egészen így történt. Tíz napja járnak, ötször vesztek össze az egész osztály előtt, és egyszer szakítottak, ami a duplaangol idejéig tartott. Függetlenül attól, hogy néha vannak nyugis pillanataik, semmi nem változott. Kapcsolatuk olyan, mint valami reality. Úgy tudjuk figyelemmel kísérni, hogy egyáltalán nem akarjuk, viszont előttünk zajlik minden: a vitájuk, a kibékülésük, az üvöltözésük és a ritka, de szép pillanataik is. Miközben Ricsiék halk és iszonyatosan aranyos páros, Kingáék az ellenkezője.

– Mi történt? – sóhajtottam unottan. Az első vitájuknál megijedtem. A másodiknál reméltem, hogy kibékülnek. Azóta viszont már nem igazán veszem őket komolyan, ahogyan más sem.

– Megőrülök! – rázta a fejét Kinga dühösen, és felült a padomra. – Ez egy idióta.

A szokásos. Zsolti mondott valamit, amin Kinga felhúzta magát. Zsolti kiröhögte. Kinga ráordított. A balhé az udvaron kezdődött, aztán végigkiabálták az aulát, a lépcsőt, a folyosót, végül beértek a terembe. Ezek örültek!

– Sajnálom – bólogattam rutinosan.

– Mit sajnálsz? – förmedt rám Kinga. Tipikus. Beavat a dolgokba, csak hogy utána nekem eshessen. Mindig ezt csinálja, amikor nem tudja minden dühét kitölteni Zsoltin.

– Semmit – vágtam rá, remélve, hogy lenyugszik, ha közömbösen viselkedem.

Zsolti odajött, és hátulról átölelte Kingát, aki először csapkodni kezdte a karját, végül unottan a plafon felé bámult, és halványan elmosolyodott. Kibékültek. Éljen. Hátradőltem a székemen, és derűsen figyeltem őket.

– Meddig tartott? – kérdezte Virág, amikor egy kókuszcockával odalépett hozzám. Letörtem belőle egy darabot, és megvontam a vállam.

– Két-három percig – feleltem.

– Az jóóó! – vigyorgott, és Kingáék felé nézett. Ez tényleg a tűrhető kategóriába tartozott. Nem úgy, mint a múlt heti, amikor kémiaóra közben vesztek össze, és Zsolti kirohant a teremből. Mindezt Gondos előtt.

Infón Tölgyessy leadta az anyagot, aztán elfoglalhattuk magunkat. Mivel nem volt mit csinálnom a neten, inkább átültem Virág mellé, és néztem, ahogyan Bejeweled Blitz játékkal játszik. A színes kövek robbantása enyhén szólva függőséget okozott nála, elmondása szerint újabban álmában is azt

látja, és mániákusan meg akarja dönteni Dave csúcsát, aki szintén addikt lett. Egy ideig lekötött, hogy játszik, de aztán kezdtem kicsit unni, úgyhogy körbenéztem a teremben. A monitorokból ítélve az egész osztály a Facebookon lógott, lájkolgattak, posztoltak, kommenteltek és bökdöstek. Csak Cortez gépén volt valami más megnyitva. Hunyorogva néztem, de ebből a távolságból képtelenség volt elolvasni.

– Portugál középfokú nyelvvizsga – mondta halkán Ricsi, amikor odajött mellém, és Virág vállára tette a kezét.

– Nem érdekel – legyintettem mellékesen, de természetesen nagyon is érdekelt. A csepegtetett információkból csak próbálom összerakni, hogy mi van Cortezzel. ☹

– Tudom – bólintott Ricsi hamis mosollyal az arcán.

– Amúgy... – kezdtem – mikor lesz a nyelvvizsgája?

– Januárban. Asszem' – legyintett, és az állát rátámasztotta Virág fejére, úgy nézte a játékát.

– Oké. Bár nem igazán érdekel – tettem hozzá, de fogalmam sincs, miért. Kit akarok becsapni?

Órák után átsiettem a könyvtárba, és zavartan néztem Flórára, aki barátságosan rám mosolygott, és arról kezdett csacsogni, hogy új kedvenc verseskötete van.

– Klassz – bólogattam erőltetett lelkesedéssel. – Figyelj csak – piszkáltam a hajam.

– Igen? – nézett rám kedvesen.

– Kivel jössz a szalagavatóra?

– Még nem tudom, nem hívtak – biggyesztette le a száját. Óriási. Jacques és Karcsi is befutó lehet. Miért? Miért nekem kell ezt felvetnem? És hogy kezdjem? Milyen alapon? Jacques kért meg először, így őt kéne mondanom. De Karcsi levele (komolyan levelet írt!) a zsebemben lapult.

– Ööö, én tudok valakit, aki szívesen menne veled. Valakiket – javítottam ki magam. Flóra azonnal kivirult, és totál odavolt a dologért. Én kevésbé.

– Komolyan?

– Hát, igen – motyogtam.

Kardos az egyik könyvespolc mellett beszélgetett Karcsival, aki holtsápadt arccal oda-odapillantott felénk. Ajj, de kellemetlen!

– Kik? – fürkészett Flóra, én pedig beharaptam a számat.

– Na, jó – túrtam bele a hajamba zavartan. A jobb vagy a bal karomat szeretem jobban? Jó kérdés. – Egy tizedikes és egy tizenegyedikes fiú. Mindkettő ugyanannyira szeretne veled menni. Válassz. Ha érdekel, hogy kik ők, elmondom, te döntesz, viszont akkor az egyikük nagyon szomorú lesz – suttoztam halkán.

– Vagy? – nézett rám kérdően Flóra.

– Vagy mindkettőnek nemet mondasz, és eljössz velem – zártam rövidre.

– Veled? – csodálkozott.

– A suliujság fotósa vagyok. Magam mellé veszek segítőknek aznapra, láthatod a készülődést, egész nap lóghatsz a végzősökkel, ott lehetsz az interjúknál...

– Jó! – kiáltott fel boldogan. Naná, hogy a kilencedikeseket ezzel lehet a legjobban megfogni.

– Oké. Akkor ezt megbeszéltük – fordultam el megkönnyebbülten. Önző dolog, de inkább legyenek szomorúak mindketten, mint hogy egyikük összetörjön.

Flóra felült a padra, és fellapozott egy verseskötetet, én pedig nem túl feltűnően odamentem Karcsihoz, és félrehívtam.

– Na? – kérdezte rezignáltán.

– Nem adtam oda a levelet – csóváltam a fejem.

– Már meghívták?

– Nem, de... – húztam el a számat. – Inkább velem szeretne jönni mint segítő...

– Ó! – bólintott, és egyáltalán nem tűnt szomorúnak. Inkább megkönnyebbült, hogy Flóra nem egy másik fiúval megy, hanem velem. Napi jó cselekedet. Kipipálva.

Olvasókör után kikölcsonöztem az *Elfújta a szél* című könyvet (szinte leszakadt tőle a táskám), és bevártam Virágot, aki nem sokkal utánam végzett a rajzon. Őszi csendéletet festett, kopasz fákkal, a földet vastagon fedő avarral és szürke esőfelhőkkel. Gyönyörű kép lett, nem csoda, hogy Vladár kiállítja.

Hazaérve bekapcsoltam a gépem, és miután beszéltem Jacques-kal msn-en (hasonlóan reagált, mint Karcsi), csak úgy, kíváncsiságból megnéztem, hogy mikor vannak a nyelvvizsgák. Január 10. Megjegyeztem.

Ezer éve nem voltam Facebookon, úgyhogy beléptem. Két barátjelölésem volt, az egyik Gomba, aki ott virított jó ideje, a másik azonban meglepett. Már majdnem egy hete kitöröltem Jérôme-ot az ismerőseim közül, írtam is hozzá egy rövid üzenetet, miszerint rendes, hogy bejelölt, de nem ismerjük egymást, úgyhogy nem kell tovább tartania a barátai között. Felszaladt a szemöldököm, amikor elolvastam a válaszát. Azt írta, hogy bár valóban nem ismerjük egymást, de van két közös ismerősünk, akikkel nagyon jóban van, és akik sokat meséltek rólam. Justine és Arnold. Mosolyogva lehunytam a szemem, és mielőtt visszaírtam volna, elfogadtam a felkérést, így újra ismerősök lettünk. Furán működik ez a világ. A kitalált barátom életre kelt, és úgy tűnik, van, ami Kinga hirtelen felindulásból elkövetett füllentésén túl is összeköt minket. A közös ismerőseink. ☺

Vacsora: 5/1 – krumplifőzelék fasírttal. Elvileg. Gyakorlatilag tippem sincs, apuval bökdöstük egy darabig, de nem jöttünk rá, hogy mi micsoda.

Flóra: 5/3 – sajnálom, de nem tudtam dönteni Karcsi és Jacques között. Ezért inkább én viszem magammal. Remélem, jól tettem.

Sulirádió: 5/1 – *November Rain*, minden szünetben.

Elfújta a szél: 5/4 – ki kell kísérletezmem, hogyan tartsam, hogy ne legyen tőle izomlázam.

Virág és Ricsi: 5/5 – este kutyát sétáltattam velük. ☺

Cortez: 5/1 – ☹

November 23., kedd

Reggel hisztiztem egy sort, mert nem volt kivasalva az ingem, amire mindenképp rá akartam venni a sűrű kardigánom, és mivel ezt így előre elterveztem, nem voltam hajlandó változtatni az összeállításon. Emiatt háromnegyed nyolckor még vasaltam, aztán rohanva elindultam a suliba. A saroknál visszafordultam és hazafutottam, hogy megnézzem, biztosan kihúztam-e a vasalót. Természetesen vaklárma volt, mivel kihúztam, és még emlékeztem is, de paranoid énem rémképekkel bombázott, úgyhogy totális késésben voltam. A szemerkélő esőben rohantam le a dombon, és szinte beestem a portára. Felmutattam a belépőkártyám, beléptem az aulába, aztán Máday ütemes tapsolására (gyerünk, gyerünk, csengetnek!) kettesével szedtem a lépcsőfokokat.

– Excusez-moi – zuhantam be a terembe, totál kifulladásra. Monsieur Durand és az egész osztály felém nézett. A tanár biccentett és a helyemre küldött, közben pedig folytatta a diktálást.

Virág kérdően nézett rám, mire legyintve előszedtem a füzetem.

– Vasaltam – feleltem kurtán. Virág hangosan felnevetett, a tanár pedig hátrafordult, hogy megnézzem, mi történik. Ismét elnézést kértem, és mosolyogva bekapcsolódtam az írásba.

Szünetben Cortez felült a padjára és a telefonját nyomkodta, amiből egyenesen következik, hogy nekem le kellett volna mennem az udvarra, hogy ne legyünk egy légtérben. Az ablakon kinézve azonban láttam, hogy szakad az eső. Nem fogok szétázni! Úgy döntöttem, maradok. A többiek visszafojtott lélegzettel figyelték, ahogyan én is felülök az asztalomra, előszedem a könyvem (jó nehéz), és fellapozom. Dave övén valami pittyegni kezdett, mire lekapta, és a kis szerkezetet szemügyre véve körbefordult.

– Adjon valaki egy telefont!

– Nem hiszem el, hogy csipogód van! – röhögött fel Ricsi.

– Nézd csak meg – dobta oda Dave, Ricsi pedig feltartotta a kezét, és a levegőben elkapta.

– Miért nem veszel valami gagyibb telefont, csak hogy legyen? – csóváltam a fejem, mert mióta Dave-et kirabolták, egyszerűen nincs mobilja!

– Ne sértegess! – hőkölt hátra, mintha csak valami rosszat mondtam volna. – Várom a hanukát. Lesz új iPhone-om.

– Oké – vontam meg a vállam, és odanyújtottam neki a mobilom, hogy nyugodtan hívja vissza az apukáját, aki rácsipogott.

Dave nyomkodni kezdte a felnyitott telefonom kijelzőjét, mire félretettem a könyvem, és mosolyogva rászóltam.

– Dave, gombok vannak rajta, nem érintős!

– Muhahaa. – Ez Zsolti volt. Így fejezte ki véleményét a mobilomról.

Dave elképedve nyomkodta a gombokat oldschool telefonomon, aztán mikor végzett a hívással, nem bírt betelni a készülékemmel, összevissza lépkedett az ősrégi menüben.

– Húú – nézett fel vigyorogva. – Nyolcvanhét mentett üzenet. Bizalmas? – vigyorgott.

– Igen! – kiáltottam el magam, és felpattantam a helyemről. Van, ahol nem teljesen zártam le a Cortez dolgot. Na jó, minden üzenetét megtartottam, bár nem szoktam olvasgatni. Néha. Oké, kétnaponta. Mindegy.

– Hadd olvassam el, légyszi! – ugrált Dave.

– Kérlek, add vissza – nyújtottam a kezem.

– Juj, csak egyet nyitok meg – futott el előlem. Dave számára ismeretlen az a fogalom, hogy diszkréció vagy éppen magánügy. Mivel ő Twitteren és Facebookon éli az életét, számára felfoghatatlan, hogy valakinek vannak titkai.

– Dave, tedd le a telefonom! – kiáltottam rá most már idegesen.

– Basszus, az összes Corteztől jött? – húzta össze a szemöldökét, még mindig a telefonomban kutakodva.

Lehunytam a szemem, és éreztem, hogy ég a fejem. Dave kapcsolt, és némán folytatta tovább az üzeneteim megnyitogatását, egészen addig, amíg Kinga oda nem lépett hozzá. Egy mozdulattal kirántotta a kezéből a mobilom, aztán visszakézből fejbe verte. Dave tarkója akkorát csattant, hogy egy pillanatig döbbenet meredt maga elé, aztán az egész osztály felröhögött.

– Megérdemelted! Ne olvasd el más üzeneteit! – szidta le Kinga, aztán felém dobta a készüléket. Elkaptam, és kínosan forgattam a kezemben.

– Zsolti, csinálj valamit, ez verekszik! – nézett körbe Dave még mindig meglepetten. Zsolti röhögve vonogatta a vállát, úgy döntött, hogy ő ebbe nem szól bele. Kingának ellentmondani amúgy sem tanácsos, ráadásul ezúttal igaza volt.

– Megnézhetem? – nyújtotta felém Cortez a kezét. Annyira régen szólt hozzám, hogy egy pillanatig fel sem fogtam, mit kér, csak ösztönösen odaadtam neki a mobilt. Cortez nyomkodni kezdte, aztán szó nélkül visszaadta.

Dobogó szívvel vettem el, és lenéztem a kijelzőjére. Összes üzenet: 0/100.

– Kitérőlted? – kerekedett el a szemem, és éreztem, hogy összeszorul a torkom. Ez volt minden, ami arra az időre emlékeztetett, amikor még jóban voltunk.

– Ki – bólintott a szemembe nézve.

– Ezek az én üzeneteim voltak – suttogtam szemrehányóan.

– Találj ki magadnak újakat – felelte kapásból. Talált, süllyedt.

Próbáltam állni a jeges tekintetét, aztán elkaptam a fejem, és visszafordultam. Képtelen voltam reagálni, de az agyam dühösen kattogott. Miért adtam oda neki a telefonom??? Hogy merte kitérőlni az üzeneteimet? Nem volt joga hozzá!

Baranyai becsukta maga mögött az ajtót, és kérte az osztályt, hogy maradjunk csendben.

– Ez meg mi? – nézett döbbenet a terem sarkában álló csontvázra. Illetve csontvázakra.

– Carlosnak hoztunk barátnőt. Olyan egyedül volt – vihogott Robi.

– Azonnal vigyétek vissza az a-sok termébe! – csattant fel a tanárnő.

– Nekik nem kell! – kurjantotta Dave.

– Már hogyne kéne? Haraszti, állj fel, és vidd vissza! És szedjétek le róla a kisfiút ábrázoló pólót!

Nos, a csontvázlányt valóban Andris és Robi lopta az a-sok terméből, még pénteken. A Justin Bieber póló Virágtól származik (nem tudom, miért van ilyenje), a sál, ami a nyaka köré volt tekerve, az enyém, a fülvédő pedig Kingáé. Csinos volt, kár, hogy Baranyai nem tartotta viccesnek. Robi megfogta a csontvázat, és kísértél vele a teremből. A biosztanárnő a nyitott ajtón át figyelte, ahogyan átmegy a folyosó másik oldalára, aztán egy hatalmas csattanást követően felháborodva sietett utána.

– Haraszti, azt mondtam, hogy dobd? – üvöltötte.

Az egész osztály szakadt a nevetéstől, kivéve engem. Én még mindig próbáltam felfogni, hogy Cortez kitörölte az üzeneteimet. Semmim nem maradt tőle. Ő nyert.

Utolsó órán a szalagavató próbájára kellett mennem, úgyhogy jeleztem Monsieur Durand-nak, aztán a többiek legnagyobb felháborodására (Andris és Robi mindenképp velem akart jönni) összepakoltam, és Kingával együtt távoztunk a teremből.

– Várj, hozom Flórát – álltam meg a kilencedikesek ajtaja előtt.

– Minek? – értetlenkedett Kinga.

– Mert segít nekem – legyintettem.

– Felőlem – vonogatta a vállát, és tovább vitatkozott Krisztiánnal a decemberi cikken.

Bekopogtattam az ajtón, aztán benyitottam.

– Igen? – húzta össze a szemöldökét Kardos, amikor beléptem.

– Elvinném Flórát – mondtam halkán. Az egész osztály pislogva meredt rám. Csendben ültek a helyükön, ahogyan az kilencedikben irodalomórán lenni szokott. ☺

– Rendben – felelte a tanár minden kérdés nélkül. Haha. Az olvasókörösök protekciója.

Flóra izgatottan összepakolt, és visszafojtott vigyorral sietett oda hozzám.

– Ez meg minek örül? – nézett rá Kinga unottan.

– Nem emlékszel, milyen volt kilencedikben? – tártam szét a karom értetlenül. Kinga egy legyintéssel rám hagyta a nosztalgiazást, és mind a négyen átvágtunk az udvaron.

A tesiteremben a két végzős osztály éppen a keringőpróbára állt be, amikor megérkeztünk. Kinga egy jegyzetfüzetbe firkált kulcsszavakat (unalmas, sablonos, közhelyes stb.), én meg lőttem pár képet a beállásról.

– Mindenki itt van? Indítom a zenét! – szolt a könyvtárosnő, aki a tánc betanítására vállalkozott.

– Most már igen! – kiáltotta Móni, és az ajtó felé nézett.

Mellékesen odapillantottam, és hirtelen összerándult a gyomrom. Cortez lépett be lazán, és elsétált a rá bámuló végzősök között. Megállt Móni előtt, és zsebre vágta a kezét.

– Akkor zene! – tapsolt a könyvtáros, mire a stúdiós elindította a számot.

Némán meredtem magam elé, totálisan megfeledezve a kezemben lévő fényképezőgépről.

– Add ide, majd én csinálom – rántotta ki a markomból Kinga a gépem.

Ahogy felcsendült a *Once Upon a December* eleje, a torkomba ugrott a szívem, és megtelt könnyel a szemem. Cortez átkarolta Móni derekát, és magához húzta. Eddig bírtam. Felálltam, hebegtem Flórának valami olyasmit, hogy „elfeledkeztem egy nagyon fontos dologról”, aztán a táncolók közt lavírozva a kijárat felé siettem. Kilöktem az ajtót, és egy pillanatra még visszaneéztem. A könyvtárosnő intett, hogy állítsák le a zenét.

– Jó, akkor előlről! Egy, két há...

A párok egymás kezét fogva várták, hogy elinduljon a próba. Cortez nem nézett utánam, pedig tudta, hogy eljöttem, hiszen látta. Óriási piros pont, amiért csak akkor sírtam el magam, amikor kiértem a tesiteremből. Ha van valami, amiről mindig is álmodtam, az az, hogy ezt a táncot majd ketten, a saját szalagavatónkon táncoljuk el. Teljesen összeroppantam.

Egy kiadós bögés után összeszedtem magam az öltözőben, megmostam hideg vízzel az arcom, aztán az aulában vártam a többieket, egészen a kicsöngetésig.

– Hát te? – pislogott nagyokat Virág, amikor csoportba verődve lesiettek a lépcsőn.

– Eljöttem a próbáról – mondtam hűvösen.

– Ren, ne aggódj – kezdte Ricsi, de beléfojtottam a szót.

– Ideadnád a telefonod? – kérdeztem idegesen.

Ricsi értetlenül a kezembe nyomta, én meg mérgesen nyújtottam Virágnak.

– Hogy kell kioldani a zárat?

– Várj, tessék – adta vissza gyorsan.

Elővettem a saját telefonomat, és nyomkodni kezdtem, felváltva nézve hol az idegen, hol pedig a saját készülékemre.

– Oké, nem tudom mit csinálsz, de... – kapta ki a kezemből a mobilját Ricsi, és mikor ránézett a kijelzőre, elkáromkodta magát. Mindegy volt, addigra a saját telefonomról már indítottam a hívást. – Tedd le! – förmedt rám.

– Nem – hátráltam egy lépést, amikor harmadszorra is kicsöngött.

– Igen? – szólt bele egy hang.

– Gomba? – kérdeztem, magam is meglepődve azon, hogy ez így milyen hülyén hangzik.

– Basszus – fogta Virág a fejét.

– Ki az? – kérdezte Gomba.

– Reni – mondtam.

– Tudtam, hogy jelentkezni fogsz – felelte magabiztosan.

Okos gyerek.

– Ez a számod? – kérdezte, miután nem reagáltam a kijelentésére.

– Igen.

– Oké, mentem. Később hívlak. Most lépnem kell.

– Szia.

Összecsuktam a mobilom, és megpróbáltam állni a többiek megvető pillantását.

– Mi a fene volt ez? – kérdezte Ricsi dühösen.

– Cortez lépett. Rendben – bólintottam sértetlen. – Akkor én is.

– Te teljesen hülye vagy! – mondta az arcomba, és kikerült.

Zavartan álltam, Virág tanácstalanul nézett Ricsi után, aztán felém fordult.

– Miért csináltad? – kérdezte értetlenül.

– Miért ne ismerhetnék másokat is? Mert Cortez kérte? Bocs, de valahogy nincs kedvem hallgatni rá.

– Izé. Reni... – túrt bele Virág a hajába. – Gomba nem fog leszállni rólad.

– Nem érdekel – tártam szét a karom.

Gyerekes voltam? Lehet. Nevetséges? Biztosan. Viszont semmi más nem érdekelt, csak hogy az utolsó dolgot is felrúgjam, amit megígértem neki. Keringőzzön csak Mónival. Mit számít már nekem?

Hazafelé sétáltam, amikor Gomba visszahívott. Elhívott vagy ezer helyre a hétvégére, alig tudtam nemet mondani. Végül megállapodtunk abban, hogy találkozunk pénteken Zsoltiéknál, úgyhogy majd ott beszélünk. A hangjából ítélve feldobódott, amiért megvan neki a számom, bár megkértem rá, hogy ne hívogasson kétpercenként. Erre fel vacsora közben megcsörrent a mobilom, mire zavartan kikaptam a zsebemből. Csak kinyomtam, de hiába. Mint a hiénák, anyuék úgy ugrottak rá a témára.

– Ki volt?

– Senki – ráztam meg a fejem.

– A senki nem tud telefonálni – nézett rám anyu, mivel a tagadásom még jobban felkeltette az érdeklődését. Addig kérdezősködött, míg végül letettem a villámat.

– Gomba.

– Nem, ez brokkoli – turkált apu a tányérjában.

– Nem, úgy értem, Gomba hívott.

– Miért? Honnan van meg a számod neki? Mit akar? Reni, nem találkozhatsz azzal az alakkal!

– Csak egy srác, aki szimpinek tart. És aki észrevesz! És aki nem törli ki az üzeneteimet! Aki nem táncol mással a szalagavatón! Aki szól hozzám! Miért baj az, ha valaki viszonylag normálisan viselkedik velem? – tomboltam. Anyuék gondterhelten összenéztek.

– Kétségkívül ez a legnehezebb éve – rázta a fejét apu, utalva arra, hogy züllök. Anyu egyetértően bólintott.

– Semmi bajom, csak elegendem van! – pattantam fel az asztaltól hirtelen.

Felmentem a szobámba, becsaptam az ajtót, és levágtam magam a babzsák fotelembe. A sírógörcs kerülgetett, végül leszedtem a nyakamból a nyakláncom, és bedobtam a „Cortez-dobozomba”. Anélkül, hogy tüzetesebben kutakodtam volna az emlékeim között, visszacsuktam a fedelét, és dühösen eltettem szem elől. Befejeztem!

Szalagavató: 5/1 – nem hiszem el, hogy Mónival fog táncolni!!!

Sms: 5/1 – mindet kitörölte.

Ricsi: 5/2 – hiába haragszik, nem érdekel.

Kinga: 5/4 – délután hívott, hogy gratuláljon, amiért örökre megutáltatom magam Cortezzel.

Persze pont az ő gúnyos véleménye hiányzott... ☹

Gomba: 5/1 – a düh nagy úr. Ezt megcsináltam. ☹

Elfújta a szél: 5/5 – megyek olvasni.

November 24., szerda

Reggel a sulis elé érve kicsit rosszul éreztem magam, úgyhogy azonnal félrehívtam Ricsit. Dühösnek tűnt, és nem nézett a szemembe.

– Haragszol? – kérdeztem, és folyamatosan próbáltam elkapni a tekintetét, miközben megborzongtam a fagyos szélről, ami a fülemben süvített.

– Igen – bólintott.

– Akkor ne haragudj – mondtam egyszerűen, mire felnevetett.

– Ja, hogy ez így működik? Nem tudtam – közölte, megigazítva rászta haján a kapucnit. – Mit akarsz Gombától? – fordította komolyra a szót.

– Semmit. Csak felhívtam – vonogattam a vállam büntudatosan.

– Aha – bólintott nem túl meggyőzően, és azt hiszem, szánalmasnak tartott. Ez nem meglepő, az is voltam.

– Már nem érdekel, ugye? – néztem félre szomorúan. Cortez Dave, Macu és Bálint társaságában ácsorgott, és valamiről beszélgettek.

– Engem hagyjatok ki a dolgaitokból, jó? – rázta meg a fejét Ricsi idegesen.

– Jó – biccentettem fájdalomosan. Virág lépett oda hozzánk, és kérdően pillantott hol Ricsire, hol pedig rám. Ricsi átkarolta a vállát, és nyomott egy puszit a homlokára.

– Most akkor mi van? – kérdezte Virág szomorúan.

– Rennek elment az esze, én meg kereshetek majd egy új bandát, miután megfejeltem Gombát – ismertette a részleteket.

– Ó! – sóhajtott egy nagyot Virág.

Lesütött szemmel hallgattam őket. Talán anyunak igaza van. Problémás vagyok.

Kinga és Zsolti érkeztek meg kézen fogva.

– Matekházi? – kérdezte Zsolti úgy általánosságban.

– Kérd el Kingától – tárta szét a karját Dave.

– Te most viccelsz, ugye? – kérdezte Kinga hűvösen.

– Ne már! Nem adja oda neki? – vihogott Macu.

– Természetesen nem! – közölte Kinga. Zsolti röhögve megvonta a vállát, és felém fordult.

– Tessék – kaptam ki a füzetet a táskámból.

– Renáta, ne add oda! – förmedt rám Kinga.

– Asszony, te maradj csöndben! – csitította Zsolti.

– Mit mondtál? – hüledezett Kinga. – Te hímsoviniszta állat!

Zsolti röhögött, egészen addig, amíg Kinga ki nem verte a kezéből a füzetem. Szétnyílván hullott az esőáztatta földre, és mire lehajoltam, hogy felkapjam, már sáros foltok áztatták a lapokat.

– Kösz – sziszegtem, az ujjaimmal szétmaszátolva a sorokat.

Kinga és Zsolti örült vitába kezdtek, a többiek meg mintha csak moziban lennének, élvezettel figyelték az előadási

– Sziasztok – lépett hozzánk Móni.

– Bementem – szóltam Virágnak, aki lebiggyesztett szájjal bólintott.

Nem volt kedvem a romantikus keringőjükről hallani. Nem fogadta be a gyomrom. Duplamatekon Gazdaggal továbbmentünk az anyaggal, angolon Mr. O'Realynél írtam egy ötös röpdogát (haha, éljen!), Monsieur Durand-nal pedig dokumentumfilmet néztünk francia kultúráról. Órák után Flórával

és Kingával együtt mentem át a tesiterembe. Életem legnehezebb egy órája volt, ahogyan Cortezt és Mónit fotóztam, akik a keringőt gyakoroltak Nem kicsit fáj.

A sulis előtt elkészöntem Kingától, akit Zsolti várt. A nap folyamán kibékültek, úgyhogy láthatóan nem volt köztük probléma, csak megfogták egymás kezét, és elindultak. Mosolyogva néztem utánuk, aztán felhúztam a dzsekim cipzárját, és a hidegtől egyik lábamról a másikra állva beleittam a forrócsokimba. Cortez lépett ki a suliból, és az óráját nézte. Megállt mellettem egy pillanatra, és ahogy kifújta a levegőt, látszott a lehelete. Visszafordultam, mert nem akartam ránézni, úgyhogy mindketten az út felé bámultunk, és az esőben lassan araszoló autókat figyeltük. Aztán szó nélkül leszaladt a lépcsőn, és elindult. Akkor ezt megbeszéltük.

A dombon felfelé ballagva azon tűnődtem, hogy lefagyott a fülem, amikor megszólalt a telefonom. Örömmel vettem ki a zsebemből. Jim Morrison hangja csak egyet jelenthet.

– Szia! – köszöntem Arnoldnak boldogan.

Egészen hazáig beszélgettünk, elmesélte, hogy nagyon jól megy a sulija, meg hogy minden rendben vele. Aztán érdeklődött, hogy velem mi van, mert bár pozitív e-maileket kap tőlem, a sorok közt olvasva állítólag üvölt rólam, hogy épp az ellenkezője történik. Mosolyogva lehunytam a szemem, és felvilágosítottam, hogy szokás szerint minden káosz és hogy abszolút szétestem. Nem lepődött meg, csak egy jó hírrel reagált rá. Téli szünetre jön haza! Úristen, de rég volt, hogy valaminek ennyire örültem! Kevesebb mint egy hónap, és találkozunk! Nem gondoltam volna, hogy valami feldob, és mégis. Van mit várnom!

Bálint: 5/1 – a folyosón ráugrott Karcsira, aki elesett, és beütötte a térdét. Szegény. ☹

Travis: *Side*: 5/5* – ebédszünetben hallottam, tükre tetszik, majd meghallgatom dalszöveggel!

Arnold: 5/5* – eszméletlenül örülök!

Gomba: 5/2 – üzent, hogy pénteken elmém jön a sulihoz. Ööö. Na, ez érdekes lesz.

Szalagavató tánc: 5/1* – Cortez szép pár Mónival. És ezt majdnem őszintén mondom. Majdnem.

Tanulnivaló: 5/2 – nyolc óra volt, mire mindennel végeztem. Fáradt az agyam. ☹

November 26., péntek

Orbitális félreértés. Még mindig kínlódva hunyom le a szemem, ha eszembe jut. Na, akkor sorjában. Ma az egész nap a holnapi szalagavató körül forgott, Kinga főszervezőként (saját magát emelte ebbe a pozícióba) dirigált, és segédként maga mellé vett engem is. Zsolti felháborodva követelte, hogy mint a barátját, őt is kérje el az órákról, de Kinga és Haller is azt mondta, Zsolti jegyei túl rosszak ahhoz, hogy lógjon. Így kerültem én a képbe. Ahogy kimentem a teremből, egy pillanatra visszanéztem. Virág hátrafordult Ricsihez, és halkán beszélgették (olyan arik!), Zsolti diabetikus kekszket evett, Andris és Robi PSP-ztek a pad alatt, Jacques sudokuzott, Gábor francia szótárt lapozgatott, Dave egy műszaki áruház katalógusát böngészte, Macu a telefonját nyomkodta, Cortez pedig... Cortez a padján tartva a kezét, a zenelejátszóját fogta. Homlokába lógó fekete tincsei alatt lehunyta a szemét, és zenét hallgatott. Belém hasított a fájdalom, és a gymromban lévő utolsó lepkém, aki egyedülként élte túl az elmúlt hetek történéseit, erőtlenül csapkodott kettőt.

– Renáta! – sürgetett Kinga, és a karomat megragadva kirángatott a teremből.

Szerettem volna fotózni a készülődést meg készíteni pár képet a végzősökről, de nem igazán volt rá lehetőségem, ugyanis Kinga úgy döntött, hogy amíg ő dirigál, én leszek a mindenes. Dobozokat nyomott a kezembe, égősorokat aggatott a nyakamba, virágokat hurcoltatott velem... Megpróbáltam leporolni a fehér kardigánom, de nem értem vele semmit, mert borzalmasan koszos lettem. A sok hajolgatástól a hajam is szétjött, pedig reggel ügyesen varázsoltam magamnak egy kis copfot, de egyre több tincs hullott előre az államhoz, végül kirántottam a hajgumit, és hagytam, hogy az egész kibontva lógjon. Pech, hogy a gumi nyoma benne maradt, emiatt volt egy határozott csík a frizumban. Mindegy, belefér.

A tornaterem feldíszítése után felültem a lelátóra, és fáradtan haraptam bele a sonkás croissant-ba, ami friss volt és finom, mégis olyan érzés volt lenyelni, mintha éppen szögeket ennék. A végzősök a holnapi ruhájukban ácsorogtak a táncparketten. Móninak baromi jól állt a fehér ruhája, még így, smink és belőtt haj nélkül is szép volt. Pff.

– Várunk még valakit? – csapta össze a tenyerét a könyvtárosnő, mire lesétáltam a lelátóról, és a táncosok közé léptem, hogy közelebből csinálhassak képeket.

– Nem – mondták többen, és beálltak a főpróbához.

Értetlenül néztem körbe.

– Cortez? – kérdeztem. Lehet, hogy nem engedték el óráról???

– Mi? – kérdezett vissza Móni, rávigyorogva a partnerére. Aki nagyon nem Cortez volt. Hanem az egyik végzős srác.

– Cortez nem jön a főpróbára? – ismételtem meg, hátha megérti, hogy mit nem értek.

– Miért jönne?

– Veled táncol, nem? – néztem rá türelmetlenül. Ez a lány sötét!

Móni végre megértette, hogy miről beszélek, és vihogva megrázta a fejét.

– Jaaa! Nem. Ő nem táncol. Beugrott segíteni, mert valaki – nézett dühösen a partnerére – egész héten lógott.

– Torokgyulladásom volt – mentegetőzött a srác. Ők ketten elpoénkodtak ezen, én pedig csak álltam, és nagyokat pislogva gondolkodtam.

Te jó ég! Cortez nem táncol a szalagavatón! Nem keringőzik Mónival. Nem teszi tönkre a *Once Upon a Decembert* számomra azzal, hogy mást ölelget közben. Úristen!

– Kinga! – Átrohantam a táncosok között, és megragadtam a vállát.

– Vedd le rólam a kezed! – sziszegte ingerülten.

– Ó, bocs – mondtam, és gyorsan elkaptam a karom. – Nem táncol! Cortez nem táncol Mónival! – hadartam boldogan, és ösztönösen a nyakamhoz nyúltam. Nem volt ott, amit kerestem. A láncom. ☹

– Tudom – felelte kurtán.

– Te tudtad? – förmedtem rá.

– Renáta, annyira nehéz a felfogásod, hogy az néha kétségbeejtő. Én vagyok a főszerkesztő. Mindenről tudok! Attila beteg volt, Cortez beugrott helyette, mert Móni megkérte.

– Miért? Miért nem mondtad? – sütöttem le a szemem.

– Kérdezted? – fonta össze a karját maga előtt.

Sóhajtván a tenyerembe tettem az arcom, megfordultam és kirohantam a teremből. Az udvaron átfutva felvettem a kabátom, és nyakig felhúztam a cipzárt. Az aulában már elindultak kifelé a diákok, úgyhogy beálltam a sorba, és türelmetlenül toporzékoltam, hogy haladjunk már! Végre kértem, és a sulis előtti lépcsőn leszaladva lefékeztem Gomba előtt. Mosolyogva nézett rám, gondolom, azt hitte, miatta vagyok ennyire izgatott. Felém lépett, hogy puszival üdvözljön (?), úgyhogy inkább hátráltam egy lépést.

– Megfagyok – dörzsölte össze a tenyerét a metsző hidegben.

– Aha – bólogattam türelmetlenül. – Figyelj csak – kezdtem, és a fejemben annyira összeállt, hogy mit fogok mondani. Valami ilyesmit terveztem: tudom, hogy én hívtalak, de igazából nem gondoltam komolyan. Te jó fej srác vagy meg menő, és ezzel maximálisan tisztában is vagy, de sajnos, nekem túl sok. Úgyhogy mi lenne, ha inkább csak barátok lennénk? Barátok, akik nem tudják egymás számát... Igen, ezt akartam mondani, és már el is kezdtem volna, amikor megláttam Ricsit és Virágot. Közvetlenül mögöttük pedig megérkeztek a többiek is, szép sorjában.

Cortez kilépett az ajtón, és félrebillentett fejjel felénk nézett. Összekapcsolódott a tekintetünk; először meglepettnek tűnt, aztán pedig gúnyosan elvigyorodott, és lesajnálóan megrázta a fejét. A hideg rázott a nézésétől, közben meg Gomba arról magyarázott, hogy mennyire „elázott a múlt szombaton”. És nem az esőre gondolt. Óriási. Ricsi odalépett hozzánk, és kezét fogott Gombával, Virág pedig mellém állt, és belém karolt. Szomorúan néztem Cortez után, és akkora gombóc volt a torkomban, hogy alig bírtam nyelni.

– Mehetünk? – kérdezte Dave dideregve.

– Zsolti? – forgolódott Virág.

- Bevárja Kingát, majd később jönnek. Azta, de rohadt hideg van – ugrált Macu.
- Ühüm – bólogatott Virág, és a színes egyujjas kesztyűjét nézegetve mozgatta az ujjait.

Mindannyian Zsoltiékhoz indultunk, én közben kicsit lemaradtam, egyrészt, mert nem akartam Gomba sztorijait hallgatni, másrészt pedig felhívtam anyut, hogy elmehetek-e a többiekkel. A válasza igen volt, csak arra kért, hogy mindenképp kísérjen haza valaki, aki nem Gomba. Ez így elég egyértelmű célzás volt.

A garázsba belépve Virággal együtt odamentem a radiátorhoz, és a kezünket fölé tartva próbáltunk felmelegedni.

– Jól vagy? – kérdezte a horgolt, Jamaica mintás sapkája alól pislogva. Azt hiszem, ez igazából Ricsi sapkája, mert egy fotón láttam rajta, de úgy tűnik, Virág lenyúlta. ☺

– Nem igazán – húztam el a számat. Virág szomorúan megcsóválta a fejét, és közölte, hogy ez neki már annyira sok. Nem bírja a feszültséget, ez tény.

– Mizu? – kérdezte Gomba mellénk állva, és kezét hozzánk hasonlóan a radiátorra tette.

– Megfagytunk – feleltem. – Gomba, próba előtt beszélhetnénk pár szót?

– Naná – kacintott rám, amitől elég értelmetlen arcot vághattam. Nem csoda.

Virág tovább melegedett, mi pedig leültünk a kanapéra. Gomba középre, én pedig annyira a szélére, hogy szinte hozzápasszíroztam magam a karfához.

– Na? – vonogatta a fél szemöldökét. Aha. Szóval ez a „csajozós” nézése. Hű, de menő. Ez gúny volt. Na, mindegy.

– Oké. Szóval tudod, hívtalak.

– Ahha – vigyorgott.

– Jó. Na. Az tévedés volt.

– Mi? – bámult rám értetlenül.

– Sajnálom, kicsit aljas dolog volt tőlem, ezerszer is bocsánat, de igazából csak azért hívtalak, hogy valakit idegesítsek vele...

– Óóó! – vigyorodott el. – Vágom.

– Ne haragudj – kértem.

– Nem téma – vonogatta a vállát.

– Kösz. Azért lehetünk „haverok”, vagy ilyesmi – bólogattam óvatos mosollyal, remélve, hogy nem törtem össze a szívét.

– Haverok? Jó – vágta rá.

– Örülök – néztem magam elé, és felhúztam törökülésbe a lábam. – Gomba, te szerettél már valakit annyira, hogy fáj, és mindent elkövettél azért, hogy észrevegyen? Nevetségessé tetted magad, könnyörögtél, hogy bocsásson meg, és időnként annyira szánalmasan viselkedtél, hogy az valami elképesztő? Tudod, miről beszélek? – kérdeztem az őszinteségi rohamom végén, aminek pechemre pont Gomba lett a tanúja. Nagyon erősen gondolkodott, próbálta átérezni a szavaimat, végül megcsóválta a fejét.

– Nem. De, hallod, a múltkor benyomtunk, és végighánytam az éjszakát. Rohadtul fáj a torkom – magyarázta.

– Igazad van – hajoltam előre, hogy megveregessem a karját. – Ez tényleg ugyanolyan.

Gombával biztosan remek barátok leszünk. Segítségkérően körbenéztem, mire Ricsi a basszgitárjával odajött, és elküldte Gombát, hogy hozzon inni.

– Mi van? – huppant le mellém.

– Semmi. Megbeszéltük a dolgokat.

– Jó – mosolygott rám büszkén. – Nem biztos, hogy azonnal megértette. Van vagy öt az IQ-ja.

– Nem baj, majd elmondom megint – nevettem magam.

Az ajtó felé néztem, Kinga és Zsolti léptek be rajta – Belefagy a takony az orromba – jelentette be Zsolti gusztusosan. Kinga fintorogva ellépett mellőle, és odaült hozzám. Lehúzta a cipzárját, és kibújta a kabátjából.

– Időnként, amikor huzamosabb ideig csendben van – nézett Zsolti után –, akkor még kedvelem is – sóhajtott.

Mosolyogva bólintottam, és nem reagáltam, hagytam, hogy Kinga tegye az agyát és elhitesse magával, hogy időnként mennyire nem bírja Zsoltit. Aha, hát persze. Akkor egészen véletlenül jár vele. Egészen véletlenül állította be az összes közösségin, hogy kapcsolatban vannak, és egészen véletlenül töltött fel közös képet (nem profilképnek, de akkor is). Kit akarnak átverni? A suliban ölik egymást, a délutánjaikról viszont keveset tudunk. Csak annyit, hogy sokat vannak együtt. ☺

Kinga a noteszébe jegyzetelt, aztán Andris és Robi bejöttek a hidegről (kint bagóztak), és a tenyerüket összedörzsölve ültek le körém. Beszélgettünk egy kicsit, bár elég egyoldalú volt. Érdeklődtek, hogy láttam-e valami sorozat új részét, meg hogy mit szoltam, amikor kinyírták a főszereplő nem tudom, kijét, és hogy hallottam-e azt az új lemezt, ami akkorát üt. Őszintén, fogalmam sem volt, hogy miről beszélnek, de mindegy, azért elmondták, amit akartak.

– Sziasztok – lépett be Viki is az ajtón. Cortez kivételével mindenki jelen volt.

Az együttes próbálni kezdett, én pedig elővettem az *Elfújta a szél* nehéz kötetét, és a térdemen megtámasztva olvasni kezdtem a hangzavarban. Amikor a fiúk szünetet tartottak, összecsuksztam a könyvem, és körbenéztem. Kinga és Zsolti halkán beszélgettek, aztán Kinga rezzentelen arccal mondott valamit, amin Zsolti felröhögött. Virág a basszgitárt pengette, Ricsi pedig a fejét rázva, türelmesen mutatta meg újra, hogy mit hibázott. Dave és Macu a MacBook előtt ültek, szerintem kétpercenként, ha pislogtak, annyira lekötötte őket. Andris és Robi a tévét bütykölték, és pillanatok alatt beállítottak valami kódolt adót. Ügyesek. Viki a zenekarral csocsózott, hangos csattogással játszottak. Ott ültem egyedül a kanapén, kezemben a nehéz könyvvel, és olyan hiányérzetem támadt, hogy szinte fáj a bennem lévő üresség. Csendben felálltam, és kiléptem az ajtón. Elővettem a zsebemből a mobilom, és tárcsáztam. Ki volt kapcsolva. Megpróbáltam a másik számát is, de csak sípolt egyet. Elküldtem egy üzenetet, aztán vacogva tettem el a telómat, és a sötét kertben néztem, ahogyan a szél megtépázza a faágakat.

– Mit csinálsz itt kint, a hidegben? – kérdezte egy hang, kizökkentve a gondolataimból.

– Semmit. Indulok haza – mosolyogtam Virágra, aki a pulcsija ujját húzogatta.

– Máris? – szomorkodott.

– Igen – biccentettem egy aprót. – Szerinted... – fordultam felé összekoccanó fogakkal. – Mindegy – legyintettem, és lenyeltem a kérdésem többi részét. Virág és Ricsi éppen elég kellemetlen helyzetben van, amióta Cortezzel nem beszélünk egymással. Nem akartam, hogy még inkább belefolyjanak. Szegények, így is van elég bajuk miattunk.

Megöleltem Virágot, aztán bekísértem. Felvettem a holmimat, és elköszöntem a többiektől. Annyira jól elváltak, hogy nem akartam a búskomor képemmel elrontani a hangulatot. Inkább egyedül őrlődöm. Dave és Macu felajánlották, hogy elkísérnek, úgymint velük mentem haza. Tök sötét volt az egész ház, egyedül voltam. Egy tányérra tettem felvágottat meg joghurtot, sajtot és egy kissé összeszáradt kiflit, aztán készítettem egy kakaót, és felbatyuztam a szobámba. Mindent lepakoltam a babzsák fotelem mellé, és hirtelen felindulásból előszedtem a Cortez-dobozomat, hogy kivegyem belőle a nyakláncom. Evés közben aztán elkalandoztam, és az ölembe rakott doboz egész tartalmát átnéztem. Néha mosolyogtam, néha elszorult a torkom, néha pedig lesütöttem a szemem. Éppen undorító módon belemártottam a kakaómba egy csokis kekszet, és valami angol puskát olvastam (amit Cortez írt nekem segítségképpen), amikor pittyegett a telefonom. Azonnal felültem, és remegő kézzel néztem meg. Visszajött a jelentés, bekapcsolta magát. Lélegzet-visszafojtva vártam, hogy reagál-e. Életem leghosszabb tíz perce után félredobtam a mobilom. Nem válaszolt.

Szalagavató: 5/5 – látva és aktívan részt véve az előkészületekben, biztosan gyönyörű lesz.

Gomba: 5/2 – nos. Nem tudok rá mit mondani. ☺

Móni és Attila: 5/5* – így már tetszik a keringőjük.

Cortez: 5/5 és 5/1 – nem táncol senkivel. És továbbra sem áll velem szóba. Hjjaj. ☹

November 29., hétfő

A szombati szalagavató és az egész vasárnapon át tartó tanulás után kicsit fáradtan ébredtem.

Reggel apu elvitt a sulihoz, mert havas eső esett. Anyu a narancssárga riasztás miatt már hajnalban elment, úgyhogy nem volt reggelim. Csináltam volna magamnak, de apunak zseniális ötlete támadt. Meki. Hehe, éljen a titkos szövetségünk. Amúgy pedig, amiről anyu nem tud, az nem is fáj. Nem? A sulis elé három mekis zacskóval érkeztem, mert hát nem hagyhattam, hogy a többiek holmi szendvicset egyenek, miközben én boldogan fogyasztom el az éves zsíradagom. Hát, ennyit a zsebpénzembről. Mindegy, a többieket látva megérte.

– Tessék – nyomtam Ricsi kezébe egy almás táskát. – És végül saláta – matattam a zacskóban, és Zsoltinak adtam a műanyag dobozt.

– Cortez? – fordultam körbe egy kólával. Jó, nem vagyunk beszélő viszonyban, de csak nem teszem meg, hogy mindenkit meglepek, őt pedig csak azért kihagyom, mert utál. Az azért nem lenne fair.

– Beteg – mondta Dave, aki éppen leégette a szájpadról a pitében lévő forró töltelékkel.

– Rá van írva, hogy forró – vihogott Bálint.

– *We no speak americano* – vágta rá Dave, és Macuval együtt énekelni kezdték minden idők egyik legidegesítőbb dalát.

– Beteg? Lógósan beteg vagy tényleg beteg? – kérdeztem ügyet sem vetve a többiek vihogására.

– Tényleg beteg – mondta Ricsi.

– Mi baja? – erőltettem meg magam, és hisztérikus örvényezés helyett egészen normális volt a hangom.

– Arcüreggyulladás. Asszem' – gondolkodott.

– Te jó ég! – kaptam a szám elé a kezem. – Viszed neki a leckét?

– Aha – biccentett Ricsi.

Meg sem kíséreltem, hogy esetleg én viszem neki. Nem biztos, hogy kibírnám, ha megint elutasítana.

– Ajjaj – nézett fel Zsolti a salátájából. – Jön az asszony. Hoztatok díszeket?

– Miket? – ráztam meg a fejem.

Kinga odalépett hozzánk, nyomott egy gyors pusztit Zsoltinak, aztán körbefordult.

– Kérem a karácsonyi díszítőhét kellékeit. Most!

– Ííííj – csapott a homlokára Virág. Mi, többiek is hasonlóképpen sziszegtünk. Totál megfélekedtünk róla.

– Ezt nem mondhatjátok komolyan! Küldtem e-mailt. Kitettem a Facebook-falamra! Kiírtam msn-en! Hol vannak a díszek? – ordította. Ha egy kismadár nem lett volna a faágra fagyva, felröppent volna Kinga hangjától.

– Tessék – vett elő Zsolti a táskájából egy kis harangot.

– Ezt mind összeszedted? Gratulálok – fújtatott unottan, és kikapta a kezéből. – Gyerünk, tovább.

– Ööö – matatott Virág a zsebében. Egy Kinder játékot talált. – Én ezt hoztam. Feltehetnék a fára, mondjuk – töprengett.

– Ne hazudj! Ez nem dísz, hanem egy piros traktor! Attól, hogy te ostoba vagy, még ne nézz engem is annak! – förmedt rá Kinga. Virág mosolyogva Ricsire nézett, aki jól kiröhögte Kingát.

– Gyerünk, gyerünk! Nem érek rá egész nap! Kérem a díszeket!

– Én hanukát tartok – közölte Dave.

– Rendben, te megúszad! – biccentett Kinga, aztán Macura nézett.

– Én is – próbálkozott a japán osztálytársunk. Belőlünk dőlt a röhögés, Kinga azonban csak csípőre tette a kezét, és ráordított.

– Matsuda, ne húzd ki a gyufát! – kapta el a fejét, és rám meredt. – Renáta?

– Ööö – töprengtem. – Nézd, hoztam neked almás pitét – emeltem meg a mekis zacskót.

Kinga hat teljes percig üvöltözött velünk szemrehányóan, aztán beviharzott az épületbe. Kezdődhetett a díszítő hét. Az osztályunkból csak Gábor és Zsák hozott néhány égősort és girlandot, a többiek mind elfelejtették. Illetve Andris és Robi lázadásból nem hoztak, ők ketten kommenteltek amúgy Kinga Facebook üzenetére. Annyit írtak: diszlájk. Jó hangulatban kezdődött a hét A tanórákon keményen haladtunk, összefoglalások, gigantikus tézébeígérések, ráadásul Kardos első órán bejelentette, hogy csütörtökön színházba viszi a két tizenegyedik osztályt.

– Úgy gondolom, képesek vagytok kulturáltan végigülni egy előadást.

Zsolti büfögött egyet, mire a tanár szikrázó tekintettel kapta felé a fejét.

– Elnézést. Meki – szabadkozott Zsolti, mi pedig visszafojtott nevetéssel próbáltunk meg komolyan ülni a helyünkön.

– Nagy Zsolt, elegendő van belőled! – rázta a fejét Kardos. – Antai-Kelemennel mi van?

– Beteg.

– Csütörtökre meggyógyul? – kérdezte gúnyosan a tanár, afféle „beteg, mi?” stílusban.

– Nem. A héten nem jön – kiáltotta Ricsi.

– Jó. Akkor az ő jegyét átadjuk valakinek. Ötletek?

– Az a tizedikes. Tudja, aki... – kurjantotta be Robi, és a mellkasa elé tette a kezét, imitálva, hogy...

Mit is?

– Lány? – kerekedett el Kardos szeme.

– Úgy értette, hogy nagymellű, de mindegy – vihogta Dave.

– Befejezni! – sütötte le Kardos a szemét zavartan.

– Te mekkora egy barom vagy! – förmedt rá Kinga Robira, aki összepacsizott Andrissal. Érett, tizenegyedikes fiúk. Nincs mese.

– Szerintem Karcsi szívesen jönne színházba – mondtam halkán, és meg sem próbáltam túlüvöltöni az örjöngést.

– Ez nagyon jó ötlet, Reni.

– Ne má' – ordította Zsolti. – Potter jön velünk?

– Jó, ha ő jön, akkor nem kell ruhatárba adni a kabátokat. Majd fogja – futott át Macu agyán, a többiek pedig egyetértően bólintottak. Csengetéskor mindenki kirozott a teremből, Kinga pedig utánuk sietett, azt üvöltve, hogy „nem lóghatják el a díszítést”.

– Reni – szólt rám Kardos, én pedig, kikerülve a táskájába pakoló Jacques-ot, odamentem a tanári asztalhoz. – Vinnéd Antai-Kelemennek a házit? Úgy érzem, ha Pósa intézi, akkor nem jut el hozzá. Ami nagy kár lenne, mert idén meglepően jól teljesít. Stabil hármás. Jó lenne, ha nem rontana – magyarázta.

– Ööö – piszkálgattam a hajam. – Szívesen leírom neki, és akkor Ricsi átadja. Remélem – húztam el a számat.

– Nem vinnéd el? – próbálkozott tovább.

– Nem – mondtam a földet bámulva.

– Értem – sóhajtotta Kardos, aztán megfordult. – Bernáth és Haraszi! Mit műveltek azzal a csontvázal? – kiáltotta a terem sarkában lévő rockereknek. Szegény Carlos testét Robi fogta, a feje azonban Andrisnál maradt.

– *Lenni vagy nem lenni?* – fordította maga felé a koponyát Andris, mire hangosan felnevettem.

– 11/b! A sírba visztek – rázta a fejét Kardos.

Ahogy a tanár kilépett az ajtón, Andris egy jól irányzott mozdulattal a levegőbe repítette a koponyát, és egyenesen Gábornak rúgta.

– Nem emlékszem, hogy ilyen lenne a *Hamlet*-ben – fogtam a fejem.

– Alternatív változat, Reni. Alternatív – biccentett Andris.

– Renátaaaa! – üvöltötte el magát Kinga a folyosón, mire összereztem. Mennem kellett díszíteni.

Órák után Virággal és Ricsivel indultam haza. Az utóbbinak egy fagyöngy volt a rászta hajába tűzve. Ünnepi hangulat, éljen. Ahogy a dombon felfelé ballagtunk, a szemünkbe fújt a havas eső, ezért sokat pislogva, lehajtott fejjel sétáltunk.

– Emó, később hívlak – állt meg Ricsi Cortezék utcájánál.

– Oki – ölelte át Virág, aztán visszalépett mellém.

– Odaadnád ezt neki? – nyitottam fel a táskám, és kiszedtem belőle egy papírköteget.

– Persze – bólintott Ricsi.

– És megmondanád, hogy... – kezdtem vacogva, aztán elnevettem magam. – Semmit.

Nem akartam mondani semmit.

Hazaérve a garázsban kutakodtam a dobozok között, hogy bevigyek a suliba pár karácsonyi díszet, közben pedig riadtan ugráltam ide-oda, mert kijött az araknofóbiám, és meg voltam róla győződve, hogy madárpókok ugrálnak rám.

Facebook: 5/1 – Cortez fala pörög ezerrel.

Mindenki hiányolja, mindenki jobbulást kíván neki, mindenki imádja.

Sulirádió: 5/5 – díszítő hét kapcsán karácsonyi zenék. Hangulatos.

Meki reggelire: 5/5 – ☺

Cortez: 5/? – beteg. ☹

Színház: 5/5* – úúúgy örülök, hogy megyünk. Alig várom!

Kvízpart: 5/4 – vacsora után játszottam egy félórát, de nem nagyon ment. Kiestem a gyakorlatból. ☹

November 30., kedd

Díszítő hét, második felvonás. Sikerült annyi díszet összeszednem, hogy Kinga ne üvöltse le a fejem, úgyhogy viszonylag nyugisan telt a nap. Mondjuk, pech, hogy az udvarra voltunk beosztva, úgyhogy a fülvédőben és norvég mintás kötött pulcsiban (hát nem vagyok menő? ☹) vacogtam, és Zsoltival a kopasz fára aggattam az égősorokat. Kinga horgolt sapkában és meleg kabátban dirigált nekünk. Minket kettőnket fenyegetéssel be tudott fogni. Éljen a diktatúra.

Ebédszünetben vettem egy forrócsokit, és azt kortyolgatva adogattam fel az árkádok alól a girlandokat egy végzős lánynak, amikor Virág kijött az udvarra.

– Kinga? – lopkodott mellém félve.

– A gondnokkal ordít valahol.

– Hú – biccentett Virág, és telefonált egyet, hogy „tiszt a levegő”. A jelzésre a többiek is kijöttek az udvarra, és a pad köré gyűlve beszélgetni kezdtek.

– Menj csak, boldogulok egyedül is – szólt le a létráról a végzős lány, aki látta, hogy kíváncsian figyelem a többieket.

– Biztos?

– Aha. Ha idefagytam, akkor sikítok – mosolyodott el lila szájjal.

Odamentem a többiekhez, akik valami olyasmin röhögtek, hogy Bálintot Gondos kivágta az óráról.

– Mit csináltál? – csóváltam a fejem.

– Semmit. De komolyan – esküdözött hamis mosollyal.

– Hogy van Cortez? – kérdeztem Ricsitől.

– Beteg.

– Értem – mondtam kedvtelenül.

– A nagymamája hiányolt téged – tette hozzá. – Valamiért nem bízik abban, hogy én viszem a házit – magyarázta.

– Odaadtad neki?

– Nem kérte – vonogatta a vállát.

– Ó – szorítottam össze a fogamat. – Azért továbbra is leírom. Hátha.

– Hééé! – kapta fel Virág a fejét, és az égboltra meredve pislogott. – Esik a hó!

Mindannyian felnéztünk: az eget összefüggő, szürkésfekete felhőtakaró borította, amiből gyéren szállingózni kezdett a hó. Hivatalosan is beállt a tél, és lefagyott ujjakkal, a földön elolvadó pelyheket bámulva rájöttem, még soha nem tudtam magam mögött komorabb őszt. Nem. Még tizedikben sem. Akkor Cortez járt valakivel, és semmit nem tehettem. Idén velem akart járni. És elszúrta.

Utolsó óra végére megmaradt két centi hó, úgyhogy a diákok lázban égtek. A folyosón még segítettem Kingának feltenni egy égősort, amikor Andris és Robi elrohantak mellettünk egy „zúzzuk le az a-sokat hógolyóval!” kiáltással.

– Idióták – fordult utánuk Kinga. Mosolyogva megvontam a vállam. – Renáta, már megint miért üvölt a világfájdalom a fejedről? – nézett le rám hűvösen.

– Nem, nincs semmi baj. Cortez utál, nem megy az angol, és kicsit deprimál a téli idő, mert eszembe juttatja, hogy egyedül vagyok, de amúgy minden oké – soroltam.

– Ne legyél neveltséges. Kit érdekel, hogy Cortez utál?

– Engem? – kérdeztem kínosan nevetve.

– Nézd – lépkedett le a létráról. – Ez már tényleg túlzás. Egy hónapja történt – nézett a szemembe.

– Tudom. Csak bánt, hogy haragszik – suttoztam.

– Ó, te mennyi mindenért haragudhatnál rá – nevetett fel Kinga sátáni kacajjal.

– Ez engem nem vigasztal – tártam szét a karom.

Virág, Ricsi és Zsolti jöttek ki a tereméből. Zsolti megállt Kinga mellett, és átkarolta a vállát. Illetve rátámaszkodott, Kinga pedig lelökte magáról a kezét, afféle „mit képzel?” pillantással.

– Ren, jössz velünk? – kérdezte Ricsi.

– Hová mentek? – érdeklődtem.

– Sütizni – vigyorgott Virág.

– Menjete csak ketten – legyintettem. Imádom őket, de nem lóghatok állandóan rajtuk. Az aztán überciki.

– Gyere mááár! Meghívlak egy csokifelfújtra. Na? Naa? – próbálkozott Virág.

– Inkább elviszem Corteznek a házit – mondtam. A többiek kínosan feszengve néztek rám. Miért nem tartják ezt jó ötletnek? Hm. Érdekes.

– Biztos? – húzta el a száját Ricsi.

– Biztos. Jó sütizést.

– Este kijössz megsétáltatni Adam Lambertet? – kérdezte Virág.

– Persze.

A sulis elé kiérve a nyakam köré tekertem a sálam, úgy, hogy a számat is eltakarjam vele, és a szünni nem akaró hóesésben indultam el. Intettem Jacques-nak és Gábornak, kikerültem Andrist és Robit, akik az a-sokra rugdosták a havat, aztán körülnéztem az úttesten, és átfutottam. A kabátomra hulló hópelyhek azonnal elolvadtak, az úton azonban megmaradt. Az autók lassan araszolva haladtak el mellettem, a buszok által vájt hógödrökbe irányítva a kerekeket. Befordultam Cortezék utcájába, és dideregve megálltam a házuk előtt. Egy szellőkés az arcomba fújta a porhavadat, úgyhogy nagyokat pislogva megpróbáltam kikönnyezni a szemembe fújta vizet. Kivettem a táskámból az órákon írt jegyzeteket, és gondolkodás nélkül bedobtam a postaládába. Aztán hazamentem.

Karcsi: 5/4 – totál odavolt, hogy jön a tizenegyedikesekkel színházba.

Süti: 5/5* – Virág egy szelet csokitortával várt este, amikor kimentem vele kutyát sétáltatni.

Rengeteget neveltünk, mert elmesélte, hogy összefutottak Kingával és Zsoltival a plázában, akik éppen veszekedtek a drogériában.

Msn: 5/3 – Jacques-kal beszélgettem, reménytelenül szerelmes, és letargiában van. Jónak mondja. Sorstárs.

Elfújta a szél: 5/5* – Attól függetlenül, hogy ma bioszon Andris az én regényemmel püfölte

Robit (Baranyai nem bírt velünk), kicsit tudtam olvasni. ☺

Peti: 5/5 – írt Facebookon, hogy eszébe jutottam ma a havazásról. Ez kedves. ☺

Időjárás: 5/2 – apu hívott, hogy elakadt, anyu hívott, hogy rádióba kell mennie a havazás miatt, úgyhogy egyedül vagyok ebben a horror időben. Nem fogok félni. Nem fogok félni.

Oké, hallottam valami kattanást, bezárkózom a szobámba.

December 2., csütörtök

Ma egész nap a színházat vártuk. Illetve én, a többiek csak annak örültek, hogy közös programunk van délután. Etikán Vladár dogát íratott velünk, és közös, szép múltunknak köszönhetően egész óra alatt az én padom mellett állt és felügyelt. Természetesen eszemben sem volt puskázni, bár bevallom őszintén, kicsit zavart, hogy el sem mozdult mellőlem, csak arra várt, hogy hibázzak. Kiemelt figyelmét köszönöm, ettől függetlenül ötöst írtam. Elméleti tárgy, nem foghat ki rajtam! Duplairodalmon Kardos kissé ideges volt, és rengetegszer megkért minket, hogy a színháznak

megfelelő ruhában érkezzünk, valamint hogy viselkedjünk, mert egy pissenésre is szaktanárit ad. Azt hiszem, komolyan rettegett. Szünetekben Kingával és Virággal díszítettünk, Flóra is segített néha, a többi diák azonban passzív-agresszív magatartást produkált, és inkább a hóval játszottak. Már ha azt játéknak lehet nevezni, hogy Karcsit fürdették, aki, szegény, átfagyva, totál vizesen terült el a földön, amikor ráuntak, és végre békén hagyták.

Suli után rohantam haza, hogy elkészüljek. Úgy döntöttem, hogy feketében megyek, mert az csini és praktikus, úgyhogy vastag pamutharisnyát rángattam magamra, csizmát, kordszoknyát és garbó kötött pulcsit. A hajamat összefogtam picit copfba, és minimálisan kifestettem magam (szájfény és szemspirál). A tükörképem kissé konzervatívan festett, de hát színházba készültem, nem akartam kitűnni. Na, ehhez képest baromira kitűntem. A sulihoz érve úgy éreztem, egyedül én öltöttem fel normálisan, a többiek mind meglepően lazára vették a figurát. Andris és Robi a bőrkabátjuk alatt együtteses pulcsit viseltek, Ricsi Adidas dzsekiben (!!!), Virág valami fura, színes ruhában és citromsárga lakk Martensben (?), Gábor a suliban viselt ruhájában (elhagyta a kulcsát, és nem tudott hazamenni), Jacques pedig szmokingban, ami azért még színházhoz képest is túlzás.

– Te jó ég – motyogta Kardos, aztán felcsillant a szeme. – Na, köszönöm! Így kell színházba jönni – fordult Dave és Macu felé. Mindketten elegánsan, öltönyben érkeztek, és egy-egy laptoptáskát fogtak.

– A brókerek – vihogott Zsolti, aki szintén elismerésre méltó módon öltözött fel, de ő leitta a zakóját energiaturmixszal, ami barna foltban száradt rá.

– Bernáth, Haraszi! Azonnal hagyjátok abba! – szólt Kardos a rockerekre, akik éppen Karcsit dobálták hóval.

Kinga érkezett meg, Kardos pedig azonnal megdicsérte. Nadrágkosztümöt viselt, térdig érő, derékban összehúzott kabáttal. Elegáns volt és feltűnő. Mint mindig. Az a-sok unottan ácsorogtak, és a mi villogásunkat bámulták faarccal. A négy lány próbált hozzánk csatlakozni, de nem volt értelme. Cortez nem jött, Ricsi és Zsolti barátnővel, Macu dobta Edinát, Dave magasról tett rájuk, a többi fiú pedig nem számított nekik az osztályunkból. Hát, így jártak.

– Rendben – ellenőrizte újra Kardos a létszámot, és bólintott. – Indulhatunk.

Kisebb csordaként lódultunk meg, mire a tanár megállította az egész társaságot, és közölte, hogy beállunk kettesével vagy egy jeggyel rosszabbat kapunk félévkor. Ez hatott. Azonnal rendeződtünk, én Karcsival beálltam Virág; és Ricsi mögé, de Kardos kiszedett minket a sorból.

– Reni, kérlek maradj hátul és figyelj a többiekre. Én Zsoltiékkal maradok elől, de Bernáth és Haraszi aggaszt.

– Rendben – mosolyodtam el halványan. Rám bízni a rockereket? Hát, nem tudom.

Már maga az út érdekesen telt. A buszon az a-sok csendben ácsorogtak, a mi osztályunk viszont tombolt. Andris és Robi beültek egy néni mellé, és két oldalról énekeltek neki Guns N' Rosest. Ezerszer is elnézést kértem az öreg hölgytől, aztán amikor megkérdezte, hogy melyik iskolába járunk, halkán magyarázkodni kezdtem, hogy kiségitőbe. Mással nem tudtam magyarázni, hogy Zsolti miért húzódkodik a korláton, Ricsi miért alszik Virág vállára hajtott fejjel, Jacques miért nem érti a magyarul feltett kérdést, és hogy Kinga miért kap dührohamot időközönként. A néni riadtan bólintott, és a következő megállónál leszállt. Nem hibáztattam érte.

A színházhoz érve Kardos még egyszer megkért minket, hogy viselkedjünk. Aztán bementünk. Hét szaktanárit osztott ki az előadás végére, továbbá Dave-nek holnap jelenése van Mádaynál. Azt hiszem, elhamarkodott döntés volt színházba vinni minket. Én speciel a *Ványa bácsi* minden pillanatát élveztem, és őszintén örültem, hogy láthatom. A többiek azonban inkább a „mozis” fajtához tartoznak. Ettek, ittak, röhögtek, hülyültek, zenét hallgattak, PSP-ztek (Andris és Robi), Facebookoztak, és tipikus diákokhoz méltóan akkor nem bírták abbahagyni a röhögést, amikor muszáj lett volna. Kardos feje égett miattunk, és bár Kinga csak neki akart segíteni azzal, hogy a darab közben kezdte el ordítva fegyelmezni a többieket, semmiképp nem vetett ránk jó fényt. Én még tapsoltam, amikor Kardos rám förmedt, hogy azonnal indulunk, úgyhogy szomorúan vettem még egy pillantást a színpad felé, és követtem.

A hazaút csendesebben telt. Olyan leszidást kaptunk, amelyet még soha. Kardos közölte velünk, hogy soha, de soha többet nem visz minket sehová, és hogy kivétel nélkül minden órán számonkérés. Óriási.

Otthon anyu izgatottan várta, hogy mit mesélek, úgyhogy felültem a konyhapultra, és miközben felmelegedtem, röviden beszámoltam az estémről.

– Ó, kamaszok a színházban. Az mindig mókás – bólogatott mosolyogva.

– Hát, igen. Mondjuk, az, hogy Ricsi félrenyelte a kólát, amit egyébként nem lett volna szabad bevinnie, és prüszkölve ráköpte Macura, aki előadás közben felállt és káromkodva törölgette a ruháját, talán több mint mókás – jegyeztem meg.

– Jaj! – húzta el a száját anyu.

– És Virág sem egy tipikus színházba járó lány, ő nem értette a darabot, és folyamatosan tőlem kérdezgette, hogy „ez ki?”, „mit akar?”, „ez nem az, aki az előbb volt?”... Ebben csak az a durva, hogy hét székkal arrébb ült – töprengtem.

– És Kardos tanár úr? – érdeklődött anyu.

– Azt hiszem, ha nincs az idegosztályon, akkor kemény órák várnak ránk – ugrottam le a pultról, és felvettem egy mandarint. – Felmegyek a szobámba.

– Reni – szólt utánam anyu, mire visszasétáltam mellé. – Cortezzel mi van?

– Semmi. Stagnál – mondtam, azt a látszatot keltve, hogy kemény vagyok. – Ég a csirke – mutattam a sütőre. Anyu kapkodva lehajolt, én meg felmentem, hogy csekkoljam a netet.

Színház: 5/2 – no comment. De tényleg. Holnap kapunk a fejünkre.

Díszítő hét: 5/3 – már annyira nem jópofa, hogy bár ez egy egész sulit érintő program lenne, mégis maximum hatan veszünk részt benne! Sztrájkba kezdek!

Mogyorós grillázs a büfében: 5/5* – kipróbáltam.

Igaz, hogy beleragadt a fogamba, de nagyon finoom. ☺

Facebook: 5/2 – arcon csapott, hogy Cortez posztolt és válaszolgatott is a falára írt üzenetekre. ☺

Arnold: 5/5* – hús nap! Hurrá! Komolyan, visszaszámolok.

December 3., péntek

Díszítő hét, utolsó nap. A sulis elé érve a hótaposó csizmámban forgolódtam egy sort, és kérdőn pillantgattam körbe. Az nem létezik, hogy még senki nem érkezett meg. Egy pillanat múlva kiderült, hogy miért ácsorogtam magányosan a lépcső előtt.

– Reni, a terembe! Azonnal – nyitotta ki Máday az ajtót, csak annyira, hogy kiüvöltsön nekem.

Riadtan mentem fel az osztályba, és kérdőn csuktam be magam mögött az ajtót.

– Bünti? – kérdeztem, ahogy a többiekkel szemben találtam magam.

– Máday nehezményezte a tegnapi viselkedésünket – fonta össze a karját Kinga unottan.

– Ott sem volt – értetlenkedtem.

– De valaki! – nézett Zsolti Macura vádlón – feltöltött pár képet a Facebookra.

– A színházban készült képeket?

– Ja – bólintotta Robi, fel sem nézve a PSP-ből.

– Ez nonszensz! Díszítenünk kéne! – csapkodott Kinga dühösen.

– Talán kimehetünk – próbálkoztam.

– Hallert kell várnunk – szólt Gábor.

Hát jó. Akkor teremfogság. Virág felpattant a padomra.

– Figyi – mosolygott rám. Kérdőn felnéztem rá, és visszamosolyogtam. Bojtos sapkája alól kilógtak a hullámos tincsei, szemüvege mögül pedig nagyokat pislogva fürkészett. – Arra gondoltam... – kezdte.

– Igen?

– Hogy tudod. Szóval keveset vagyunk együtt.

– Virág, ez nekem nem gond. Örülök, hogy Ricsivel ennyire jól alakulnak a dolgok. Komolyan, őszintén nem baj, ha sokat vagy vele.

– Tudoom. És olyan ari vagy! – hajolt le hozzám, és megölelt. – De úgy sajnálom, hogy szomorú vagy, és nem tudok mit csinálni.

– Senki sem tud – nevettem el magam kínosan.

– Mit szólnál, ha ma nálam aludnál?

– Hát. Klassz lenne. De miattam nem kell, mármint én elvagyok.

– De én szeretném. Lánybuli! Na?

– Oké – bólogattam érzékenyülve. Virág annyira aranyos! Persze az, hogy Ricsivel jár, az egyik legjobb dolog, ami történhetett. Össze sem lehet hasonlítani Doriánnal, amikor komolyan megviselt, hogy elhanyagolt. Ez más helyzet. Egyrészt, mert Virág továbbra is a legjobb barátom maradt, ráadásul Ricsit nagyon kedvelem, és tudom, soha nem uszítaná ellenem Virágot, ahogyan a brutálemős fiú tette.

– Miről van szó? – lépett mellénk Kinga.

– Lánybuli nálam! – tapsikolt Virág boldogan.

– Hánykor? – fonta össze a karját.

– Suli után. Reni nálam alszik, és filmezünk meg netezünk, meg beszélgetünk, és közben Adam Lambertet hallgatunk! – tervezgetett.

– Rendben, nem bánom – bólintott Kinga. Ő így jelentette be, hogy meghívatta magát. – De előtte haza kell mennem összeszedni pár holmit, mert nem vagyok hajlandó valami nyálas énekes pólójában aludni – tette hozzá.

– Én is hazamegyek pizsiért – mondtam.

– Oki. Akkor nálam találkozunk – bólintott Virág.

– Rendesek vagytok – néztem rájuk visszanyelve a könnyeket.

– Azonban – sóhajtott Kinga, nem is figyelve rám – nem tetszik a buli neve. Lánybuli? Az olyan elcsépelet. Legyen inkább „Egyedül Renátának nincs barátja, szánjuk meg őt péntek este”. Az találóbb.

– Kösz – sziszegtem, és nyomban eltűnt minden meghatottságom. Kinga kíméletes és finom lány.

– Milyen buli? – kapta fel a fejét Andris. – Lesznek csajok?

– Mi, hárman – vonogatta a vállát Virág.

– Húúú – bólogatott Robi vigyorogva.

Ricsi furán felnézett, aztán hozzávágta az első, keze ügyébe kerülő tárgyat. Az *Elfújta a szél* volt. Strapabíró könyv.

– Add vissza – nyújtottam a kezem. Reméltem, hogy feláll és idehozza. Nem, nem így történt. Azt hiszem, eltört a kulcsontom.

Haller csapta be maga mögött az ajtót.

– Ellenőrzőket! És szégyelljétek magatokat!

– Tanár úr! – lóbálta meg a kezét Ricsi.

– Tessék, Richárd.

– Ha kiszégyelltem magam, lemehetnek a büfébe?

Az ofő megdörzsölte az ornyergét, és megrázta a fejét.

– Ez nem vicces. Kardos tanár úr felháborodva keresett meg. És különben ki készítette azokat a fotókat? És Zsolti, neked mi van az orrodban?

– Franciadrazsé – felelte Zsolti. Kinga a szemét forgatva legyintett:

– Díszítő hét van, és én fogom felkapcsolni az udvari világítást.

– Én meg fotóznám – emeltem fel a kezem.

– Én meg nézném. Az mindig olyan szép! – mosolygott Virág.

– Jó – bólintott az ofő, miután átgondolta. – Akire nem érkezett panasz, az kimehet a szünetekre – mondta, aztán rákiabált Dave-re, aki már ment volna a folyosóra.

– Felmayer! Gondolod, hogy ez rád vonatkozik?

– Mit csináltam? – rázta meg a fejét Dave értetlenül.

– Laptopozni a színházban??? – üvöltött rá Haller mérgesen.

– Ugyan! Még wifi sem volt – jegyezte meg Dave, mi pedig hangosan felröhögünk.

Monsieur Durand lépett be, és megkérdezte az ofőt, hogy jöhet-e. Haller még pár szemrehányó mondattal próbálta felébreszteni a lelkiismeretünket, aztán kiment a teremből. A franciatanár mosolyogva megkérdezte, hogy mit műveltünk. Macu kivitte a telefonját, és megmutatott pár képet. Durand pislogva nézte a fotókat, aztán motyogott egy „mondieu”-t. Nos, igen. Az osztályunk híres. Vagy inkább hírhedt.

Kinga, Virág, Gábor, Jacques és én. Mi, öten mehettünk ki szünetekre, úgyhogy a többiek rendelésének eleget téve felvásároltuk a büfét, aztán, miután visszavittük nekik, tovább díszítettünk. Sajna a bünti miatt még az ebédszünetre sem jöhettek ki, így csak az ablakból látták, amikor felkapcsolták a fényeket.

Mi, Virággal fagyoskodva ácsorogtunk az udvar közepén, és a jelre vártunk, amit Kinga adott le a gondnoknak. Abban a pillanatban egyszerre felgyulladtak a kültéri égők, a hidegben ácsorgó diákok pedig tapsolni és füttyögni kezdtek.

– Azta! Még villog is! – kiáltotta Zsolti az ablakból, mire egy csomóan felröhögtek.

– Fogd be! – szólt rá Kinga élesen. Zsolti vihogva intett neki, mire Kinga kissé megenyhülten felnézett és elmosolyodott.

A szürke, borult ég alatt abszolút érvényesült a kültéri világítás, az égősorok fénye rávetült az arcunkra, és ugrálva változtatta a színeit. Megdörzsöltem a karom a hidegben, és a táncoló fényekben gyönyörködtem. Romantikus és meghitt pillanat lett volna, még a hangszórókból szóló zene (*White Christmas*) is illett a képbe, azonban a következő percben a termünk ablakából örült hangerővel megszólalt a Metallicától a *Fuel*. Agyon is csapta a hangulatot. Az egyik rocker ráakadt a villanykapcsolóra, ezért fel-le hunyt a fény a termünkben, aztán Andris ugrált el az ablak előtt, és nekirontott a táblának. Nekik is békés, meghitt ünnepeket. ☺

Ofőóra után rácsörögtem anyura, hogy Virágnál alszom. Tökre örült neki, szerinte „egy kiadós beszélgetés és egy kis lányos buli” igazán rám fér. Miközben telefonáltam, Virág elbúcsúzott Ricsitől, Kinga meg Zsoltitól. Mosolyogva néztem rájuk. Klassz lehet, ha az embernek van barátja. ☺ A telefont a zsebembe süllyesztve léptem oda hozzájuk, és ráérősen várakoztam.

– És téged ki ölel meg? – hajtotta félre szomorúan a fejét Dave.

– Senki – vonogattam a vállam, halvány mosollyal leplezve a szomorúságom.

– Várj, megoldjuk – bólogatott Dave és pötyögött valamit Macu telefonján. – Tessék. Küldtem egy virtuális ölelést a Facebookon. Kint van a faladon – mosolyodott el. Ööö. Kedves gesztus volt. Azt hiszem.

– Köszönöm – feleltem zavartan.

– Bármikor – bólított. Dave igazi barát. Csak nem tudom, hogy valódi vagy virtuális. ☺

Elköszöntem, és hazasiettem. Senki nem volt otthon, úgyhogy aput is felhívtam, hogy ne ijedjen meg, Virágnál leszek, aztán kivettem a táskámból a sulicuccom. Bepakoltam helyette a fogkefét, fogselymet, arctisztító tonikot, pattanástanító krémet, pattanásmegelőző lemosható gélt, mitesszereket kinyíró kencét, bőrszárazságra ajánlott arckrémet, a kézkrémemet kirepedezett bőr ellen és a Labellót, mert a hideg szél kifújta a számat. Végignézve a holmimon, csoda, hogy nem kaptam eddig kiütést. Na, mindegy. A táskám tetejére behajtottam még a pizsim. Kész vagyok. ☺

Karácsonyi világítás: 5/5 – a suliban fenyőillat keveredik fahéjjal (a konyhakultúrások érdeme, csomó sütit csináltak), az égősorok hangulatosak, az aulában lévő karácsonyfa pedig igazán szép lett. Karácsonyi hangulatom van!

Lánybuli: 5/5 – tök rendesek, hogy gondoltak rám is (a lúzerre), és Zsoltiék garázsa helyett inkább Virágnál lógunk, együtt.

Büntetés: 5/1 – a suliban top sztori a színházi viselkedésünk. Mindenki rajtunk röhögött, a tanárok pedig kifejezték felháborodásukat, amiért rossz színben tüntettük fel az iskolánkat. Uppsz.

Virág: 5/4 – az előbb hívott, hogy mit néznék szívesen.

Szerelem a végzetten vagy Karácsonyi vakáció. Jelenlegi állapotomban a romantikus kontra vicces versenyben egyértelműen a romantikust mondom. Éljen a mazochizmus.

| Cortez: 5/? – akárhogy is vagyunk, hiányzik. ☹

December 6., hétfő

A hétvége hihetetlenül jól telt. Pénteken Virágnál aludtam (Kinga is), és hajnalig mindenféle romantikus karácsonyi filmet néztünk, közben pedig beszélgettünk. Illetve én néztem volna, de Kinga kritizálta a forgatókönyveket, a sablonos és kiszámítható történetet, valamint a színészek csapnivaló játékát. Vele egyébként remek program bármi. ☺ De azért ez a „csak lányok” buli jól sült el, akkor is, ha Ricsi kétszer felhívta Virágot, és Kinga is kapott üzenetet. Én meg nem kaptam, viszont szereztem helyette egy egész doboz Nutellát, amit be is nyomtam. Jó, tudom, de jólesett. ☺ Szombaton egész nap tanultam, és anyuval mentem bevásárolni, vasárnap pedig igyekeztem minél több időt tölteni apuval, mert ma reggel elutazott egy hétre.

Emiatt hajnali ötkor keltem (előbb, mint a Mikulás), hogy rendesen el tudjak búcsúzni tőle, utána pedig úgy éreztem, tengernyi időm van még. Mire a sulihoz értem, már ezer éve ébren voltam, és bevallom őszintén, kissé féltem, hogy milyen lesz a reggelem.

Cortez ott volt, Ricsivel és Virággal együtt.

– Sziasztok – köszöntem úgy általánosságban. Virág mosolyogva fordult felém, Mikulás-sapkát viselt.

– Sziaa – ugrott a nyakamba, aztán gyorsan elmesélte, hogy sulis után Ricsivel mennek Benihez. Merthogy jön a Télapó az öccséhez. Vettek ajándékot is, meg minden.

– Klassz – mosolyodtam el. – Meggyógyultál? – néztem félve Cortezre. Mindig ez van, ha nem látom pár napig. Elfelejttem, hogy mennyire kék a szeme, hogy mennyire laza, hogy milyen felháborítóan helyes. Az emlékeim mindig csak gyenge utánzatai annak, amilyen ő valójában.

– Igen – mondta szárazon.

– Örülök – motyogtam halkán. Természetesen attól, hogy gyűlöl, még megkérdezhetem, hogy minden rendben van-e vele. Ez alap. A többi nem számít.

Cortez nem reagált, hanem Ricsivel beszélt tovább, én meg kirángattam a táskámból egy mesekönyvet, amit anyuval vettem szombaton.

– Beninek. A Mikulástól – mondtam.

– Úúú, de rendes vagy! – sipákkolt Virág.

Dave és Macu érkezett meg, előbbinél egy UPS csomag volt.

– Bontsd már! – ugrálta körbe Macu. Odakaptuk a fejünket.

– Várj, várj – rázta a fejét Dave. – Vedd fel, ahogy kibontom.

– Ja, persze – biccentett Macu, és előszedte a mobilját, hogy megörökítse, ahogy Dave kibontja a mobilját.

– Hallod, neked kéne egy barátnő – lépett hozzánk Zsolti Kinga kezét fogva.

– Kinek kell barátnő, amikor... – tépte fel egy határozott mozdulattal a dobozt, és az izgalomtól remegő kézzel vette ki az iPhone-t – ...itt van ez? – fejezte be a mondatot könnyes szemmel.

– Ez beteg – röhögött fel Ricsi.

– Mondj valamit – vette fel közelebbről Macu Dave meghatódott arcát.

– Szeretem – szipogta, és az arca mellé emelte a dobozt.

– Ez kész – vihogott Zsolti.

– Mazel tov! – mosolyogtam Dave-re.

– Köszönöm – törölte meg a szemét a kabátujjával.

Ilyen az élet. Ellopták a telefonját, soha nem lesz már meg. De Dave kitartott. Úgy láttam, megérte. És az is biztos, hogy többé nem telefonál villamoson.

– Magadra hagyjunk? – veregette meg Cortez Dave vállát, mire mindenki elnevette magát.

– Riadó, riadó – suttozta Macu, és az épület felé biccentett.

Máday rontott ki az ajtón.

– Nagy Zsolt! Befelé!

– Mit csináltam? – töprengett Zsolt.

– Még semmit – húzta fel a fél szemöldökét Máday. – Szeretnél egy dicséretet? – váltott át tárgyalós stílusra.

– Nem – röhögte el magát Zsolti.

– Szeretnél egy figyelmeztetést? – fonta össze a karját szigorúan.

– Nem – rázta meg a fejét.

– Miről van szó? – szólt bele Kinga.

– Beteg lett a Mikulás – mondta ki Máday.

– Na, nee – emelte fel a karját Zsolti röhögve.

– De bizony. Befelé – tapsolt kettőt, aztán visszaneézett ránk. – Kérnék két krampuszt. Önként jelentkező?

Kinga feltette a kezét, aztán legnagyobb döbbenetemre feltette az enyémet is.

– Mi? – rángattam a karom.

– Majd mi ketten, Renátával – ajánlkozott, ügyet sem vetve az ellenkezésekre.

– Jó. Nyomás be!

– Ez nem igaz – sziszegtem.

A lánymosdóban még mindig dühöngve bújtam bele a fekete garbóba, és durván hadakoztam, amikor Kinga a fejemre nyomta a piros szarvakkal díszített hajpántot.

– Renáta, nem igaz, hogy ennyire nem vagy csapatjátékos! – förmedt rám.

– De, az vagyok – tiltakoztam nem túl meggyőzően.

– Na – húzta ki magát a tükör előtt. – Akkor indulhatunk.

Abszolút semmi kedvem nem volt az egészhez, de már nem volt más választásom. Amikor visszamentünk az aulába, kitört belőlem a nevetés. Zsolti unottan ácsorgott Máday mellett. Mikulásruhában és gagyi, vattából készült szakállban.

– Egy szót se – nézett ránk a Miki.

– Oké – mondtam, továbbra is nevetve. Máday elégedetten mért végig minket, aztán a kezünkbe nyomott egy-egy zsákot. Télapó-csokikkal volt tele.

Csengetésig a beérkező diákokat üdvözlöttük (Ricsiék komolyan nem hagyták abba a röhögést, ráadásul Dave velünk avatta fel az új telóját, percekben belül fent voltunk a neten), és Máday közölte, hogy órák alatt a termeket kell járnunk. Na, ekkor Zsolti egészen megbarátkozott a helyzettel. A lógás érdekében még „ho-ho-hóó”-zott is.

A kilencedikesekkel kezdtünk, akik hálásan néztek ránk, ahogyan a teremben körbejárva kiosztottuk a csokit. Éppen dogát írtak Farkas tanárnőnél.

– Tessék – tettem le Flóra elé egy Mikulás-csokit, és belelestem a dogájába. Gyorsan lesúgtam a hármast választ, egészen addig amíg Farkas krákogni nem kezdett.

– Nem segít a krampusz, ugye? – kérdezte.

– Dehogy – húztam ki magam, és Flórával összemoszolyogva gyorsan kimentem a táblához.

– Köszönjétek el a Mikulástól és a kíséretétől, aztán folytassátok a dolgozatot – nézett a tanárnő az osztályra.

– Szervusztok, gyerekek – integetett Zsolti röhögve.

– Csókolom – kiáltotta Bálint. Mindenki dőlt a röhögéstől.

– Sziasztok – intettem, aztán összetalálkozott a tekintetem Bálintéval. – És ne feledjétek, a légköri front azt jelenti...

– Renáta! – förmedt rám Farkas, de hiába, elhadartam a választ. Tizenkét toll sercegett eszemem tempóban.

– Bocsánat, meteorológiai befolyásoltság – húztam be a nyakam, és kiosztunk a teremből.

A folyosón Zsoltival szakadtunk a röhögéstől, Kinga azonban nem akart lemaradni az órákról, úgyhogy bement a következő terembe. A másik kilencedikes osztály lapos volt, ott gyorsan végeztünk is, ráadásul Vladárral volt órájuk, úgyhogy nem szerettem volna sok időt eltölteni.

– Na. Ha befejeztétek a bohóckodást, akkor talán... – csapta össze a tenyerét Vladár.

– Már megyünk is – bólogattam.

– Nem meglepő, Rentai, hogy szabadulni akarsz az órámról.

– Nem, dehogyan – mentegőztem –, csak a tempera illata. Régi emlékek – legyintettem. Zsolti válla rázkódott a nevetéstől, és Kinga is elmosolyodott kissé.

– Szörnyen humoros – nézett rám Vladár. Ideje volt lelépni, úgyhogy kiszórtam a csokit, és kimenekültem a teremből.

Szünetben a többiekkel együtt az udvaron lógtunk, Bálint folyamatosan azon vihogott, hogy mennyire jó volt, ahogy segítettem, én meg mosolyogva hallgattam. Cortez némán ült mellettem, a pulcsiját az arcába húzta, és zenét hallgatott. Arcüreggyulladás. Az fáj. Elhúztam a számat, és megráztam a fejem. Tökmindegy, hogy rosszban vagyunk.

– Tessék – tekertem le a nyakamról a sálam, és felé nyújtottam. Kérdően nézett rám, úgyhogy zavartan legyintettem. – Csak az arcod miatt – tettem rá a karjára.

– Kösz – bólintott, és hihetetlen, de nem dobta vissza. Nem tépte szét. Nem gyújtotta fel. Az arca elé tette, és ennyi. Úristen. Haladunk. Még százhetven év, és teljesen megbocsát!

– Beülhetek a Téalapó ölébe? – kérdezte Móni vigyorogva Zsoltitól, ahogy odalépett hozzánk.

– Vert már pofán krampusz? – kérdezett vissza Kinga reflexből. Zsolti elröhögte magát, Móni pedig kínosan mosolyogva megvonta a vállát. Na, ez is egy jó szünet volt.

Második órán a tizedikeseknél jártunk, ott semmi extra nem történt, csak Karcsit ismertem, és mivel Gondosnál volt órájuk, hamar le is léptünk. A maradék időben Zsolti lógást javasolt, Kinga viszont vissza akart sietni órára, így nekem kellett döntenem. Nyelvtan Kardossal. Normál esetben rohannék vissza Kardos órájára, de mivel ez az első találkozás a színház után...

– Nézzük meg a büfét – tanácsoltam. És jól tettem. Csengetéskor Virágék fájdalmas arccal jöttek le az udvarra. Kardos egész órán feleltetett, öten kaptak egyest. Juj.

Harmadik órán mentünk a két tizenegyedikbe. Az a-sokkal kezdtünk. Az infóteremben volt órájuk, és ahogy beléptünk, rémülten vettük észre, hogy minden számítógépen a feladat volt megnyitva. Semmi net, semmi Facebook vagy YouTube. Stréber egy társaság. A négy a-s lány viháncolva köszönte meg a csokit, a fiúk pedig megkértek minket, hogy siessünk, mert megy az idejük az órából. Zsolti leesett állal nézte őket, aztán, amikor becsuktuk magunk mögött az ajtót, közölte, hogy „ezek gyíkok”. Mehettünk a mieinkhez. Gazdaggal volt éppen matek, bár a folyosóra kiszűrődő láрма alapján ez semmit nem jelentett. Amikor bementünk, éppen Virág állt a táblánál, és értetlenül meredt a képletre.

– Itt a Mikulás! – közölte Zsolti. Dave megdobta egy tollal. – Na, így nem kapsz ajándékot – csóválta a fejét, aztán Robi letépte a szakállát.

Eközben én lesúgtam Virágnak az eredményt, úgyhogy sebesen firkálta a táblára.

– Nem érünk rá egész nap – szólt közbe Gazdag.

– Már megyünk is – léptem el Virág mellől. Egész jó kis felelete lett. ☺ Na, mindegy.

Kitettem az asztalokra egy-egy csoki Mikulást, aztán, amikor Andris leharapta a fejét és felém köpte, gondoltam, ideje távozni

– Bernáth, ne gusztustalankodj! – förmedt rá Gazdag. Andris egy csokis mosollyal reagált. Ezek állatok!

– A japán gyerekekhez is jön a Téalapó – vigyorgott Zsolti Macura, aki annyira röhögött, hogy leesett a székről. Így, kívülállóként nézve, valóban ilyen egy matekóránk? Te jó ég!

A mai nap konklúziója, hogy elképesztően kúl az osztályunk. Végigjártunk az összes évfolyamot, benéztünk az órákra, és rá kellett jönnöm, hogy hihetetlenül jó fejek a srácok. A kilencedikesek még kicsik (bár mi akkor is tomboltunk), a végzősök már a jövőre koncentrálnak. A tizedikesek laposak, az a-sok pedig felháborítóan unalmasak. Viszont a 11/b! Hát, mi betöltjük a sulit, ez biztos.

Utolsó óra után rohantam olvasókörré, amikor az aulában Cortez megállított.

– Kösz – nyomta a kezembe a sálam, amit egész nap az arca előtt tartott.

– Nincs mit – bólintottam, a kezem közt tekergetve a kötött anyagot. Cortez szemébe nézve annyi mindent akartam mondani. De nem tettem. Azért, mert egész egyszerűen megfordult, és ott hagyott.

Töprengve léptem be a könyvtárba, és hatalmasat sóhajtván felültem a padra.

– Orosz irodalom – mondta Kardos, fellapozva Dosztojevszkijt. Flóra és Karcsi pislogva figyelték, én pedig a nyakam köré tekertem a sálam. Aztán megcsapott egy illat, Cortez illata, amit beszívott az anyag. Az arcom elé húztam, és lehunytam a szemem. Na, ez fájt.

Virágot Ricsivel együtt bevártam a sulis előtt, és a dombon felfelé sétálva azzal fárasztottam őket, hogy Cortez-illatú a sálam. Valamiért nem akarták megszagolni (nem értem, miért), viszont végighallgatták a szenvedésem, ami kedves tőlük.

Hazaérve megcsináltam a házikat, bepótoltam a mai lemaradást, tanultam egy sort, aztán segítettem anyunak vacsit csinálni. Kettesben ettünk, majd átültünk a laptop elé, és beszélgettünk skype-on apuval. Mielőtt elköszönt, megkérdezte, miért vagyok otthon sálban.

– Amióta hazajött, rajta van – vonogatta anyu a vállát.

Én csak mosolyogtam, a szüleim pedig betudták egy újabb múltó szeszélynek. Nem, ez nem az.

*Elfújta a szél: 5/5** – klassz könyv, de valahogy úgy érzem, sose olvasom ki. Talán mert egymillió oldal.

Mikulás: 5/5 – vicces volt.

Sulirádió: 5/2 – karácsonyi dalok. Már most kezdem unni.

Osztálylátogatások: 5/4 – tanulságos kirándulást tettünk a többi évfolyamnál.

Mail: 5/3 – Arnold írt, mindjárt válaszolok neki.

Meg Gomba is, hogy miért nem vettem fel neki a telefont. Ööö, igen. Hívott, csak... nem volt kedvem. Mindegy.

iPhone: 5/3 – most már meg fogok nézni egyet, hogy Dave mitől van így oda.

Sál: 5/5 – vajon megfulladok reggelre, ha benne alszom? Na jó, inkább nem próbálom ki.

Csak a párnámra teszem. Igen, ez így jó lesz.

December 9., csütörtök

Tegnap este, miközben Virággal webkameráztam, esni kezdett a hó. Na, ez ma reggelig sem változott meg, úgyhogy amikor kinéztem az ablakon, rájöttem, hogy szinte betemetett minket. A pizsimre felkaptam a kabátom, a fejembe húztam egy sapit, és kirohantam a házból, mert anyu egyedül bajlódott a hólapátolással.

Amikor suliba indultam, még mindig nagy, sűrű pelyhekben esett a hó. A Szent Johannához érve láttam, hogy ennek egyébként mindenki örül.

A többiek valami tegnap esti sorozatról beszélgettek (persze, hogy fogalmam sem volt róla), én meg csendben rugdostam egy hókupacot a bundás csizmámmal.

– Jó reggelt – érkezett meg Kinga és Zsolti. Abból, hogy ketten jöttek, gyanítottuk, hogy kibékültek. Tegnap kissé összekaptak infón, mert Kinga belépett Zsolti Facebook-oldalára (?), és elkezdte kitörölgetni a neki nem szimpatikus lányokat. Erre Zsolti begözölt, mondván, hogy Kinga elnyomja őt. Fogalmam sincs, hogyan folytatódott a sztori kicsengetés után, de a lényeg, hogy mára megoldódott. – Irodalombeadandók? – kérdezett körbe.

– Megvan – mondtam teljesen feleslegesen, mert rólam mindenki tudja, hogy megcsináltam. A többiek motyogtak valami „letöltöttem” félét. A plagizálásmániás Kardosnál ez remek pont, örülni fog.

– Cortez? – vonta össze a szemöldökét Kinga.

– Nincs – felelte egyszerűen. Jaj, ne.

– Gratulálok, megint ki fogod borítani Kardost, amiért velünk lesz ideges – förmedt rá Kinga.

– Én szívesen megírom, harmadik órára megvagyok veled, ha gondolod – ajánlottam fel halkán.

– Nem kell – nézett rám Cortez.

– Csak megírom, beadod. Ennyi – erősködtem, mert kezdett felidegesíteni, hogy azért, mert utál, megint kihúzza a gyufát Kardosnál. Cortez belefúrta a tekintetét az enyéembe, végül megszólalt.

– Megoldható, hogy abbahagyod? Megbeszéltünk valamit. Örülnék, ha ahhoz tartanád magad.

Kínosan elmosolyodtam, és hitetlenül megráztam a fejem. Annyira megalázó volt, hogy majdnem elsírtam magam.

– Oké – bólintottam, lenyelve a könnyeim. – Most jött el az a pillanat, hogy – néztem mélyen a szemébe – te menj a francba.

Ez már halloween óta megfogalmazódott bennem, most azonban nem bírtam tovább, kimondtam. És jólesett.

Dave riadtan nézett minket, Macu lesütötte a szemét. Ricsi motyogva szitkozódott, Virág szomorúan pislogott. Zsolti beleharapott egy hógolyóba (?), Bálint tovább dobálta Gondos kocsiját, Kinga pedig idegesen bámulta Cortezt. Aki csak mosolyogva állta a pillantásom. Szó nélkül megfordultam, és bementem az épületbe.

Benyitottam a mosdóba, és lerogytam a földre. Alig két perc múlva Kinga és Virág léptek be. Az utóbbi lekuporodott mellém, és bánatosan bámult maga elé, Kinga azonban a csapok előtt járkált, és tombolt. Cortezt szidta, természetesen.

– Kinga – néztem fel rá. Nem sírtam. Nem voltam csalódott. Még szomorú sem. Csak ürességet éreztem. – Nyugodj meg.

– De hogy lehet ekkora bunkó? Komolyan, az eszem megáll! Te meg, mint valami kutya, körbeugrálod, és várod, hogy dobjon valamit, aminek örülhetsz!

– Nem – ellenkeztem felszegett állal. – Befejeztem veled.

– Mi? – döbönt le Virág.

– Én ennél többet már nem tudok tenni. Bocsánatot kértem. Vártam, hogy megbékéljen. Óvatosan közelítettem, hátha előbb-utóbb normalizálódik a helyzetünk. Kicsit késve, de ma megértettem. Ő nem akarja. És most már én sem – vontam meg a vállam.

– Na végre! – tapsolt egyet Kinga.

– De hát... – nézett Virág kétségbeesetten.

– Ne aggódj – simítottam meg a karját. – Jól leszek.

Hogy belül mit éreztem, az mellékes. Az agyam győzött, és mikor beléptem a terembe, nem néztem Cortezre. Csak leültem a helyemre, fellapoztam a könyvem, és olvasni kezdtem. Vladár becsukta maga mögött az ajtót, és a többiek kérését (menjünk ki az udvarra hógolyózni) figyelmen kívül hagyva belekezdett az órába.

– A mai órán szituációs játékot fogunk bemutatni.

– Ne máár – óbégatta Macu.

– Matsuda, gyere a táblához, és válassz magadnak egy partnert.

Dave és Macu kimentek, és bemutatták a jóakaratot.

– Nagyon szép volt. Ötös. Virág, gyere. Szeretet.

Természetesen Ricsit vitte magával, én pedig mosolyogva figyeltem őket. Ők is ötöst kaptak.

– Kinga. Rivalizálás.

– Renáta, gyere ki – csettintett felém Kinga. Jaj, ne. Feltápáskodtam és kimentem a táblához. Unottan ácsorogtam, amíg Kinga színjátszósként előadta magát. A teljes időnkét végigbeszélte.

– Kinga, jeles – ülj a helyedre.

– És én? – csodálkoztam.

– Rentai, mivel csak álltál ott, maradj, hátha a következő produkciódát értékelni is tudom.

– Rendben – bólintottam.

– Cortez. Harag.

Lesütöttem a szemem, és a csizmámat bámulva vártam, hogy kijöjjön mellém a táblához.

– Kezdhettek – bólintott Vladár, mi pedig egymásra néztünk. – Na, erről beszéltem. Üljetek le, jeles – mondta elégedetten. – Gábor. Kétely. Gyerünk, gyerünk, válassz partnert!

Sok mindent elmond, hogy elég volt Cortezzel egymásra néznünk, és kaptam egy ötöst Vladártól. Na, no comment. De tényleg. Szünetben Virág és Ricsi megkérdezték, hogy lemegyek-e az udvarra, de csak megráztam a fejem.

– Inkább maradok. Olvasok – magyarázkodtam.

– Kérsz valamit a büféből? – kérdezte Virág kedvesen.

– Forrócsokit – mosolyodtam el halványan.

– Oki, akkor mi megyünk.

– Jó. Várj – szóltam utána. – Otthon maradt a zenelejátszóm, adnátok egyet? Most nem bírom a karácsonyi zenét – utaltam a sulirádióból üvöltő *All I Want for Christmas is You* punk változatára.

– Melyikünkét kéred? – mosolyodott el Virág. Hm. Ricsi kütyüje tele Kornnal, Faith No More-ral és Rage Against the Machine-nal. Vagy Virág fura alter zenéi, plusz Adam Lambert. Na jó, mégis inkább az övét választottam.

A többiek kimentek a teremből, csak a szokásos társaság maradt fent, Gábor, Jacques, Andris és Robi. Meg hát én. Pár percig olvastam, de nem kötött le a könyv, úgyhogy felálltam és kinéztem az ablakon. Az udvaron a diákok a hóban tomboltak, a kilencedikesek angyalkát csináltak, a végzősök havat rugdostak egymásra. A pad körül ácsorgó társaság hangosan röhögött, Móni Cortez mellett ült (az én helyemen), a többiek meg hülyültek. Virág zenelejátszóját hallgatva (tele volt Vad Fruttik-, Quimby- és Heaven Street Seven-dalokkal) rezzenéstelen arccal néztem le, és azt hiszem, még soha nem voltam ennyire elkeseredve. Visszaintettem Virágnak, aki észrevette, hogy az ablakban állok, aztán felültem a padomra. A havazást nézve megnyomtam a gombot, hogy játssza le újra a dalt. Gyorsan megnéztem a címét (*Ez a szerelem* – HS7), és memorizáltam, hogy otthon mindenképp hallgassam meg.

Duplairodalom után egy kemény töri következett Barkával, végül utolsó két órán Durand megszánt minket, és gyorsan leadta az anyagot, aztán elengedett. Tekintve, hogy franciából mindenki négyes-ötös, és hihetetlen tempót diktálva tanulunk, ez igazán ránk fért. A sulis előtt a nyakam köré tekertem a sálam, elköszöntem a többiektől.

– Ren, gyere velünk moziba – szólt utánam Ricsi.

– Havat kell lapátolnom – feleltem, a folyamatosan szálló hópelyheket bámulva.

– Majd mozi után segítünk. Gyeree – kérlelt Virág is.

– Ki megy? – fontam össze a karom.

– Emó, Zsolti, Cortez... – sorolta Ricsi. Meg sem várva, hogy végezzen, megráztam a fejem.

– Sziasztok – fordítottam hátat, és elindultam haza.

Éppen egy hókupacot hajítottam félre a járdán, amikor Kinga megállt előttem.

– Hát te? – toltam feljebb a sapkám, hogy jobban lássam.

– Mit szerencsétlenkedsz itt? – kérdezte a fél szemöldökét felvonva.

– Lapátolok.

– Nézni is rossz. Add ide, és hozz magadnak egy másikat! – parancsolt rám, és kikapta a kezemből a szerszámot.

Szót fogadtam, és mikor visszaértem, ketten kotortuk el a havat a járdáról.

– Hogyhogy nem mentél Zsoltival moziba? – kérdeztem furán, gondolván, már megint szakítottak.

– Renáta, attól, hogy van barátom, még nem körülötte forog a világ. Megvan a saját életem.

– Hogy lapátolsz velem? – nevettem fel.

– Nem. Szórólapot készítünk – közölte. Jó tudni.

– Miről?

– A jövő heti gyűjtésről.

– Oké – bólintottam.

Mikor végeztünk, bementünk a házba, és csináltam teát. A forró bögrékkel ültünk le a laptopom elé, és miközben Kinga ismertette a tervét (meleg ruhákat gyűjteni a hajléktalanoknak), én sebesen gépeltem. Merthogy diktált. ☺

Cortez: 5/1 – ☹☹☹

Peti: 5/5 – holnap jön elé.

Hóesés: 5/2 – elállhatna már, mindjárt mehetek megint lapátolni.

HS7: 5/5* – „Rég várok rád, tudom jól, hogy a semmire várok”

Elfújta a szél: 5/5 – határozottan haladok veled. Wow.

Nyelvsuli: 5/? – Cortez akkor nem ment délután?

Vajon miért? Nem! Nem érdekel. Akkor sem!

December 10., péntek

Nem hiszem el, hogy Cortezzel egymásnak kell ajándékot vennünk a sulikarácsonyra! Ez egyszerűen nem igaz! Az egész nap olyan jól telt, nem szóltunk egy szót sem, kerülgettük egymást, és megosztottuk a társaságot. Virág és Kinga velem volt szünetekben, ahogy Jacques és Karcsi is. Dave, Ricsi, Macu és Zsolti pedig Cortez táborát erősítették. Ebédszünetben aztán cserélődtek kicsit, Virág lement Ricsihez az udvarra, Zsolti pedig velem maradt (és persze Kingával), úgyhogy én ezzel a helyzettel megbékéltem, sőt, konfliktusmentes volt. Aztán jött az ofőóra.

– Kinga – csukta be maga mögött Haller az ajtót. – Remek a kezdeményezés, hogy meleg ruhákat gyűjtesz, láttam a szórólapot.

– Köszönöm. Mínuszok repkednek odakint, emberek éjjel az utcán vannak, kötelességemnek érzem, hogy a jövő hetet arra szánjam, hogy elit gimnazistáktól gyűjtök be ruhákat, így segítve a bajbajutottakon – felelte.

– Igazán példás viselkedés. Szeretném, ha mindenki részt venne a gyűjtésben – szólt az osztályhoz, a többiek pedig halkán hümmögtek, láthatóan annyira nem érdekelte őket a dolog

– A következő... – lapozott Haller a tanári zsebkönyvében. – Tudtok valamit arról, hogy ki tett hógolyót a tanári asztalfiókjába?

– Neeem – kiáltották többen is.

– Sejtettem. Megjegyzem, hogy ez nem vicces, a napló félig elázott.

– Melyik betűnél? – kérdezte Andris türelmetlenül.

– Peched van, Reni adatai maszatolódtak el.

– Sejtettem – sóhajtottam. Na, ki a lúzer?

Haller kért egy kis csendet (a többiek engem dobáltak mindenféle tollal meg alufólia labdával), és izgatottan pillantott ránk

– A karácsonyi húzás...

– Igeeen! – üvöltötte Zsolti.

– Nyugalom, még nem fejeztem be – intette le Haller. – Úgy döntöttem, hogy idén, figyelembe véve, hogy a titkos húzásnak semmi értelme nem lenne, alkossatok párokat, és ajándékozzátok meg egymást.

Az osztály teljesen felbolydult, és nem egész negyven másodperc múlva megvoltak a párok: Gábor-Jacques, Kinga-Zsolti, Virág-Ricsi, Andris-Robi, Dave-Macu.

– Rendben, felírom – firkált sebesen Haller a noteszébe.

– Ez csak tíz név – pillantott fel. – Ki maradt ki?

– Én – húztam el a számát, és feszengve feltartottam a kezem

– És Cortez – bólintott Haller.

– Cserélni szeretnék – mondtam halkán.

– Oké, akkor én cserélek Cortezzel – vágta rá azonnal Virág

– Hagyd, majd én – szólalt meg élesen Kinga.

– Asszony, ne cseréljél már el! – röhögött fel Zsolti, és szórt egy kis müzlit a joghurtjába. Ööö. Na mindegy, evett.

– Ne hívj így! – kiáltott rá Kinga.

– Oké, mindegy. Maradjon – tettem fel a kezem, mert kezdett elszabadulni a pokol. Majd csak kitalálok valamit.

Kínosan hátrafordultam. Cortez teljes hangerővel hallgatta a zenelejátszóját, és azt hiszem, lemaradt az egészről. Felnézett a kütyüje nyomkodásából, és afféle „mi van?” pillantással meredt rám.

– Majd mondd el neki, hogy egymást ajándékozzuk meg – mondtam Ricsinek.

– Mondd meg neki te. Ott ül – értetlenkedett.

– Én nem – vonogattam a vállam.

– Ez kész – dőlt hátra hintázva a székén Ricsi. A következő pillanatban a vizes székláb (behordtuk a havat) kicsúszott alóla, és óriásit borult. Virág sikoltva felpattant, hogy felsegítse, a többiek pedig dőltek a röhögéstől.

– Asszem', betört a fejem – dörzsölte meg a homlokát az ujjával Ricsi, hogy ellenőrizze, vérzik-e.
 – Gyerekek – rázta a fejét az ofő. – Óra van.
 – Vigyázz – lépett Kinga Ricsihez egy kenőkéssel.
 – Mi a... ? – hőkölt hátra Ricsi rémulten.
 – Nyugodj már meg, szerinted, ha bántani akarnálak, ezzel tenném? – fújtatott Kinga az életlen késre pillantva. Aztán erősen rányomta Ricsi fejére, megelőzve a púpot.
 Hogy miért volt kenőkés nála? Természetesen Zsoltitól. Akinek a táskája egészen sok mindent rejt. Csengetéskor kisebb csürheként vonultunk le a lépcsőn, hangosan, jókedvűen, a hétvégének örülve. Peti halálfejes sapkában várakozott, és kockás, belebújós dzsekije zsebébe rejtette a kezét.
 – Mi újság? – kérdezte mosolyogva.
 – Minden oké. Mehetünk – gomboltam össze a kabátomat.
 – Add ide a táskád – ajánlotta fel kedvesen, és elvette tőlem.
 Amikor megnyúlt a keze a súlya alatt, kérdőn nézett felém. – Mi van ebben?
 – *Elfújta a szél* – vonogattam a vállam. Peti felnevetett, aztán a buszmegállóhoz sétáltunk.
 A többiek Zsoltiékhoz mentek, azonban Cortez elköszönt tőlük, és a másik irányba indult. Az út túloldalán lévő buszmegállóban állt meg. Elég kellemetlen volt, úgyhogy hátat fordítottam neki.
 – Még mindig semmi? – kérdezte Peti a vállam felett átnézve. Meséltem neki a dologról, úgyhogy abszolút beavatottnak számított.
 – Semmi – feleltem egyszerűen.
 – Kár – rázta meg a fejét.
 – Nekem mondd? – nevettem fel kínosan. – Kinek veszünk ajándékot? – érdeklődtem.
 – Egy lánynak, a szülinapjára – mondta sejtelmesen.
 – Értem. Mit lehet tudni róla? – kérdeztem. Peti elővette a telefonját, és megmutatta a háttérképet. Egy emós lány bámult rám a képről, annyi fekete szemfestéssel, hogy úgy nézett ki, mint egy panda. Haja a fél szemébe volt fésülve, és igazán boldogtalannak tűnt.
 – Ööö. Helyes lány – tűnődtem. Peti felnevetett, és megkérdezte, én mit vennék neki.
 Kapásból rávágtam, hogy Lakatos István *Lencsilány* című képregényét, amit egyébként jó ötletnek tartott. Megérkezett a busz, és felszálltunk. Hátranyomultunk, bevágtam magam az ablak melletti ülésre, Peti pedig mellém. Becsukódtak az ajtók, és már indultunk is. Minden erőmre szükségem volt, hogy ne nézzek át az út túloldalán lévő buszmegállóra. Óriási piros pont érte. A délután további részét a könyvesboltban töltöttük, kinéztem magamnak pár karácsonyi ajándékot (célzás anyuékna), aztán, amikor végeztünk, átültünk egy kávézóba, és csak úgy beszélgettünk. Anyu hétkor vett fel a pláza előtt. Az ablakot lehúzva köszönt Petinek, és megkérdezte, hogy hazavigyük-e.
 – Nem, köszönöm. Szülinapi bulira megyek – csapott a szatyrára, én pedig mosolyogva biccentettem.
 – Sok sikert. Üzenj, hogy örült-e neki.
 – Oké.
 Becsaptam az ajtót, és elindultunk hazafelé.

Cortez karácsonyi ajándéka: 5/1 – majd megkérem Ricsit, hogy vegyen valamit a nevemben. ☹

Peti: 5/5 – késő este küldött egy sms-t, hogy az emós lány odavolt az ajándékért. Hurrá! ☺

Duplaangol: 5/2 – párbeszédet fordítottunk.

Végig szótárastam, nem értettem semmit. ☹

A hétvége: 5/4 – zsúfoltnak ígérkezik. Ruhaszanálás Kingának, és a ház díszítése anyuval.

Apu: 5/5* – beszélünk skype-on. Már azért eléggé hiányzik!

Gomba: 5/2 – hívott, és már nem volt szívem megint lerázni, úgyhogy felvettem. Hiányolt Zsoltiéknál, ezért megígértem neki, hogy jövő héten találkozunk. Ugye értette, hogy barátok vagyunk? Na, mindegy.

December 13., hétfő

A hétvége jól telt, szombaton egész nap pakoltam, összeszedtünk két zsák ruhát, plusz találtunk anyuval a garázsban régi ágyneműket, aminek szörnyen örültem, mert az ilyen hidegben életmentő is lehet. Aztán vasárnap díszítettünk (Wham-mérgezést kaptam, decemberben családunk negyedik tagja George Michael), este pedig végre megérkezett apu. Hurrá! És elkezdődött az idei év utolsó hete!

Reggel anyu elvitt a suliba, mert egyedül nem bírtam volna el a zsákokat.

– Segítenétek? – kérdeztem a lépcső előtt álló fiúkat. Ricsi és Cortez azonnal odajöttek, Dave azonban csak a telefonját nyomkodta, úgyhogy én cipeltem a takarókat. Anyu kettőt dudálva elhajtott, mi pedig bementünk a suliba.

– A gondnokhoz kell vinni – gyürködtem a kezemben lévő paplanokat, hogy kilássak mögüle.

Letettük a kis helyiségben az adományokat.

– Köszí a segítséget – néztem Ricsire. – Mondd meg neki is biccentettem Cortez felé, aki egész egyszerűen kiröhögött.

– Ren, úgy viselkedsz, mint egy ötéves – veregette meg Ricsi a vállam.

Hát, ezt megkaptam.

Kinga igazán belelkesedett a gyűjtéstől, egész álló nap vele jártam a többi termet, és ruhákat kunyiztunk. Próbáltam neki megmagyarázni, hogy nem kérheti el a diákoktól az (éppen hordott) ruhákat, de elég nehezen értette meg. Végül már attól féltem, hogy zaklatás miatt beperelnek minket. ☺

A tanórák amúgy jól teltek, ismételtünk, meg haladtunk kicsit az anyaggal, de így, téli szünet előtt egy héttel (jövő hétfőn osztálykarácsony) kicsit nehezen bírtak velünk a tanárok. Olvasóköri után Virággal és Ricsivel sétáltam haza, aztán megcsináltam a leckéket, beszéltem pár percet Arnolddal skype-on, végül megnéztem anyut a konyhában, mert bejglit sütött, és ezt nem hagyhattam ki! ☺

Karcsi és Jacques: 5/1 – mindkettő nekem magyarázza, hogy Flóra mennyire szép, okos, kedves stb. Ez mind szuper, de egyik sem mer vele beszélni. Azt hiszem, a karácsonyi bulira megint nekem kell meghívnom.

Vörös riasztás: 5/1 – anyu óriási szélvihart mond holnapra, hófúvásokkal és faggal. Jaj.

Matek: 5/2 – Dave felelt, mert telefonált az órán. Egyest kapott. ☹

Bejgli: 5/1 – apuval késő este, amikor összefutottunk a konyhában, jobban szemügyre vettük.

Bökdöstük, meg villával szurkáltuk, és megállapítottuk, hogy nem él. Ez jó hír. ☺

Tv: 5/5 – kezdődik egy John Lennon-riportfilm az ismeretterjesztőn. Megyek nézni.

December 14., kedd

Az egész a szél miatt volt. Reggel apu elvitt suliba, mert az orkánerejű lökések szerintem felkaptak volna. Erősen ellenállva a viharoknak mentem be a suliba. Nem csoda, hogy a lépcső előtt nem állt senki. Vagy okosak voltak és bementek, vagy ott álltak, de már elfújta őket a szél. Az aulába lépve leporoltam magamról a havat, és dideregve mentem fel a lépcsőn.

– Azta, tiszta horror idő van! – mondta Virág, ahogy beléptem a terembe.

– Igen – bólintottam. Az osztályban fel volt kapcsolva a lámpa, az ablakon kinézve láttam, hogy odakint a szokottnál is sötétebb van, és a szél folyamatosan fújja a porhavat.

Mindenki a teremben volt, és az időjárásról szörnyülködtek (Gábor és Jacques a tévét nézték, az egyik csatornán anyut is mutatták), én meg előszedtem a táskámból a sütit.

– Bejglit? – kérdeztem körbe. Ricsi, Macu, Andris és Robi azonnal odapattantak és vettek egy-egy szeletet. – Házi – tettem hozzá. Hárman azonnal visszatették (haha, nagyon vicces), Macu azonban mit sem sejtve harapott bele.

– Úristen – kerekedett el a szeme, és kiköpte egy zsepibe, aztán zavartan magyarázkodni kezdett, hogy „egyébként finom, de most pont nem éhes”.

– Semmi gond – mosolyogtam rá.

Igen, anyu és a sütés... Na, mindegy. Azért kint hagytam az asztalomon, hátha valaki mégis kérne belőle, aztán fellapoztam a könyvem.

– Csukjátok be, megfagyok! – néztem fel Andrisra és Robira, akik kitámasztották az ablakot. A szél fellapozott pár füzetet, és a padomra (meg rám) fújt egy adag havat.

– Mindjárt – legyintett Andris, és visszament a helyére. Megdörzsöltem a karom, és lapoztam egyet a könyvemben, amikor... Amikor több dolog is történt egyszerre. A terem ajtaja örült csattanással becsapódott, mire összerezzenve felkaptam a fejem, Kinga pedig üvöltöni kezdett, hogy azonnal csukják be az ablakot. A következő pillanatban valaki megragadta a karom, durván és nagyon erősen felrántott a helyemről, és félrelökött, miközben a padom feletti ablak teljes erőből becsapódott, és robbanásszerűen tört ki az üveg. Az egész a padomra hullott, mindent beborított a millió szilánk. Elképedve néztem Cortezre, aki felrántott és ellökött onnan. Ha ott maradok, most valamennyi szilánk belőlem állna ki. Az egész osztály lefagyott, némán pislogtak, fel sem fogták, hogy mi történt. A csupasz ablakon beáramlott a hideg, és a szél süvítve belekapott a hajakba.

– Basszus – hagyta abba a hintázást Ricsi, ő reagált elsőként. – Ren, jól vagy?

– Aha – suttogtam remegve. Az adrenalin későn öntött el, akkor kezdtem el pánikolni, amikor már túl voltunk mindenben

– Úristen – fogta a fejét Virág.

Mindenki csendben meredt a helyemre. Az első épkézláb gondolatom (már ha ez annak számít), az volt, hogy az *Elfújta a szél* sértetlenül hever a szilánkok alatt. Komolyan, masszív könyv.

– Köszönöm – néztem Cortezre elképedve.

Cortez nem válaszolt, csak idegesen Andrisra és Robira fordult. Iszonyúan leoltotta őket, én még soha, de soha nem hallottam így kiabálni, miközben a két rocker bűnbánó arccal meredt maga elé. Látszott rajtuk, hogy ez most őket is letaglózta.

– Meg akarja nézni valaki? – emelte fel félszegen Dave a telefonját. Nem hiszem el, hogy felvette! Persze mindenki odapattant, és a mobil köré állva visszanézték a felvételt onnantól kezdve, hogy becsapódott az ajtó.

– Mi történt? – lépett be Máday az ajtón, és azonnal olyan huzat lett, hogy szinte kivitte a szél.

– Betört az üveg – felelte Kinga tárgyilagosan.

– Ki volt az? – üvöltötte el magát vörös fejjel az ig. helyettes.

– A szél – feleltük egyszerre páran.

– Miért volt nyitva az ablak? – húzta össze a szemöldökét.

– Szellőztettünk – hebegte Virág.

– Gyerünk, el az ablaktól. Gyorsan. Te, is fiam! – csettintett Jacques-nak, akinek nem kellett kétszer mondani, azonnal átrohant a terem másik végébe.

– Most mi lesz? Hazamehetünk? – csillant fel Macu szeme.

– Természetesen nem – vágta rá Máday, akinek folyamatosan kattogott az agya. Szeretett volna megszidni minket, amiért kitört az ablak, de ez most tényleg az a helyzet volt, amiről nem tehetünk.

– De így nem tanulhatunk. Hideg van – erősködött Dave is.

– Ne aggódjatok. Találunk megoldást a problémára. Pakoljatok össze! – fordult körbe a huzatos osztályban.

Negyedóra múlva a tesiterem lelátóján ülve hallgattuk Monsieur Durand halk motyogását, miközben a tizenkettedikesek kosaraztak. Na, hát ez volt a megoldás.

– Passzold már le, te szerencsétlen – kiáltotta Ricsi a tesiórát figyelve.

A végzősök röhögve felnéztek ránk, Durand pedig megkérte Ricsit, hogy koncentráljon a mi óránkra.

– Könnyű azt mondani – rázta a fejét Virág, aki ötödszörre mondta nekem, hogy zavarja a labda pattogása, abszolút nem tud figyelni.

Szünetben Haller riadtan besietett a tornaterembe, és miután szemügyre vett minket, hálásan felpillantott.

– Mindenki jól van? – kérdezte, idegesen kapkodva a fejét. Azt sem tudta, kire nézzen.

– Igen. – felelte Kinga. – Bár Renáta majdnem otthagya a fogát – tette hozzá.

– Micsoda? – kerekedett el az ofő szeme.

- Jól vagyok – mondtam nyugodt hangon, és Cortezre pillantottam. Ő csak lazán ült, és az előtte lévő széken támasztotta a lábát. – Viszont a bejglimnek annyi – vontam meg a vállam.
- Annak már annyi volt a szilánkok előtt is – veregetett hátba Ricsi, mire felneveztünk.
- Jó. Nos. A rossz hír az, hogy holnap jön az üveges. Sajnos emiatt a mai és holnapi napon itt lesznek megtartva a tanórák – mondta az ofő.
- És mi a jó hír? – kiáltotta Zsolti.
- Az nincs – felelte Haller. Nem is tudtuk, hogy van humora.

A suliban persze top sztori lett az „üvegbetörős” történet, mondjuk, hozzátartozik, hogy Dave és Macu előszeretettel mesélték (kicsit ki is színezték) egymás után többször is, mindenkinek. Andris és Robi letargikus hangulatba estek, amiért állításuk szerint „majdnem kinyírtak”, és egész nap rockballadákat hallgattak. Ami pedig engem illet, kaptam egy dalt a sulirádiósoktól (*Survivor*; de poénosak!), amúgy pedig fel sem fogtam. Egészen addig, amíg haza nem értem, és anyuémnek el nem meséltem, hogy mi történt. A szüleim konkrétan lefehéredtek, pánikrohamot kaptak és totálisan szétestek. Emiatt persze nem mutattam meg nekik Dave videóját, amit ebédszünetben átküldött a telelómra. Én viszont elalvás előtt megnéztem. Na, én akkor kaptam sokkot. A felvétel elindul, valaki káromkodik, hogy frászt kapott az ajtócsapódástól. Aztán lassan halad a kamera, Ricsi hátulról látszik, hogy hintázik, Gábor még mindig az időjárás-jelentést bámulja. A következő kép, hogy Dave elkapja a telefont, ezért a felvétel nem túl jó minőségű, de tisztán látszik, hogy én ráesem Jacques-ra, az ablak pedig rögtön becsapódik, és örületes csattanással kitörik az üveg. A helyemre. Úristen!

Órák a tesiteremben: 5/4 – vicces, bár kicsit nehéz koncentrálni.

Üvegbetörés: 5/1* – Most komolyan. Ha Cortez nem ránt fel és lök félre, akkor most lenne pár öltésem. ☹

Bálint: 5/4 – tesiórája közben meglógott, és átült hozzánk a lelátóra. Vicces volt, Zsolti és Dave eltakarták, hogy ne bukjon le. ☺

Ruhagyűjtés: 5/4 – Flóra hozott egy adaggal, Kinga viszont megőrült. Azt mondta, bekeményít a hét második felére, és lerángatja a diákokról a kabátot, ha máshogy nem megy.

Szél: 5/1 – megnéztem a híradót. Mindenhol káosz, elszakadt vezetékek, felborult kamionok az úton... ítéletidő van. ☹

December 15., szerda

Tanórák a tornateremben, második nap. Reggel még mindig fúj a szél, de azért a brutális vörös riasztáson már túl voltunk, úgyhogy egyedül mentem suliba. A lépcső előtt a többiek ácsorogtak, és Bálinton röhögtek, aki állítólag mondott valamit Gondosnak (nem írom le, mert nem szép), ami miatt a kémiatanárnő leküldte Mádayhoz. Méltán tagja Ricsiék csoportjának.

- Ruhákat, most! – lépett hozzánk Kinga dühösen.
- Hagyjál már – húzta el a száját Dave.
- Igen? – szaladt fel a szemöldöke. – Nem fázol?
- De, hideg van – bólintott Dave zavartan, mert nem értette a hirtelen váltást.
- Jó. Mióta állsz itt? Két-három perce?
- Van az már öt is – bólintott.
- Akkor gondold ezt el egész nap! Egész éjszaka! Mindennap. Minden éjszaka! Emberek vannak az utcán ebben az időben! – üvöltötte Kinga. Dave idegesen lesütötte a szemét.
- Jó, mit akarsz?
- Ruhákat! Bármilyet, bármennyit! Kérlek! – mondta Kinga, és ez volt az a szó, amit igazán ritkán hallottunk tőle. Ha egyáltalán hallottuk már.

Dave állta a tekintetét, aztán félrevonult telefonálni. Virág és Ricsi egymást átölelve fagyoskodtak, és mivel Zsolti hozott pár pulóvert (régib darabok, igen nagy méretűek), Kinga megengedte, hogy átkarolja. ☺

– Rendben. Szóltam apámnak, úgyhogy a cégénél dolgozók is beszállnak. Annyi ruhát kapsz, hogy nem bírod majd el – mondta Dave. Kinga halványan elmosolyodott, és hálásan bólintott.

– Köszönöm – suttogta. Jé! Kár, hogy csak egy másodperc töredékéig tartott ez a rendkívüli pillanat... – Ti! Ott! Ketten! – váltott vissza Kinga az eredeti stílusára, és Andrishoz meg Robihoz sietett, akik a sarkon bagóztak. A két rocker menekülőre fogta (természetesen nem hoztak adományt), de tüdőkapacitásuk miatt Kinga hamar beérte őket.

– Azt hiszem, megőrült – nézett utánuk Macu. Zsolti röhögve bólintott.

– Ja – fordult ő is Kinga után. – Gyerünk, most! – üvöltötte. Kinga éppen abban a pillanatban ugrott rá Robira és terítette le a hóban.

Furán néztem Zsoltira, aki büszkén üvöltötte az instrukciót: „A fejét üsd, ököllem!”. Miért érzem úgy, hogy ők tökéletesen kiegészítik egymást? Kinga csapzottan ért vissza hozzánk, miután mindkét rockert lenyomta.

– Na – bólintott kipirosodott arccal.

– Jó volt – nyújtotta ki Zsolti a kezét, Kinga pedig ösztönösen belecsapott. Vajon ők ketten miről szoktak beszélgetni?

Az aulában Máday éppen Bálinttal üvöltött, amiért Mikulás-sapkát tett a Jeanne d'Arc-szobor fejére, mi pedig elslisszoltunk mellettük. Sajna észrevett minket.

– Álljon csak meg a társaság! – förmedt ránk. Lefékeztünk (Macu nekem jött), és ártatlanul pislogtunk az ig. helyettes felé – Bencze és Pósa, iskolán kívül szeressétek egymást ennyire – kezdte Ricsiékkel, akik ügyet sem vetve rá, továbbra is fogták egymás kezét. – Matsuda, tedd el a kütyüdet, mielőtt én teszem el! Felmayer, ne mondjam még egyszer, hogy szedd le Gondos tanárnő fényképét a Facebookról! Antai-Kelemen, fejezd be a kólaivást, nézni is rossz! Nagy Zsolt, miért van kanál a kezében? – kiabálta. – A többiek rendben – legyintett Kingára és rám.

Amíg Ricsiék átmentek a tesiterembe, mi, Kingával bevittük a gondnokhoz a ruhákat. Már egészen sok összegyűlt, úgyhogy büszkén néztem a kupacra.

– Nem elég. Ez nem elég! – túrt bele idegesen Kinga a hajába.

– Lesz még. Ne aggódj – próbáltam nyugtatni.

– Gyere velem! – ragadta meg a karom.

Nem gondoltam volna, de Kingának sikerült berontania a stúdióba, ahol lekevertette az *Igazából szerelem* zenéjét, és idegesen beleüvöltött a rádióba. A két stúdiós kérdően nézett rám, mire csak legyintettem.

– Túlpörgött – magyarázkodtam.

Amíg Kinga dühöngött, én átnéztem a CD-ket, meg csináltam pár fényképet a két végzősről. Kellestem a hasznossal alapon.

A tesiteremben leültem Virág mellé, aki egészen jól berendezkedett. Felhúzta törökülésbe a lábát (hőemberes gumicsizmát viselt), maga mellé pakolta a büfében vásárolt ételeket és forrócsokit, a másik oldalára tette a táskáját, és az ölébe vett rajztömbjébe készített manga karaktereket. Ez így rendben volt, csak éppen órára készültünk. A tizedikesek közben megérkeztek tornaórára. Karcsi szomorúan ácsorgott a tornasor végén, mire intettem neki. Teljesen felvidult, amikor meglátott, és boldogan integetett vissza. Szerettünk volna Durandra figyelni, de a tornaóra sokkal érdekesebbnek bizonyult. Kötélmászás volt a feladat, úgyhogy Dave-nél lehetett fogadni, hogy ki ér fel elsőre. Kinga nyert. A diákok leérkeztek a földre, és kérdően néztek fel az utolsó kötélre. Karcsi ugyan felmászott, de nem mert lejönni.

– Na, ez jó lesz – vihogott Zsolti.

– Szegény – sziszegtem, és belenyúltam a gumicukros zacskóba. Tudom, nem fair, de azért érdekes volt a műsor. Monsieur Durand kért minket, hogy figyeljünk, de aztán észrevette, hogy mit nézünk.

A két tesitanár és mindkét tizedikes osztály könyörgött Karcsinak, hogy jöjjön már le a kötélről.

– Nem merek! – sikoltotta. Dave és Macu röhögve kamerázták. Zsolti füttyült, Kinga idegesen „amatőrnek” nevezte Karcsit, Andris és Robi pedig felálltak, és leszaladtak a lelátóról. Mindketten megragadták Karcsi kötélinek alját, és vadul rángatni kezdték.

– Fejezzétek be, még leesik! – üvöltött rájuk Korponay.

Eközben Karcsi osztálytársai a kötél alá húzták a tatamit, hogy ha esik, akkor legalább arra.

- Van valakinél sós? – forgolódott Virág.
- Mogyoró – turkáltam a táskámban.
- Íííj, de jó – tapsikolt.

A „Karcsi a kötélén” sztori vége az lett, hogy Szekeres (a fiúk tesitanára) felmászott a másik kötéltre, és óvatos utasításokkal lekönyörögte. Mikor földet ért, mindenki huhogva és füttyögve fogadta, ő pedig égővörös fejvel elszaladt az öltözőbe.

– Na. És YouTube-on – bólintott Dave egy utolsót nyomva a telefonján. Macu megveregette a vállát, és már netezett is, hogy csekkolja.

Duplamatekon Gazdag bejött a tornaterembe, és sóhajtva nézett kis csoportunkra. Mintha csak piknikeznénk. Mindenfelé ropis meg chipses zacskók, kibontott üdítők, összevissza terpeszkedő, elzsibbadt diákok. Hippihangulat a javából.

- Most mit csináljak veletek? – forgatta a szemét, visszafojtva a mosolygást.
- Csináljunk vegyes trigeometriai feladatokat – tanácsolta Ricsi, mire mindenki felröhögött.
- Szeretnéd, mi? – biccentett Gazdag.
- Vagy úúú – csillant fel Virág szeme –, beszélgethetnénk is!
- Aki szeretne beszélgetni, az maradjon – sóhajtotta a tanárnő.
- És aki nem? – kérdezte Andris, miközben azzal szórakozott, hogy Robi fülébe nyomja a tollát.
- Megörültél? Beszakad a dobhártyája! – szólt rá Kinga.
- Igaza van, hagyj abba Bernáth! – helyeselt Gazdag. – Aki nem akar beszélgetni... Az infóterem üres.

Nem is kellett kétszer mondani, Andris, Robi, Dave és Macu felpattantak, és ész nélkül kirohantak a tornateremből. Mi, többiek maradtunk. Cortez hanyatt feküdt a padon, és a plafont bámulva hallgatta a zenelejátszóját, Virág Ricsi ölében ült, Kinga előszedte a januári újságba szerkesztendő írásokat, Zsolti pedig az ebédje kalóriatartalmát számolta a telefonjával. Jacques levelet írt (Flörának ☺), én pedig grillázst ettem (a büfében szereztem), és olvastam. Úgyhogy egyedül Gábor beszélgetett Gazdaggal. Fellapoztam a könyvem, és egy pillanatig eltöprengtem. Cortez továbbra is lehunytt szemmel feküdt, és időnként megnyomta a zenelejátszóját. Nem tudom, miért, de szerettem volna beszélni vele. Talán a karácsonyi hangulat miatt, vagy mert úgy adta magát, hogy ott van és unatkozik... De a félelmem erősebbnek bizonyult. Nem akartam, hogy újra emlékeztessen rá, miben maradtunk. ☹

Utolsó óra után felvettem a kabátom, és már indultam is, amikor Jacques megkért, hogy adjam oda a levelet Flörának. ☺

- Rendben – bólintottam kelletlenül.

Francia osztálytársam reménytelen pillantással nézett, aztán, amikor meglátta, hogy a kilencedikesek lejönnek a lépcsőn, elfutott. De tényleg. Elfutott.

– Flóra – szóltam, mire a szőke lány mosolyogva lépett oda hozzám. – Ez a tiéd – nyomtam a kezébe a levelet.

- Hú. Mi ez? – pislogott értetlenül.
- Olvasd el – bólintottam.
- Rendben.

Megtettem, amit lehetett, úgyhogy innentől kezdve már nem az én dolgom. Maximum majd megvigasztalom Karcsit, ha Flóra igent mond Zsáknak. Kiléptem a suliból, és megborzongtam a hidegtől.

- Sziasztok! – köszöntem el a többiektől, akik a sulni előtt ácsorogtak. Egy plusz fővel kiegészülve.

Viki, hogy felmelegedjen, folyamatosan ugrált, és közben vihogott. Móni ezt nem nézte jó szemmel, és idegesen figyelte a punk lányt. Egy pillanatig elgondolkodtam, hogy maradok, hátha összeverekednek. De végül rájuk hagytam. Cortez nem volt már ott. Gondolom, nyelvsuliba ment, így a két lány rivalizálása abszolút nem érdekelt. Azért remélem, leütik egymást. Ezt a gonosz énem mondta, akit Kinga keltett életre még a nyáron. ☺

Tornaterem: 5/5 – laza és vicces napot töltöttünk el. ☺

Flóra: 5/? – kíváncsi vagyok, hogy mit mond.

Sulirádió: 5/5 – húú, ma adták az Oasis karácsonyi dalát. Végre!

Adománygyűjtés: 5/2 – remélem, azért holnap még hoznak páran. ☹

Vacsora: 5/1 – gesztenyés csirke. Vagy csirkés gesztenye. Bah.

Pótvacsora apuval: 5/5* – találtunk a hűtőben pudingot, amit igazságosan elfeleztünk 70:30 arányban. Enyém a kevesebb, természetesen. ☺

Facebook: 5/5 – Kinga legnagyobb öröme Ricsi, Zsolti és Cortez kitette a falra, hogy holnapra mindenki hozzon adományruhát. Nincs fontosabb a Szent Johannában, mint a három fiú szava, úgyhogy várom a holnapot.

December 16., csüfőfők

Visszakaptuk a termünket! Éljen! Mondjuk, ünnepélyes átadásra nem számítottam, de a fiúk ragaszkodtak hozzá. Úgyhogy mikor a folyosóról Virággal együtt beléptünk az osztályba, Ricsi a kezünkbe nyomott egy-egy forrócsokit, hogy koccintsunk.

– Ez igazán... – néztem az ablakra, aminek az üvegén egy karácsonyi öntapadós szalagmasni díszelgett – ...meghitt – mondtam némi töprengés után.

– Ugye? – röhögött lazán.

Kinga felért a terembe, és fáradtan sóhajtott. Már hét óra óta a gondnok irodájában volt, és pakolta a folyamatosan érkező ruhákat. Mindenki hozott valamit, ráadásul Dave apukája kitett magáért, és hatsáknyi meleg holmit szedett össze. Alig lehetett beférni a kis helységbe, mindenhol kupacokban és zsákokban álltak az adományok.

– Na, ide figyeljtek! – térdelt fel Kinga a székére. Nagyjából mindenki elhallgatott. – Igen sok adomány érkezett, úgyhogy elégedett vagyok! – közölte. Ez lefordítva annyit jelent, hogy köszöni. De mivel nem az az érzelgős fajta, így fejezte ki magát.

Mosolyogva figyeltem, aztán felpattantam, mert Flóra lesett be a teremajtón. Csak intett, mire kisiettem az osztályból.

– Igen? – kérdeztem félve.

– Átgondoltam a dolgokat – mondta.

– Igeen? – türelmetlenkedtem.

– Megmondanád Jacques-nak... – kezdte, én meg lélegzet-visszafojtva vártam, hogy mi lesz ennek a vége –, hogy szívesen elmegyek vele?

– Rendben – mosolyodtam el, és attól függetlenül, hogy sajnáltam Karcsit, nagyon örültem Zsáknak!

Visszamentem a terembe, és megálltam a padja előtt. – Veled jön a karácsonyi bulira – mondtam ki egyszerűen. Először elképedt, aztán elkerekedett a szeme, végül felpattant, és a nyakamba ugrott. Oké, szinte megfojtott, én pedig a hátát csapkodva jeleztem, hogy elég lesz már.

– Mi történt? – kérdezte Ricsi, miközben megállt mellettünk.

– Jacques-nak igent mondtak! – meséltem vigyorogva.

– Mire? – ráncolta a szemöldökét Dave.

– Flóra eljön veled a karácsonyi bulira – mondtam büszkén.

– Muhahaha! – röhögött fel Zsolti.

– Ne már! – néztem rá csúnyán. Most miért nevetik ki?

– Gratulálok, Zsák! – veregette meg Ricsi a vállát. – Majdnem férfi vagy. Majdnem.

– Gonosz – sziszegtem mosolyogva. Jacques a fejét kapkodva értetlenkedett, és tőlem várta, hogy lefordítsam, mit mondott Ricsi. Csak legyintettem. Nem kell tudnia.

– De akkor – nézett rám szomorúan Virág – te kivel jössz?

– Ne aggódj – mosolyodtam el.

A tizedikesek terme előtt várahoztam. Karcsi a szemüvegét törölgetve jött ki az ajtón.

– Oké – kezdtem hirtelen. – Flóra Jacques-kal jön a karácsonyi bulira.

– Ó – tört össze látványosan.

– Te pedig velem – mondtam.

– Komolyan? – csillant fel a szeme.

– Aha. Ricsivel, Virággal és velem. Ha ez így jó.
– Uh! Ricsivel és Virággal? Úú – bólogatott elismerően. Naná, hogy Karcsi meg is feledkezett Flóráról. Jöhet a menőkkel. ☺

A terembe lépve hirtelen megtorpantam, mert összeütköztem Cortezzel.

– Bocs – motyogtam, és félreálltam, hogy kiengedjem. Ő ugyanígy tett, úgyhogy összeszedtem magam, és bementem, mielőtt kijött volna. Leültem a helyemre, és vártam az etikát.

Vladár helyett azonban Farkas tanárnő jött be.

– Ajj, nincs Vladár? – kiáltotta csalódottan Virág, aki hozott pár rajzot, hogy megmutassa neki.

– Nincs – mondta Farkas.

– Nincs Vladár? – kérdeztem boldogan. – Akkor idén már nem látom! – jutott eszembe.

– Reni – nézett rám szigorúan a tanárnő.

– Elnézést – szorítottam össze a fogam. Most miért? Más örülhet, ha nincs Kardos vagy Gazdag? Én meg nem virulhatok, ha a rajztanár hiányzik? Ez nem fair.

Farkas közölte, hogy azt csinálunk, amit akarunk, és ezt nem volt nehéz betartani.

Órák után visszavittem a könyvem a könyvtárba (az elmaradt etika alatt kiolvastam!), aztán kisiettem a sulis elé, a többiekhez.

– Emó, hagyjál már. Nem azt kapod karácsonyra – vihogott Ricsi.

– Akkor egy kis zsiráfot? – ugrándozott Virág.

– Honnan szedjek neked kis zsiráfot? Még nagyot se tudok, nemhogy kicsit – fogta a fejét.

– Úúú, akkor tudom – bólított Virág komolyan, és megigazította a sapkáját.

– Na – mosolygott rá.

– Tuti, hogy azt kapom – titkolózott Virág.

– Így nem szeded ki belőlem – rázta a fejét Ricsi.

– Pedig rájöttem – erősködött tovább. Mindannyian nevetve figyeltük őket, aztán Ricsi átkarolta a nyakát, és magához húzta, Virág pedig vihogva tovább magyarázott arról, hogy ő bizony rájött az ajándékára.

– Juj, mindjárt jövök – nézett Virág két rajzsakkörös után, és elsietett. Ricsi, mintha csak erre várt volna, felém kapta a fejét.

– Ugye eljössz velem ajándékot venni?

– Persze – nevettem el magam.

– Jó – biccentett megkönnyebbülten.

– Velem is? – kérdezte Zsolti, folyamatosan a sulis ajtaja felé nézve. Kinga bármelyik pillanatban kijöhetett.

– Ööö. Persze. Akkor menjünk együtt – ajánlottam fel.

– Jó, de nem megyünk be könyvesboltba! – fintorgott Zsolti.

– Nem megyünk könyvesboltba – hagytam rájuk. – Mikor jó nektek?

– Holnap délután – Zsolti hadarva magyarázta, hogy Kinga holnap sulis után viszi el Kardossal és Mádayval az adományokat, úgyhogy akkor feltűnés nélkül le tud lépni.

– Jó, akkor Emót elküldöm az apjához, úgyis azt hiszi, hogy próbálok... – bólogatott Ricsi.

– Lemondod a próbát? – kérdezte Dave meglepetten.

– Ez fontosabb – vágta rá, én pedig totál meghatódtam. Ez szép volt.

Elfújta a szél: 5/5 – kiolvastam! És imádom!

Utolsó előtti nap: 5/4 – laza, a tanárok jó fejek, a diákok nem bírnak magukkal. ☺

Adománygyűjtés: 5/5* – Szerintem nagyon jól tettünk, és ez jó érzéssel tölt el!

Flóra: 5/5 – valahol titkon reméltem, hogy igent mond Jacques-nak. Ez így van rendjén.

Karcsit majd én viszem magammal. ☺

Képek: 5/4 – este minden fotót átküldtem Kingának, hogy elkezdhesse szerkeszteni a januári suliujságot. Majd még a karácsonyi képek jönnek hozzá, és letudtam.

Ünnepek: 5/1 – Virág és Ricsi, Kinga és Zsolti, Jacques és Flóra, Peti és a pandasminkű emós lány.

Én miért vagyok egyedül? ☹☹☹

December 17., péntek

Az idei év utolsó tanítási napja. Hivatalosan. Nem hivatalosan pedig egész nap tévézés (Mr. O'Realyvel megnéztük a *Reszkessetek betörőket*), beszélgetés a tanárokkal és vándorlás a termekben. Jacques egész nap az énekkarral gyakorolt, Kinga és Zsolti lementek ruhákat pakolni a gondnokhoz, a többi osztályból pedig egy halom diák jött át hozzánk bandázni. Volt olyan óra, amikor a tizenkét fős termünkben pont kétszer annyian voltunk, köszönhetően Bálintnak, Karcsinak és egy csomó végzősnek, akik egyszerűen nálunk csöveztek egész nap. Cortezre ráakadt Móni, úgyhogy ők elváltak, én pedig vagy tévéztem Andrissal és Robival, vagy pedig Virággal és Ricsivel beszélgettem. Hát, így telt a napom. Suli után kipakoltam a suliboxomból, és begyűrtem a táskámba a hétfői karácsonyi buli szórólapját, amin kikötésként a „megjelenés karácsonyi mintás ruhában” szerepelt. Óriási.

Feltettem a horgolt sapkám, aztán elköszöntünk Virágtól, akiért jött az apukája.

– Este hívlak – búcsúzott el tőle Ricsi.

– Oki. Jó próbát – bólogatott Virág szomorúan, és beült a kocsiba. Kicsit fáj a szívem, amiért átvértük, de ismerem annyira, hogy velünk akart volna jönni, ügyet sem vetve arra, hogy neki veszünk ajándékot.

– Na, húzzunk – dörzsölte össze a tenyerét Zsolti.

A plázába érve alig bírtam a két fiúval, ugyanis a vásárláshoz abszolút nem volt türelmük. Zsolti az első pulthoz oda akart menni, hogy most ő ott megveszi Kinga ajándékát, és kész, amikor szóltam neki, hogy az az információ. ☺ Csak két üzletbe mentünk be, amikor egész egyszerűen sztrájkba léptek, és beültek a Mekibe.

– Mit műveltek? – rohantam utánuk.

– Ren, ez nem való nekünk. Tömeg van, valaki a nyakamba lihegett, és mindenhol annyit tököl, hogy megőrülök – rázta a fejét Ricsi.

– Jó, de most vásárolunk!

– Mi lenne... – túrt bele a zsebébe Zsolti.

– Felejtsd el! – vágtam közbe, mert jól tudtam, hogy mire akar kilyukadni. Hogy majd én szépen megveszem Kingának és Virágnak is az ajándékát, ők meg addig ücsörögnek.

– Ne már! – kérlelt Ricsi is. – Egyedül gyorsabban végzel.

– De... – próbáltam ellenkezni csalódottan.

– Forrócsokival várunk. – Meg akar vesztegetni! A fenébe!

Egyébként igazuk volt, egyedül sokkal hamarabb végeztem, és alig egy órán belül levágtam magam melléjük.

– Kingának egy Moleskine notesz – adtam oda Zsoltinak, aki fintorogva kérdezte, hogy „most ennek tényleg örülni fog?”...

– Igen. Már betelt a régije, és még nem láttam nála újat. Hasznos ajándék, odalesz érte.

– Ha te mondd – vonogatta a vállát.

– És Virág CD-je – nyomtam Ricsi kezébe a csomagot.

– Ez nincs meg neki? – töprengett.

– Két napja jelent meg – sóhajtottam fáradtan, és beleittam a forrócsokimba. Tipikus. Fogalmuk sincs arról, hogy mit kell venni, éppen ezért hívtak engem. Mert ha rajtuk múlik, akkor tuti, hogy két perc alatt valami abszolút felesleges dolgot vásárolnak

– Mi van még nálad? – nyújtogatta a nyakát Ricsi, és a mellettem lévő könyvet nézte.

– Cortez ajándéka. Ha már egymást kaptuk – suttogtam szomorúan.

Ricsi és Zsolti témát váltottak, és egymás eredeti ajándékötletén vihogtak (zokni, hajkefe... te jó ég!), én meg csendben hallgattam őket, és igyekeztem nem tudomást venni arról, hogy a Mekiben ücsörgő fiatalok elég gyakran pillantgatnak felénk. Már mint a lányok. Az arcukra kiült a döbbenet, és üvöltött róluk, hogy nem értik, miért ücsörög velem két ennyire menő srác. Mindegy.

Shoppingolás: 5/2 – hivatalosan is lányos elfoglaltságnak nyilvánítom, a fiúk totál kibuktak közben.

Cortez ajándéka: 5/5 – Jose Saramago-művet vadásztam le portugálul. Remélem, azért örülni fog. ☺

Kinga: 5/4 – majdnem háromnegyed órán keresztül üvöltött velem msn-en, hogy mondjam meg, mit vett neki Zsolti. Őt nem igazán lehet átverni, azonnal rájött, hogy együtt voltunk délután.

Virág: 5/5 – ő nem jött rá. ☺

Facebook: 5/2 – ezerrel pörög mindenkinek a fala, posztolások, karácsonyi üdvözetek, kommentek... Én is kaptam kettőt. Jacques-tól és Virágtól.

Gomba: 5/3 – hívott, hogy tudom-e, miért nem volt próba. Huppsz.

Reszkessetek, betörők: 5/5 – „Tartsd meg az aprót, te mocskos állat!” ☺☺☺

December 20., hétfő

Te jó ég, ez az a nap, amit soha, de soha az életben nem fogok elfelejteni! Úristen!

Reggel Virág átjött, hogy együtt menjünk az osztálykarácsonyra. Az ajtóban a kabátomat vettem, miközben a hétvégéjéről hallgattam. Benivel játszott, karácsonyi üdvözlőkártyákat gyártott, vasárnap pedig Ricsivel DVD-ztek.

– Klassz – bólintottam, és ellenőriztem a hajam a tükörben. – Mehetünk – kezdtem el bekötni a cipőfűzőm.

– Megvan mindened? – nyomott anyu a kezembe egy tálca kókuszgolyót, amit tegnap csináltam, hogy bevigyem a suliba.

– Igen – tekertem a nyakam köré a sálam. – Illetve – ráztam meg a fejem. – Cortez ajándéka – bosszankodtam, és mivel tele volt a kezem, megkértem Virágot, hogy szaladjon fel a szobámba érte. – Ott van az asztalon – kiáltottam utána.

A sulihoz érve megálltunk a lépcső előtt.

– Mikor indulsz? – kérdezte éppen Dave Corteztől.

– Este megy a gépem. Csak reggeli átszállással kaptam helyet. Karácsony – magyarázta unottan.

– Úúú, a reptéren fogsz annyit várni? – szomorkodott Virág.

– Előfordult már – mosolyodott el.

– Aha, látom – pötyögött Dave a telefonján, aki azonnal ellenőrizte a járatokat.

– Mikor jössz? – érdeklődött Macu.

– Január 2. – felelte Cortez. Magamban memorizáltam a dátumot, aztán szó nélkül hallgattam a többiek terveit a szünetre. Leginkább punnyadás és gigantikus szilveszteri buli szerepelt a legfontosabbak között.

– Ren? – kérdezte Ricsi.

– Arnold jön haza – mondtam halkán.

– Neményi itthon lesz? – szaladt fel Dave szemöldöke.

– Igen, egész szünet alatt! – mosolyodtam el boldogan. – Szeretnél vele találkozni?

– Nem – vágta rá azonnal. Ó. Értem.

– De azért velünk szilveszterezel, nem? – kérdezte Ricsi.

– Persze – ígértem meg. Már Virág is könyörgött, ráadásul Kinga kijelentette, hogy mennem kell, mondván, „legyen valaki viszonylag értelmes is Zsoltiéknál, rajta kívül”.

Egy pillanatra ránéztem Cortezre, remélve, hogy le tudok olvasni valamit az arcáról, de totálisan közömbös volt, aztán amikor Bálint megérkezett, vele váltott pár szót. Úgy döntöttem, bemegyek a suliba, mielőtt a kezemhez fagy a tálca kókuszgolyó.

Az aulában a Trans Siberian Orchestra karácsonyi albuma szólt, és a *Christmas Canon Rockot* hallgatva mentem fel a lépcsőn. Az egész iskolában mandarin- és fahéjillat terjengett (a konyhakultúrások kora reggel óta sütöttek), az aulában lévő karácsonyfán és a lépcső korlátjain égősorok és girlandok húzódtak végig. Hangulatos volt.

A teremben Kinga hozzám lépett, és kikapta a kezemből a tálcat.

– Ennyi? Pár deformálódott kókuszgolyó? – üvöltötte az arcomba.

– Neked is boldog karácsonyt – mondtam, elengedve a fülem mellett a megjegyzést.
– Tanár úúúr, menjünk már haza! – szenvedett Andris látványosan.
– Ja. Minek kellett ma bejönnünk? – szállt be rögtön Robi is. Sötét lelküknek nem kedvezett a meghitt karácsonyi zene, az illatos gyertya és a közös sütievés.

– Nyugalom. Egy óra múlva mehetek – mosolygott az ofő.
– Addig kinyírom magam – fejelte meg az asztalt Andris, aztán bedugta a fülébe a zenelejátszóját, és Robival együtt megpróbálták elnyomni a karácsonyi hangulatot.

Valami örült rockzene szólt felőlük, és szólni akartam, hogy meg fognak süketülni, de végül rájuk hagytam. Lázadók, ráadásul bakancsban. Nem volt esélyem ellenük. ☺

– Bejöhetünk? – nézett be az ajtón Dina.
– Kérlek, gyertek vissza később, ez osztálykarácsony – szólt rá az ofő. Az a-s lányok zavartan bólintottak, és visszamentek a saját termükbe, ahol kissé lapos volt a hangulat.

A többiek is megérkeztek, úgyhogy Haller becsukta az ajtót Zsolti mögött, és kért egy kis figyelmet.

– Mindenkinek nagyon kellemes ünnepet, pihenjétek ki magatokat, egyesek vezessék le a felesleges energiát – pillantott Andrisra és Robira –, és ne felejtsetek el, hogy nyakunkon a félév. Tanuljatok kicsit – mondta. Egyöntetű röhögés volt a reakció. Haller sóhajtva bólintott, aztán mögém nézett. – Cortez?

– Léphetek? Még be kell pakolnom.
– Ó, persze. Nagyon jó utat. Menj csak – biccentett az ofő. Cortez feltápáskodott, miközben mindenki mindenfélét ordibált neki. Elhaladva mellettem letett az asztalomra egy kis csomagot, én pedig felemeltem a székem mellé állított zacskót, és felé nyújtottam.

Szó nélkül elvette (bele se pillantott), aztán kiment a teremből. Lélegzetvisszafojtva néztem utána, és ahogy becsukódott az ajtó, lehajtottam a fejem. Kellemes ünnepeket és jó utat neki. Találkozunk jövőre.

A többiek mind elkezdték az ajándékozást, ment a röhögés (Dave és Macu ugyanazt rendelték egymásnak a bigyoshopról, csuklószorítós telefontöltő, vagy mi), volt, aki ujjongott (Virág), mások pedig elégedetten bólintottak (Kinga). A helyemen ülve sírógörccsel küszködtem, miközben kibontottam a Cortezettől kapott ajándékot. Egy Robert Capa fotóit tartalmazó album volt.

– Hé – állt meg mellettem Ricsi. – Jól vagy?
– Aha. Csak. Ez telitalálat. Az ajándék – szipogtam.
– Azt hiszem, a nagymamája vette neked – mondta, mire kínosan mosolyogva bólintottam. Hát persze. Cortez egy pillanatot sem akart rám szólni, az ajándékot a nagyszüleire bízta. No comment.

Az egész osztály zengett, mindenki mutogatta, hogy mit kapott, meg vihogtak, én meg csak bámultam magam elé.

– Tessék! Ezt neked csináltam – ugrott fel a padomra Virág, és elém tett egy képeslapot. Felnyitottam a tetejét, és a könnyeimmel küszködve felnevettem. Egy közös fényképünk volt rányomtatva, meg mindenféle szív, békejel, smiley és egy hatalmas LB felirat. Legjobb barátnő.

– Köszönöm, ez nagyon szép – öleltem meg szorososan.
– Na, mi van, megint kivannak az idegeid? – állt meg mellettem Kinga, mire elengedtük egymást.
– Nem – ráztam meg a fejem. – Jól vagyok – hazudtam, és mélyen a szemébe néztem.
– A francokat vagy jól – sóhajtotta, és felemelte a Capa-albumot. Unottan lapozgatta, aztán visszadobta elém. – Tudod – nézett rám komolyan –, megkóstoltam a kókuszgolyót.

– Igen? – nevettem el magam.
– Tragédia – biccentett, aztán óvatosan elmosolyodott. Nem mondott semmit, mert nem az a típus. De láttam rajta, hogy sajnálja. Az egészet. És kimondatlanul is jólesett. Igazából én is sajnáltam. Cortez szó nélkül elment, rám pedig várt egy egész téli szünet, amikor is kénytelen leszek összeszedni magam.

Az ajándékozás után egy halom másik diák csörtetett be a termünkbe, és kezdetét vette a káosz. A tévéből valami brutálmetál zene szólt, Ricsi és Bálint kókuszgolyóval dobálózta, Andris és Robi headbangeltek, Zsolti Carlost, a mikulásruhába öltöztetett csontvázat ölelgette, Dave és Macu fotózták. Gábor sütit evett (amíg egy végzős srác ki nem verte a kezéből), Jacques a többiek

nevetgélt, Karcsinak tiszta kókuszreszelék volt a haja, az ofő riadtan kapkodta a fejét, és közben folyamatosan érkeztek a diákok a termünkbe.

Kingával és Virággal úgy döntöttünk, hogy ideje lelépni. Az a-s lányok éppen becsörtettek az ajtón, amikor mi távoztunk.

– Hová mentek? – kérdezte Dina.

– Semmi közöd hozzá – vágta rá Kinga. – Menjetek csak be. Jó mulatást – vigyorodott el gonoszul, és még egy pillanatra visszanéztünk a terembe.

Az a-sokat azonnal megdobták fánkkal, valamint Robi rájuk bontotta a felrázott kólát.

– Fejezzétek be! Senki nem megy haza, amíg nincs tisztaság a teremben! – üvöltötte Haller, aztán inkább kirohant a teremből.

– Kellemes ünnepeket, tanár úr – mosolyogtam rá.

– Köszönöm, nektek is. Megyek, megkeresem az igazgatóhelyettest – sietett el a folyosón.

– Na, menjünk. Én nem fogok utánuk takarítani – indult meg Kinga.

– Én sem – ráztam a fejem, és eszembe jutott, hogy Robi a megrágott popit köpködté a táblára rajzolt körbe. Ők így dartsznak. A fiúk néha igazán undorítóak tudnak lenni.

Otthon letettem a Capa-albumot az étkezőasztalra, és szomorúan csóváltam a fejem.

– Milyen volt az osztálykarácsony? – érdeklődött anyu.

– Jó – bólintottam gondterhelten. Anyu letette a halat(?), és megállt előttem.

– Elment? – kérdezte halkan.

– El – pislogtam felfelé, igyekezve megelőzni, hogy az első könnycsepp legördüljön az arcomon. Tapasztalatból tudom, hogy az elsőt követi... ezer.

Bekapcsoltam a gépem, és ránéztem Cortez falára. Rengeteg jó utat/hiányozni fogsz/siess haza stb. üzenetet kapott, de egyikre sem válaszolt. Gondolom, nem volt ideje. ☹

Ahhoz képest, hogy fél hatig a szobámban voltam, abszolút nem tűnt fel semmi szokatlan. Pedig így, utólag annyira egyértelmű! De nem vettem észre.

Beszárítottam a hajam, feltettem egy minimális sminket, felkaptam egy farmert, betúrtem a fehér hótaposó csizmámba, aztán vártam Virágot. Aki ígéretéhez híven hozott nekem kölcsönbe egy karácsonyi pulcsit. Csak azért vettem fel a fehér, horgolt pulóvert, aminek az elején egy bazinagy hőember integetett, mert Virág sem nézett ki jobban. Piros kardigánján kis, zöld karácsonyfák táncoltak. Szépen néztünk ki.

– Figyi – nézett rám komolyan, amikor abbahagytuk a nevetést. – Azért van kedved a karácsonyi bulihoz? – szomorkodott hatalmas, csillogó szemekkel.

– Persze – füllentettem, és a lehető legmeggyőzőbben mosolyogtam rá. Elhatároztam, hogy nem csapom szét a többiek hangulatát.

Mikor megérkezett Karcsi (kabátja alatt hőemberes inget viselt), elindultunk, és útközben találkoztunk Ricsivel, aki éppen hozzám igyekezett.

– Bocs, még megnéztem egy részt – mentegette a késését. Pislogás nélkül meredtem rá. Nem, nem azért, amit mondott, hanem mert raszta haját egy olyan sapka fedte, amin kis harangok bimbamoztak minden mozdulatára. Természetesen Virágtól kapta, csak neki vannak ilyen cuccai. ☺

– Ez az agyunkra fog menni – húztam el a számat, ahogy elindultunk a dombon lefelé. Mi, négyen és az idegtépő csilingelés.

– Próbálom ütemre – rázta meg a fejét, mire felnevtünk.

Pokoli hideg volt, úgyhogy jól kiléptünk, és a közvilágítás fényében láttuk, hogy mindenfelől diákok özönlenek az épület felé. Szarvasagancsos hajpánt, Mikulás-sapka, hajpánton világító szarvak.

– Úúú, nekem is kell olyan – mondta sóvárogva Virág, és irigykedve biggyesztette le a száját a villogó fejdísz nézve.

– Mit keres itt Cortez? A reptéren kéne lennie – döbönt le Ricsi, én pedig kérdően rohantam utána. Mi? Cortez? Hol?

A lépcső előtt állt, Kinga, Zsolti, Dave és Macu társaságában

– Hát te? Törölték a járatot? – kérdezte Ricsi, ahogy odaértünk, Cortez zsebre dugott kézzel ácsorgott, és megrázta a fejét.

– Nem. Mindjárt indulok – mondta. Az utcai lámpa fényében próbáltam leolvasni az arcáról valamit, mert megijedtem, hogy esetleg baj van, azért jött vissza a sulihoz, de azon túl, hogy zavartnak tűnt, semmi szokatlant nem vettem észre.

– Menjünk már be, megfagyok – ugrált Zsolti (Mikulás-sapkában), és felfelé indultunk a lépcsőn.

– Reni, te maradj! – szólt utánam Cortez, aki nem mozdult, mire megtorpantam, és zakatoló szívvel sétáltam vissza.

Hátranéztem egy pillanatra, Virág értetlenül széttárta a karját, és a többiek is csodálkozva forgolódtak, miközben bementek a portára.

– Igen? – kérdeztem furán. Cortez mélyen a szemembe nézett, és megrázta a fejét.

– Ez mi? – húzott ki a zsebéből valamit, mire a pulzusom az egekbe szökött, és megfordult velem a világ. Ahogy ránéztem a borítékra, azonnal tudtam, hogy mi az. A hirtelen felindulásból leírt tizennyolc oldalas szerelmi vallomásom, aminek a tükrömön kellett volna lennie!!!

– Hogy... – sütöttem le a szemem. – Miért van nálad? – hebegtem halk, erőtlen hangon.

– Te adtad – mondta idegesen.

– Én? Én ugyan nem – tettem a tenyerembe az arcom. Úristen, vajon elolvasta? Biztos, hogy elolvasta. Elsüllyedek.

– Benne volt az ajándékban – közölte, afféle „nagyon is jól tudod, hiszen te adtad oda” stílusban.

Az agyam erőtlenül kattogni kezdett. A fenébe! Virág szaladt fel az ajándékért, biztosan meglátta a tükrön lévő borítékot Cortez nevével, és azt hitte, az is hozzá tartozik. Nem, nem, nem! Egyáltalán nem!

– Elolvastad? – suttogtam, és a szélben alig hallottam a saját hangom. Cortez csak bólintott, és idegesen az órájára nézett. Idő volt.

– Oké. Felejtsd el. Csak felejtsd el – kezdtem zakatoló szívvel.

– Jó. Az lesz a legjobb – értett egyet. Kínosan ácsorogtam, és a szám szélét harapdáltam, amikor hirtelen megráztam a fejem.

Túl régóta vártam már, hogy megtudja a dolgokat. Betelt a pohár. Ha már úgyis tudja, minek tagadjam?

– Tudod, mit? – emeltem fel az állam. – Ne felejtsd el! Mert minden szava igaz! – tártam szét a karom. Cortez a szemembe nézett és felvonta a szemöldökét. – Amit leírtam, azt úgy is gondolom. Mindig is úgy gondoltam. És lehet, hogy ezután soha, de soha nem beszélünk többet, de akkor is tudnod kell! Nem érdekel – förmedtem rá dühösen, minden mindegy alapon. – Azt hiszed, hogy ez a tanév nehezen alakult, mert haragszol rám? Gondold át a többit! Gondold át az én szemszögemből! Én bocsánatot kértem, többször is, mert az egész egy hülyeség volt! És sajnálom, mindent megtettem, hogy túllépjünk rajta, de neked nem megy. Rendben. De jó, ha tudod, hogy nekem is lenne okom haragudni. Azért, amiket leírtam. Te mikor kértél tőlem bocsánatot? De tudod, mit, nem is várom el. Mert igazából sose haragudtam rád Nem tudtam – töröltem meg a szemem. Cortez pislogás nélkül meredt rám. – Mert szeretlek – mondtam ki hirtelen, bár a fülemben annyira dobogott a vér, hogy alig hallottam magam.

Cortez rezzentelen arccal nézett rám, én pedig lehajtottam a fejem, és a csizmám orrát tanulmányoztam a sötétben, mintha csak valami érdekes lenne rajta.

– Oké – szólalt meg hirtelen. – Én erre nem tudok mit mondani – mondta halkán, én meg csak erőtlenül bólintottam. Patakokban folytak a könnyeim. – Mennem kell – nézett megint az órájára

– Rendben – motyogtam, és annyira fáj a mellkasom, hogy úgy éreztem, összeesek.

Cortez zavartan bólintott, és megfordult, én pedig levegőért kapkodva néztem utána. Végül sarkon fordultam, és berohantam a suliba. A többiek az aulában várakoztak, és az érkezésemre úgy csináltak, mintha nem leskelődtek volna a portáról egész végig.

– Mi van? – kérdezte Virág elkerekedett szemekkel.

– Vége. Elmondtam neki. És elment – töröltem le idegesen az arcom, és akkora gombóc volt a torkomban, hogy alig bírtam nyelni. Átrohantam az aulán, kivágtam az udvarra vezető ajtót, és kimentem.

A többiek mind utánam loholtak, és egymást kérdezték, hogy most pontosan mi van.

– Renáta, állj már meg! – üvöltött rám Kinga. Megtorpantam, és visszafojtott sírással fordultam felé.

– Virág véletlenül odaadott neki egy levelet – sütöttem le a szemem.

– A karácsonyi lapot – bólogatott Virág.

– Az nem az volt – szipogtam.

– Emó! – fújtatott Ricsi, és fejcsóválva nézett Virágra.

– Ez hülyeség. Ki ír ma levelet? – szörnyülködött Dave.

– Én írtam – mosolyodtam el kínosan.

– Mit mondtál neki? – faggatott tovább Kinga. Ricsi, Virág, Macu, Dave, Zsolti és Kinga kíváncsian bámultak rám, én pedig szomorúan megvontam a vállam.

– Hogy szeretem – suttogtam.

– A fenébe – sziszegte Kinga, és a többiek is feszengve néztek rám.

A tornateremből kiszűrődő zajból ítélve elkezdődött a karácsonyi buli. A Keane *Somewhere Only We Know* dala indította az estét. Remegő kézzel letöröltem a könnyeimet. Totálisan megsemmisültem.

– Menjünk be, hideg van – nézett rám Zsolti szomorúan, mire némán bólintottam. Mindenki elindult, én pedig a könnyeimtől homályosan néztem a karácsonyi fényeket, és lassú léptekkel utánuk indultam.

Az udvarra vezető ajtó hirtelen kivágódott mögöttünk, mire mind megfordultunk. Cortez kirozott az ajtón, ami erősen visszacsapódott. Lélegzet-visszafojtva néztem rá. Az ajtóban állt, homlokába hulló sötét tincsei alól fürkészve nézett, és csak ennyit kérdezett:

– Melyik szeptember 8.?

Tudtam, miért kérdezi. A levelemben ezt a dátumot említettem arra vonatkozóan, hogy totál beleestem.

– Kilencedikben – mondtam halkán.

Cortez hitetlenül elmosolyodott, megindult felém, és abban a pillanatban gondolkodás nélkül én is odaléptem hozzá. Körülbelül fél lépésre tőle megálltam, ő pedig megragadta a karom, és határozott mozdulattal magához húzott. Nem tudom, hogy ő csókolt-e meg engem vagy én őt, esetleg egyszerre történt. Nem ez a lényeg. A gyomromban lévő valamennyi pillangó felébredt és vadul csapkodni kezdett, miközben a mellkasom úgy hullámzott, hogy alig álltam a lábamon. Forgott velem az egész világ, végig azt kívántam, hogy soha ne érjen véget. Mintha csak megérezte volna a gondolatom, Cortez továbbra sem engedett el, hanem többször, egymás után megcsókolt, én pedig alig kaptam levegőt, és a boldogságtól majd szétrobbantam. Végül a homlokát az enyémnek támasztotta, és két keze közé fogta az arcomat.

– Mennem kell – suttogta.

– Tudom – fúrtam bele a tekintetem az övébe.

– Megvársz? – kérdezte halkán.

– Két és fél éve mást sem csinálok – feleltem, mire lehunyta a szemét, és újra megcsókolt. Ez nem olyan volt, mint a szilveszteri. Sokkal több érzelem volt benne, sokkal bátrabb és sokkal igazibb volt. ☺

Cortez elengedte a kezem, az ajtóhoz lépett, és vissza sem nézve bement a suliba. Pislogás nélkül meredtem utána, aztán a szám elé kaptam a kezem, és vigyorogva lesütöttem a szemem. Tudtam, ha megfordulok, a többiek fogom látni. Erőt vettem magamon, és miközben a tenyerembe temettem az arcom, feléjük néztem.

– Áááá! – kapcsolt elsőként Virág, és odarohant hozzám. A nyakamba ugrott, és majdnem megfojtott, miközben én még mindig sokkos állapotban voltam. Virág válla fölött elkaptam Zsolti pillantását, aki megállás nélkül vigyorgott. Macut is láttam, aki Dave-vel együtt azt skandálta, hogy „na, végre!”. Aztán megakadt a szemem Kingán. Aki csak összefonta maga előtt a karját, és elismerően biccentett egyet. Azt hiszem, tudom, mire gondolt.

Még mindig zakatoló szívvel mentem oda hozzájuk, és ahogy Ricsi mellé értem, ő szó nélkül átkarolta a vállam, megszorogtatott, és el sem engedett. Így mentünk be a karácsonyi bulira. A stúdiósok beengedtek minket a tornaterembe, majd Kingával és Virággal felültem a lelátóra.

– Hé! – ordított ránk Zsolti, amikor rájött, hogy nekik nem maradt helyük.

– Lánymegbeszélés – szólt rá Kinga élesen, aztán felénk fordult.

Egymás után többször is részletesen megbeszéltük, hogy mit láttak ők, mit éreztem én és hogy pontosan hogyan történt az egész. Ahogy felidéztem a percekkel ezelőtt történeteket, még mindig megremegett a gyomrom, és ha a többiek nem látták volna az egészet, talán el sem hiszem.

– Akkor – nézett rám Virág folyamatosan vigyorogva. – Jártok!

– Igen. Azt hiszem – mondtam könnyezve. Cortez és én. Én és Cortez. Ketten. Együtt. Nem, nem hiszem el.

– Na. Megláttad, megszeretted, sírtál két és fél évet, és már el is érted a célod – csapott Kinga a karomra, mire felnevettem.

– Nem érdekel, mennyit vártam rá – mondtam magam elé bámulva. – Megérte.

Virág szipogva megtörölte a szemét egy zsepivel, Kinga pedig „nyálasanak” nevezett, amiért ilyeneket mondok.

– Na, jöhetünk már? – ült le mellém Zsolti.

– Persze – mosolyodtam el.

Ricsi levágta magát Virág és közém, aztán belevert egyet a vállamba.

– Aú! – dörzsöltem meg a karom.

– Megérdemelted. Van fogalmad róla, hogy Emóval min mentünk keresztül? Hogy két oldalról hallgattuk a szenvedéseket, hogy senkinek nem mondhattunk semmit? Hogy ti, ketten akármit csináltatok, az csak rosszul sült el? Tudod te, hogy mennyire rohadtul untuk már? – panaszkodott.

– Sajnálom – mosolyogtam folyamatosan. – És köszönöm!

– Ne köszönd. A lényeg, hogy minden okéé! – ölelt meg Virág.

– Na, ezzel nehezen fogsz megbirkózni. Minden rendben. Te jó ég! Min fogsz sopánkodni? – kérdezte Kinga a szemét forgatva

– Semmin – dörzsöltem meg az arcom boldogan.

A MCR *Nananana* kezdődött, mire a legtöbb diák lerohant a táncterre, és ugrálni kezdtek. Andris és Robi saját kis kört alakítottak ki, ők ott pogóztak, amíg Máday el nem kapta őket, kivezettette a teremből mindkét fiút. Jacques és Flóra mosolyogva integettek nekem a táncterről, én pedig boldogan intettem feléjük, és feltartott hüvelykujjal mutattam Zsáknak, hogy helyesek együtt. Karcsi ült le mellém, hozott nekem egy forrócsokit. Ő egészen eddig a büfénél ácsorgott, mindenről lemaradt. Nem baj, majd egyszer elmesélem neki.

Virág mindenképp táncolni akart, úgyhogy megragadta Ricsi karját, és levonszolta a lelátóról, a helyüket pedig azonnal Dave vette át.

– Tudom, hogy utálod, hogy mindig, mindent gondosan dokumentálok – kezdte. – De ennek talán örülni fogsz – nyomta a kezembe a telefonját, mire a szám elé kaptam a kezem. Dave nem hazudtolta meg magát. Meg lett örökítve a csókunk. Tizenhét fotót készített rólunk. Vigyorogva néztem a felvételt, és nem ellenkeztem, amikor Dave át akarta küldeni a telómra. Új háttérképem lett.

Az egész karácsonyi buli alatt mosolyogva ültem a lelátón, igaz, néha csak úgy elvörösödtem, néha csak úgy megdobbant a szívem, és néha csak úgy felröppentek a lepkék a gyomromban. Fél kilenckor aztán kaptam egy sms-t. Vadul kalapáló szívvel vettem elő a telefonom, és néztem meg a kijelzőt.

Cortez azt írta, hogy becsekkolt, és mindjárt indul a gépe. Visszaírtam, hogy hívjon, ha leszállt. Erre azt írta, hogy késő lesz. Én pedig azt válaszoltam, hogy nem baj, várni fogom.

Ricsi és Virág kísérték haza, szorosán megöleltem őket a kapuban, és boldogan, repdeső szívvel mentem be a házba.

– Milyen volt az iskolai karácsony? – érdeklődött anyu, aztán amikor meglátta a kivirult, mosolygós fejem, csípőre tette a kezét. – Van valami, amiről tudnom kell?

– Igen – mondtam mosolyogva, és felültem a konyhapultra.

Mindent részletesen elmeséltem, többször is, és még akkor is virultam, amikor anyu gondterhelten meredt rám. Ha a gyerek örül, a szülő aggódik. Ez evidens.

– Mi újság? – kérdezte apu, amikor odajött hozzánk.

– A lányodnak barátja van – közölte anyu tényként. Apunak felszaladt a szemöldöke, és hálásan pillantott anyura, amikor kivette a kezéből a tortavágó kést.

– Hogy miiii? – förmedt ránk.

– Menj fel nyugodtan a szobádba – intett nekem anyu amolyan „majd én lerendezem” stílusban, én pedig megfogtam egy mandarint, és felslisszoltam a lépcsőn.

A szobaajtómat becsukva még hallottam, hogy a szüleim heves konzultációba kezdenek engem illetően, aztán lerogytam a babzsák fotelembe, az ölembe vettem a laptopom, és megnyitottam a YouTube-ot. Dalszöveggel betettem a Keane-számot, és vadul kalapáló szívvel hallgattam meg egymás után úgy tízszer azt a dalt, amire végül is összejöttünk... „*This could be the end of everything, so why don't we go, somewhere only we know*”. No comment.

Cortez és én: 5/5* – szeretném felfogni, de egyszerűen nem megy. Akkor sem, ha megcsókolt, akkor sem, ha a többiek előtt, és akkor sem, ha most hajnali öt óra van, és az egész éjszakát végig sms-eztük a csatlakozására várva. Annyira sok mindent kell megbeszelnünk, annyira hiányzik, és annyira soká lesz még január, amikor hazajön! Azt hiszem, soha nem voltam még boldogabb. Soha.

December 22., szerda

Függetlenül attól, hogy téli szünet van, reggel a szokottnál is korábban felkeltem, és egész délelőtt görcsöltem. Ideges voltam, az agyam pedig folyamatosan kattogott. Végül, mikor már nem bírtam tovább, elővettem a telefonom, és gondolkodás nélkül hívást kezdeményeztem. Nem akartam Cortezen lógni, sem pedig hívogatni (például tegnap nagyon ügyes voltam, és egyszer sem üzentem neki, gondolván, hogy fáradt, meg ilyesmi), de ma nem bírtam tovább, és úgy éreztem, beszélnem kell vele. Még soha nem jártam senkivel, abszolút fogalmam sincs a játékszabályokról, mindazt, amit tudok arról, hogy kábé hogyan működik egy kapcsolat, könyvekből és filmekből szedtem. Nem akartam elszúrni, főleg nem vele, úgyhogy a tinimagazinok leggyakrabban ismételt intése ellenére, miszerint NE HÍVOGASD!, én mégis megtettem. Egyszerűen nem hagyott nyugodni a lelkiismeretem A normális száma ki volt kapcsolva, úgyhogy a másikat próbáltam, és a hetedik csöngésnél már épp le akartam tenni, amikor felvette.

– Szia! – köszöntem rezignáltan, és hallottam a saját hangomon, hogy mennyire ideges vagyok.

– Baj van? – kérdezte totál álmos hangon.

– Nem, csak... – kezdtem, aztán elhúztam a számot, és az órára néztem. Hülye időeltolódás.

Huppsz. – Felkeltettelek?

– Reggel fél öt van – mondta, szerintem félig még álmában.

– Ó. Bocs. Elfelejtettem – túrtam idegesen a hajamba. – De beszélnünk kell.

– Most? – ásította.

– Igen. Fontos – közöltem, és bár aljasnak éreztem magam, amiért hajnalban hívtam (számolni, Reni, számolni!), mégsem várhatott a dolog.

– Oké.

– Csak azt akartam mondani, hogy Arnold itthon van, és nemsokára találkozom vele – mondtam ki egy szuszra, és remegő gyomorral vártam a választát.

– És? – kérdezte.

– Hát. Ennyi.

Cortez hallgatott pár pillanatig, aztán elröhögte magát.

– Ez tényleg nagyon fontos – mondta cinikusan, mire idegesen tiltakozni kezdtem.

– De komolyan. Délben találkozunk, utána elmegyünk a Vörösmarty térre, a karácsonyi vásárba, aztán lehet, hogy benézünk egy könyvesboltba is, és valamikor délután jövök haza. Lehet, hogy kora este – ismertettem a programom.

– Aha. Nem mondtad, hogy mit fogsz enni – gúnyolódott.

– Ez nem vicces – ráztam meg a fejem értetlenül.

– Reni – sóhajtotta fáradt hangon. – Neményi a barátod. Fél éve nem láttad. Menj, érezd jól magad. Abszolút nem kell beszámolnod arról, hogy mit csinálsz. Főleg nem ennyire részletesen – nevetett.

– Akkor ez így rendben van? – kérdeztem félve.

– Persze.
– Csak, tudod, régebben úgy vettem észre, hogy talán zavar téged, ha Arnold...
– Az régebben volt – vágott közbe, mire lesütöttem a szemem, és örült megkönnyebbülés uralkodott el rajtam, amiért Cortez ennyire lazán kezeli a helyzetet.
– Amúgy hogy vagy? – érdeklődtem.
– Álmosan? – kérdezett vissza.
– Ja, igen. Tényleg. Jó. Akkor hagylak – bólogtattam folyamatosan, mintha csak látná. – Majd beszélünk. Vagy ilyesmi – tettem hozzá félve, Cortez pedig elröhögte magát.
– Este hívlak.
– Neked vagy nekem este? – töprengtem.
– Neked. Hogy legalább az egyikünk tudjon aludni! – célozgatott, én meg elvörösödve lesütöttem a szemem. De égő!

Miután letettük, mosolyogva ücsörögtem a babzsák fotelemben, és a nyakamban lógó gyűrűt markolásztam. Fogalmam sem volt, hogy bírom ki másodikáig. Annyira hiányzott, hogy szinte fizikai fájdalmat éreztem.

Az egész utca fehér volt, és a gyér napsütésben a hófedte út szinte ragyogott. A csizmám alatt ropogott a friss hó, és minden levegővételnél fehér füstként szállt fel a leheletem. Arnoldék háza elé érve kezdtem izgatott lenni, aztán, amikor becsöngettem és nyílt az ajtó, mosolyogva lestem be a kerítés rése között. Nagyon rég láttam, és a fényképek nem adták vissza a rengeteg változást. Ahogy kilépett a kapun, elgondolkodtam, hogyan üdvözöljem, ha egyszer barátom van, de végül („a francba, hát Arnoldról van szó”) egyszerűen a nyakába ugrottam. Hosszasan megöleltük egy mást, úgy, ahogy két igazi barát örül a másiknak, ha régen találkoztak.

– Szia! – néztem rá mosolyogva, amikor kiörültük magunkat
– Szia, Reni – köszönt kedvesen, és fürkészve méregetni kezdett. – Sokat változtál!
– Ja, a hajam? – kaptam a rövid tincseimhez zavartan. Arnold töprengve megrázta a fejét.
– Nem. Nem a hajad – mondta keserű mosollyal. Nem érttem, mire gondol, de nem is számított. Annyira örültem, hogy újra látom, annyira hiányzott, és annyira klassz volt, hogy itthon van, hogy hirtelen rám tört a beszélhetnék, és másodpercek alatt akartam bepótolni fél évet. Arnold nevetve megkért, hogy vegyek levegőt néha, aztán elindultunk a havas járdán (az emberek nem szeretnek lapátolni).

A buszmegállóhoz érve folyamatosan a kérdéseimmel bombáztam. Milyen a sulis? Milyenek az osztálytársai? Milyen Párizsban élni? Mit szokott csinálni? Melyik a kedvenc helye? Arnold pedig a tőle megszokott, tárgyilagos stílusban válaszolt.

– Akkor Vörösmarty tér? – kérdezte, miközben felszálltunk a buszra. Beültem a kettes ülés ablak melletti helyére, és kesztyűs kezemmel letöröltem az üvegről a párát, hogy kilássak.
– Igen. Csak – jutott hirtelen eszembe – maradjunk a föld felett. A térerő miatt – Ezzel arra utaltam, hogy nem szállok metróra. Ha Cortez esetleg hívna, és ki vagyok kapcsolva... Nem, az nem fordulhat elő.

– Rendben – biccentett Arnold.

Nem kérdezte, miért, én pedig nem mondtam. Azt hiszem, magától is tudta, és bár nagyon rég volt, amikor bevallotta, hogy szeret, úgy éreztem, nem lenne tisztességes vele szemben, ha áradoznék neki Cortezről, a friss dolgokról vagy bármiről. A barátságunk mindig is mély és összetett volt, és Cortezen kívül szinte minden más dologról tudtunk beszélni. Nem akartam ezen pont most változtatni, amikor épphogy csak hazalátogatott karácsonyra.

Az ünnepi forgatagban hagytuk, hogy magával sodorjon minket az embertömeg, közben pedig beszélgettünk, beszélgettünk és beszélgettünk. Órák teltek el, Arnold rengeteget mesélt párizsi életéről, én pedig beavattam a suliban történő dolgokba. A tanulmányi eredményekbe, Kinga diktatórikus újságvezetésébe, a csökkent létszámú olvasókördbe, Karcsi nehéz helyzetébe (ügyeletes lúzer) és úgy általában, mindenbe. Egy standnál kikászálódunk a tömegeből, és vettünk forró teát kürtős kaláccsal.

– Kinga és Zsolt? – ráncolta a szemöldökét. Arnold alapjában közömbös típus, de van, ami őt is meg tudja lepni.

– Ühüm – téptem le egy darab kalácsot, és mosolyogva bólogattam.
– Milyenek együtt? – csodálkozott, a gőzölgő teája fölött engem nézve.
– Őszintén? – nevettem fel. – Balhésak. Vagy imádják, vagy utálják egymást. Viszont amikor éppen nem szakítanak, csendben vannak, és egyikük sem tombol, akkor nagyon rendben vannak. Ami pedig a vizualitást illeti: úgy néznek ki együtt, hogy mindenki irigy rájuk – utaltam arra, hogy Kinga és Zsolti simán lehetne címlapfotó egy magazinban. Ha valaki nem ismeri őket, akkor ők az abszolút álompár. Csak hát, mi ismerjük őket. ☺

A kalácsomat nyomkodtam össze az ujjaim között, amikor Arnold mosolyogva rám nézett, és belekortyolt a forró teába

– Mit olvasol most?

– Szabó Magdától az *Abigélt*. Tegnap kezdtem – feleltem

– Hogy tetszik?

– Nagyon! – áradoztam, Arnold pedig türelmesen hallgatta a beszámolómat a könyvről.

Aztán megragadta a karom, és ellentmondást nem tűrő hangon felszólított, hogy válasszak magamnak karácsonyi ajándékot. Ellenkezni akartam, de végül nem tettem. Esélyem sincs vele szemben, ráadásul egy könyvesboltba mentünk, ahol órákat nézelődtünk a regényekről diskurálva. Azt hiszem, ez hiányzott a legjobban. Ami mindig is ennyire összekötött kettőnket. A könyvszeretet.

Végül úgy békéltem meg a helyzettel, hogy hagytam, Arnold vegyen nekem ajándékot, azonban kikötöttem, hogy csak akkor, ha ő választ nekem. Marqueztől a *Szerelem a kolera idejént* kapam. Hurrá! ☺

Nyolcra értem haza, úgyhogy egész nap Arnolddal voltam, őszintén nagyon jól éreztem magam vele. Olyasmi volt, mint régen, de mégsem. Valami változott, benne is, bennem is. Talán az elmúlt fél év kimaradása vagy hogy ennyire máshogy alakult az életünk, esetleg valami egészen más. Ez a láthatatlan fal, ami köztünk állt, nem volt zavaró, csak egyszerűen szokatlan. Ő továbbra is ő, én továbbra is én, a barátságunk továbbra is erős, rengeteg a közös emlékün, kifogyhatatlan a közös témánk, csak... Csak egyszerűen talán abban a korban vagyunk, hogy az ekkora szünet miatt nem tudjuk követni egymás változásait, ezért apró szakadék tátong köztünk. Ez kisebb már sosem lesz, maximum azon fáradozhatunk, hogy nagyobbá vagy inkább mélyebbé ne váljon. A kapunkban álltunk, és éppen azt kérdeztem, hogy mikor találkozunk legközelebb, bár tudtam, hogy Arnoldnak a szülei is kéne egy kis időt töltenie, nem lehetek önző, elvégre ők sem látták már mióta.

– A két ünnep között – ajánlotta fel, mire bólintottam.

– Rendben. Akkor megbeszéljük – mosolyodtam el.

– Mikor jön haza? – kérdezte, hirtelen témát váltva. A sálammal babrálva feleltem.

– Csak jövőre.

– Az pár nap.

– Pár hosszú nap – vágtam rá gondolkodás nélkül, és azonnal el is szégyelltem magam, mert nem akartam neki Cortezről és főleg nem az érzéseimről beszélni.

– Tudod – szólt némi gondolkodás után –, félttem tőle, hogy mi vár itthon. Tartottam attól, hogy vagy valójában, mert az e-mailjeid hamisak és átlátszóak voltak.

– Jól vagyok... – néztem rá őszinte hálával, mert szörnyen jólesett, hogy aggódott értem. Igaz, az e-mailek küldésének idején volt is miért.

– Látom. És őszintén örülök neked – mosolygott rám szomorúan.

– Köszönöm – pislogtam meghatódva.

Arnold bedugta a kezét a bőrkabátja zsebébe, és hátrált pár lépést. – Remélem, fel tudja fogni, hogy mit kapott – tette hozzá szomorú mosollyal. Erre nem tudtam mit mondani, csak óvatosan elmosolyodtam, és lesütöttem a szemem. Arnold megfordult és elindult, én pedig addig néztem utána, amíg ki nem fordult az utcából és el nem tűnt teljesen.

Hazaérve kihúztam magam a vacsi alól, mondván, hogy teleettem magam kürtös kaláccsal, aztán egy kakaóval felmentem a szobámba, és csekkoltam a netet. Beléptem a Facebookra, mindenki pár perce kommentelt, meg töltött fel fotót, meg ilyesmi, úgyhogy a többiek elvannak a szünetben. Virág és Ricsi folyamatosan valami zenei játék eredményét posztolta, Andris és Robi videókat, Dave

bigyókat lájkolgatott, Macu felvett vagy harminc új ismerőst, Kinga csatlakozott karitatív szervezetek oldalához, Zsolti állapotjelentése annyi volt, hogy „gyúr”, Jacques pedig idézeteket osztott meg. Gábortól nem találtam semmit, túlságosan pörgött az oldal. A falamra benézve két poszt fogadott, egy karácsonyi jókívánság alkalmazás Petitől, és egy Joyeux Noël üzenet... Jérôme-tól. Elkerekedett szemekkel néztem, és már gyorsan ki akartam törölni, amikor észrevettem, hogy a kitalált barátom posztját egy ember lájkolta. Idegesen odakattintottam, aztán felröhögtem. Cortez volt. De vicces! ☺

Az *Abigé*llel a kezemben ücsörögtem a babzsák fotelemben, amikor megszólalt a *Basket Case*.

– Igen? – kaptam fel a telefonom.

– Milyen volt a karácsonyi vásár? – kérdezte köszönés nélkül.

– Tömeg, forró tea és kürtős kalács – feleltem mosolyogva.

– Csodálkoztam volna, ha nem valami kajával jellemzed – mondta szemtelenül. Felnevettem, és magyarul kezdtem valami olyasmit, hogy az egyik legjobb dolog a télben a kalács. De komolyan.

Sajna csak maximum két percet beszélünk, mert Corteznek délután volt, és éppen valakikkel volt (?), úgyhogy hamar letettük. A kezemben forgatva a telefonomat szomorúan meredtem magam elé, és úgy döntöttem, másodikáig tuti, hogy begolyózik. ☹

Arnold: 5/5* – Szörnyen jó volt újra látni. ☺

Abigél: 5/5 – nagyon tetszik.

Virág és Ricsi – 5/3 – Valami *Music Challenge* nevű játékkal játszanak folyamatosan, sokmillió csúcsot döntöttek, és azt hiszem, totálisan megőrültek.

Karácsonyi vásár: 5/4 – csak egyszer jöttek nekem a nagy tömegben, plusz valaki leette mustáros kolbásszal a kabátom ujját. Pfuj!

Téli szünet: 5/1 – ááá, legyen már második! Sose vártam még ennyire a sulit. ☹

Cortez: 5/2 – hiányzik. ☹☹☹☹☹

December 31., péntek

Örök hála a többieknek, amiért lekötöttek a szünetben, így valahogy túléltem. Nem volt könnyű, de sikerült. A történethez hozzátartozik, hogy tényleg mindennapra volt valami programom, így nem ücsörögtem a szobámban arra várva, hogy Cortez jelentkezzen. Anyuval voltunk vásárolni, összeszedtük az ünnepi menü kellékeit, és legnagyobb meglepetésünkre a töltött káposzta fele ehető volt. Az alja odakozmált és keserű lett, de a tetejét megmentettük. Ilyen se volt még. Apuval voltam fát venni, már félórája nézelődünk szétfagyva, amikor megpillantottam egy szegény, kopaszodó karácsonyfát, ami olyan csúnya volt a többi között, hogy senkinek nem kellett. Természetesen kihisztiztem, hogy az legyen a miénk. Egyszerűen megsajnáltam. A karácsony tehát jól telt, aztán jött a két ünnep közötti hét, amitől előre rettegettem. De a többiek nem hagyták, hogy kiborulva nézzem Cortez Facebook-falát, ahová annyi posztolás érkezett (zömében lányoktól), hogy majdnem sírógörcsöt kaptam, hanem elhívtak mindenfelé. Virággal és Ricsivel moiztam, Kinga rám parancsolt, hogy menjek vele egy alapítványnak segíteni, úgyhogy két napig önkéntesként forró teát osztottunk a Moszkva téren. Karcival egyszer elmentem szánkózni a Normafához (mi voltunk ott meg egy halom kisgyerek, szülővel), Petivel egyik délután beültünk egy cukrászdába sütitni, miközben elsírta szerelmi bánatát (a pandasminkű emós lány kikoszarazta). Amúgy pedig olvastam (az *Abigé*len hamar túlléptem, és a *Szerelem a kolera idején* is erősen fogy), és vártam. Cortez mindennap üzent, de a hülye időeltolódás miatt egyszerűen nem tudtunk beszélni. Vagy én aludtam be, vagy ő. ☹

Virág segítségével kikönyörögtem, hogy anyuék elengedjenek Zsoltiékhoz szilveszterezni. Azzal a feltétellel mondtak igent, hogy egyre otthon vagyok. Hű, természetesen elfogadtam, ez is több, mint a semmi, mert, gondoltam, legalább az éjfél együtt töltjük. Kinga, Zsolti, Andris, Robi, Virág, Ricsi, Bálint, egy halom diák a Szent Johannából és Peti. Aki totálisan kiborult, úgyhogy nem hagyhattam, hogy egyedül szilveszterezzen. Megbeszéltem Zsoltival, hogy magammal vinném, ha nem gond. Mivel Zsoltiék háza afféle „mindenki otthona”, közölte, hogy őt különösen nem érdekli.

Tipikus „elmehek este, ezért mindenben segíték” viselkedéssel telt a napom, anyuval húst daráltunk meg süttöttünk valami gusztustalan mákos sütit, mert apu kollégái jöttek vendégségbe. Délután aztán megérkezett Virág, és elkezdtem készülődni. Miközben azon tűnődtem, hogy a drapp ingem horgolt mellénnyel illik-e jobban egy szilveszteri bulihoz vagy a térdig érő kötött ruhám bakancssal, Virág a laptopomat nyomkodta. Valamivel játszott.

– Szerinted? – fordultam felé a két ruhafogással.

– Ööö. A ruha – vonogatta a vállát.

– Hát, jó – bólintottam.

Becsuktam magam mögött az ajtót, és átöltöztem, közben meg Virág bekiabált. Azt akarta tudni, mi újság Arnolddal.

– Semmi. Nem tudtunk találkozni, mert rengeteg programja volt a szüleivel, holnap pedig utazik vissza – kiáltottam.

– Aha. Hm. Kár – hebegte Virág. Zavartan elmosolyodtam, és kimentem.

– Csini – vigyorgott rám.

– Köszí – mondtam, aztán nyújtottam a kezem, hogy felhúzzam. Lementünk a lépcsőn, és megálltunk a szüleim előtt.

– Egyre itthon vagy. Hazakísérnek. Nincs alkohol. Minimális sem – tette fel az ujját anyu, mi meg folyamatosan bólogattunk. – Zsoltiéknál leszél, nem mész onnan sehová. Nem petárdázol.

– Megdobálhatok idős embereket? – kérdeztem.

– Ne szemtelenkedj, ez nem vicces – förmedt rám anyu.

– Jó, bocsánat – nevettem össze Virággal.

– Ha bármi van, hívj. A telefonod megvan, ugye? – kapkodta a fejét anyu, mire már apu is közbeszólt.

– Láttad az utóbbi napokban a telefonja nélkül? – tette fel a költői kérdést. Ööö. Oké, tény, hogy nem ültem metróra, félóránként ellenőriztem a térerőt, néha pedig azt álmodtam, hogy üzenetet kaptam, és felriadva szomorúan vettem tudomásul, hogy mégsem. Mániákus lennék? Á, dehogya.

A szüleim még megígértették velünk, hogy jól viselkedünk, együtt maradunk (Virág kicsit feszengett a témától) és hogy vigyázunk magunkra.

– Anyu. Hat óra múlva jövök – néztem kínosan a Baby G-mre.

– Rendben. Menjete! – Azt hiszem, felfogta, hogy ha sokat beszél, akkor el sem tudok indulni, merthogy nem lesz rá időm.

Virággal kimentünk a házból, és a sötét utcában egymás kezét fogva indultunk el. A dombon lefelé sétálva láttuk, hogy a buszmegállóknál csoportokba verődött fiatalok ácsorognak, akik bulizni készültek. Az égen felrobbant egy-egy tűzijáték, ami bevilágította a feketeséget. Mindketten felkaptuk a fejünket, és a szétszóródó színes fényeket bámultuk. Akaratlanul is eszembe jutott a tavalyi év vége, és mintha csak Virág is erre gondolt volna, megszorította a kezem. Többet nem történhet meg. Ebben biztos voltam. Azonban a helyzet úgy hozta, hogy beigazolódott az a sztereotípiá, miszerint nincs házibuli anélkül, hogy valakit pofán ne vernének. Na, ezt majd később.

Zsoltiéknál Ricsi nyitott ajtót (otthonos hely, de azért ez mégis túlzás), és miután gyors csókot nyomott Virágnak, megborzolta a hajam. Miközben visszalapígtam, beléptünk a házba.

– Kabátokat akasszátok fel, és kérem az ajándékokat – lépett hozzánk Kinga, abszolút magára vállalva a háziasszony szerepét. Hosszú, dús barna haja hajpánttal volt hátrafogva, és tetőtől talpig feketét viselt. Csónadrág, térdig érő csizma, szűk garbó. Csinos volt, mint mindig.

– Milyen ajándék? – fintorgott Virág értetlenül, közben meg Ricsi elkérte a fején lévő csörgőt, hogy azzal idegesítse a többieket.

– Virág, mond neked valamit az a szó, hogy etikett? Valóban megérkezel egy házibuliba üres kézzel?

– Kinga, állj le – szóltam közbe, és előszedtem a táskámból egy gondosan becsomagolt tálca sütit meg egy kétliteres üdítőt. – Ezt együtt hoztuk.

– Renáta, ne is próbálkozz. Nem veszem be – kapta ki a kezemből, és belesett a fólia alá. – Házi süti? – rázta a fejét értetlenül. – Van fogalmad róla, milyen állapotok vannak szilveszterkor az ügyeleten? Ezt inkább nem teszem ki.

– Örülök, hogy Kingával zárom és kezdem az évet – motyogtam Virágnak, aki hangosan felnevetett.

Kinga szeme szikrát szórt, aztán ránk üvöltött, hogy ne ácsorogjunk az ajtóban. A házban teljes volt a káosz, a nappaliban a zene szinte elviselhetetlenül hangosan szólt, a szoba közepén pedig Andris és Robi ugráltak.

– Sziasztok! – köszöntem, totál feleslegesen. Senki nem hallott. Macu és Dave vállalta a DJ szerepét, ők a MacBook előtt ácsorogtak, és folyamatosan diskuráltak a képernyőt bökdösve.

A kanapén a négy a-s lány ücsörgött, mind kiöltöztek, strasszos pólók, trendi csizmák, csillogó smink. Viháncolva tették az agyukat, bár hozzáteszem, nem volt közönségük.

– Hányszor mondjam, hogy ha belenyúlsz egy tálba, vedd ki, amit megérintettél, és ne tedd vissza! Nem fogok olyan chipsből enni, amit már megfogdostak! – ragadta meg Kinga Andris vállát, aki a kezében lévő tállal együtt ugrált. A rocker kiröhögte Kingát, aztán bekapott egy falat krumpliszirmot, megrágta és... Pfu! Visszaköpte.

– Te vadállat! – csapta fejbe Kinga. – Most megeszed az egészet.

Robi visongott a röhögéstől, és amikor megtudta, hogy mi történt, Zsolti is örült nevetésben tört ki.

– Szerinted ez vicces? – förmedt rá Kinga. Zsolti a könnyeit törölgetve bólogatott. Amúgy a pólóján Máday fényképe virított. Hát, a netre feltöltött képekhez lesz pár szava az ig. helyettesnek.

Kinga idegbetegen kirontott a nappaliból, hogy ajtót nyisson az érkezőknek.

– A kisírt szemű, fiúnak gúnyolt alakot ki hívta? – jött vissza pár pillanat múlva.

– Peti? – pattantam fel, mert a leírásból csak emós barátomra tudtam asszociálni.

– Az – bólintott Kinga.

– Én hívtam. Zsolti azt mondta, nem gond – magyarázkodtam.

– Szerinted Zsoltinak gond bármi is? – forgatta a szemét Kinga. A barátja éppen egy párnával fojtogatta Bálintot. Gyermekeded lélek.

Kisiettem az előszobába, hogy üdvözljem Petit. Valóban elég ramatyul festett, még ahhoz képest is szörnyen szomorú volt, hogy ő alapjáraton amúgy is emós.

– Jól vagy? – simítottam meg a vállát.

– Kösz, hogy meghívtál – sóhajtotta élettelen hangon. – Nem is tudom, mit csináltam volna otthon. Talán megnézem a *Twilight*ot. Bár – temette a tenyerébe az arcát – azon mindig kiborulok. Annyira szeretik egymást – szipogta.

– Oké, semmi baj – veregettem meg a karját, és kicsit furán éreztem magam. Most mit csináljak egy depressziós emóssal, akinek élni sincs kedve, mert a pandasminkű lány egy menőbb, állítólag „emósabb” srácot választott helyette.

Bekísértem Petit a nappaliba, aki levágta magát az a-s lányok mellé, és mozdulatlanul meredt maga elé.

– Tokio Hotellel mi van? – vihogott Zsolti.

– Szomorú – magyaráztam.

– Emós, milyen lenne?

– Hát. Nem ennyire szomorú – próbáltam megmagyarázni, hogy milyen az emós, amikor általában szomorú, és milyen, amikor ennyire szomorú. Nem volt könnyű.

Újabb csoport érkezett: Móni és öt végzős lépett be a helyiségbe.

– Csokiii! – kapta fel a fejét Zsolti, és az érkezőkre kiáltott. Azok bejöttek, és azonnal elvegyültek. Kezdtünk sokan lenni.

A konyhában töltöttem magamnak egy műanyag pohárba őszibaracklevet, és Kingát figyeltem, ahogy sűrög-forog. Totál bepörgött, üvöltött róla, hogy élvezzi a házigazda szerepét. Éppen valami sós sütit próbált szimmetrikusan elhelyezni egy tálcán, amikor a két rocker berontott. Feltépték a hűtő ajtaját, és kivettek belőle egy-egy doboz sört.

– Ööö – néztem rájuk félve.

– Egészségedre. Én már beálltam – röhögött Andris, és nekitámaszkodott Robinak, aki szintén elég instabilnak tűnt.

Mikor kimentek, riadtan néztem Kingára.

– Szerinted nem baj, ha leisszák magukat?

– Hah – húzta fel a fél szemöldökét. – Alkoholmentes.

– Komolyan? – nevettem el magam, a szám elé kapva a kezemet.

– Nem tolerálom az italozást, akinek nem tetszik, menjen más buliba.

– Értem – bólintottam helyeslően. – Tudják, hogy alkoholmentest isznak? – tűnődtem.

– Nem. Idióták – legyintett lesajnálóan.

Hát, ez vicces volt, Andris és Robi a placeboeffektusnak köszönhetően valóban olyan tüneteket produkáltak, mintha részegesek lennének Rajtuk kívül mindenki tudta, hogy kamu az egész. Kicsit égtek.

Az a-s lányok táncoltak (?), páran ugráltak, Virág pedig leült Peti mellé, és együtt érzően hallgatta, amit én már legalább hatszor meghallgattam telefonon, személyesen és msn-en is. Hogy pontosan mi történt az emós lánnyal.

– Hé – állt meg mellettem Ricsi egy dobozos Fantát tartva a kezében. – Mit akar tőle? – biccentett Virágék felé.

– Peti? Semmit. Csak beszélgetnek. Nyugi – csitítottam, mert Ricsi tekintete enyhén eszelős volt.

– Miről? – nézte őket továbbra is pislogás nélkül.

– Hát, Peti elmeséli, hogy mitől fordult ennyire be. Virág meg csak meghallgatja, mert... Mert ő Virág. Tudod. Kedves. Meg minden – sziszegtem. Ricsi nem mondta, de tudtam, hogy mi jár a fejében. Mindenkinek van egy gyenge pontja. Az övé Virág. És látva, hogy a barátnője mellett egy emós fiú ül, egyszerűen előtörtek a régi emlékek és sérelmek, ráadásul szilveszter volt, ami mindannyiunk életében a „nem beszélünk róla” kategóriába került.

– Ricsi – fogtam meg a karját. – Ő csak Peti. Kezeskedem érte – nyugtattam meg, és azzal, hogy „ő csak Peti”, egyértelműen arra utaltam, hogy ne kattogjon az agya, és véletlenül se keverje össze Doriánnal, mert az örült nagy butaság lenne.

– Oké – tért kicsit észhez, és legalább már pislogott egyet. – De rajta tartom a szemem. Figyelj a haverodra – közölte.

– Persze, ne aggódj – vágtam rá, és a biztonság kedvéért odaültem hozzájuk, hogy belehallgassak a beszélgetésükbe. Virág éppen azt magyarázta Petinek, milyen dalokat hallgasson, hogy jobb kedve legyen tőle. Ártatlan téma, Ricsi kicsit paranoiás, ennyi. Ettől függetlenül volt balhé. Csak nem velük. Hanem velem. Jaj.

Tizenegy körül a buli a tetőfokára hágott. Üvöltött a zene (Iggy Pop, Clawfinger, Ramones, egy-egy lájtosabb Korn...), és olyan sokan lettünk, hogy alig fértünk el. Konkrétan a fél Szent Johanna tobzódott Zsoltiéknál, plusz néhány külsős is, mint pl. Peti vagy Viki. Aki punkhercegnőként vonult be rövid, kockás szoknyában, térdzokniban, bakancsban és biztosítótűkkel átszurkált fekete pólóban. Cortez volt barátnőjével egy szilveszteri bulin? Na, ekkor fordult a kocka, és Ricsi veregette az én vállam, folyamatosan azt magyarázva, hogy Viki csak egy haver, azért van itt, mert mindenhol ott van.

– Aha – dűnnyögtem magam elé, és bármennyire próbáltam erős lenni, látványosan összezuhanтам.

– Na, itt vannak a többiek is – nézett fel hirtelen, én meg odakaptam a fejem. Még több ember? Óriási. Az egy négyzetméterre eső emberek száma kicsit megrémített.

Ricsi zenekara lépett be a nappaliba, és rögtön feltalálták magukat. Ettek, ittak, átvették Dave-éktől a zene kezelését, meg ilyesmi.

Kinyomultam a konyhába, hogy megmossam a kezem. (Belenyúltam valamibe, amit salsa szósznak gondolok. Bízom benne, hogy az volt. Pfüj.)

– Szia, Reniii! – ölelt meg hátulról valaki. Éreztem az alkohol szagot, úgyhogy egy pillanat alatt kihúztam magam a karok közül, és a konyhapultig hátráltam. Gomba nem volt józan, ezt a szagából éreztem, és a nézéséből is rögtön láttam.

– Szia – köszöntem, és magamra erőltettem egy mosolyt, miközben folyamatosan az ajtót lestem.

– Meg se ölelsz? – vihogott furán.

– Hát. Inkább nem, ha nem gond – motyogtam. A zene üvöltött, a hangzavar örületes volt, és ketten voltunk egy helyiségben Ajaj.

– Szilveszter van. A minimum, hogy megcsókolsz éjfélkor – vigyorgott. – És éjfél van – csapott a karjára. Nem volt rajta óra

– Negyed tizenkettő – sziszegtem kínosan.

– Na és? – kiáltotta röhögve. Na jó, totál el volt ázva. A francba.

– Gyere, menjünk vissza inkább a többiekhez – tanácsoltam erőtlen hangon.

– Minek? – húzta fel a fél szemöldökét.

– Mert ott jobb – vágtam rá ösztönösen.

Gomba vihogva megbotlott, és megint felém lépett.

– Tudod. Cortezzel járok – dobtam be végső elkeseredésemben az adu ászkát, ami normál esetben működött volna. Csak sajna nem jutott el Gomba tudatáig. Ráadásul túl kellemetlen volt a szitu ahhoz, hogy felfogjam a kimondott szavaim súlyát vagy azt, hogy mennyire jól hangzik ez így. Cortezzel járok. Wow!!!

– Nincs itt. Amiről nem tud, az nem fáj – hebegte, de alig tudtam kivenni, mit mond.

– Na jó, én mentem – ráztam meg a fejem idegesen, és az ajtó felé indultam. Gomba elkapta a karom, a szorítása fáj, és hirtelen annyira leblokkoltam, hogy nem tudtam reagálni. Folyamatosan rángatott, én megpróbáltam kitépni a karom a keze közül, de erősen fogta, és a szorításától a bőröm is megcsavarodott. Az égő érzéstől felszisszentem.

– Hé – kopogtatta meg a vállát hirtelen Kinga. Gomba ködös pillantással, kissé lassan reagálva hátrapillantott. – Ha már ennyire gyáva féreg vagy, hogy lányokkal viaskodsz, keress egy erősebb ellenfelet. Te nyomorult – ordított rá dühösen. Aztán a bal öklével belevert Gomba arcába, aki azonnal elengedte a karom, amiről egyébként megfeledkeztem döbbenetemben.

– Mi a...? – kapott Gomba az orrához. Vértett. Ahogy felfogta az ujján pirosuló vékony vércsík jelentését, rögtön elborult az agya, és megindult Kinga felé. Ész nélkül felüvöltöttem, és megragadtam a karját, mielőtt még olyat tenne, ami abszolút elfogadhatatlan és amire nincs mentség. Gomba kirántotta magát a kezemből, és komolyan azt hittem egy pillanatig, hogy megüti Kingát. Talán így is történt volna, ha Zsolti be nem lép az ajtón, és döbönt fejjel ránk nem néz. Én a karomat dörzsölgettem, Gomba orra vértett, és éppen Kingára emelte a kezét.

– Na, ember, most véged van – fogta fel Zsolti a látottakat, és eldobta a kezében tartott chipses tálat. Egy pillanat alatt ráugrott Gombára, akinek a reakcióideje lassú volt, úgyhogy mindketten a földre zuhantak, és ott kezdték ütni egymást.

– Csinálj valamit! – kiáltottam Kingára rémülten, aki csak bosszankodva rázta a fejét.

– Most miért kellett közbeszólnod? Meg tudom magam védeni – sziszegte a földön hempergő Zsoltinak bosszúsan, aki nem tudott válaszolni. Mivel éppen a fejét ütötték.

– Kinga! – üvöltöttem idegesen, merthogy ennek nem volt itt az ideje. Már mint hogy erős lányt játsszon, amikor a barátja éppen bunyózik.

– Miért kiabáltok? – állt meg a konyhaajtóban Bálint, aztán elkerekedett szemekkel nézett a padlóra. Zsolti és Gomba a rúgkapálózásban félrelökték az asztalt, ami felborult, és minden süti meg üdítő a földre zuhant.

– Bunyóóóó! – kurjantotta a kilencedikes srác örömmel. Na, kösz, ő is sokat segített.

Aki csak tudott, benyomult a helyiségbe, és vadul szurkoltak, hogy ki üssön kit. Virág döbbenetben állt az ajtóban, aztán Ricsi félretolta, és berohant a konyhába. Végre, egy értelmes ember. Azonnal lefogta Gombát, aki dühödten próbálta kitépni magát. Én Kingával együtt Zsoltihoz pattantam, és felsegítettük. Csapzott volt, a pólója elszakadt, és totál kipirult.

– Jól vagy? – suttogtam rémültem.

– Ja – tanulmányozta az öklét, ami felhorzsolódott.

– Kösz – suttogtam könnyes szemmel, felváltva nézve Kingára és Zsoltira. Merthogy az egész miattam kezdődött...

– Mutasd – fogta meg Kinga a karom, amin piros folt mutatta azt a helyet, ahol Gomba megszorított.

Virág egy vizes konyharuhát hozott nekem, amit rátekertem a karomra, közben meg örült üvöltözés kezdődött. Kinga önkívületi állapotban fröcsögött Gombának olyasmiket, hogy „vadállat” meg „hogymérszel kezdet emelni lányra”. A dobos nem reagált, az orrával volt elfoglalva, aztán Ricsi egy mozdulattal nekilökte a fiút az együttes többi tagjának, akik elkapták.

– Húzzatok innen! – mondta idegesen, és a hangsúlyától megfagyott a levegő a helységben.

Szó nélkül, Gombát támogatva mentek kifelé. Mindenki félreállt, és némán utat engedett nekik. Az ajtócsapódást követően aztán egyszerre kezdtek beszélni, sztorizgatni arról, ki mit látott, pontosan hogy történt, végül Dave győzött, és megmutatta azokat a képeket, amiket Bálint feje fölött a telefonjával készített.

– Sajnálom, hogy bajt okoztam – mondtam halkán, és szavaimat Kingának, Zsoltinak és Ricsinek címeztem.

– Jól vagy? – kérdezte Zsolti a karomra pillantva, szándékosan nem reagálva a bocsánatkérésemre. Azt hiszem, természetesnek vették, hogy kiállnak mellettem. Mindannyian. Ez annyira meghatott, hogy csillogott a szemem a könnyektől.

– Aha – motyogtam az arcomat dörzsölve.

Zsolti biccentett, aztán hitetlenül Kingára meredt.

– Te betörted az orrát?

– Be – bólintott Kinga még mindig fújtatva.

Zsolti büszkén átölelte, mire mind felröhögünk. A legtöbben „a francba, vége a balhénak” felkiáltással mentek vissza a nappaliba, és csak páran maradtunk, hogy segítsünk Kingának összetakarítani. Illetve én segítettem, Dave a pulton ült és a telóját nézegette, Macu a hűtőben keresett üdítőt, Virág és Ricsi halkán beszélgettek, Zsolti pedig még mindig a barátnőjén röhögött. Amikor kimentem a konyhából, Peti csak annyit kérdezett, hogy volt-e valaha normális szilveszterem. Értettem a célzást. És a válasz: nem. Egy ideje nem.

A nappaliban újraindult a zene, a diákok pedig, mit sem törődve a történetekkel, folytatták a bulizást. Andris és Robi a kanapén ültek, mindketten bealudtak. Komolyan megártott nekik az alkoholmentes sör. ☺

Éjfél előtt öt perccel mindannyian kimentünk a kertbe, és fagyoskodva, ugrálva vártuk az újévet. Zsolti pedig azzal szórakozott, hogy belefúj egy dudába, aztán pár másodperc múlva örömmel konstataálta, hogy valahol a hegyről válasz érkezik. Jó játék. Némán ácsorogtam a hidegben, és az eget kémleltem, aztán amikor egymás után tűzijátékok robbantak a sötétben, lehunytam a szemem. Boldog újévet. Türelmesen kivártam, hogy mindenki a barátját/barátnőjét ölelje meg elsőként, én meg addig gyorsan felhívtam anyut. Mikor letettem, Virág rögtön hozzám fordult, és a nyakamba borult.

– Fáj még a kezed? – kérdezte.

– Nem – ráztam meg a fejem. – Boldog újévet – mosolyogtam.

– Neked iiiis! – vigyorgott, aztán Kinga fordult hozzám, és közölte, hogy „az új évben komoly erőfeszítéseket fog tenni annak érdekében, hogy ne legyek ennyire nyomorult”. Ő így kívánt nekem minden jót. Természetesen felnevettem, és a leghevesebb ellenkezése ellenére megöleltem. Legalább két másodpercig tartott, aztán ellökött magától.

A többiek a robbanó fények alatt ünnepeltek, miközben a zsebemben rezegni kezdett a telefonom. Visszafojtott lélegzettel kaptam elő. Cortez írt.

– Van valahol egy laptop? – kiáltottam körbe idegesen.

– Reni, ez meg milyen kérdés? – dörzsölte össze a hidegtől elfagyott ujjait Dave.

Berohantam a házba, Ricsi, Virág, Kinga, Zsolti, Macu és Dave pedig követtek. A többiek továbbra is az eget kémlelték, füttyögtek és tapsoltak, miközben mindenki telefonált valakinek. Talán szülőknek, barátoknak, de az is lehet, hogy egymásnak. Ki tudja?

A kanapén alvó két rocker mellől kirángattam Dave MacBookját, és az asztalra téve bekapcsoltam.

Türelmetlenül doboltam a térdemen, és folyamatosan azt kérdezgettem, hogy mikor bootol már be.

– Türelem. Ne sértegesd. Ez egy érző gép. Finoman – magyarázta Dave.

– Azonnal hozd be a skype-ot! – kiáltottam rá.

– Oké – riadt meg Dave, és sebesen pötyögni kezdett.

A skype betöltődött, és azonnal rányomtam a hívásra. Cortez válaszolt a videóhívásra, úgyhogy pár másodpercen belül bejött a képe. A szívem azonnal megtelt boldogsággal, és vadul kalimpálni kezdett, ahogy megpillantottam.

– Boldog újévet – mondta, és az arcára vetülő nappali fényt látva totál fura volt, hogy nálunk már újév van.

– Neked is – suttogtam szomorúan. Messze volt! ☹

– Hiányzom? – mászott bele a kamerába Zsolti.

– Nagyon – bólintott Cortez röhögve.

Kinga visszahúzta Zsoltit, így újra mind látszottunk a kamerán keresztül.

– Minden oké? – húzta össze a szemét Cortez, mire mi vadul bólogatni kezdtünk. Kissé talán feltűnően is.

– Akkor jó – mosolyodott el. – Gondolom, Zsolti beütötte a kezét, Reninek meg csak véletlenül van bekötve a karja.

– Ööö – húztam el a számat, és improvizálni akartam, de Kinga beelőzött.

– Megoldottuk – mondta a vállát vonogatva.

– Mennyire? – érdeklődött Cortez.

– Nos. Renátának volt egy kisebb konfliktusa, én betörtem egy orrot, Zsolti verekedett, Ricsinek pedig kell egy új banda – közölte egyszerűen.

Cortez és Ricsi a kamerán keresztül néztek egymásra, és talán a köztük lévő erős barátságnak tudható be, hogy szó nélkül, csupán szemkontaktussal beszéltek meg mindent. Cortez nem is reagált többet, témát váltott, és hagyta, hogy a többiek fecsegyenek mindenféléről. Én nem tudtam szóhoz jutni tőlük, de nem baj, ez így amúgy sem volt túl személyes.

– Szia – állt be mögöttünk a képbe könnyes szemmel Peti, és szomorúan meredt maga elé. Cortez hunyorogva nézett mögém, és kérdően megrázta a fejét.

– Hát ez? – tárta szét a karját.

– Ren hozta – legyintett Ricsi. – Depressziós. Azt se tudja, hol van. – Cortez a fejét fogva röhögött, aztán lassan mennie kellett. Elköszönt tőlünk, és bár nem mondott semmit, Ricsi nyomatékosan bólintott egyet. Fiúk közti titkos beszéd. Ez nem ér!

– Úúú, hozol nekem egy „hálvúdos” pólót? – kérdezte Virág sietve, mielőtt Cortez bezárta volna az ablakot.

– New Yorkban vagyok, de ha látok, veszek – ígérte meg nevetve.

– Óóó – biggyesztette le a száját Virág, a többiek meg egyszerre közölték vele, hogy „sötét”.

– Sziasztok – intett Cortez egy utolsót, aztán kilépett. Sóhajtván néztem a bezáruló ablakot.

– Cortez volt az? – lépett be Viki az ajtón.

– Ja – felelte Ricsi.

– Miért nem szóltatok? Köszöntem volna neki – csettintett bosszúsan.

A befelé érkező diákok hallották, hogy Cortez került szóba, úgyhogy mindannyian kijelentették, szívesen beszéltek volna vele pár szót, és legközelebb szóljunk már.

– Mindegy, írok neki Facebookon – vonogatta a vállát Móni, és előkapta a mobilját. Lesütöttem a szemem, és amikor Virág bátorítóan megszorította a karom, magamra erőltettem egy mosolyt, és felnéztem. Semmi gond. Cortezt sokan szeretik. Nagyon sokan.

Dave és Macu elindították a zenét (Foo Fighters), mire mindenki ugrálva tombolni kezdett, és hagytam, hogy Virág felrántsion a fotelből, azzal az indokkal, hogy „úúúú de jó ez a szám”.

Hát, kábé így telt a szilveszter.

Gomba: 5/1* – nagyot csalódtam benne, a viselkedése komolyan megrémített, és a karom is fáj. ☹

Kinga: 5/5* – nem volt semmi, ahogy leütötte Gombát. Bal kézzel.

Peti: 5/3 – mikor Dave és Macu kíséretében elindultam haza, láttam, hogy éppen Taminak meséli el a kikoszarása történetét. Tulajdonképpen egész este magát ismételte, csak mindig más ült mellette.

Andris és Robi: 5/3 – ☺☺☺

Pótvacsora apuval: 5/2 – körülbelül éjjel fél kettőkor összefutottunk a konyhában.

Tatárbifszteket találtunk száraz pirítóssal. Nos, megettük.

Cortez: 5/5 – reggel hatkor kaptam egy mms-t tőle.

A Time Square-ről küldte a képet. De messze van. ☹

Január 3., hétfő

Azt hiszem, még soha, de soha nem vártam ennyire semmit, mint a mai napot. Vagyis igazából a tegnapi, de legnagyobb bánatomra a „másodikán jövök” azt jelentette, hogy Cortez késő este szállt le, és aludtam már, mire hazaért. Esély sem volt arra, hogy találkozzunk, pedig semmi más nem szerettem volna jobban. Reggel szinte kipattant a szemem, és azonnal felkeltem, mert bár hullafáradt voltam, eszembe sem jutott henyélni. Csak vártam, hogy találkozzunk végre!!!

– Suliba mentem – rohantam le a lépcsőn, futtában a nyakam köré tekerve a sálam.

– Kissé stréber a gyerek – motyogta apu a reggelije fölött, és szerintem tényleg elhitte, hogy a hétfőnek örülök ennyire. Anyu a tipikus, „semmit nem tudsz” pillantással nézett rá, és szó nélkül hagyta.

Kirontottam a kapun, és becsaptam magam mögött, aztán már indultam is, amikor valaki megszólított.

– Hová rohansz ennyire?

Megperdültem a tengelyem körül, és zakatoló szívvel meredtem Cortezre. Ott állt, a kerítést támasztva, zsebre dugott kézzel, laza mosollyal az arcán. A pillantásától totálisan megsemmisültem, és semmi más nem hallottam, csak a fülemben zúgó vért. Ellökte magát a kerítéstől, és felém lépett. Megfogta a karom, magához húzott, és ráérsően megcsókolt. Azt hiszem, ha egy atombomba robban mellettünk, azt sem vettem volna észre. Beleszédültem az érzésbe, és csak reméltem, hogy a gyomromban repkedő lepkék nem múlnak ki szívrohamban.

– Szia – öleltem át szorosán, és belefúrtam az arcom a dzsekijébe. Mélyen beszívtam az illatát, és mint mindig, most is rájöttem, akkor értem meg, pontosan mennyire hiányzott, amikor újra találkozunk.

Megfogta a kezem, az ujjait az enyémre kulcsolta, és mosolyogva a szemembe nézett.

– Mehetünk?

– Persze – bólintottam, miközben majd szétvetett a boldogság.

Ha van valami, amit sose gondoltam volna, az az, hogy Cortezzel kézenfogva megyünk suliba. A dombon lefelé sétálva folyamatosan vigyorogtam, és bár tudtam, rémesen ciki vagyok, egyszerűen nem bírtam abbahagyni.

– Milyen volt a szünet? – érdeklődtem.

– Jó – bólintott. – Neked?

– Eltelt – mondtam. Az őszinte válaszom a „szörnyű”, „lassú” vagy éppen a „túl hosszú” lett volna, de nem akartam azt a látszatot kelteni, hogy alig bírtam ki nélküle. Ami, mondjuk, igaz, de nem biztos, hogy ezt be kell vallanom. Úgyis tudja. Ricsi szerintem mindent elmondott neki.

Elegendte a karom, a táskájában kotorászott, aztán kivett belőle egy barna zacskót, és felém nyújtotta.

– Már kaptam ajándékot – tiltakoztam. – A Capa-albumot.

– Ez csak szuvenír – mondta, én pedig boldogan belelestem a kis alakú zacskóba. Volt egy pár könyvjelző benne (nem felejtette el, hogy gyűjtöm) meg egy könyv. Kérdőn pillantottam a borítóra. *Catcher in the Rye*.

– *Zabhegyező* – segített ki. – Tudom, hogy megvan és olvastad már... De talán egyszer összekapod magad angolból, és elolvasod eredeti nyelven is. Azért úgy az igazi – gúnyolódott elképesztően szép mosollyal, én meg döbbenet néztem vissza.

– Te olvastad a *Zabhegyezőt*? – torpantam meg.

– Reni, néha komolyan úgy nézel rám, mintha azt hinnéd, nem tudok olvasni – röhögött.

– Nem, dehogy – sütöttem le a szemem zavartan. – Csak nem tudtam. Sose mondtad.

– Sose kérdezted – vágta rá mosolyogva.

– És tetszett? – érdeklődtem. Cortez elhúzta a száját.

– Nem különösebben. De egy évet New Yorkban jártam suliba a Szent Johanna előtt. Ott mindenki Holdennek képzelet magát egy kicsit – magyarázta, én pedig ámulatosan hallgattam. Rá kellett döbennem, hogy szinte semmit nem tudok róla, ami hirtelen kínosan érintett.

– És szerinted... „mi történik a kacsákkal télen, amikor befagy a tó vize”? – mosolyodtam el.

– Majd egyszer megnézed – ölelte át a vállam, magához húzott, és nyomott egy pusztit a homlokomra. Ha létezik egy tízes skála a boldogság mérésére, abban a pillanatban tuti, hogy kiütöttem.

A sulis előtt álló Virág, Ricsi, Zsolti, Dave és Macu vigyorogva néztek minket („húúú”-zok és füttyögtek is), én meg zavartan kapkodtam a tekintetemet. Odaléptünk a többiekhez, és miközben Cortez a fiúkkal váltott pár szót (Zsolti tudni akarta, hogy Cortez mit kapott enni a repülőn), én égővörös fejjel meredtem Virágra. A nyakát behúzza vigyorgott, afféle „tejjóóóééé” nézéssel, én meg „úristen, ezt nem hiszem el” pillantással feleltem. Mi is tudunk ám némán beszélgetni.

A portára belépve leemeltem az újságtartóról a januári számot, és gyorsan átlapoztam, miközben felmentünk a lépcsőn.

– Mi újság, Cortez, hogy utaztál? – lépett elé Móni, és tiszta mosolyt villantott rá.

Cortez unottan válaszolt, aztán bementünk a terembe. Még visszafordultam, és ahogy a folyosón ácsorgó a-s lányokra néztem, meg Mónira, meg mindenkire, hirtelen összerándult a gyomrom. Emlékeztetnem kell magam, hogy átnézek pár fórumot a féltékenységről. Az érzés úgy kerített hatalmába, hogy egy pillanat alatt elkedvtelenedtem, és keserű ízzel telt meg a szám. Leültem a helyemre, és előszedtem a franciafelszerelésemet. Cortez letette mögém a táskáját, aztán leguggolt a székem elé, és kérdően nézett rám.

– Minden rendben? – nézett fürkészően.

– Persze – mosolyodtam el megkönnyebbülten. Elűztem minden sötét gondolatot a fejből, és amíg kivettem a *Szeretem a kolera idejét* a táskámból, derülten hallgattam Andrist és Robit, akik a szilveszteri alkoholmámorokról sztorizgáltak. Ha tudnák, hogy csak mámor volt, alkohol nem... ☺

Monsieur Durand engedett az osztály (és főleg Zsolti) kérésének, és egész órán beszélgethettünk a szünetről. Ki mit kapott karácsonyra, ki merre volt (Cortez beszámolója érdekelt mindenkit) és mit műveltünk szilveszterkor. Andris és Robi sokat sejtetően összenéztek, és fel sem tűnt nekik, hogy nem velük, hanem rajtuk röhög mindenki. Második órán Kardost nem hatotta meg az első nap, közölte, hogy az osztálynak botrányos a helyesírása, úgyhogy diktálni fog.

– Tanár úr, mit kért karácsonyra? – próbálkozott Zsolti, hátha megenyhül és beszélgetni kezd velünk.

– Egy kis intelligenciát néhány diáknak – vágta rá Kardos. Ösztönösen felnevettem, és kinyitottam a füzetem. A többiek csúnyán néztek rám, de szerintem ez akkor is jó poén volt.

Csengetéskor elpakoltam a padomról, aztán lementünk. Az aulában leszakadtunk a többiektől, és Virággal beálltunk a büfé sorába. Forrócsokival és minyonnal mentünk ki az udvarra, a hidegtől mindketten kicsit megtorpantunk, de miután összehúztunk magunkon mindent, egyenesen a padhoz sétáltunk. A január szörnyen hideg tud lenni. Felültem a pad támlájára, és miközben a sulirádió az Unkle Bob *Satelite* dalát játszotta (tök jó szám), a többiek beszélgetését figyeltem. Cortez kapucniban ült mellettem, és éppen Zsoltival röhögött azon, hogy szilveszter után az apja csodálkozott, mert valaki a hűtőbe tette a távirányítókat (?).

– A top sztori akkor is az, hogy a rockerek másnaposak voltak az alkoholmentes sörtől. Mindent lefotóztam, összeállítom videónak, és nyomom is fel a netre – közölte Dave.

Mosolyogva hallgattam a beszélgetést, és a kezemben tartott, becsukott Marquez-könyvre pillantottam. Cortez fél kézzel átölelte a vállam, és magához húzott.

– Miért nem olvasol? – suttozta a fülembe. Bár baromi hideg volt, mégis elöntött a melegség, és bólintottam. Kinyitottam a könyvem, és a metsző szélben, a többiek sztorizgatását meg sem hallva, belemerültem a regénybe. Van, ami változik, és van, ami nem. És ez így van rendjén.

Angol után (angolul kellett elmesélnünk a szünetünket; összekevertem vagy négy szót, plusz a jelen és múlt időt, kétségkívül östehetség vagyok) infó következett, úgyhogy leültünk a gépekhez, és izgatottan vártuk, hogy Tölgyessy mennyire lesz jó fej az idei év első óráján. Überjó fej volt, azt

csináltunk, amit akartunk. Andris és Robi azonnal lövöldözni kezdtek (egymást vagy esetleg másokat, tippem sincs), Kinga blogot írt (a szünetben kapott rá, feminista témájú könyveket és filmeket, valamint erős dalszövegű női bandákat mutat be az oldalán). Ricsi és Virág már megint a zenei játékkal játszottak, amiben az a feladat, hogy pár másodperces részletből ki kell találni a dalokat. Ricsi jó rock, punk, ska és metál dalokban, Virág pedig pop, emo és alter téren brillírozik, úgyhogy iszonyat csúcspontokat döntöttek. Zsolti egy fekvényomó pad képeit guglizta, Jacques a jójátékon biliárdozott, Gábor pedig nézte. Macu és Dave twittereztek ezerrel, Cortez pedig a Facebookján válaszolgatott. Nem akartam zavarni, úgyhogy inkább a helyemen ülve csekkoltam a saját Facebookomat, de az enyémen sose történik semmi érdekes. Beléptem az e-mailembbe, spamek minden mennyiségben, egy levél Arnoldtól, hogy rendben Párizsba ért, aztán felszaladt a szemöldököm. Idegesen elolvastam Gomba üzenetét, és döbbenet megráztam a fejem. Bocsánatkérő levele rövid volt és tömör, összesen két sor. Bezártam az ablakot, és átmentem Cortez gépéhez. Vagy tízen cseteltek vele egyszerre, és mivel nem akartam beleolvasni (na jó, kicsit, de természetesen nem tettem meg), csak halkán megszólítottam.

– Van valami oka annak, hogy Gomba bocsánatot kért tőlem e-mailben, jó pár nappal szilveszter után?

– Talán most gondolta át a dolgokat – mondta felém se nézve.

– Aha... – haboztam. – Nem beszéltél vele? – próbálkoztam tovább, mire végre levette a szemét a képernyőről, és mosolyogva rám nézett.

– Nem fontos – felelte egyszerűen, és visszanézett a monitorra. Hűűűű.

Utolsó óra után Cortez megállt mellettem, és megrántotta a táskáját a vállán.

– Mennem kell. Este beszélünk – mondta.

– Oké. Jó nyelvsulit.

– Kösz. Virággal menj haza, oké?

Bólintottam, aztán lehajolt hozzám, és megcsókolt.

– Khm – köhintett valaki mögöttünk. Azonnal hátráltam egy lépést, és éreztem, hogy előnt a pír, ahogyan Kardos ránk nézett.

– Iskolán kívül – szólt ránk gorombán.

Cortez unottan megfordult és elment, én pedig zavartan lesütöttem a szemem, és bementem a könyvtárba. Véletlenül nekimentem az ajtófélfának. Aú! De ciki.

Felültem Karcsi mellé a padra, és előhúztam a jegyzeteimet.

– Reni? – húzta össze a szemöldökét Kardos.

– Az *Abigél*lel készültem – mondtam zavartan.

– Rendben.

Flóra és Karcsi csendben hallgatták az előadásom, Kardos viszont végig komoran méregetett. Kedvenc tanárom, azt hiszem, nem túl boldog, hogy Cortezzel látott. Sejtettem, hogy olvasókör végén váltani akar velem pár szót. Szinte éreztem, úgyhogy ki sem mentem.

– A jövő heti tanulmányi versenyhéten számítok rád – kezdte.

– Persze – bólogattam hevesen. Természetesen nem felejtettem el.

– Tudom, nem tartozik rám – jött a feketeleves, mire feszengve lesütöttem a szemem, és szerettem volna elmenekülni –, a te dolgod... De nem szeretném, ha romlana a tanulmányi eredményed.

– Nem fog – ígértem meg.

– Nagyon remélem – meredt rám szikrázó szemmel.

Cortez-ellenes hangulat. Éljen.

Az aulában megvártam Virágot. Boldogan ugrált oda hozzám, nyakig temperás volt, és a képet mutogatta, amit festett. Még nem készült el, de így is zseniálisan nézett ki. Milyen lesz, ha befejezi?

Hazaérve megcsináltam a leckéimet, tanultam holnapra, közben pedig egészen sokszor néztem rá a telefonomra, a gépem is végig be volt kapcsolva. Vacsora közben aztán végre jött az sms. – Nem telefonálunk evés közben – nézett rám csúnyán anyu.

– Tudom – bólintottam, de azért gyorsan elolvastam. Cortez volt. Csak annyit írt, hogy hazaért és később felhív. Nem írta, hogy vár msn-en vagy menjek skype-ra. Na, mindegy.

Cortez: 5/5* – minden gondolatom ő. De komolyan. Minden. ☺
Szerelem a kolera idején: 5/3 – amikor tudok rá figyelni, akkor nagyon tetszik.
Első nap: 5/5* – Cortez! ☺
Olvasókör: 5/5 – jól sikerült az előadásom. ☺
Catcher in the Rye: 5/? – Beleolvastam, de egy szót sem értek belőle. ☹
Gomba: 5/2 – Az e-mailje alapján „meggyőzték” arról, hogy rémesen viselkedett. Cortez?
Hm.
Várom a holnap reggelt: 5/1 – még csak nyolc óra.
Mikor mehetek aludni? ☹
Telefonom: 5/1 – hülye telefon. Miért nem csörög??? ☹

Január 4., kedd

Reggel zakatoló szívvel léptem ki a kapun, és visszafojtott lélegzettel néztem körbe. Minden rémálmom és kételyem szertefoszlott, amikor láttam, hogy Cortez befordul az utcánkba és felém lépked a lefagyott járdán. Kivette a füléből a fülhallgatókat, és üdvözlésképpen nyomott egy gyors puszt a homlokomra.

– Milyen volt a nyelvsuli? – érdeklődtem, amikor megfogta a kezem.

– Oké volt – felelte lazán.

– Azt hittem, hogy utána leszel a neten... – haraptam be a számat, és vadul kattogó aggyal lestem felé, hátha leolvasok valamit az arcáról.

– Filmet néztem – közölte egyszerűen. Ó. Oké. Értem.

– Mit néztél? – fecsegttem csak úgy, hogy mondjak valamit. Az agyam azonban máshol járt. Kérdés: mikor várhatja el az ember, hogy a barátja csak vele foglalkozzon? Mikor tehetjük fel a rengeteg „miért nem?” kérdést? Miért nem jöttél, miért nem hívtál többször, miért nem üzentél sokat, miért nem léptél be msn-re, miért nem... Jaj nekem.

Cortez ahelyett, hogy elmesélte volna a filmet, látta, hogy tulajdonképpen annyira nem is érdekel, és óvatos mosollyal nézett rám.

– Félév van, jövő héten tanulmányi versenyhét, ne lógj annyit a neten, mert nem szoktál – válaszolt a fél nem tett kérdéseimre.

– Persze... – legyintettem, aztán azonnal témát váltottam. – Ma töritézé van.

– Igen? – kérdezte furán. Üvöltött róla, hogy fogalma sincs.

– Igen – mosolyodtam el halványan. Kemény óra vár rám, legalább a fél osztály dogáját fogom megírni... No comment.

A sulihoz érve odaálltunk a többiekhez. Ricsi a raszta tincseit ellenőrizve arról magyarázott, hogy leesett egy darab haja fürdés közben. Virág ezen nagyon jól szórakozott, Kinga azonban undorodva elhúzta a száját.

– Szoktál fürdeni?

– Á, nem akarom túlzásba vinni. Még a végén olyan nyálas képű szépfiú leszek, mint Zsolti – kontrázott Ricsi, Zsolti pedig, aki éppen a bicepszét ellenőrizte a kabáton keresztül (kezdi túlgúrni magát), felröhögött. Kinga unottan forgatta a szemét, aztán felém nézett.

– Renáta! Mire iratkozol fel?

– Ööö – töprengtem. – Kardos küld műveltségire és irodalomra, és idén megpróbálom a franciát is.

– Ó. Nocsak – fonta össze a karját, és összerántotta a szemöldökét. Jaj, ne! Ez csak azt jelentheti, hogy valamire mindketten megyünk.

– Francia? – kérdeztem félve.

– És műveltségi. Kösd fel a gatyád, mert nyerni fogok! – bólogatott hevesen.

– Nagyszerű – sziszegtem.

Az a-s lányok léptek oda hozzánk viháncolva, amikor Dina szeme komolyan elkerekedett. Azonnal elvörösödtem, és a kesztyű alatt éreztem, hogy a hideg ellenére izzadni kezd a tenyerem. Cortez még mindig fogta a kezem, közben meg lazán beszélgetett Macuval. Edina elhúzta a három a-s lányt, és a lépcsőn fellépkedve sutyorogni kezdtek, közben meg folyamatosan hátrapillantottak, gúnyosan

konstatálva a helyzetet. Ők így tudták meg, hogy Cortez velem jár. És ez természetesen innentől kezdve futótűzként terjedt. Igyekeztem nem figyelni rájuk, de bevallom őszintén, kicsit nehezen ment. A portán belépve éreztem magamon a tekinteteket: lányok irigy pillantással méregettek, sokan hitetlenül, afféle „Ezzel? Te jó ég!” nézéssel mértek végig tetőtől talpig, mások pedig csak gúnyosan és kételkedve meredtek rám. Komolyan megkönnyebbültem, amikor a terembe értünk. Sosem tartoztam a trendi diákok közé, és most a hirtelen figyelemtől szorongó érzés töltött el. Próbáltam elnyomni magamban azt a szüntelenül ismétlődő hangot, ami a fejemben skandálta, hogy „talán igazuk van”.

– Valaki! Franciaházit – kiáltotta Ricsi. Természetesen én voltam az a valaki, úgyhogy odaadtam neki a füzetem, aztán pislogás nélkül meredtem a tévére, ahol Andris és Robi beüzemelték a Wii-t, majd táncolni (?) kezdtek. Ricsi padja mellett állva megráztam a fejem a rockerek hülyeségén, aztán Cortez megragadta a karom, és magához húzott. Belezuhanam az ölébe, mire fél kézzel átölelte a derekam, és nem engedte, hogy felálljak. Elnevettem magam, aztán felé fordultam, és örületesen dobogó szívvel (lassan kardiológushoz kell járnom) mosolyogtam rá.

– Ne máár – húzta el a száját Dave. – Mindenki hagyja abba! Tolerálni az egyedülállókat ebben a fagyos januárban! – tárta szét a karját. Zsolti Kingát ölelte át éppen, Virág és Ricsi pedig egymás mellett másolták a franciaházimat. Nekik ez elég romantikus volt.

– Dave, nyugi. Neked ott van Macu – kiáltotta Zsolti, mire mindenki felnevetett.

– Nagyon vicces vagy – vigyorgott erőltetetten Dave.

Monsieur Durand belépett a terembe, mire felpattantam Cortez öléből, és vörös fejvel ültem vissza a helyemre. A franciatanár (mintha csak nem vette volna észre) nyugodtan köszöntött minket, és belekezdünk az órába.

– Pszt, Ren – sziszegte Ricsi. Odafordultam, aztán kinyújtottam a kezem, és gyorsan elvettem a füzetem. Ja, igen. A házi. ☺

Hatodik órára rádöbentem, hogy a teremben töltött idő iszonyatosan klassz, az udvaron azonban nem éreztem jól magam. Nem Cortezzel volt a baj, hanem velem. Ő kedves volt és menő, és laza, ugyanúgy röhögött meg dumált a többiekkel, mint máskor. Nekem viszont kezdett komoly üldözési mániám lenni. Mert a fiúk sosem veszik észre, amikor egy lány „úgy” néz egy másikra. Ahogy a végzősök rám. Vagy az a-sok. Vagy éppen a kilencedikesek. Vagy mindenki.

Utolsó óra után megálltunk a lépcső előtt, a többiek a farkasordító hidegben beszélgettek, miközben én elköszöntem Corteztől.

– Ne kísérjelek el? – kérdeztem halkán. Kész voltam feláldozni a délutánom, hogy megvárjam, amíg nyelvsuliban van, csak hogy egy kicsivel több időt tudjunk együtt tölteni.

– Ne – nézett rám furán. Gondolom, nem értette, hogy miért akarom kint várni, amíg ő négy órát tölt el egy teremben.

– Oké – sóhajtottam.

Nem lehetek telhetetlen, a legnagyobb álmom teljesült azzal, hogy járunk, csak mégis... A sulin kívül szinte soha nem találkozunk, a Szent Johannában meg képtelenség kettesben lenni. Talán a reggeli, pár perces séta az egyetlen kivétel. ☺

Törítézé: 5/4 – remélem, azért sikerült. Mindenkinek.

Karcsi: 5/1 – szegény, a végzősök ma bezárták a kémialaborba. ☹

Virág: 5/5* – este kimentem vele megsétáltatni Adam Lambertet (mármint a kutyát), és közben megbeszéltük, hogy milyen reakciót váltott ki a suliba járó lányokból, hogy rájöttek, Cortez és én...

Önértékelési zavarok: 5/1 – akad bőven. Próbálom nem keresni a megfejtést arra, hogy Cortez miért jár velem. A pro és kontra listám kissé elferdült énképre utal. Jaj nekem.

Kinga és Zsolti: 5/1 – külön mentek el suli után, beállt náluk az örök harag. Miért csinálják a cirkuszt, nem értem. ☹

Szerelem a kolera idején: 5/5* – Mindjárt kiolvasom. Megyek is.

Cortez: 5/5 – az előbb üzent, hogy hazaért. Remélem, még ma felhív. ☺

Január 7., péntek

Én ilyen félévi hajrát még nem láttam. Konkrétan minden órán összefoglaltunk, feleltünk vagy dogát írtunk, és a kétesre állók vért izzadtak. Ráadásul a jövő heti tanulmányi versenyhét miatt engem mindenből lezártak már a héten, mehettem etikából az ötösért (Vladár kiszívta a vérem, mindenki előtt megalázott, és ügyet sem vetve arra, hogy övé a leggagyibb tantárgy, harminc percig szívatott, mire megadta), Gondosnál írtam egy plusz fizikadogát, mert négyötödre álltam, és O'Realy is engedett az ötösért. Megkaptam, bár nem érdemeltem meg, azonban úgy érzem, egy kis csalás belefér. A javítómat ugyanis abszolút Cortez írta meg nekem, nélküle alighanem maradtam volna inkább négyes, de a segítségével ötösre zártak. Örök hála érte. ☺

A többiekre még várt egy kemény jövő hét, akik viszont a tanulmányi versenyre készültek (Kinga, Jacques, Gábor, Dave, Macu, Virág rajzból és én), azokat a legtöbb óráról elkérték, hogy a szaktanárok kellően felkészítsék őket. Így történt, hogy a kapcsolatunk első hetében (amikor mindketten egy kontinensen vagyunk) Cortezzel szinte alig töltöttem időt. A suliban káosz és feszített tempó, délután neki nyelvsuli, nekem pedig tanulás. Este telefonon beszélünk, reggel perceket voltunk kettesben, amíg a sulihoz értünk. Valahogy nem így képzeltem az egészet. Persze tudom, hogy ez elmúlik, és ahogy vége a jövő hétnek, normalizálódnak a dolgok, lezárnak minket stb. De nem tudtam elnyomni magamban a kételyeket, amik abból adódtak, hogy egyszerűen nem volt időnk együtt lenni.

Reggel szokás szerint a kapunkban várt rám, és ahogy kiléptem, azonnal elöntött a melegség.

Átöleltem, és lehunyt szemmel vártam pár pillanatot, mielőtt elengedtem volna. Megfogta a kezem, és a sulifelé indultunk, közben meg félve kérdeztem meg, hogy mit tervez a hétvégére. Vadul dobogó szívvel vártam a válaszát, és azon imádkoztam magamban, hogy mondja azt, én is a tervben vagyok.

– Hétfőn nyelvvizsga, úgyhogy... – kezdte.

– Igen, tudom – sziszegtem kínosan. – Egész hétvégén tanulni fogsz? – kérdeztem halkán.

– Nem – felelte. – Te fogsz egész hétvégén tanulni.

– Már mindenből lezártak – érveltem. – Kitűnő lettem, és ha Kinga nem öl meg dühében, amiért holtversenyben vagyunk iskolaelsők, akkor nincs miért félnem – magyaráztam.

– Versenyhét – juttatta eszembe, mintha csak elfelejtettem volna. Nem, nem ment ki a fejből, csak éppen nem érdekelt.

– Menni fog. Már szétrobban a fejem, annyi információ van benne. Nem akarok egész hétvégén arra készülni – ráztam meg a fejem dühösen.

– Oké, sokkal fontosabb neked ez az egész, mint most gondolod, úgyhogy hallgass rám, jó? – mondta komoran.

– Jó – adtam meg magam, mert nem volt kedvem vitatkozni. Csodás, közös pillanataink együtt töltött hat percét nem akartam elrontani. Pedig nem volt igaza. Akkor sem, ha jót akart nekem.

A sulifelé Virág rögtön fárasztani kezdett, hogy tegnap milyen jó filmet láttak a moziban, én meg magamra erőltettem egy mosolyt, és úgy hallgattam. Azt hiszem, az ő kapcsolatuk normális. Moziba járnak, sulifelé után rengeteg időt töltenek együtt, és a hétvégéik is mindig fixek. Mi meg Cortezzel mint két idegen, akik reggel megfogják egymás kezét. Nálunk még Kinga és Zsolti is igazibb páros attól függetlenül, hogy legutolsó szakításuk tegnap délutánig tartott. De kibékültek. Ez a lényeg.

Móni lépett oda hozzánk, és ügyet sem vetve rám (vagy arra, hogy Cortez a kezemet fogta), fárasztani kezdte azzal, hogy a Facebookon valami szörnyen vicces kommentáradat kezdődött egy fényképre... Azt se tudtam, miről beszél, csak egyszerűen lefagytam, és lesütött szemmel néztem a bakancsom orrát, pedig nem volt annyira érdekes.

– Ren, mi van veled? – fürkészett Ricsi, mire felkaptam a fejem.

– Fáradt vagyok. A sok tanulás... – füllentettem.

– Stréber átok – bólogatott Dave, én meg a többiekkel együtt felnevettem.

Az aulában Máday ránk kiáltott (Pósa és Bencze, rebbenjetekek szét, ez egy iskola! Felmayer, elveszem a mobiltelefonodat. Nem, nem érdekel, hogy iPhone, akkor is! Matsuda, kakasviadalra készülsz, vagy miért tarajos a frizurád? Azonnal lapítsd le! Nagy Zsolt, sürgősen engedd el Karcsit! Megfojtod! Kinga, ne lökdösődj, szépen, sorban haladjatok. Antai-Kelemen, Renáta, azt hiszem,

önállóan is tudtok menni, engedjétek el egymás kezét! Bálint, az irodámba, nem lógsz meg, nyomás!), úgyhogy ezt megkaptuk. Lázadó társaságunkból senki nem engedelmeskedett, úgyhogy Cortez továbbra is fogta a kezem, én pedig elnyeltem a mosolyom, és felé pillantottam.

– Mennem kell az infóterembe – mondtam, amikor megálltunk a teremajtóban.

– Kardos tréningez? – vigyorodott el.

– Aha. Random műveltségi kérdésekkel bombáz – sóhajtottam.

– Ügyes legyél – nyomott egy pusztit a homlokomra, és belépett a terembe.

– Renáta, kiengednél? – csörtetett ki az ajtón Kinga. Képtelen volt megvárni, hogy arrébb álljak, egyszerűen nekem jött.

– Aú – dörzsöltem meg a vállam, amikor utána indultam.

Kinga versenyhelyzetben soha nem tud uralkodni magán, úgyhogy betudtam annak, hogy egyszerűen pszichopata. Mindketten lementünk a lépcsőn, és a többi diákkal együtt vonultunk be az infóterembe, ahol Kardos már várt ránk. Kezdődhetett a kvízmaraton. ☹

Az egész napom ezzel telt: amikor kiszabadultam az infóteremből, akkor a franciára készültem, amikor pedig abba hagytam, jöhetett az irodalom. Kellett nekem három kategóriában is jelentkezni! Kingától persze nem szabadultam, mert amíg én a könyvtárban az irodalomverseny lehetséges könyvlistáját ellenőriztem (kettőt nem is olvastam, ááá), addig ő felhúzott térdekkkel, előre-hátra dülöngélve magolta a versét. Szavalóverseny. Naná, hogy jelentkezett rá.

Tesi előtt az öltözőben ültem, és azt számoltam, hogy mennyi idő alatt tudok kiolvasni egy könyvet szükség esetén, miközben Virág szomorúan rángatta magára a Szent Johanna-s melegítőt.

– Ajjj, nem értem, miért kell tesiznem a kettesért – dühöngött.

– Mert abból nincs pótvizsga – simítottam meg a karját.

– Jó, de csak félév van. Inkább buktatna meg, majd év végére javítok. Ijjj, hogy van ez az izéé? – csapkodott, mert a rossz karját dugta a melegítőfelső ujjába.

– Várj, segíték – álltam fel, és lehámoztam róla a totálisan összetekeredett pulcsit.

Az a-sok a szemben lévő padon öltöztek, közben meg mindenféléről fecsegték, és egészen addig nem figyeltem rájuk, amíg szóba nem kerültem. Pontosabban Edina megállt előttem.

– Napok óta tippelgetünk, hogy most mi van. Úgyhogy inkább megkérdezem – szólított meg.

– Igen? – szaladt össze a szemöldököm.

– Most frankón veled lóg Cortez? – kérdezte gúnyosan.

– Mit értesz azon, hogy „lóg”? – kérdeztem vissza, és nem tetszett sem a stílusa, sem ahogy rám nézett. Lesajnáló volt és hitetlen.

– Edina alacsony intelligenciahányadossal rendelkezik, és azt szeretné tudni, valóban együtt jártok-e. Csak nem képes kifejezni magát – szólt az a-sok mögül Kinga, és ránk sem nézve lapozott egyet a verseskötetében. Dina erőltetett vigyort villantott rá, aztán elkomorodott, és azzal a tipikus „naaa?” nézéssel meredt rám.

– Igen – mondtam halkán.

– Én megmondtam – közölte Tami. Úgy tűnt, az a-sok között volt egy kis feszültség a téma kapcsán.

– Hah – nézett végig rajtam Edina. – Na, mi van, Cortez is megbolondult?

Ez fájt, úgyhogy lesütött szemmel pásztáztam a padlót, és igyekeztem elérni, hogy leperegjen rólam a megjegyzés. Nem ment könnyen.

– Jó, mindegy – folytatta Edina gúnyosan. – Megkapni könnyű. Kérdés, meg tudod-e tartani – nevetett fel. Én bénultan álltam, és reagálni sem tudtam. Amúgy nem is lett volna rá lehetőségem, mert Kinga beelőzött.

– Megkapni könnyű? Cortezt? – vont a szemöldökét. – Akkor neked miért is nem sikerült? Pedig a „száz fiú, akivel járni fogok a gimi alatt” listád élén szerepel. És lassan megvan a száz – vigyorgott gonoszul. Edina orrlyukai kitértek, és látszott rajta, hogy most aztán bepípult.

– Mit akarsz ezzel mondani? – fújtatott idegesen.

– Ha lenne eszed, tudnád. Hagyok egy kis időt, hogy rájössz. Délután be vagyok kapcsolva, majd hívj fel – állt fel Kinga, és kinyitotta az öltöző ajtaját, hogy az a-sok kimenjenek. Mind a négyen kicsörtettek, Kinga pedig bevágta utánuk az ajtót.

Én összeroskadva ültem a padon, és az ölembe ejtett ujjaimat tanulmányoztam, mintha csak valami érdekes lenne rajtuk. Amúgy volt is, mert beszakadt a körmöm, de mindegy, nem érdekelt.

– Renáta, vetélytársak vagyunk, így nem állt szándékomban beszélni veled jövő hét péntekig – kezdte, mire erőltlenül bólintottam. – Azonban – sóhajtotta – most kivételt teszek, és megkérdezem. Mi a franc bajod van? – üvöltött rám.

– Mi?

– Ne játszd meg magad. Nagyon is jól látom, hogy ha Cortez nincs a közeledben, akkor előjön a valódi éned, és már megint szálnalmas önmarcangolásba süppedsz! Mit akarsz még? Jártok, boldognak kéne lenned. Örülni. Vagy legalább őszintén mosolyogni! Mi ütött beléd? Nem ezt akartad? – kiabált torkaszakad tából.

– Örülök. És boldog vagyok – szálltam vitába. – Csak nem így képzeltem – túrtam a hajamba csalódottan.

– Mi van? – rázta meg a fejét értetlenül.

– Alig találkozunk. A sulin kívül soha. Egy csomóan azt sem tudják, hogy járunk... – motyogtam.

– Neked elment az eszed? Felejtsd el, hogy ki mit gondol és ki mit tud. Kit érdekel? Téged választott, téged! Ha ezzel nem tudsz megbirkózni, akkor meg sem érdemled – nézett rám lesújtóan. – Egyébként pedig nem kell minden percet együtt tölteni, legyen saját életed, és neki is legyen. Az, hogy Virágék ilyen undorítóan nyálas, fojtogató kapcsolatban vannak, egyáltalán nem példaértékű.

– Hééé – nézett fel Virág döbbenetben, amikor kapcsolt, hogy róla van szó.

– Ez az igazság. Veszekedtetek ti már egyáltalán? – förmedt rá Kinga.

– Nem – rázta meg a fejét Virág mosolyogva.

– Amatőrök. Az én kapcsolatomban azért működik jól, mert vannak szabályai. Zsolti minden vasárnap megkapja mailben a heti beosztásomat, ami igen zsúfolt, edzések, újságszerkesztés, tanulás stb. eszerint döntjük el, hogy mikor találkozunk – mesélte. Virággal kérdően összenéztem.

– Kinga, amit te mondasz, az nem kapcsolat, hanem diktatúra – mondtam.

– Ki hogy nevezi – húzta ki magát. Ez örült. ☺ – Cortez semmi mást nem csinál, csak arra ügyel, hogy ne borítsa fel az életed. Ha ezt nem értékeled, ostobább vagy, mint hittem – jelentette ki végül, én pedig lesütöttem a szemem. Megint igaza volt. Mint mindig.

Láthatta rajtam, hogy felfogtam, úgyhogy felkapta a verseskötetét, és mielőtt kiment, megállt előttem.

– Na. Megértetted?

– Igen. És köszönöm – szipogtam.

– A továbbiakban szállj le rólam, és jövő hét péntekig nem akarok hallani felőled, csak majd amikor kimondják a neved. Az enyém előtt. Mert megnyerem a tanulmányit.

– Oké, ha azt hiszed, hogy csak úgy hagyom, nagyon is tévedsz – háborodtam fel, mert sokadszorra vette ténynek, hogy ő fog nyerni.

– Ugyan. Örök második vagy – húzta el a száját. – Még Zsoltival is előbb kezdtem járni, mint te Cortezzel – vágta a képembe, mire ledöbbsentem.

– Kinga, ez nem egy verseny. Nem lehet verseny – röhögtem fel kínosan.

– Igen? Több, mint egy hónappal... – idegesített tovább.

– Jó, de ti már szakítottatok – tártam szét a karom, miután úgy döntöttem, beszállok a vitába. Ez talált. Kinga dühösen fújtatott.

– Ti meg külön töltöttétek a szünetet...

– Ti meg... – kontráztam, amikor Virág megállt mellettünk, és csodálkozva nézett ránk.

– Ööö izé. Ez most fura lesz, de... szerintem nagyon gyerekesek vagytok – mondta ki, mire én felröhögtem, Kinga pedig idegesen forgatta a szemét. Hát, az a nap is eljött, amikor hármunk közül Virágnak van igaza. ☺

Ofőórán Haller bejött a terembe, és letette a naplót az asztalra.

– Gyerekek... – kezdte nagy sóhajjal. – A javítók biológiai dolgozatának átlaga 1,34 lett – közölte. Tapsvihar, füttyögés és gratulációk hangoztak fel. Igen, ilyen az osztály átlaga, amikor Kinga, Gábor, Jacques és én nem írunk a többiekkel dogát. No comment. – Felmayer, tedd el a kütyüdet.

– Csak megosztom az eredményt! – kurjantotta, és pár másodpercen belül örömmel jelentette be, hogy hárman már lájkolták is. Ez tényleg zseniális.

– A jövő héten, kérlek titeket, javítsatok – könyörgött az ofő, de teljesen felesleges volt. Addigra mindenki a terem túlsó végében ülővel diskurált, Kinga a székén térdelve üvöltött, hogy ilyen átlaggal szégyelljék magukat a többiek, Ricsinek csörgött a telefonja, emiatt az egész teremben zengett a Korn *Corning Undone* című dala, Robi pedig Csontváz Carlos egyik bordájával ütötte Andrist. Csak egy szokásos pénteki nap.

Csengetéskor összepakoltam, és Cortezzel együtt mentünk ki a sulisuli elé.

– Léptem – adott egy gyors pusztit Cortez, aztán elköszönt a többiektől is.

Néztem, ahogy távolodik, aztán visszafordultam Virágékhoz.

– Átjössz hozzám? – kérdezte Virág kedves mosollyal.

– Megyek haza készülni a jövő hétre – sóhajtottam.

– Kár, pedig Ricsinek új bandát keresünk. Tök vicces e-mailek jöttek már – mesélte, én pedig megígértem, hogy ha átküldik, akkor belenézek.

Otthon anyu kicsit megdöbbsent, és mindenféleképpen tudni akarta, hogy minden rendben van-e velem.

– Persze – ültem fel a konyhapultra egy mandarint hámozgatva.

– Ööö. Idén a tizenhetet töltöd, péntek délután van, kitűnően zártad a félévet, ráadásul legutóbbi információim szerint Cortezzel minden rendben. Történt valami? – pásztázott azzal a tipikus „a lányom viselkedése megnyugtató és emiatt éppen aggasztó is egyben” nézéssel.

– Semmi sem történt. Cortez nyelvsuliban van, és amúgy is azt akarja, hogy készüljek a jövő hétre – feleltem. Ha lehetséges lett volna, anyunak a szemöldöke túlszalad a homlokán, és meg sem áll a plafonig.

– Igazán? – hüledezett.

– Ühüm – dobtam be a számba egy újabb gerezd mandarint.

– Nos – tért magához –, ha ezzel a szüleidnél akar bevágódni, akkor jelzem, jó úton halad – bólintott elismerően.

– Nem hiszem. Nem az a bevágódós típus – mosolyodtam el.

– Az még jobb – vágta rá anyu gondolkodás nélkül, és nem tudom, ezzel mire célzott.

Kvízpart: 5/5* – Általános kategóriában játszottam egész délután. És kora este. És késő este.

Konkrétan beleőrültem, mert vacsora közben is azt hittem, hogy van négy választásom.

Nem volt. ☺

Kinga: 5/5 – Igaza van. Cortezzel még csak most kezdődött az egész, idő kell, hogy összeegyeztessük a dolgokat anélkül, hogy meg akarnánk változtatni a másikat. Liberális kapcsolat. Éljen! ☺

A-s lányok: 5/1 – fú, de gonoszak.

Facebook: 5/2 – lábjegyzet magamnak: nem kapunk dührohamot, amikor látjuk, hogy Cortez húsz új embernek fogadta el a barátfelkérését. Nem számít. Semmit nem számít.

Justine: 5/5 – ma végre válaszolt a boldog e-mailemre, amiben részletesen leírtam neki mindent a jelenlegi állapotomról. ☺

Sulirádió: 5/5 – The Killers-nap. Tökre szeretem.

Cortez: 5/5 – kábé most kell hazaérnie. Jaj. Valahol szól a *Basket Case*. Lent hagytam a telefonom. Úristen, csak apu nehogy felvegye! Az olyan ciki. Rohanok.

Január 9., vasárnap

Boldog nap! Reggel elkísértem anyut a Meteorológiai Intézetbe, aztán hazaérve gondoltam, úgyis egész nap az agyamat fogom gyötörni, ezért átöltöztem lazább ruhába. Piros pont, amiért a sminkemet nem mostam le, bár a hajam otthoni stílusban hátrafogtam, és oldalt még hullámcsatokat is beletettem, hogy ne lógjanak a tincsek a szemembe. Éppen a laptopom előtt ülve Kvízpartoztam, és mogyorós csokival serkentettem az agysejtjeimet (pár meghalt a tanulásban), amikor csöngettek.

Nem is reagáltam, csak amikor anyu felkiáltott. Még rányomtam egy válaszra (eltaláltam), aztán komótosan lebotorkáltam a lépcsőn. Na jó, reflexből szedtem ki a hajamból a csatokat, és totál elvörösödtem, amikor Cortezt láttam meg az ajtóban. Anyuval együtt ő is felnézett rám, és visszafojtotta a mosolyát.

– Szia – hebegtem zavartan, és lementem a lépcsőn. Szülő előtt nem üdvözljük egymást, ez tisztszabály, úgyhogy csak megálltam vele szemben, és boldogan néztem a szemébe. – Hát te? – jutott hirtelen eszembe, hogy nem beszéltünk meg olyasmit, hogy ma találkozunk.

– Gondoltam, benézek – vonogatta a vállát.

– Oké – virultam.

Anyu hümmögve vette tudomásul, hogy a szobámba indultunk, és egyáltalán nem túl diszkrétan megkért, hogy ne csukjam be az ajtóm. Szétégetés nélkül is felfogtam volna. Szülők. Á.

– Hogy állsz a portugállal? – érdeklődtem, amikor beléptünk a szobámba.

– Jól. Menni fog – felelte, és végignézett rajtam. – Komolyan snoopys pulcsiban vagy? – tette fel a költői kérdést, mire zavartan lesütöttem a szemem. Oké, az otthoni ruhám enyhén ciki volt. Snoopy és Woodstock a hőésben ölelték egymást. Azt hittem, elsüllyedek.

– Ööö – túrtam bele a hajamba, megfélekedve arról, hogy össze van gumizva, ezért teljesen szétjött. Na, még ez is. – Aha – bólintottam megadva magam. Ha égek, égjek tisztességesen.

– Értem – bólintott, és nem bírta tovább, elröhögte magát.

– Van másik is – tetéztem a hangulatot.

– Komolyan? – hagyta abba a nevetést, és átváltott diszkrét mosolygásba.

– Igen, azon Charlie Brown van.

– Charlie Brown – ismételte eltöprengve.

– A harmadikat nem találom. Pedig azon Snoopy szánkózik – magyaráztam.

– Biztos ellopták – bólintott Cortez.

– Gondolod? – nevettem fel szívből, aztán megfogta a karom, magához húzott, és megcsókolt. Azonnal megpördült velem a szobám, és a szívem a torkomban dobogott.

Aztán Cortez elengedett, mert a lépcsőn valaki settenkedve lépdelt felfelé, amit amúgy teljesen jól lehetett hallani. Amikor apu megjelent az ajtóban, Cortez és köztem volt vagy egy méter.

– Szervusz, Cortez – köszönt apu erős, határozott biccentéssel.

– Üdv – intett Cortez, és őszintén örültem, hogy nem fogtak kezét, mert szerintem apu „tisztázzuk, ki az úr a háznál” stílusban megpróbálta volna eltörni pár ujját. Kicsit begőzölt, hogy barátom van, anyu szerint idő, mire megemészti. Állítólag pár év, és megnyugszik. Remek kilátások.

– Mit csináltok? – érdeklődött, gyanúsán fürkészve minket.

– A szobámban állunk – mondtam, és szerintem a válaszom frappáns volt. Apu azonban nem díjazta a humorom.

– Itt leszek a fal másik oldalán – fenyegetőzött az ajtóm felé hátrálva. Mikor kiment, kérdőn néztem Cortezre.

– Az a fürdőszoba – magyaráztam értetlenül, mire elnevette magát. – Befejezem ezt a kört, és utána abbahagyom – mutattam a laptopomra, amin a Kvízpart gyorskvíze volt megnyitva. A hetedik kérdés következett.

– Nyugodtan – legyintett, és miközben én leültem a babzsák fotelembe, körbenézett a szobámban.

A könyveim után megnézte a DVD-imet (jót derült rajtuk, de mindegy), aztán megállt az íróasztalom előtt, és a tükromet kezdte tanulmányozni.

– Várj – kaptam fel a fejem, amikor felfogtam, aztán kínosan beleharaptam az alsó ajkamba. Cortez épp a mangát nézegette. Amit Virág rajzolt nekem. Még kilencedikben. Úristen, de ciki. Szó nélkül hagyta, és bár háttal állt, tudtam, hogy mosolyog. Biztos, hogy mosolygott. Én meg ezerrel égtem.

Amúgy a tükroemön más (számára) érdekes dolog nem volt, párizsi prospektusok és turistabusztérképek, Beatles-fotók, Oasis dalszöveg, pár fénykép Virággal, néhány könyvjelző a tükör oldalába szúrva, és jó pár „ne felejtse el!!!” post it. Cortez leült a másik babzsák fotelbe, én meg félreraktam a laptopom.

– Bekapcsoljam a tévét? – kérdeztem, felajánlva, hogy szóljon valami háttérzaj.

– Nem kell – vonogatta a vállát.

– Jó, mert amúgy sem tudom, hogy működik-e még. Elromolhat a tévé attól, ha nem használják? –
töprengtem, Cortez meg folyamatosan röhögött rajtam. – Elkísérjelek holnap a nyelvvizsgára? –
váltottam témát, mire ő is elkomorodott.

– Üti az irodalmat. Nem érsz vissza rá – felelte.

– Kár. Szívesen mentem volna – szomorodtam el.

– Mit csináltak? – lépett be apu a szobámba. Odafordultam és megráztam a fejem.

– A babzsák fotelekben ülünk és beszélgetünk – mondtam, ha esetleg nem lenne elég egyértelmű.

– Jó – bólintott szigorúan, aztán kiment.

– Bocs, kicsit bepörgött – kezdtem magyarázkodni, de Cortez csak megvonta a vállát, jelezve, hogy „nem gond”.

Ezután a jövő hétről beszélgettünk, és megpróbáltuk figyelmen kívül hagyni aput, aki percenként elsétált a szobaajtóm előtt. Azt hiszem, járőrözött. Végül anyunak sikerült lerángatnia a nappaliba, bár a lépcső felől hallottam némi dulakodást. A felnőttek néha egyszerűen megőrülnek. Cortez hétig nálam volt (!!!), aminek szörnyen örültem, sőt, tök jó lett volna, ha még marad, de amikor anyu megkérdezte, velünk vacsorázik-e, egyértelmű volt, hogy távozik. Nem, nem hibáztatom érte. Kikísértem a kapuig, és összehúztam magamon a kabátot.

– Reggel találkozunk – hajolt felém, magához húzott, megcsókolt, és közben beletúrt a hajamba.

– Khm – köhintett valaki, mire ösztönösen elugrottam Corteztől, és hitetlenül meredtem apura, aki lapátot tartott a kezében.

– Nem is esik a hó! – szóltam mérgesen.

– De anyád szerint fog – mondta.

– És addig így várod? – ráztam meg a fejem hitetlenül.

– Igen – felelte elgondolkodva, és ha rá is jött, hogy nevetségesen viselkedik, egyáltalán nem mutatta. – Ha anyád azt mondja, esni fog, akkor esni fog. Meteorológus – magyarázta, mintha nem tudnám, de az egész kezdett egyre cikibb lenni. Cortez elengedte a kezem, és elköszönt aputól, aki továbbra is hólapáttal állt a hidegben, és... és várta a havat??? Ennél kevésbé átlátszó ürüggyel is utánam jöhetett volna. Mondjuk, megnézni a postaládát, ami tele volt reklámújsággal. Vagy kihozhatta volna a szemetet. Vagy akármi. Á, mindegy.

Vigyorogva mentem vissza a házba, és felültem a konyhapultra, miközben anyu vacsorát melegített.

– Apád? – kérdezte.

– Várja a havat – feleltem. Anyunak egy pillanatra megállt a kezében a tányér, aztán vállat vonva folytatta a ténykedést.

Kvízpart: 5/5 – egészen jól teljesítettem, remélem, a jövő héten is hasonló kérdéseket fogok kapni.

Cortez: 5/5* – átjött, és beszélgettünk, és tök jó volt, és... szeretem. Nagyon.

Apu: 5/? – no comment.

Vacsora: 5/2 – Cortez tudott valamit, amikor lelépett.

Mit is mondhatnék? Spenótos volt és sajtos, és azt hiszem, húst is láttam benne, de nem mertem nagyon bökdösni, nehogy nekem támadjon. Mármost a vacsi.

Pulcsi: 5/1 – ááá, szétégttem. Viszont komolyan, hol van a harmadik? Talán tényleg betört valaki, és elvitte. Mondjuk, egy öt éves. Pfff.

Január 10., hétfő

Kemény nap. Durván kemény. Minden tanóra alatt a négy évfolyam szöveggyűjteményét bújtam, közben meg a telefonomat ellenőriztem, hogy Cortez mikor végez a nyelvvizsgával, úgyhogy duplán idegesen telt a délelőttöm. Virág kedves volt, és hozott nekem forrócsokit, mert annyi időt sem hagytam magamnak, hogy lemenjek a büfébe. Rettogtam attól, hogy olyan könyvet kell elemezni órák után, amit még nem olvastam. A többiek tolerálták, hogy vibrálok az izgalomtól, úgyhogy békén hagytak, sőt, csendben voltak a teremben. Komolyan, még Andris és Robi sem tombolt, bár ők nem

hiszem, hogy miattam, inkább azért, mert mindketten a kettesért feleltek fizikából. Egyébként a helyzetemen nem könnyített Kinga viselkedése, aki vigyorogva figyelte a kétségbeesett hajrámat. Neki ma üres napja volt, egy verseny sem érintette.

Virág a könyvtárig kísért, ott szorosan megölelt, és „ügyiiii legyél” utasítással engedett el.

– Ha Cortez hívna – adtam oda neki a telefonom.

– Oki – bólintott, és megvárta, hogy bemenjek a terembe.

A felügyelő tanárokat látva lesütöttem a szemem. Kardoson kívül Máday és Vladár volt a helységben.

– Ül le, Reni – szólt rám Kardos, én pedig választottam egy szimpatikus padot. Karcsi a mellettem lévő asztalnál ült, és a gyöngyöző homlokát törölgette egy zsepivel.

– Nyugi – néztem a szemüvegén át a szemébe, és próbáltam pozitív energiát adni neki, bár azt nem tudom, hogy én honnan szereztem az enyémet.

Amikor teljes volt a létszám, Máday becsukta az ajtót, és rátelepedett a teremre a síri csend. Megkaptuk a lezárt borítékot, és mielőtt felnyitottam volna, lehunytam a szemem, és próbáltam összeszedni magam. A többiek már mind nekiálltak, úgyhogy remegő kézzel kibontottam, és elöntött a megkönnyebbülés. 1984. Ááááá!

Vigyorogva néztem körbe, remélve, hogy valaki viszonozza az „úristen, de örülök!” pillantásom, aztán azonnal legörbült a szám, mert csak Vladárral találkozott össze a tekintetünk. Csontos arca feszült volt, és látszott rajta, hogy ha pillanatokon belül nem kezdem el a munkát, valamilyen ürüggyel kizavartat. Lehajtottam a fejem, és nekikezdtem. Pontokra bontottam az egészet, elsőként bemutattam a szerzőt, a munkásságát, a mű születésének körülményeit (hálát adok magamnak, amiért annyira imádom ezt a könyvet, hogy szétwikiztem magam az olvasása után), aztán rátértem magára a regényre. A többiek gyilkos pillantással néztek fel az írásból, amikor kértem még egy lapot. Aztán még egyet. Szívből írtam, igazi rajongóként, azt sem bánva, hogy az írásomról üvölt az elfogultság, és objektív helyett maximálisan szubjektív lett az egész. Nem baj, mert ezúttal nem bemutatni akartam egy könyvet, hanem bemutatni azt, hogy én miért szeretem ennyire. Amikor végeztem, leadtam Mádaynak, és ahogy kifelé mentem, Kardos óvatosan elmosolyodva egy aprót biccentett. Oké, titkos kedvenc tanulója vagyok, ő pedig a titkos kedvenc tanárom. Mellesleg irtóra nagy mázlim volt, az egész tanulmányi hét programját Máday és Borrel igazgató állítja össze, a szaktanároknak fogalmuk sincs róla, hogy mit fogunk kapni. Érthető okokból, természetesen.

A többiek az aulában vártak, és amikor megpillantottak, hirtelen nem tudták, hogy miért végeztem idő előtt. Az arcokon keveredtek az érzelmek, senki nem értette, hogy ez most jó hír vagy rossz.

– Végeztem – léptem oda hozzájuk.

– Iiiijj, Reni, mondj már valamit – pislogott nagyokat Virág, és a feszült helyzetet ugrálással vezette le.

– Orwellt kaptam – jelentettem be sóhajtva, és hirtelen kiment belőlem az adrenalin, ami egészen addig hajtott, és ahogy levonult az érzés, örületes fáradtság kerített hatalmába.

– Mi az Orwell? – kapkodta a fejét Zsolti.

– Legalább ne nyilvánosan lennél ennyire sötét – nézett rá Kinga hitetlenül.

– Ez most jó hír? – hagyta figyelmen kívül őket Macu, és visszatért a témához.

– Igen – nyögtem ki, és a többiek akkor felfogták, hogy nagy valószínűséggel nyertem. Füttyögtek meg tapsoltak, Dave meg akart interjúolni a telefonjával, úgyhogy randalíroztunk az aulában, egészen addig, amíg a portás ki nem rúgott minket. Merthogy még tartott a verseny.

A suliból kiérve még javában meséltem a részleteket, amikor Cortez megérkezett. Szó nélkül leszaladtam a lépcsőn, és megálltam előtte.

– Hogy sikerült? – előztem meg a kérdésben.

– Szerintem megvan a szóbeli – mondta, én pedig büszkén bólintottam. A negyedik nyelv, amit legalább középfokon beszél. (A spanyollal együtt. Angol és francia felsőfok.) És rá mondja valaki, hogy nem okos. Pfff. – Neked? – kérdezte.

– Orwellt kaptam – néztem a szemébe, mire bólintott, és szorosan magához ölelt.

– Ne már, hogy neked ez mond valamit – dühöngött Zsolti.

– Az emberek többségének ez mond valamit. Az intelligens rétegnek – vágta rá Kinga, begombolva a fehér kabátját.

– Nem tartasz elég intelligensnek? Mér’? – kérdezte Zsolti, és a kérdését akár komolyan is vehettük volna, ha nem bandzsít közben. Kinga pislogás nélkül meredt rá, aztán elnevette magát.

Hangosan röhögve álltunk a sulis előtt, és egymás szavába vágva magyaráztunk mindenfélről, amikor is kijött a portás, és elküldött minket „melegebb tájakra”. Értettük a célzást, úgyhogy lármásan indultunk felfelé a dombon, és amikor Dave elcsúszott egy befagyott pocsolyán, majd oldalra vágódott, úgy, hogy esés közben feltartotta a kezét, nehogy megsérüljön a telefonja, nem bírtuk tovább. Az egész második kerület zengett tőlünk.

Karcsi: 5/2 – este hívott, hogy leblokkolt, és szerinte rosszul sikerült neki. Szegény.

Próbáltam nyugtatni, de nagyon elszomorodott.

Irodalom tanulmányi verseny: 5/5* – nem is érdekel a többi, csak ez legyen meg.

2+2=5: 5/5 – még jó, hogy sokat töprengtem ennek a jelentőségén. Igen részletesen ki tudtam fejteni az esszémben.

Cortez: 5/5* – Virággal és Ricsivel együtt kísért haza, és a kapuban még legalább félórát beszélgettünk négyen. ☺

Arnold: 5/5 – küldtem neki mailt, mert nagyon várta, hogy mit kaptunk a versenyen.

Fáradt vagyok: 5/1 – Végkimerültség. És hol van még a hét vége... ☹

Január 11., kedd

Tanulmányi versenyek hete, második nap. Kingával együtt franciára mentünk, amitől egy kicsit féltem. A nyelvi előadóban volt a verseny, úgyhogy csengetéskor mindenki lekísért minket.

– Menni fog – suttozta Cortez, én meg vadul kattogó aggyal bólintottam.

Már nem is voltam ott fejben, az agyamban kavaroztak a francia mondatok és kifejezések. Virág és Ricsi megveregették a karom (ők ennyit tudtak tenni értem ☺), aztán még egyszer Cortezre néztem, és bementem a terembe. Kinga azonnal követett, és levágta magát elém. Nem lepődtem meg azon, hogy nem ül mellém, ma még csak hozzám sem szólt, komoly vetélytársként méregetett, és állandóan azt a könyvet vette ki a táskájából, amit éppen én néztem át. Kezdett az agyamra menni.

Durand, Borrel és Farkas tanárnő felügyelték a versenyt, és amikor az utolsó diák is megérkezett (végzős fiú, látásból ismerem csak), becsukták mögöttünk az ajtót. A verseny két részből állt (volna), hallott szöveg értése és fordítás. Mondjuk, az egészből semmi nem lett, mert amikor felvettük a fejhallgatót, csupán két mondatot mondott el egy francia férfihang, aztán óriási recsegés hallatszott, mire mindenki a füléhez kapott. A három felügyelő kérdően nézett ránk, nekem meg csengeni kezdett a fülem. A recsegés abbamaradt, de ahelyett, hogy folytatódott volna a francia beszéd, örült hangerővel elkezdődött a Black Sabbath *Iron Man* című dala.

– Mi a... – dobta le Kinga a fejhallgatóját az asztalra, és dühösen csapkodni kezdett. A többi diák hasonlóképp levette a fejhallgatót, és kérdően nézett fel.

– Mi az? – érdeklődött Monsieur Borrel (alias Borrel Károly), és a tanári asztalnál lévő fülest felemelve belehallgatott. – Ez meg mi? – ráncolta össze a szemöldökét.

– Black Sabbath – üvöltötte előre egy lány, aki amúgy tovább hallgatta a számot.

A három felügyelő összeségva tanácskozott, aztán Borrel kiment a teremből, és pár perc múlva Mádayval tért vissza. Addigra a versenynek lóttek, mindenki beszélgetett meg kérdően forgolódott. Kizökkentünk az egészből, és talán csak Kinga volt feszült. De ő nagyon. Az igazgatóhelyettes asszony, miután ismertették vele a helyzetet, idegesen kattogott, és felénk fordult.

– Rendben. A versenynek vége.

– Micsoda??? – támasztotta meg a karját Kinga az asztalon, és feltápáskodott.

– Egy másik időpontot tűzünk ki – magyarázta Máday.

– Milyen másik időpontot? – vitatkozott Kinga.

– A szerdai vagy csütörtöki napot. A 11/b-sek már elmentek? – kapkodta a fejét. Én úgy sejtem, hogy Andrist és Robit szerette volna látni. Nem tudom, miért, csak megérzés.

– Szerdán műveltségi, csütörtökön versmondó verseny van, mindkettőre megyek, nekem ezek az időpontok nem felelnek meg. Most akarom ezt a versenyt! – dühöngött Kinga.

– Kinga, új anyagot kell készíteni, ez nem maradhat így – tárta szét a karját idegesen Máday.

– Nekem rajz van holnap – kurjantotta egy kilencedikes lány. Erre egymás után kapcsoltak a diákok, mert a versenyhétre már mindenki jó előre leadta a nevezését, és egy elhalasztott francia ütött minden további programot. Máday és Borrel susogtak pár percig, miközben mi türelmetlenül váraoztunk, hogy most mi lesz.

A felügyelők belehallgattak az anyagba, hogy a dal végeztével folytatódik-e a francia beszéd. Igen, folytatódott, de addigra pár diák közölte, hogy kizökkentek a versenyből, elment egy csomó idő, és amúgy is, elégük van.

– Rendben – tapsolt kettőt Máday, mire mindenki elhallgatott. – Az idei évben a francia tanulmányi verseny elmarad – jelentette be. Kinga örjöngeni kezdett, és a fél társaság csalódottan morgott.

– Ha valaki, akárki, tudja, hogy ki piszkált bele a CD-be, azonnal szóljon.

Mindenki lapított.

– Tipp? – pásztázta körbe Máday a termet, és kicsit sokáig időzött rajtam meg Kingán. Mi megráztuk a fejünket, pedig tudtuk, hogy kik voltak. Máday is tudta. Csak bizonyítéka nem volt.

– Rendben. Én tudok várni. Most pedig mehetek – szólta. Feltápázkodtam a helyemről, és bevártam Kingát.

– Ezt a két idiótát – csóválta a fejét mérgesen.

– Még csak nem is szeretem azt a számot – mondtam unottan, merthogy a dal egyszerűen nem ment ki a fejemből. ☹

Cortezék az aulában váraoztak, és ahogy megláttak minket, kérdőn meredtek ránk.

– Jó, stréberek vagytok, meg minden. De húsz perc? – nézett Dave az órájára.

– Huszonegy – javította ki Macu.

– Húsz. Ma reggel állítottam be pontosan.

– Igen? Az enyém még sose tévedett...

– Fogjátok már be! – förmedt rájuk Ricsi. – Mi történt?

– Hol van Andris és Robi? – kérdeztem.

– Már elmentek – mondta Virág.

– Jó. Egy ideig kerüljék Mádayt – bólintottam.

Miután elmeséltük, mi történt, a fiúk megállás nélkül röhögtek, mi meg Kingával kérdőn néztünk rájuk. Szerintük ez vicces? Igen, szerintük az volt.

– Azért sajnálom – tettem fel a kapucnim, amikor kiléptünk a suliból. Cortez átölelte a vállam, és mindketten hátrafordultunk, hogy bevárjuk a többieket.

– Megnyertem volna! Megfosztottak a nyeréstől! – dühöngött tovább Kinga.

– Nem biztos, hogy nyertél volna – ráztam meg a fejem.

– Ugyan – legyintett. – Komolyan azt hitted, hogy van esélyed?

– Igen – feleltem értetlenül. – Jó vagyok franciából, az egész félévet végigtanultam. Lehet, hogy nyertem volna.

– Kizárt.

– Kinga, ez egy verseny, ami elmaradt. Éppen ezért nincs eredménye sem – vitatkoztam.

– Fogadjunk?

– Hogy bizonyítod be?

– Írjuk meg – cövekelt le az utca közepén.

– Kinga, vége, lefújták – sóhajtottam fáradtan. Komolyan azt hittem, hogy Kingát meg lehet győzni?

– Hah. Mondogasd csak, pont ezzel ismered el, hogy nyertem volna.

Na, ezen felszívtam magam, és én is megálltam. Cortezre pillantottam, aki kérdőn nézett vissza.

– Menj csak... – nevetett fel anélkül, hogy bármit mondhattam volna, én idegesen bólintottam, és szó nélkül berohantam Kinga után a suliba. Meg sem álltunk a nyelvi előadóig.

Monsieur Durand természetesen nem tudta velünk megírtni az elmaradt verseny tesztjét, Kinga azonban nem adta fel. Követelte a tanártól, hogy mondja meg, ki a legjobb franciás az osztályban. A

válasz Jacques volt. Kinga legyintett, mondván, hogy az nem számít. (Nem ő, „az”. Olyan tapintatos lány.) Ekkor Durand Cortezt említette. Kinga erre rávágta, hogy Cortez maga a bábeli zűrzavar, őt nem lehet alapul venni. Durand végül rájött, Kinga azt akarja tudni, kettőnk közül ki a jobb. A válasza meglepett, mert azt mondta, beszédben abszolút én. Mosolyogva megkönnyebbültem, Kinga meg elkerekedett szemekkel meredt a tanárra, aki aztán hozzátette, hogy nyelvtani szempontból Kinga a legerősebb tanítványa. Elismerően bólintottam, megelégedve a „szinte” holtversennyel.

– Azért ez jó, nem? Hogy te vagy a legjobb francia nyelvtanos a suliban – próbáltam békíteni, amikor kimentünk a nyelvi előadóból, magára hagyva a ledöbbsent tanárt.

– Békén hagynál? Fejlesztennem kell a nyelvtudásom. Hogy lehet, hogy te jobban beszélsz? Na, jó. Ezentúl csak franciául vagyok hajlandó megszólalni – fortyogott magában, és kifelé menet franciául szólt a portásnak. Aki csak megrázta a fejét, hogy nem érti, aztán motyogott valami olyasmit, hogy „megbolondulnak a kölykök ettől a sok tanulástól”.

Hazaérve elmeséltem anyuéknak, hogy a mai verseny tulajdonképpen elmaradt, aztán röviden megindokoltam, hogy miért. A szüleim ezt afféle vicces „diákcsínynek” tudták be, és jót derültek rajta. Hát, nem tudom. Lehet, hogy stréber vagyok, de tők sokat készültem rá. Mindegy, majd jövőre. ☺

Leültem a babzsák fotelembe, és felhívtam Cortezt. Négy csöngés után felvette, és megkérdezte, mi lett a vége.

– Hát – mosolyodtam el – Durand szerint Kinga a legjobb nyelvtanos a suliban, de azt is mondta, hogy én jobban beszélek nála.

– Úúú – röhögött Cortez. – Bekattant?

– Igen. Ne lepődj meg, ha mostantól csak franciául fog beszélni.

– Nem hiszem, hogy Kingával kapcsolatban bármi is meglep – vágta rá.

– Ez igaz – nevettem fel. A vonal háttéréből hallottam egy ismerős zajt, úgyhogy elhúztam a számát. Az msn hangja volt, amikor folyamatosan jönnek az üzenetek. – Beszéljünk a neten? Mindjárt belépek – mondtam, bekapcsolva a gépem.

– Inkább készülj holnapra – felelte, én pedig csalódottan lesütöttem a szemem.

– Oké – erőltettem meg magam, és miközben elköszöntem, hallottam, hogy a háttérben folyamatosan érkeznek az üzenetei.

Ezek után nem csoda, hogy a Kvízparton megdöntöttem a rekordomat. A negatív rekordomat, természetesen. Semmi más nem kattogott az agyamban, csak hogy kivel beszélhetett, kik írhattak neki, egyáltalán kik vannak a listáján. Fogalmam sincs. Egész este új barátommal, a féltékenységgel ismerkedtem. Nos. Nem vagyunk túl jóban.

Andris és Robi: 5/4 – oké, valahol tényleg jó poén, kár, hogy érintett voltam és miattuk elmaradt az egész.

Kinga: 5/? – régóta sejtem, de azt hiszem, most már ki kell mondanom: Kinga pszichopata.

Cortez: 5/2 – Nem kellett volna, de ránéztem a Facebook-oldalára. Millió poszt, taggelések, üzenetek és szívecskék a falán. Adatlapja szerint pedig Cortez még mindig egyedülálló. Na, most ezt elfelejtette átállítani, vagy mi van???

Műveltségi verseny: 5/1 – kit érdekel? ☹

Január 12., szerda

Reggel feltettem a horgolt sapkám, de a tükörben rájöttem, hogy hülyén áll, úgyhogy inkább kapok középfülgyulladást, mint hogy ebben mutakozzam Cortez mellett. A kapu előtt ott várt, és mosolyogva megkérdezte, készen állok-e a versenyre.

– Nagyjából – bólintottam erőtlenül. Szinte az egész éjszakát végigforgolódtam, emiatt karikás szemekkel ébredtem, és szörnyen fáradtnak éreztem magam. Szerencsére betudta annak, hogy túlhajtottam magam a versenyhéten. Pedig köze sem volt hozzá.

Lefelé sétáltunk a dombon, engem meg csak nem hagyott nyugodni a dolog, de egyszerűen nem mertem és nem tudtam rákérdezni arra, hogy miért nem módosította a közösségiken lévő adatlapját. Úgyhogy hagytam, pedig majd megfojtott az érzés. ☹ A sulis előtt Virág magányosan ácsorgott.

– Ricsi? – kérdeztem, és ebből látszik, hogy mennyire fáradt voltam. Elfelejtettem, hogy ma van a kémiaverseny is, és ilyenkor ő mindig „beteg”.

– Tudoooood – vigyorgott Virág.

– Persze – dörzsöltem meg a homlokom zavartan. Amúgy meg lefagyott a fülem.

Móni lépett oda hozzánk, és a fiúkkal valami zombis sorozat új részéről kezdett beszélni, én meg csendben hallgattam őket. Nem tudtam hozzászólni, mert fogalmam sem volt, hogy miről van szó.

– Hééé – hajlogatott előttem Virág, és megpróbálta elkapni a tekintetemet. – Izgulsz? – kérdezte mosolyogva.

– Igen – füllesztettem, és sóhajtván figyeltem, ahogy az a-s lányok odacsapódnak hozzánk. Pont nem volt kedvem egész nap a hülye műveltségire készülni. De muszáj volt.

A verseny az infóteremben zajlott, és ahogy leültem a gép elé, lehunytam a szemem, és koncentrálni próbáltam. A kvíz egyszerre töltődött be a gépeken, és mikor a diákok kattintgatni kezdtek, én tompa aggyal meredtem a kérdésre. Jamaica zászlajának színei. Pedig tudtam. Zöld. Meg fekete. És talán sárga? De nem biztos. Mit csinálhat most Cortez? Kik lehetnek az msn-listáján? Vajon mindenkit ismer, aki a Facebookon a barátja? És azok közül hányan tudják, hogy van barátnője? A barátnője vagyok egyáltalán? Nem, nem biztos, hogy sárga. Zöld és fekete, az tuti, de mi a harmadik szín? Viki vajon tudja, hogy járunk? És amúgy ők még szoktak beszélni? Van egyáltalán Jamaicának zászlaja?

Még mindig az első kérdésre meredtem, és úgy éreztem, végem van. Az agyam leblokkolt, egyszerre kavartak benne bolygók a holdjaik száma szerint, Cortez, zászlószín, irodalmi művek megírásának a dátumai, Facebook taggelések és üzenetek. Azt hittem, felrobban a fejem. Egy éles, szörnyen fájdalmas érzésre felszisszentem, és rögtön az oldalamba kaptam.

– Kinga, megkérhetnélek, hogy maradj nyugton? Máskülönben abba kell hagynod a versenyt – szólalt meg élesen Gazdag tanárnő hangja.

– Elnézést, nyújtózkodtam – vágta rá Kinga, miután úgy oldalamba vert, hogy beszorult a levegőm.

Feleszméltem, és még mindig levegőt kapkodva néztem a mellettem ülő gépnél kattintgató Kingára. Ő csak egy gyilkos pillantást lövellt felém, amivel azt üzenté, hogy „Mi lesz már????”. Ha jól láttam, húsz kérdésen is túl volt. A tenyerembe tettem az arcom, és hagytam pár másodpercet magamnak, aztán rányomtam a zöldre. Biztos, hogy az a harmadik szín. Virág sapkája zöld, sárga és fekete színű. Ez tuti.

A leblokkolásom következtében óriási hátrányba kerültem a többiekkel szemben, így nem csoda, hogy utolsóként végeztem. Másodperceken múlt, de a legutolsó kérdésre már nem maradt időm, a kvíz megállt. Bólintva tudomásul vettem, és feltápáskodtam a székről. A három felügyelő tanáron kívül már senki nem volt a teremben.

– Rendben, kimehetsz, Reni – szólt Tölgyessy.

– Köszönöm – motyogtam, és az ajtó felé botorkáltam.

Cortez felvonta a szemöldökét, amikor meglátott. Az aulában várt rám.

– Rosszul ment? – kérdezte csodálkozva.

– Nem tudom – túrtam bele a hajamba fáradtan. – Tényleg nem tudom.

– Mindegy, túl vagy rajta – ölelte át a vállam, én pedig úgy éreztem, mindjárt elbőgöm magam. A többiek azt hitték, hogy a versenytől vagyok ennyire elkenődve. De rosszul hitték.

Bevártuk Virágot, aki félóra múlva végzett a rajzon. Totál fel volt dobva, jól sikerült neki, és körülbelül négy perc alatt el is húzott, mondván „ma még nem is látta Ricsit”. Cortezzel ketten sétáltunk haza, és a kapuban megállva megkérdeztem, hogy lesz-e msn-en.

– Holnap a kettesért megyek fizikából, Gondos nem tudott lezárni – töprengett. – Puskát kell gyártanom – mosolyodott el.

– Ó, oké. Akkor reggel találkozunk – vonogattam a vállamat.

– Hé – kapta el a kezem, és magához húzott. – Mi van veled?

– Fáradt vagyok – néztem a szemébe, és megpróbáltam állni a tekintetét.

Cortez hosszasan megcsókolt, aztán elment. Sokáig néztem utána, a fagyos szél szinte kifújta a szemem. Végül bementem a házba, de mivel egyedül voltam, felhívtam anyut, hogy hazaértem.

– Hogy sikerült? – érdeklődött türelmetlen hangon.

– Meglátjuk – motyogtam, miközben feltrappoltam a lépcsőn.

– Jaj, Reni, van egy csomag az étkezőasztalon. A kanadai nagyszüleid küldték karácsonyra. Elkeveredhetett, csak ma reggel érkezett meg.

– Karácsonyra? – kérdeztem unottan. – Hová küldték, Japánba?

Anyu tudni akarta, hogy mitől vagyok ennyire bájosan undok, úgyhogy disztüingválnom kellett, és erőltetetten csevegtem egy kicsit. Aztán ledobtam a telefonom, lehuppantam a babzsák fotelembe, és az ölembe vettem a laptopom. Betettem a Radiohead *Paranoid Android* című számát, és bejelentkeztem msn-re. Se Virág, se Kinga. Óriási. Kinyomtam a fenébe az egészet, aztán lehunytam a szemem, és zenét hallgattam.

Műveltségi: 5/? – nem emlékszem, mit nyomkodtam összevissza. Kardos tuti, hogy csalódott lesz.

Cortez: 5/2 – miért csinálom ezt? El fogom szűrni.

Tuti, hogy el fogom szűrni.

Andris és Robi: 5/5 – ma nem jöttek suliba. Jól tették. Máday vérdíjat tűzött ki a fejükre: aki behozza őket a suliba, kap egy dicséretet. Pfff.

Flóra: 5/4 – láttam a Facebookon, hogy lájkolta Jacques fényképeit. De ari. ☺

Radiohead: 5/5* – „*I may be paranoid*”... No comment.

Január 13., csütörtök

A tanulmányi versenyhét negyedik napján már nem voltam érintett, úgyhogy viszonylag lazán telt a nap. Etikán Vladárral dokumentumfilmet néztünk, közben meg Cortez a BlackBerryjébe pötyögött egy halom puskát a fizikafüzetemből. Második órán négyen mentek a kettésért (Cortez, Zsolti, Virág és Macu), úgyhogy ők elől ültek, és negyvenöt percig puskáztak, amíg Jacques, Gábor és én eltereltük Gondos figyelmét. Emiatt egész órán ijesztő közelségben válaszolgattam a tök átlátszó kérdéseinkre. Azt hiszem, legalább két centi vastag alapozóréteg volt az arcán, és a ráncaiba gyűlt púder elég gusztustalan volt. Viszont ilyen közletről alaposan szemügyre tudtam venni a lángvörös haját. És szerintem nem paróka, bár a neten igen sok fórum foglalkozik a kérdéssel. Na, majd beírok én is. Csengetés előtt Gondos elkérte a dolgozatokat a javítóktól, és gyors ellenőrzés után le is tudta zárni őket. Kettes lett mindenki. Pech, hogy Andris és Robi megbukott, mert még ma sem jöttek suliba. Dave poénból nyomtatott pár „Wanted” plakátot a két rocker fényképével, amit Macuval együtt a suliboxok réseibe dugdostak be. Ezen mindenki jót derült.

Szünetben lementünk az udvarra, és miközben a többiek beszélgettek, én a forrócsokimba bámultam, és csak akkor kaptam fel a fejem, amikor Dave levágta magát mellém, és a telefonjában lévő képeket kezdte mutogatni.

– Ha van, ami jó a suliujságba, szívesen adom. Nézd át nyugodtan – adta a kezembe a mobilját.

– Melyikkel lépek tovább? – kérdeztem zavartan. Cortez felém fordult, és egy rutinos mozdulattal megmutatta, aztán tovább dumált a végzősökkel, akik a hidegben körénk gyűltek és fagyoskodva ácsorogtak.

A képeket nézegettem, és ösztönösen elmosolyodtam, amikor a teremben készült felvételek következtek. Csontváz Carlos bal kar és néhány borda nélkül, Farkas tanárnő hátat fordítva a táblára ír, Andris pedig mutogat neki (nemzetközileg ismert, egyujjas kommunikáció; no comment). Ricsi lehajtott fejjel alszik a padon, raszta hajába mindenféle cetlit és szemetet dobáltak a többiek. Virág a tévé előtt vigyorog, a képernyőn Adam Lambert klipje látszik. Zsolti rövidujjúban a karját mutogatja büszkén. Aztán jött egy felvétel, amin kicsit elidőztem. Cortez és én állunk a teremben, mindketten félrenézünk, talán Ricsire. Nem is ez a lényeg. Hanem hogy először szembesültem azzal, hogy festünk együtt, egy képen. Cortez menőn, homlokába lógó hajjal, örületesen szép mosollyal, fél karral lazán átölelve engem. Én meg... Jaj. Nem tudom, csak a szokásos, kötött pulcsi, farmer,

bakancs, bazinagy sál, viszonylag oké haj... De mégis. A tízes skálát Cortez simán kiütötte, annyira jól nézett ki a fotón (ahogy amúgy általában), miközben én inkább nem értékelném magam.

– Átküldjem a telódra? – mosolygott rám Dave, amikor észrevette, hogy sokáig nézem a képet.

– Nem, inkább ezt – váltottam a következő képre, amin Cortez már csak egyedül volt.

Dave nem szólt semmit, csak bólintott, aztán elvette a készüléket, és összevissza nyomkodta a kijelzőt.

– Kinga – néztem fel hirtelen.

– Mi van?

– Beszélhetünk? – kérdeztem félve.

– Renáta, lehet, hogy számodra véget ért a versenyhét, de nekem ma még van egy szavalóversenyem – förmedt rám, idegesen belenézve a verseskötetébe.

– Oké, mindegy – legyintettem a szám szélét rágva.

– Zsák bájos kis barátnője komolyan azt hiszi, hogy az ártatlan tekintetével majd bármit elér? Én vagyok a legjobb szavaló az iskolában! – dühöngött Kinga. Szegény Flóra, ezek szerint ő is indul a szavalón. Neki annyi. Na, mindegy. Amúgy a helyzetet kicsit bonyolította, hogy Kinga mindent, de mindent franciául mondott, mert tartotta magát ahhoz, hogy a nyelvgyakorlás érdekében csak franciául beszél. Ez kész!

– Basszus – emelte fel Cortez a fél literes üveg alján lévő pár korty kólát, és meglötyögtette. – Ez megfagyott. Húzzunk be – állt fel a padról, és megfogta a kezem. A többiek rácsodálkoztak a jégkockákra (mínuszban ez előfordul), miközben bementünk az épületbe.

A sulirádióból Billy Talent üvöltött, a diákok legnagyobb öröme és Máday legnagyobb felháborodására. A terem felé igyekezve Virág megragadta a karom, és behúzott a lánymosdóba.

– Reni, minden oké? Mert olyan fura vagy – fürkészett gondterhelten.

– Igen, csak... – fújtam ki a levegőt, és lehunytam a szemem. – Szerinted Cortez miért nem jelöli be sehol, hogy járunk? – kérdeztem halkán, szinte suttogva.

– Már mint a neten? – pislogott nagyokat.

– Aha.

– Nemtom'. Biztos nem akarja, hogy kommenteljék – vonogatta a vállát. Ez eddig eszembe se jutott.

– Lehet – sóhajtottam, és kicsit megkönnyebbültem. Minden bizonnyal lennének páran, akik olyat írnának erre, amitől a maradék önbizalmam is elhagyna.

– Emiatt ne görcsölj mááár – mosolygott rám vidáman.

– Oké.

– Ennyi? Ez minden? – pislogott kedvesen.

– Nem tudom – túrtam bele a hajamba. – Annyira nem akarom elszúrni, hogy csak ezen görcsölök. Nem értem, miért pont engem? Nem tudom, mennyire komoly. Fogalmam sincs, meddig tart. Konkrétan megőrülök, és közben meg látom magam kívülről, és nagyon jól tudom, hogy mennyire rossz, amit csinálok – suttogtam elkeseredetten.

– Figyi – harapta be a száját. – Tudom, hogy milyen ez. Velem ugyanez volt. Semmi másra nem tudtam gondolni, csak hogy fúúú, engem megöl ez az egész. Hogy nem bírom a nyomást, mindenkit ellenségnek láttam, a neten kattintgattam mindenkire, aki csak kommentet írt neki vagy a barátja lett... totál bekattantam az egésztől.

– Igen! – bólogattam határozottan, és elöntött a megkönnyebbülés amiatt, hogy valaki végre érti, min megyek keresztül. – És hogy jutottál túl rajta? Hogy rendezted a gondolataidat Ricsivel kapcsolatban? – kértem tanácsot. Virág lesütötte a szemét, és kínosan elhúzta a száját.

– Nem Ricsivel volt ez. Hanem Doriánnal – mondta ki, én pedig elképedve meredtem rá. A francba! A fenébeee! – Renii – fogta meg a karom, és a hangja távolinak tűnt. – Ne csináld ki magad. Cortezzel minden oké. Hidd el, én tudom.

– Jó – bólogattam erőtlenül.

Visszamentünk a folyosóra, és mielőtt bementem volna Virág után, egy pillanatra lehunytam a szemem. Rendben. Minden rendben lesz. Beléptem az ajtón, és mosolyogva a helyemre ültem, aztán hátrafordultam Cortezhez.

– Mit hallgatsz? – kérdeztem, felemelve a zenelejátszóját. Szó nélkül odaadta a fél fülhallgatóját, és bedugtam a fülembe. Elhúztam a számat, és megvontam a vállam, afféle „fogalmam sincs, mi ez” mozdulattal, mire Cortez felröhögött, és arról kezdett beszélni, hogy ez egy filmzene, és hogy természetesen én nem láttam, mert ebben az évezredben készült.

– Nagyon vicces – vigyorogtam erőltetetten, aztán felnevettem, mert magához húzott és megcsókolt. Oké. Ez így rendben lesz. Nincs más. Csak mi ketten. Remélem.

Utolsó óra után feltankoltunk a büfében (kell az energia, na), és átmentünk a tesiterembe, hogy megnézzük a szavalóversenyt. Felültünk a lelátó harmadik sorába, és hangos csörgéssel kinyitottuk a chipseket, szisszentek a szénsavas üdítők, Virág pedig közelharcot vívott egy csomag gumimacival.

– 11/b, mit képzeltetek, hol vagytok, pikniken? – állt meg mellettünk Máday, és szúrós szemmel pásztázott minket. – Azonnal fejezzétek be, itt verseny kezdődik!

– Elnézést – motyogtam, aztán visszatartottam a röhögést, mert Ricsi éppen gumicukorral köpködte Karcsit.

– Pósa, ne gusztustalankodj! – rángatta meg a mutatóujját Máday Ricsi előtt, aki unottan dobott a szájába egy újabb marék gumimacit. – Egy pisszenést se halljak ebből a sorból. Komolyan mondom! – fenyegetett meg minket még egyszer az ig. helyettes, aztán megakadt a szeme a Dave ölében tartott MacBookon. – Az ott Haraszi és Bernáth? – bökött a megnyitott videóablakra. Dave ösztönösen lecsukta a gépet, így megszakadt a videóhívás a rockerekkel.

– Nem. Csak az alteregójuk – felelte Dave szemtelenül.

– 11/b! Elegem van belőletek! – sziszegte Máday vörös arccal.

– Pedig én úgy szeretem magát! – pislogott fel Zsolti ártatlanul. Máday morgott egyet, aztán lement a lépcsőn, mi pedig alig bírtuk visszatartani a röhögést.

Cortez mellett ülve zenét hallgatott és a telefonját nyomkodta, én pedig néha odapillantottam a képernyőre. Talán smst-t írt. Nem tudom. Nem számít, rengeteg barátja van. Evidens, hogy tartja velük a kapcsolatot. Nyugi, Reni. Nyugi.

Az első szavaló egy kilencedikes fiú volt. Ahogy megállt a három tanár előtt, a sorunkból hangos fütty és pfujolás hangzott fel, én meg vörös fejjel kicsit lejjebb csúsztam. Oké, hogy Kingának drukkolunk, de ne más kárára. Szegény fiút sikerült annyira zavarba hoznunk, hogy leblokkolt, és el sem tudta kezdeni a verset.

– Majd jövőre – üvöltötte Zsolti.

– Ne már! Szegény! – szörnyülködtem.

– Ren, mániád védeni a nyomikat? – kérdezte Ricsi, aki Adidas cipőjét éppen feltette az előtte ülő Karcsi mellé. Kicsit arrébb is rúgta, szerintem.

– Nem! – ráztam meg a fejem. – De hagyd békén Karcsit – tettem hozzá. A többiek felnevettek, Karcsi pedig hálásan nézett felém. Egészen addig, amíg Zsolti a kezébe nem adta az üdítőjét, „tartsd!” pillantással. Szegény. ☹

Flóra nagyon szépen szavalt, és amikor véget ért a verse, Jacques büszkén felállva tapsolt. A kilencedikes lány mosolyogva meghajolt, és kísértelt a terem közepéről. Kinga váltotta, és nem túl kedvesen nekiütközött Flóra vállának, amikor elhaladt mellette. Vissza sem nézett, csak határozottan megállt a tanárok előtt, megköszöri a torkát, és elüvöltötte magát. Hm. Szenvedélyes francia verset választott, konkrétan mindenki frászt kapott tőle, az egész tornateremben megfagyott a levegő. Amikor befejezte, pár másodperc hatásszünet következett, aztán felcsattant a sorunk. Olyan hangzavarral őrvöngtünk, hogy Kinga már szinte kínos pillantást lövellt felénk. Mondjuk, Dave-éknek nem kellett volna hullámozniuk, mert az tényleg túlzás, de mindegy. Szerintem Kinga tuti, hogy megnyerte a szavalóversenyt. ☺

Hazaérve rájöttem, hogy holnap félévi osztás és eredményhirdetés van, úgyhogy ebből kifolyólag nincs tanulnivaló. Éppen leültem a babzsák fotelembe, hogy olvassak, amikor jött egy sms-em. Mikor megnyitottam, elmosolyodtam és felpattantam. Cortez írt. Hogy öltözzek fel melegen, tíz perc múlva itt van értem. Rohanak. ☺

Virág: 5/2 – a szavai hatottak, és emlékeztetnem kellett magam arra, milyen mániákus lett, amikor Doriánnal járt. Ez velem nem fordulhat elő. ☹

Szavalóverseny: 5/5 – Kinga nem hazudtolta meg önmagát. ☺

Holnap eredményhirdetés: 5/? – Juj.

A sötétzöld sálam: 5/1 – jaj, fogalmam sincs, hol van, pedig most az kell nekem.

Cortez: 5/5* – Nem érdekel a Facebook, az msn, az sms, sem pedig a Szent Johanná-s lányok véleménye. Hat perc múlva találkozunk. Ööö. Illetve öt. El fogok késni! ☹

Január 14., péntek

Reggel Cortezzel megálltunk a többiek mellett, akik a lépcsőnél ácsorogtak.

– Reni, kerestelek tegnap délután msn-en, de nem voltál, pedig megbeszéltük – szólt Dave.

– Bocs – néztem rá halvány mosollyal.

Hát igen. Tegnap sikerült két és fél órát eltöltenem Cortezzel a mínusz ezer fokban, viszont pozitívum, hogy csak akkor jöttem rá, mennyire fázom, amikor hazaértem. Addig egy cseppet sem érdekelt. Azt hiszem, életem egyik legjobb délutánja volt, mert csak ketten voltunk, és beszélgettünk, és nevtünk (jó leginkább ő röhögött rajtam, de mindegy), szóval jó volt. Viszont, ha most nem fáztam meg, akkor soha. Na, nem baj. Dave felment a lépcsőn, és belesett a porta ablakán.

– Tiszta. Jöhettek – szólt a telefonjába. A következő pillanatban Andris és Robi a sarokról kezdtek rohanni, örült tempóban, egy pillanatra sem torpantak meg, még akkor sem, amikor fellöktek egy végzőst, aki szintén befelé igyekezett.

Dave kitérte előttük az ajtót, úgyhogy a két rocker mint a villám, beszáguldott a suliba, és szerintem meg sem álltak a teremig.

– Máday? – kérdeztem nevetve.

– Ja, ha van egy kis mázlijuk, akkor elkerülik – biccentett Ricsi.

Mivel farkasordító hideg volt, mi is bementünk az épületbe, és amíg a fiúk a beálltak a büfé sorába (vagyis inkább betolakodtak Karcsi elé, aki szó nélkül hagyta), én Virággal felmentem a lépcsőn, a mosdóba. A csempének dőlve vártam, hogy Virág megigazítsa a pillangós csatját, aztán az ajtó felé kaptam a fejem, mert hirtelen feltépték.

– Befelé! – kiáltotta Kinga (franciául), és mindkettőnket az egyik fülke felé lökdösött.

– Mi bajod van? – kérdeztem értetlenül.

– Pszt! – tette az ujját a szája elé, és becsukta a fülke ajtaját. Virág lehajtotta a vécé fedelét, és ráállt, hogy mi, Kingával elférjünk a kis helyiségben.

– Mi van? – kérdeztem suttogva, aztán Kinga a számra tapasztotta a kezét. Amúgy is elhallgattam, mert hallottam, hogy nyílik az ajtó.

Lépteket hallottam, aztán azonnal felismertem az a-sok csevegését. Virág meggörnyedve ácsorgott a vécén, mi meg összehúzódnak előtte, közben mindhárman füleltünk. Megnyílt egy csap, a mellettünk lévő fülke ajtaja becsukódott, mi meg visszatartott lélegzettel meredtünk egymásra. Nehéz volt komolynak maradni, mert Virág a helyzetnek megfelelően abszolút nem bírt magával, és rázkódni kezdett a válla. Erre én is elmosolyodtam, Kinga azonban gyilkos pillantással méregetett minket.

– Titeket hívtak délutánra? – kérdezte egy hang (nem tudom, melyiküké, olyan egyformák).

– Kik? Hová? – kérdezett vissza, egyértelműen Edina. Az ő hangját felismertem.

– Zsoltiékhoz. Ricsi valami új együttest keres, úgyhogy ma megnéznék sulit után pár bandát – válaszolta valaki.

– Nem hívtak – közölte hűvösen Edina.

– Nem csoda. Mindhárom barátnő ott lesz – fejtette ki egy gúnyos, szinte lesajnáló hang az okát annak, hogy az a-s lányokat miért nem hívta senki.

– Szép – röhögött Edina. – Tudjátok, ez a hatos nagyon vicces, így együtt. De még viccesebb lesz, amikor valakik szakítanak majd – nevetett kárörvendően.

– Alap, hogy nem járunk osztálytárrsal. Legalább Kingának lenne ennyi esze, ha már annyira odavan magától – mondta valaki. Kingára néztem, és ezúttal én fogtam be az ő száját, mert láttam, hogy vérben forognak a szemei.

– Most komolyan. Szerintetek kik szakítanak először? – kérdezte Edina. A mellettünk lévő fürkében lehúzták a vécét, így az elejét nem hallottam, de mivel a mondat úgy fejeződött be, hogy „ezer éve járnak”, gyanítom, hogy Ricsiről és Virágról volt szó.

– Zsolti és Kinga? Szerintem határeset – kontrázott az egyik lány.

– Ugyan. A leggyengébb láncszem egyértelműen Cortez és Renáta – röhögött Edina, én pedig lesütöttem a szemem, és tehetetlenül megcsóváltam a fejem.

– Járnak azok egyáltalán? – kérdezte egyikük.

– Mittom' én – vágta rá ketten is, szinte egyszerre.

– Járnak – közölte, szerintem Tami, de nem esküdnék meg rá.

– Járnak? Hagyjál már. Ez az év poénja. Pedig még csak január van – horkant fel Edina. – Annyira halott a dolog, hogy már kínos.

– Én februárt mondok – kezdte a fogadást az egyikük. Fogadás, hogy meddig járunk majd. Hú, de kedves.

– Fenét. Január vége. Max – szállt be a tippelésbe valaki.

– Nem fog sokáig tartani – vágott közbe Edina. – Cortez annyit nem lát ebben az egészben, hogy az állapotát átváltsa arra, hogy kapcsolatban van. Gondolom, macerás lenne pár nap után megint átírni – röhögött fel, és ezen mindenki jól szórakozott.

A négy lány kicsörtetett a mosdóból, és amikor hallottuk, hogy becsukódik mögöttük az ajtó, mindhárman kitörtünk a fürkéből.

– Ezek annyira szenyák! – csóválta a fejét Virág dühösen. Kinga franciául válaszolt neki, és olyasmiket mondott, hogy „ez a négy gerinctelen legalább az arcába mondaná, amit gondolnak róla”.

Ők ketten egymásnak magyaráztak, én pedig nekidőltem a csempének és lecsúsztam a földre. Felhúztam a térdem, átöleltem a karommal, és a hallottakon töprengtem. Nem, nem az bántott, amit rólam gondoltak, bár megjegyzem, nem is esett túl jól. Sokkal inkább szöveget ütött a fejembe az, hogy a szakításunk került szóba. A gondolat belemászott a fejembe, és szinte megölt. Úgy éreztem, ha választhatnék, inkább visszacsinálnám az egészet. Mert jobb volt úgy. A tudat, hogy Cortez elhagyhat, bármikor, akármikor, még a következő percben is, hirtelen csapott fejbe, és úgy éreztem, szinte megfulladok tőle. Hogy lehet így élni? Erre várva? Ettől rettegetve? Úgy éreztem, végem, és feladom.

– Reni, ne izgulj. Amikor Ricsivel kezdtem járni, ránk is egy halom tipp érkezett. Egy hetet sem adtak a szakításunkig... Aztán abba hagyták. Ez csak idő kérdése. Oki? – mosolygott rám a tükörből Virág.

– Nem, az nem érdekel, hogy tippelnek – vonogattam a vállam.

Kinga felvonta a szemöldökét, és megkérdezte, hogy „akkor már megint mi bajom van”?

– Nem tudom, hogy elég erős vagyok-e ehhez az egészhez – suttogtam elkeseredve.

Mindketten elkerekedett szemekkel meredtek rám. Virágot a szavaim, Kingát a gyengeségem döbbsentette meg.

– Mihez? – kérdezte végül Kinga, visszaváltva magyarra. Azt hiszem, sikerült annyira letaglóznom, hogy megfeledkezett a fogadalmáról.

– Cortezhez – néztem rájuk kínosan.

– Ez butaság – rázta a fejét tagadóan Virág. – Megbeszéltük, tudod. Minden rendben – suttogtam rémülten.

– Na, ide figyelj, Renáta! – ragadta meg Kinga a vállam. – Tudod, én is azok táborát erősítem, akik azt mondják, ezt biztos, hogy elszúrod. Sőt, az élükön állok. Azonban én vagyok köztük az egyetlen, aki ezt nem akarja! Utálnak? Irigyek? Féltékenyek rád? Na és? Ezt meg lehet szokni. Én így élek! Csak akkor kellhet másnak az, ami a tiéd, ha már egyszer megkaptad! Igen, könnyű lenne most önértékelési zavarokkal és kisebbségi komplexusokkal küzdve kihátrálni ebből az egészből, és tovább sírdogálni még pár évet. Tudom, hogy az megy neked. De ha ebből most kilépsz csak azért, mert nem bírod feldolgozni az örömet, akkor gyengébb vagy, mint gondoltam!

– Nem vagyok gyenge – suttogtam a lehető leghatározottabban.

– Akkor húzzál ki innen, és menj be abba a rohadt terembe, mert ott van a barátod. Igen, aki menő. Igen, aki a fél suli álma. És igen, aki téged választott! – ordította az arcomba. Az egész mosdó visszhangzott a hangjától, és elképzelhető, hogy még a folyosóra is kihallatszott.

– Oké – bólintottam.

– Izé – vakargatta meg a homlokát Virág. – Én is ilyesmit akartam mondani. Csak nem tudtam, hogy fogalmazzam meg – motyogta, mire elmosolyodtam.

Lehet, hogy győzött volna a gyávaság, és valóban inkább véget vettem volna az egésznek, csak hogy visszakaphassam a naiv, gyerekes érzéseimet Cortezzel kapcsolatban, mert a helyébe lépő kínzó, maró féltékenység és paranoid rémület időnként szinte megölt. Talán tényleg nem lennék elég erős, hogy szembenézzek ezzel az egészszel. Azzal, hogy velem jár. Hogy mindenki közül miért pont engem választott? Hogy ki tudja, meddig tart? Hogy mit érez valójában, mert erről sose beszél. Hogy érez-e valamit? És hogy egyáltalán mi lesz? Ezekre a kérdésekre jó ideje nem tudok válaszolni, így a kínlódás helyett sokkal könnyebb lett volna elfutni. Talán megtettem volna. Sose fog kiderülni, mert van mellettem két olyan ember, akik ezt nem engedték, és egyszerűen továbblétek, azzal a határozott utasítással, hogy meg ne próbáljam feladni. Hiszen még csak most kezdődött.

– Ti vagytok a legjobb barátaim – néztem könnyezve Kingára és Virágra. Az utóbbi elsírta magát, és a szemét törölgetve bólogatott, Kinga azonban csak lesajnálóan meredt rám és egy „te jó ég, de nyálasak vagytok” beszólással ott hagyott minket. Sokkal jobban éreztem magam. Külön-külön is mindig sikerült észhez téríteniük, de együtt valahogy erősebbek. Furcsa dolgok ezek.

Beléptem a terembe, és ahogy a padon ülő Cortezre néztem, az összes bennem tomboló kétely eloszlott. Persze ez mindig csak ideig-óráig tart, de legalább néha van egy kis nyugtom. Felültem az asztalomra, és mosolyogva hallgattam a többieket, akik szokás szerint vadultak. Andris és Robi minden ajtónyitódásra lebuktak a padok alá, félve attól, hogy Máday jön értük. Jacques Gáborral együtt a tévét nézte, és várták, hogy jöjjön az eredményhirdetés. Zsolti valami rozskenyér csomagolásán számolta, hogy ha két szeletet eszik belőle, akkor az mennyi energia és szénhidrát. Kinga ráripakodott, hogy még számolni sem tud, aztán segített neki megoldani ezt a nem túl bonyolult rejtvényt. Virág és Ricsi telefonon *Family Guy*t néztek, és mikor Ricsi felröhögött, Virág csak megrázta a fejét, hogy nem érti. Ekkor visszanyomták pár másodperccel a videót, és addig nézték, amíg Virág is megértette végre. Dave és Macu, a két „lájkmén”, egymás bejegyzéseit kommentálta a Facebookon, Cortez pedig felbontott egy dobozos kólát, és közben rám mosolygott. Találkozott a tekintetünk, mire szokás szerint totál zavarba jöttem, és majd kiugrott a szívem a helyéről. Ekkor úgy éreztem, nem számít, mi van a neten, hogy mire fogadnak mások és hogy mit gondolnak az emberek. Ha neki nem számít, akkor nekem sem. Nem szabad, hogy számítson.

– Mindenki üljön a helyére – lépett be Haller, és becsukta maga mögött az ajtót.

Az osztály nagy nehezen engedelmeskedett, aztán az ofő bekapcsolta a tévét. Az eredményhirdetés abban a pillanatban el is kezdődött, én pedig hátradőltem a székesemen, és izgatottan vártam. Megnyertem az irodalmat, Kinga pedig a szavalót. Mindketten számítottunk rá, úgyhogy amíg a többiek éljeneztek meg örjöngtek, mi feszülten bámultuk a tévét, a műveltségire várva.

– Harmadik helyezett – lesett bele a papírjába a képernyőn Borrel – 11/b. Rentai Renáta.

Sóhajtva bólintottam, és amíg Virág ujjongva gratulált, Kinga elégedetten vigyorgott rám. A tekintete totál eszelős volt.

– Második helyezett. – folytatta az igazgató. – 11/b. Szatmáry Kinga.

– Micsoda? – pattant fel hirtelen.

– Kinga, kérlek, ülj vissza, még tart az eredményhirdetés – szólt rá Haller.

– Ez nem létezik! Azonnal óvok! – ordította magából kikelve, így alig hallottam, hogy ki lett a nyertes. Egy végzős fiú. Mindegy.

– Kinga, nyugi. A második hely is nagy dolog – néztem rá.

– Fogd be, Renáta! Amiért verseny közben már megint a nyomorult lelkedet pátyolgattam, kizökkentem, és bizonyára rontottam. Te tehetsz róla! – förmedt rám, én pedig örültem, hogy van köztünk még egy padsor.

A felsorolás alapján Dave második lett az infón, sajnos, Macu nem ért el eredményt, aztán Virág mosolyogva tapsolni kezdett, mert időközben kiderült, hogy megnyerte a rajzversenyt, bár Kinga dühkitörése kissé elnyomta az amúgy nagyon is szép pillanatot.

– Kinga, utoljára mondom, maradj csöndben! Utána megóvhatod! – szólt rá mérgesen Haller.

Kinga fortyogva levágta magát a székére, és egyesével elkezdte eltörni a ceruzáit. Azt hiszem, dühös volt.

– A matematikaverseny első helyezettje pedig – mondta be Borrel. – 11/b...

– He? – nézett fel Ricsi.

– Ki ment tőlünk matekra? – forgolódott Dave.

– Én – vihogott Zsolti.

– Persze – dobták meg egyszerre egy halom szeméttel.

– Zsidák Gábor. Gratulálunk a nyerteseknek – fejezte be az igazgató az eredményhirdetést.

Szegény Gábor, totál megfélekedtünk arról, hogy indult matekon, sőt az eredménye sem kapott túl nagy hangsúlyt, mert ahogy az ofő kikapcsolta a tévét, elszabadult a pokol. Kinga dühödten csapkodott, Zsolti nem túl okosan kiröhögte, amivel csak még jobban felidegesítette. A teremajtó nyílt, és Máday rontott be, azt üvöltve, hogy „megvagytok”, és ellentmondást nem tűrő hangon kivezette Andrist és Robit a teremből. Virág boldogan ugrált a rajz miatt, Dave és Macu sebesen posztoltak az egész káoszról, Jacques meg csak nevetgélt, őt szórakoztatta a káosz. Felkaptam a táskám, hogy lemenjek az igazgatóiba (nyertesként jár a dicséret), mire Cortez elkapta a karom, és magához húzott.

– Miről beszélt Kinga? – kérdezte, tekintetét az enyémbé fúrva. Ja, igen, Kinga kissé elszólta magát, hogy ki voltam akadva a verseny közben.

– Semmi – ráztam meg a fejem. – Néha vannak hülye gondolataim – legyintettem.

– Nekem mondd, oké? – kérte, mire halványan elmosolyodtam. Wow.

– Szerintem jobb, ha nem tudod – nevettem fel zavartan. Cortez fürkészként nézett rám, aztán elengedett, hogy még Kinga előtt leérjek Borrelhez, mert ő úgyis cirkuszt csinál, és akkor sosem végeznék.

Kifelé menet az ofő gratulált a kitűnő eredményemhez, aztán amíg a többieket megszidta (nekik máshogy lett kerek az átlaguk), én becsuktam magam mögött az ajtót. Mázlim volt, az ellenőrzőm már nálam volt, amikor Kinga berontott az igazgatóiba.

– Na, ezt kikérem magamnak! Második? Én első vagyok! Első! – üvöltött rá szegény Borrelre, aki konkrétan azt sem tudta, miről van szó.

Gyorsan kimentem, aztán összehúztam magamon a kabátom, és elköszönve a portástól, kilöktem az ajtót. A többiek a lépcső előtt ácsorogtak, és csatlakozott hozzájuk Bálint (rekordbukás félévkor, nagyon büszke volt rá), Andris és Robi (Máday nem tudta rájuk bizonyítani, és túléltek a vallatást is ☺), Móni, pár menő végzős és Karcsi (táskatartóként Dave és Zsolti cuccát fogta). Odaléptem Cortez mellé, és miközben fél karral átölelt, odaadtam Macunak az ellenőrzőmet.

– Azta! Az életben nem láttam még ennyi ötöst – rázta a fejét.

– Menj már, Ren, totál kitűnő lettél – röhögött Ricsi, belelesve a bizimbe.

– Hát – vontam meg a vállam –, így sikerült.

– Hazavihetem megmutatni? Apám még sose látott ilyet – kapta ki Zsolti Macu kezéből, és ahogy elvette, kettészakadt az oldal.

– Kösz – röhögtem el magam hitetlenül. Szétbarmolták az ellenőrzőmet.

– Bocs. Tessék – adta vissza Zsolti. Aztán a kiszakadt oldalt is.

Kesztyűs kézzel megpróbáltam összerendezgetni, végül megvontam a vállam, és úgy, ahogy volt, eltettem. Közben intettem Jacques-nak és Flórának, akik elsétáltak mellettünk. Ha jól tudom, moziba mennek. Randiféle. De jó. ☺

– Na, Macu, mit szólsz? Túl vagy az első féléven. Hogy tetszik a Szent Johanna? – vigyorgott Virág, és ide-oda ugrált, hogy ne fázzon. Mindannyian Macura néztünk, aki nyitotta a száját, aztán még egyszer átgondolta, hogy mit fog mondani.

– Hát, hallod – rázta meg a fejét, végignézve rajtunk. – Őrült egy hely ez.

– Most mér' mondd? – vihogott Zsolti.

- Renáta! – rontott ki az ajtón Kinga. – Renáta, azonnal gyere tanúskodni, hogy zavartál a verseny alatt! – üvöltötte.
- Mennem kell, mielőtt elkap – néztem riadtan Cortezre. – Ötkor Zsoltiéknál – álltam lábujjhegyre, és gyorsan adtam neki egy puszit, majd sietősen távoztam.
- Hová mész? Azonnal gyere vissza! – ordított utánam Kinga, de addigra már átértem az úton, és csak mosolyogva visszakialtottam, hogy „később találkozunk”.

Félév: 5/5* – Elképesztő, hogy mennyi minden történt. És most, amikor összegzem az egészet, rá kell döbbernem, hogy bár hihetetlen, de a legfixebb dolog az életemben Cortez. Felesleges azon gondolkozni, hogy miért, meddig vagy egyáltalán hogyan. Így alakult. Minden mást majd meglátunk. Túl friss az egész ahhoz, hogy továbbgondoljam annál, mint ami biztos. Mégpedig, hogy negyedórám van, hogy odaérjek Zsoltiékhoz. A többiek már tuti ott vannak. 😊